

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky

Alternativní principy globalizace

Petrohrad
2002

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

1 Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

<u>Předmluva.....</u>	<u>5</u>
<u>1. Globalizace jako prostředek globalizace.....</u>	<u>8</u>
<u>2. Henry Ford a industrializace v SSSR.....</u>	<u>11</u>
<u>3. Marxismus o „fordismu“</u>	<u>15</u>
<u>4. Agitace za co? Za kapitalismus nebo za socialismus?.....</u>	<u>19</u>
<u>4.1. Humanismus v životě a v řečích.....</u>	<u>19</u>
<u>4.2. V čem je záruka zkázy?.....</u>	<u>27</u>
<u>Odbočení od tématu 1: O systémově závažných chybách.....</u>	<u>43</u>
<u>Odbočení od tématu 2: Axiomatika současné ekonomické vědy.....</u>	<u>50</u>
<u>4.3. Fordismus – první příchod bolševismu do Ameriky.....</u>	<u>54</u>
<u>Odbočení od tématu 3: Objektivní práva a subjektivní zákony.....</u>	<u>56</u>
<u>Odbočení od tématu 4: Mravně-etické důsledky proburžoazních reform v Rusku.....</u>	<u>68</u>
<u>4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících.....</u>	<u>77</u>
<u>Odbočení od tématu 5: Bezprostředně produktivní práce a práce pomocná; řídicí práce a mzda.....</u>	<u>87</u>
<u>Odbočení od tématu 6: politická ekonomie industriální civilizace... </u>	<u>106</u>
<u>4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické....</u>	<u>136</u>
<u>Odbočení od tématu 7: Post-stalinský SSSR byl antisocialistický stát </u>	<u>138</u>
<u>5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu o bolševismus ve 20. století.....</u>	<u>173</u>

6. Smysl a důsledky stalinského bolševismu.....	194
6.1. Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy.....	194
6.2. O pozadí revoluce roku 1917.....	209
6.3. Nový kurs „světového zákulisí“: socialismus v jedné samostatné zemi.....	215
6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky	230
6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání moci marxismu	237
6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus v druhé světové válce 20. století.....	265
6.7 Obrana budoucnosti před “světovým zákulisím”	285
6.8. Odkaz J.V.Stalina budoucím generacím bolševiků.....	324
6.8.1. Zřeknout se marxismu.....	324
6.8.2. Překonat ateismus.....	340
6.8.3. Vyřešit problémy.....	356
7. Perspektivy bolševismu.....	405
Přílohy.....	408
1. Biblická doktrína zavedení otrokářství v globálním měřítku.....	408
2. Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem.....	418

Předmluva

V této práci bude řeč o pohledech dvou velmi odlišných lidí (jak je zvykem hodnotit) na ekonomiku a život společnosti:

Henryho Forda, zakladatele a šéfa „Ford Motors“, jedné ze světově nejmočnějších korporací automobilového průmyslu; a Josifa Vissarionoviče Stalina, politika, sociologa a ekonoma, jehož chápání světa a vůle se projeví ve zformování a rozkvětu Svazu sovětských socialistických republik – „supervelmoci č. 2“ 20. století, státu-superkoncernu.

Navzdory tomu, co lze připustit na základě všeho, co nás učili ve škole o boji „kapitalismu“ a „socialismu“, pohled na běžný život společnosti mají tito dva lidé v podstatě stejný. Rozdíl je jen v tom, že H. Ford se zaměřuje především na mikroekonomickou úroveň a vztahy lidí jako zaměstnanců

jednoho podniku a vyhýbá se rozboru otázek organizace makroekonomiky a budování státních institutů, a J. V. Stalin se soustřeďuje na problémy rozvoje politické ekonomie jako vědy, přeměny kultury a *organizace makroekonomiky jako státního superkoncernu*, a přenechává mikroekonomické otázky svobodné tvořivosti samotné společnosti.

Tak se v podstatě tito dva lidé navzájem doplňovali, odkrývajíce svou činností cestu k jednotě národů Ruska a Ameriky a také ostatního světa ve vší jeho kultuře, vyjadřující mravnost a etiku poctivého člověka, člověka Tvůrce.

Nicméně jejich současníci a potomci neměli zájem je pochopit. A za ten nezájem svět zaplatil druhou světovou válkou 20. století, za ní následující „studenou válkou“ mezi NATO a SSSR, a také nyní probíhající zvrácenou „globalizací“.

I když jsou v této práci nevyhnutelnou měrou uváděny citáty z vystoupení H. Forda a J. Stalina v tisku, jsou to jen citáty. Je nutné studovat jejich odkaz nikoli z úryvků, ale z jejich prací, abychom měli ucelenou představu o tom, kdo z nich zejména v čem měl pravdu a také v čem se mýlil.

Pochopíme-li, rozvineme-li a budeme-li v životě následovat odkaz H. Forda a J. V. Stalina, potom historická perspektiva všech národů získá novou, lepší kvalitu...

Část I.

**SPOLEČENSKY UŽITEČNÉ principy
hospodaření *byly již dávno vyjádřeny.***

1. Globalizace jako prostředek globalizace

„Antiglobalisté“ jsou lidé, kteří z různých příčin vystupují proti „globalizaci“. Avšak většina z nich se neobtěžuje pochopit, za *co přesně* a *proti čemu přesně* vlastně bojují a proto se jim nedaří nic kromě masového pouličního chuligánství. A s takovým, v podstatě neurčitým a výhradně bezalternativně-nihilistickým protestním postojem ke „globalizaci“-„antiglobalizaci“ představují sami o sobě neméně zlo, než historicky reálná „globalizace“, proti které protestují. Abychom se vyvarovali toho i onoho zla, je nezbytné pochopit jak společenský význam slov, tak i životních jevů, které se těmito slovy označují.

„Globalizace“ je politologický termín, který se stal majetkem vědomí těch, kteří se zajímají o politiku a ekonomiku v posledních několika letech. „Globalizaci“ začali nazývat souhrn ekonomických a společensko-kulturních jevů, které mají vliv na historicky se rozvíjející kultury, jenž jsou v různých národních oblastech (včetně jejich ekonomického uspořádání), částečně je ničící, a také částečně integrující do nějaké, zatím se teprve formující globální kultury, od které se v historické perspektivě očekává sjednocení celého lidstva.

Bude tato kultura dobrá nebo špatná? To je dosud otázka z velké části otevřená.

Ale hlavně tato otázka nezajímá „antiglobalisty“, proto, že jednají s předpojatostí: globalizace je bezalternativně špatná. Avšak takový přístup je špatný sám o sobě. Jde o to, že:

Globalizace pramení historicky reálně z různorodé činnosti množství lidí, sledujících své osobní a skupinové zájmy. A tyto zájmy jsou z velké části zcela neglobálních měřítek.

To, co se nyní nazývá „globalizací“, se dělo i v minulosti, ale nebylo to

tak pojmenováno. Během celé známé historie se „globalizace“ projevovala jako proces vzájemného společného prolínání národních kultur. V minulosti ji stimuloval mezinárodní obchod a dobyvačná politika, a nyní je podporována přímo technicko-technologickým sjednocením národních hospodářství různých států do jednoho světového hospodářství lidstva. Ekonomická složka tvořící tento proces znamená sama o sobě koncentraci řízení výrobních sil společnosti. Současné lidstvo nemůže existovat bez určitým způsobem řízených systémů výroby a přerozdělování. Jinými slovy, globalizace je historicky objektivní proces a probíhá nezávisle na přáních a vůli kohokoli z protivníků „globalizace obecně“.

A protože globalizace pramení z činnosti mnoha lidí, vytvářejících svou iniciativou zabezpečení soukromých, a nikoli globálních, zájmů, je proto reálně nemožné s ní bojovat: proto, aby se zastavila globalizace, je třeba všude ukončit exportní a importní operace, zlikvidovat turismus, migraci obyvatel, turné umělců různých odvětví umělecké tvorby, umělecké a ostatní výstavy, překlady obchodní korespondence z jazyka do jazyka, uměleckých děl a vědeckých pojednání, snížit na minimum diplomatickou činnost a vykořenit mafii.

V souladu s takovým pohledem, upřímné pokusy boje proti *globalizaci obecně, jako neoddělitelného životního principu rozvoje civilizace na planetě*, představují samy o sobě jednu z odrůd šílenství. Nicméně i smířit se s globalizací v té podobě, v jaké reálně historicky probíhá, znamená vystavit budoucnost lidstva těžkým pohromám.

Podstatou je, že ačkoli globalizace pramení ze sociálního živlu soukromé činnosti mnoha lidí, kteří sledují své osobní cíle zcela neglobálních měřítek, historicky reálně má řízený charakter. To je výsledkem toho, že společně s běžnými lidmi, zaměstnanými životním shonem a vyhýbajícími se posuzování globálních měřítek svých osobních a celospolečenských záležitostí, v lidstvu odnepaměti existují více či méně

početné sociální skupiny, jejichž účastníci v průběhu generací sledují určité cíle, pokud jde o lidstvo jako celek a rozpracovávají a používají prostředky ke splnění jimi určených úkolů. Poněvadž výběr cílů a prostředků určuje subjektivní morálka „globalistů“, znamená to, že globalizace jako taková může být různými lidmi orientována na dosahování vzájemně se vylučujících cílů, a může se realizovat vzájemně se vylučujícími prostředky a vzájemně se vylučujícími scénáři.

Poněvadž globalizaci způsobuje činnost mnoha lidí, kteří nejsou globalisté, a není možné jí zabránit, zbývá jediné: globalizaci, rozvíjející se nežádoucím směrem a realizovanou podle nežádoucího scénáře nežádoucími prostředky, je třeba čelit kvalitativně jinou globalizací – přijatelnou z hlediska konečného cíle, výběru prostředků pro jeho dosažení, scénářů, ve kterých se s pomocí těchto prostředků dosahuje vytčených cílů.

A takový přístup k problému historicky reálné globalizace a jejích možných alternativ vede bezprostředně k otázce o objektivním, tj. člověku a lidstvu Shora předurčeném Dobru, a také o objektivním Zlu.

2. Henry Ford a industrializace v SSSR

Ve 20. století, minimálně po jeho větší část, se při posuzování otázek o objektivním Dobru a Zlu v životě lidstva v globálním měřítku historicky konkrétně věc redukovala na otázku, kterou z těchto kategorií lépe představuje „americký způsob života“ a „americký sen“, a kterou „sovětský způsob života“ a „ideály bolševismu“.

Mnozí, *jako představitelé velmi sečtělé inteligence*, žijí i po 11. září 2001² v přesvědčení, že historie dala na tuto otázku konečnou a jednoznačnou odpověď: „americký způsob života“ a „americký sen“, více odpovídají lidské přirozenosti a lidské společnosti, a proto jsou právě ony univerzální a životaschopné; a sovětský způsob života a ideály bolševismu jsou plodem vylhaného sociálního experimentu, tudíž neživotaschopné, což také našlo svůj, pro mnohé přesvědčivý, důkaz ve státním, sociálním i společensko-kulturním krachu SSSR. A pozice „bývalého SSSR“ a „USA“ na začátku 21. století je jedním z faktorů globalizace definující její další perspektivy.

Spolu s tímto, od poloviny 19. století do současnosti, je průběh globalizačního procesu *a jeho kvalita (cíle, prostředky jejich realizace, scénáře)* podmíněn tím, nakolik obyvatelstvo USA a Ruska využívá možnosti vzájemné pomoci a spolupráce v rozvoji kultur obou států. Proto:

- 2 Den, kdy „americký způsob života“ a „americký sen“ podlely útoku „mezinárodního terorismu“: budovy WTO v New Yorku a jedna z budov Pentagonu byly zničeny přímým útokem pomocí unesených linkových letadel. Čtvrté unesené letadlo, jak referovala média i oficiální místa USA, údajně nic nezničilo, spadnuvše v okolí Pittsburgu na pole, prý z důvodu ztráty kontroly během přepadení.

Mohlo to celé projít bez souhlasu nebo dokonce přímé účasti tajných služeb USA?
To nechť každý posoudí sám.

abychom pochopili perspektivy globalizace a odhalili *variantu, která je objektivně uskutečnitelná pro dobro všech národů světa*, není dostatečné omezit se na deklaraci o krachu SSSR a zdánlivě růžových perspektivách USA (hlavně po 11. září 2001); za tím účelem je nezbytné obrátit se k minulosti v naší společné historii.

Obvykle, když je třeba uvést příklad pozitivní zkušenosti spolupráce Ruska a USA, vzpomíná se na druhou světovou válku 20. století. Nicméně v tomto období spolupráce Ruska (SSSR) a USA, dle našeho názoru, není skutečnost, která by měla být ukazována jako příklad současným a budoucím politikům obou států. Příčinou je, že soudržnost SSSR a USA během druhé světové války 20. století byla zabezpečena všehovšudy jen existencí společného nepřítele, jehož hypoteticky možné vítězství by znamenalo konec dějin obou států a jejich národů. A pro odhalení perspektiv světlé budoucnosti všech národů lidstva je nezbytná odpověď na otázku nikoli „proti komu se spolčit?“, ale „ve jménu jakých ideálů se spojit a jak tyto ideály uvést do života?“ Proto je třeba v minulosti hledat jiný příklad plodné spolupráce.

Industrializace SSSR, to znamená vznik nových a především rekonstrukce existujících odvětví státního průmyslu, začala v období „velké hospodářské krize“ v USA a světové ekonomické krize. V krizových podmínkách, paralyzujících ekonomiku všech průmyslově rozvinutých států, byla práce na sovětských trzích pro zabezpečení industrializace SSSR pro mnohé západní firmy způsobem jejich ekonomického přežití. Takzvané „třídní zájmy“, „třídní solidarita“ kapitalistů v boji se „světovým komunistickým zlem“ ustupovaly pro mnohé z nich na druhou kolej, a byli připraveni podílet se na socialistickém budování v SSSR kvůli ochraně svých firem a svého společenského postavení.

V letech, předcházejících „velké hospodářské krizi“, se ještě

neprojevila *antimarxistická podstata stalinského bolševismu*³, v důsledku čehož boj trockistů a stalinistů uvnitř mocenského aparátu VKS(b)⁴ a jejich boj mimo něj o vliv na vědomí v sovětské společnosti byl mnohými přijímán (i v zahraničí) jako obyčejný boj lídrů a jejich stoupenců, tak či onak vlastní všem politickým stranám. Protože přeměna života v Rusku na principech marxistického „socialismu“ byla součástí globálního projektu přeměny světových vnitrosociálních vztahů, je důvod se domnívat, že i samotná „velká hospodářská krize“ r. 1929 byla záměrně vyvolána „světovým zákulisím“⁵, aby hrozbou devastace přinutila soukromý kapitál průmyslově rozvinutých zemí spolupracovat na budování výkladní skříně „socialismu“ v SSSR podle receptů Marxe. Takové byly nejbližší cíle „globalistů“ v této historické epoše.

Díky tomu industrializace SSSR probíhala za aktivní zákulisní politické podpory části zednářů⁶ a za účasti zahraničního soukromého kapitálu, zahrnujícího i soukromý kapitál USA, které oficiálně diplomaticky uznaly SSSR až v listopadu 1933. Za takových podmínek měla Sovětská vláda možnost vybírat z mnoha firem, přejících si účastnit se socialistického budování SSSR, ty nejrozvinutější ve svých oborech. V konstrukci

3 Viz práce VP SSSR „[Nastal čas o Stalinovi pohovořit...](#)“ a „Krátký kurs“. Materiály VP SSSR jsou v češtině a slovenštině dostupné na stránce [leva-net.webnode.cz](#), v ruštině na stránce [dotu.ru](#).

4 Všesvazová komunistická strana (bolševiků)

5 O tom, co a jak je schopno vyvolat finančně-ekonomickou krizi na zakázku, viz práce VP SSSR „Krátký kurs“, „Kýla“ ekonomiky se musí „vyříznout“, teze „K pochopení makroekonomiky státu a světa“.

6 Fakta, vztahující se k tomuto tématu, přináší Douglas Reed ve své knize „Spor o Sionu“.

automobilů firma „Ford Motors“ (založená r. 1903) zaujímala stabilní postavení ve skupině vedoucích firem během celé první čtvrtiny 20. století, a z toho důvodu není nic překvapivého na tom, že byla upřednostněna a byla jí poskytnuta možnost napomáhat vzniku automobilového průmyslu v SSSR.

V důsledku toho byl automobilový a traktorový průmysl SSSR v epoše stalinismu zformován za aktivní technické a učebně-metodické účasti Henryho Forda (1863 – 1947), jednoho ze světově nejznámějších soukromých podnikatelů první poloviny 20. století: první sériový sovětský traktor, „Putilovec“ (1923), byl přepracovaný fordovský traktor „Fordson“, vytvořený a spuštěný do výroby během let první světové války 20. století; vybudování Gorkovského automobilového závodu (1929 – 1932), rekonstrukce Moskevského ZiLu⁷ v první pětiletce a příprava personálu pro oba závody byly realizovány za všestranné klíčové pomoci H. Forda a specialistů firmy „Ford Motors“.

Nicméně z celé plejády soukromých firem, účastnících se industrializace SSSR, „Ford Motors“ zaujímá zvláštní postavení díky osobnosti jejího zakladatele H. Forda, řídícího její činnost ve více než čtyřicetiletém období. Toto vyčlenění osobnosti H. Forda na pozadí ostatních kapitalistů-průmyslníků první poloviny 20. století mělo specifickou odezvu v propagandě sovětské epochy.

7 Lichačevův závod, v té době ZiS (Stalinův závod), jehož ředitelem byl v letech 1929 – 1939, 1940 – 1950, Ivan Alexejevič Lichačev (1896 – 1956), člověk rolnického původu; od r. 1908 pracující v Putilovském závodě, během První světové války námořník Baltické flotily, během občanské války krasnogvardějec, velitel Rudé armády, spolupracovník Čeky (Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotáží při Radě lidových komisařů RSFSR), od r. 1953 ministr autodopravy a silničních cest SSSR.

3. Marxismus o „fordismu“

„FORDISMUS je systém organizace masové pásové výroby, vznikl v USA během první čtvrtiny 20. století. (...) Základem fordismu a jím určených nových metod organizace výroby a práce se stala montážní linka. (...) Každý z pracovníků, rozmístěný podél linky, provádí jednu operaci, skládající se z několika (nebo také jednoho) pracovních pohybů (například utahování matice), k jejichž plnění není potřeba mít prakticky žádnou kvalifikaci. Podle Fordova tvrzení, pro 43% pracujících postačovala doba přípravy v délce jednoho dne, pro 36% od jednoho dne do týdne, pro 6% jeden až dva týdny, pro 14% od měsíce do jednoho roku⁸.

Zavedení pásové výroby spolu s některými dalšími technickými novinkami (typizace produkce, standardizace dílů, jejich zaměnitelnost apod.) vedlo k prudkému zvýšení produktivity práce a snížení výrobních nákladů⁹, položilo základ masové výroby (...). Spolu s tím fordismus vedl k nebývalému zvýšení intenzity práce, jejímu zjednodušení, automatizaci. Fordismus spoléhá na proměnu pracujících

8 Statistická data, uváděná v této větě, jsou převzata z knihy H. Forda „Můj život, mé úspěchy“. Jak bude následně zřejmé, sama o sobě představují zdokumentované důkazy toho, že marxisté díky tomuto článku H. Forda pomlouvají, znajíce pravdu, protože v opačném případě by se ukázalo, že jsou slaboduší a není v jejich silách pochopit smysl ani z textu, ani z proudu životních událostí.

9 V porovnání s jeho konkurenty v té době.

v roboty a vyžaduje minimální duševní a fyzické úsilí. Nucený pracovní rytmus, určený dopravníkem, vyvolal nutnost výměny úkolové mzdy za mzdu časovou. Fordismus, jako před ním taylorismus, se stal synonymem metod vykořisťování pracujících, vlastních monopolní fázi kapitalismu, s cílem zabezpečit zvýšení zisků kapitalistických monopolů.

Ve snaze potlačit nespokojenost pracujících a nedopustit jejich organizovaný boj za ochranu svých práv a zájmů, zavedl Ford v podnicích kasárenskou disciplínu, rozšiřoval mezi pracujícími systém špionáže, udržoval vlastní policii za účelem potrestání pracujících-aktivistů. Po mnoho let Ford v podnicích nedovoľoval činnost odborů.

V knize „Můj život, mé úspěchy“ Ford usiloval o roli jakéhosi „sociálního reformátora“ a prohlašoval, že jeho metody organizace výroby a práce mohou změnit buržoazní společnost na „společnost bohatství a sociální harmonie“. Ford velebil svůj systém jako péči o pracující, obzvláště vyšší mzdu ve svých podnicích, než byl průměr v oboru. Nicméně vyšší výdělky souvisely především s obzvláště vysokým pracovním tempem, rychlým opotřebáváním pracovní síly, s úkolem lákat stále nové pracující namísto odcházejících.

Vystoupení pracujících proti destruktivním následkům fordismu je hodnoceno buržoazními ideology jako protivení se technickému pokroku. Ve skutečnosti pracující třída nezápasí a nebojuje proti technickému pokroku, ale proti kapitalistickému vykořisťování jejích úspěchů. V podmínkách současné vědecko-technické revoluce a zvyšování všeobecně-

vzdělávací úrovně přípravy pracující třídy, posílením jejího boje, se fordismus stal překážkou růstu produktivity práce.

Začátkem sedmdesátých let provádějí některé kapitalistické firmy experimenty s modifikací pásové výroby za účelem snížení jednotvárnosti, zvýšením smysluplnosti a přitažlivosti práce, a tím i její efektivnosti. Z toho důvodu se rekonstruují dopravníkové linky: zkracují se, praktikuje se přemísťování pracovníků podél dopravníku pro uskutečnění cyklu operací atp. Podobná opatření jsou často ukazována buržoazními sociology jako projevy starosti podnikatelů o „humanizaci práce“. Leč ve skutečnosti jsou vedeny snahou přizpůsobit fordismus současným podmínkám a tím zlepšit metody vykořisťování pracujících.

Jen v socialismu se dosahuje skutečné humanizace práce: člověk se stává tvůrčí osobností, jistý si společenskou hodnotou své činnosti; chápe řízení výroby, státu, společnosti. Libovolné formy technického pokroku, jako dopravník, se aplikují v podmínkách průměrné společensky přijatelné intenzity práce a jsou doprovázeny zmírněním a zlepšením jejich podmínek.“ (Velká sovětská encyklopedie“, 3. vyd., sv. 27, str. 537-538)

Pro třetí vydání „Velké sovětské encyklopedie“ (dále VSE) je charakteristická hojnost článků, ze kterých je možné se výhradně dozvědět, jakých názorů je dobré se držet na ty či ony přírodní jevy nebo jevy společenského života pro to, aby čtenář byl loajální režimu, ale ze kterých se není možné dozvědět, co v podstatě představuje jev samotný, kterému je článek zasvěcen.

K množství takových článků náleží i výše uvedený, nepatrně krácený, článek „Fordismus“. Ve skutečnosti v něm není ani slovo poděkování H. Fordovi za jím prokázanou podporu ve věci mechanizace zemědělství a za vklad do založení automobilového průmyslu SSSR na principech „fordismu“, odsuzovaného marxistickými žvanily. Na základě logiky autorů článku ve VSE to vychází následovně: v podnicích samotného H. Forda jsou principy „fordismu“ špatné, ale na Gorkovském závodě, ve kterém je výroba od začátku organizována na principech „fordismu“, jsou dobré, i když tam i tam je to to samé: dopravník, udávající rytmus práce celého kolektivu, rychlost pohybu, již se administrativa snaží zvýšit; potřeba disciplíny ve výrobě, protože v opačném případě se dopravník buď zastaví, nebo z něho budou vycházet zmetky; technologický proces je rozdělen na jednoduché operace, k jejichž plnění během jednotvárného pracovního dne a k závěru není třeba dlouhého času a vysoké úrovně vzdělávání atd.

Uvedený článek sám o sobě představuje typický příklad marxistické pomluvy vůči těm, kdo nemyslí pod pantoflem marxismu, ale samostatně, a proto jsou schopni tvůrčím způsobem řešit problémy, které přináší život. A to je jen jedna z okolností, která spojuje H. Forda a J. Stalina. Pokud budeme věřit pěstovanému historickému mýtu, pak H. Ford a J. Stalin byli od sebe velice vzdálení lidé, které spojuje snad jen to, že žili ve stejné době. Ve skutečnosti je spojuje něco jiného: záměry jejich duší a jejich završená díla se v panující kulturní tradici buď předávají zapomnění, nebo jsou skrývány v mlze lži. A za důvěrou ve lživé mýty o nich následuje nepochopení cílů jejich života a činnosti, vlastní jak těm, kdo je vyzdvihuje na piedestal, tak i těm, kdo jimi opovrhují nebo je nenávidí.

Abychom pochopili historické místo a důležitost snah a činů každého z nich pro budoucnost, je třeba se zaměřit na to, co řekli oni sami. A tento apel otevírá možnost pro globalizaci kvalitativně jiného typu, proti které mohou vědomě vystupovat jen sociální parazité.

4. Agitace za co? Za kapitalismus nebo za socialismus?

4.1. Humanismus v životě a v řečích

Zaměříme se na knihu H. Forda „Můj život, mé úspěchy“, která vyšla v USA v r. 1922 a v SSSR byla v ruštině poprvé vydána už v roce 1924. Začneme jednodušší otázkou o „humanizaci práce“ a budeme mít na paměti, že sám H. Ford nebyl „fordistou“ přesně tak, jako K. Marx nebyl „marxistou“ a Mohamed nebyl „mohamedánem“.

Jinými slovy, tvůrčí přístup samotného H. Forda k životu a práci ho odlišuje od plejády těch, kteří ho napodobovali, používali dopravník, „vědecké metody“ organizace práce atp., ale nezamýšleli se nad tím, že v činnosti samotného H. Forda byla vyjádřena jeho skutečná starost o zlepšení života prostých lidí s pomocí prostředků kterými disponoval, a ne pokrytecká touha šklebícího se finančníka prezentovat se jako humanista, reformátor a „dobrodinec“.

Vztahy zdravých členů společnosti k nemocným a invalidům a reálný život nemocných a invalidů mezi zdravými lidmi je jedním ze všeobecně uznávaných ukazatelů „humanismu“ společnosti, a také humanismu práce v ní. O tomto problému, který se stává stále aktuálnější pro současnou civilizaci, kvůli zvyšujícím se možnostem udržet lidskou duši při životě v nemocném nebo zmrzačeném těle, píše H. Ford následující:

„Nemocné a invalidy nalezneme všude. Většinou vládne celkem ušlechtilý názor, že všichni, neschopní práce, musí zatížit břemenem společnost a být vydržováni na účet společenské dobročinnosti. Pravda, jsou případy, například se slabomyslnými, kde pokud vím se nelze obejít bez společenské dobročinnosti, nicméně to je výjimka, a při řadě funkcí, existujících v našem podniku, se nám podařilo téměř

každému zabezpečit činnost v prospěšných aktivitách. Slepý nebo invalida, pokud ho postavíte na vhodné místo, může udělat prakticky to samé a dostat ten samý plat, jako úplně zdravý člověk. Neupřednostňujeme invalidy, ale předvedli jsme, že si mohou vydělat plnou mzdu.

To by šlo proti všem našim principům, pokud bychom povolávali lidi kvůli jejich nedostatkům, dávali jim menší výplatu a spokojili se s nižší produktivitou. Byl by to také způsob jak pomáhat lidem, ale daleko horší. Lepší způsob vždy spočívá v tom, aby se schopné osoby rozmísťovaly na zcela adekvátní úroveň se zdravými, produktivními pracovníky. Domnívám se, že na světě zůstane málo místa pro dobročinnost, minimálně pro dobročinnost ve formě rozdávání milodarů. V každém případě práce a dobročinnost jsou neslučitelné; cílem fabriky je výroba.

Výroba špatně slouží společnosti, pokud nepracuje na hranici své kapacity. Přespříliš časté jsou tendence si myslet, že velká fyzická síla je základní podmínkou pro maximální efektivitu ve všech druzích práce. Abychom přesně stanovili podmínky, nařídil jsem detailně klasifikovat různé funkce v našem podniku z pohledu potřebné práce schopnosti, je-li fyzická práce lehká, střední nebo těžká, ve vlhku nebo suchu, ale také pokud je vlhká, s jakou kapalinou je spojena; čistá nebo špinavá, v blízkosti pece jednoduché nebo vysoké, na čistém nebo jiném vzduchu; pro dvě ruce nebo jednu, ve stoje nebo v sedě; hlučná nebo tichá, za přirozeného nebo umělého osvětlení; potřebuje-li přesnost; počet hodin pro obrábění jednotlivých dílů, váha pracovního materiálu, nezbytné úsilí ze strany pracujících.

Ukázalo se, že v určitém okamžiku bylo ve fabrice 7882 funkcí různého druhu. Z nich 949 bylo označeno jako těžká práce, potřebující absolutně zdravé, silné lidi; 3338 potřebovalo lidi s normálně vyvinutou fyzickou silou. Ostatních 3595 funkcí nevyžadovalo žádnou tělesnou námahu; mohly by být vykonávány nejneduživějšími, slabými muži a dokonce se stejným úspěchem i ženami nebo teenagery. Tyto lehké práce, co se mě týče, byly klasifikovány, aby určily, které z nich potřebují normální funkci končetin a smyslových orgánů, a konstatovali jsme, že 670 prací můžeme obsadit beznohými, 2637 lidmi jednonohými, 2 bezrukými, 715 jednorukými, 10 slepými. Ze 7882 různých druhů činnosti 4032 lidí potřebovali jistou, i když ne úplnou fyzickou sílu. Tudíž plně rozvinutý průmysl je schopen dát maximálně zaplacenou práci většímu množství pracujících se sníženou pracovní schopností, než jich je možné najít v lidské společnosti. Může se stát, že analýza práce v jiném průmyslovém odvětví nebo výrobě přinese jiné proporce; nicméně jsem přesvědčen, že pokud se jen udělá dostatečné rozdělení práce, a hlavně, do vyšších hranic hospodárnosti, nikdy nebude nedostatek práce pro fyzicky omezené lidi, která by jim dala za plnou práci i plnou mzdu. Z hlediska národního hospodářství je maximálně nehospodárné nakládat na společnost břemeno zaopatřování fyzicky neplnocenných lidí, učit je vedlejším pracem jako pletení košíků nebo jiným nízkopříjmovým ručním pracem, ne proto, aby měli prostředky k životu, ale pouze zbavit je nudy.

Když naše osobní oddělení přijímá člověka na určité místo, vždy si dává za úkol ukázat mu práci odpovídající jeho

fyzickým schopnostem. Pokud už práci má a zdá se, že není ve stavu ji plnit, nebo odporuje jeho dispozicím, dostává převodní posudek pro přechod na jiné oddělení a po zdravotním vyšetření se testuje na práci, která více odpovídá jeho tělesnému stavu a předpokladům. Lidé s podprůměrným fyzickým stavem jsou postavení na odpovídající místo, kde si mohou vydělat tolik jako ti, kteří jsou nad touto úrovní. Tak, například jeden slepý byl přidělen do skladu, aby počítal šrouby a matice, určené k odeslání do výstupního oddělení. Touto prací byli zaměstnání dva jiní zdraví lidé. Za dva dny vedoucí dílny poslal žádost o výměnu a prosil, aby oběma zdravým lidem byla určena jiná práce, protože slepý byl schopen na svém místě zastat tyto zdravé pracovníky.

Tento ekonomický systém pomoci a úspor může být i dále rozšířen. Celkem se rozumí samo sebou, že v případě zranění pracující musí být uznán pracovně neschopným a musí mu být přidělen důchod. Ale skoro vždy existuje období rekonvalescence, obzvláště při zlomeninách, kdy je plně schopen pracovat, a také obvykle o práci usiluje, protože ani nejvyšší důchod za úraz se přece nemůže rovnat běžnému každodennímu výdělku. Jinak by to znamenalo další nepříjemné zvýšení nákladů výroby, které by nepochybně mělo vliv na tržní cenu výrobku. Produkt by měl menší odbyt, a to by vedlo ke snížení poptávky po práci. Toto jsou nevyhnutelné důsledky, které je třeba mít na zřeteli. Dělali jsme pokusy s ležícími v posteli, s pacienty, kteří mohli sedět ve vzpřímené poloze. Rozprostřeli jsme na posteli černé olejo-odolné pokrývky a navrhli lidem, aby připevňovali šrouby na malé svorníky, práce, která se musí dělat rukama, a kterou je

obvykle zaměstnáno 15 – 20 lidí na oddělení magneto. Ležící v nemocnici se ukázali stejně dobří jako zaměstnaní ve fabrice a vydělávali si tímto způsobem svou obvyklou výplatu. Jejich efektivita byla dokonce, nakolik je mi známo, 20% nad obvyklou výkonností v továrně. Nikoho pochopitelně nenutili k práci, ale všichni o ni usilovali. Práce pomohla ukrátit čas, zlepšila se chuť k jídlu a spánek, uzdravení šlo rychlými kroky vpřed.

(...) Během posledního statistického sčítání u nás pracovalo 9563 lidí, jejichž fyzický stav byl nižší než průměrný. 123 z nich bylo se zmrzačeným či amputovaným zápěstím nebo rukou. Jeden přišel o obě ruce, 4 byli zcela slepí, 207 téměř slepí na jedno oko, 37 hluchoněmých, 60 epileptiků, 4 zbavení chodidla nebo nohy. Ostatní měli méně významná zranění“ (kapitola 7, „Teror stroje“).

Bezostyšný marxistický propagandista po přečtení řekne, že hnusný kapitalista se přižívoval na práci invalidů, zastíraje svůj zisk úvahami o lidské důstojnosti zaměstnávaných invalidů, srovnáváje „své“ invalidy s invalidy, kteří jsou na plném sociálním zabezpečení (jak je to údajně ve společnosti vítězného socialismu a komunismu).

Ale v realitě, úplné sociální zabezpečení při nezájmu o osobnostní tvůrčí potenciál invalidy, to znamená rozklad, kterému mohou čelit jen silné osobnosti. Je tomu tak proto, že člověk je tvor společenský a pokud není přesvědčením parazit, cítí se normálním člověkem pouze pokud společnost přijímá jeho práci a uznává výsledky jeho práce. Osobnostní nevyužitost, odmítnutí okolím akceptovat přání pracovat a jejich neschopnost a neochota pomoci invalidovi se realizovat v plnocené práci v podmínkách údajného „plného sociálního zabezpečení“ dovedla mnoho nemocných a invalidů k osobnostní degradaci; a tak je v podstatě sociální

zajištění dorazilo, nemluvě už o tom, že historicky reálně se „dobročinné fondy“ stávají dost často „pračkou“ pro „praní“ peněz a krmítkem všelijakých parazitů bez ohledu na to, zda v kapitalismu nebo v socialismu.

Ve svém přístupu k pracovnímu zařazení nemocných a invalidů je H. Ford spravedlivější než byrokratická praxe sovětského sociálního zabezpečení, velmi ironicky popsaná již v r. 1927 Ilfem a Petrovem ve „Dvanácti židlich“. Z druhé strany, značný podíl marxistické politické práce (propagandy) je parazitismus na práci jiných při plném sociálním zabezpečení přiměřeně místu v hierarchii hodnostářů stranicko-byrokratické vlády a společenskovědních oborů vědy a systému vzdělávání. Proto je pochopitelné, že marxisté pomlouvají H. Forda, nepřejícího pod rouškou „sociálního zabezpečení“ a „odborů“ pěstovat parazitismus, kde by se pod rouškou nějaké činnosti dostali ke korytům.

Kromě toho, H. Ford pracoval i na tom, aby podnik nacházející se pod jeho vedením sám nerozmnožoval řady nemocných „nemocemi z povolání“ a invaliditami. Mnozí znají vtip o tom, že v provozech závodů H. Forda visely plakáty: „Pracující, pamatuj: Bůh stvořil člověka, ale nestvořil k němu náhradní díly!“. Pokud by tyto plakáty v provozech i visely, pak byli jen součástí systému zajištění bezpečnosti člověka v provozu, ale ne univerzálním „prostředkem“ zajištění bezpečnosti a výmluvou skrblika, pro kterého je šetření na bezpečnosti personálu jeden z důležitých principů vedení byznysu.

Ford přistupoval k otázce bezpečnosti člověka při práci zcela jinak:

„Pomůcky preventivní ochrany na strojích, to je celá zvláštní kapitola. Ani jeden náš stroj, bez ohledu na velikost výkonu, není vhodný, pokud není absolutně bezpečný. Nepoužíváme ani jeden stroj, který nepovažujeme za bezpečný, nehledě na to, že nešťastné události se občas stávají. Speciálně pro to určený, vědecky vzdělaný pracovník vyšetřuje příčiny každého

nešťestí a stroje se podrobují novému zkoumání, aby se v budoucnu vyloučila možnost takových událostí.

(...)

Práce v továrně nemusí být bezpodmínečně nebezpečná. Pokud je pracovník nucen se příliš snažit a příliš dlouho pracovat, dostává se do stavu duševního oslabení, které vyložení vyvolává nešťastné události. Jedna část úkolu prevence nešťastných událostí spočívá v tom, abychom se vyhnuli tomuto duševnímu stavu; druhá pak v tom, abychom zabránili lehkomyšlnosti a ochránili stroje před rukama hlupáků“ (kapitola 7, „Teror stroje“).

Bezostyšní marxisté mohou říci, že i toto je pustá lež a prázdné žvanění. Nicméně H. Fordem vyjádřený základ k vybudování průmyslového zařízení a organizace jeho používání v sobě zahrnuje obě části hesla hlásaného KSSS v 60-tých letech: „Od techniky bezpečnosti k bezpečné technice!“ Přitom H. Ford, na rozdíl od žvanilů ÚV KSSS z období stagnace nestaví „bezpečnou techniku“ proti „technice bezpečnosti“ (tj. bezpečným způsobem organizace práce a používáním průmyslových zařízení), ale vidí v nich dvě části zajištění bezpečnosti člověka při výrobě, kde musí být jak bezpečná technika, tak i normální organizace práce. Kromě toho, H. Ford skutečně pracoval nad problémem bezpečné techniky a dosahoval v tom úspěchu půl století před tím, než KSSS vymyslela ten slogan, aniž by ho ale realizovala v praxi. Ti kdo obviňují fordismus samotného H. Forda z protilidskosti, by si také měli uvědomit, že H. Ford končí kapitolu 7 následujícími slovy:

„Pracovníci nechtějí ani za nic odložit nevhodné oblečení, například kravaty, široké rukávy, které se zachytávají o rotující části. Musí na ně dohlížet dozor a z větší části odchyťovat

hříšníky. Nové stroje se testují ze všech úhlů pohledu, předtím než se zavádí do výroby. V důsledku toho u nás téměř nikdy nedochází k těžkým úrazům. Průmysl nevyžaduje lidské oběti.“

Fordem popsaný postoj personálu ke své vlastní bezpečnosti ukazuje, že skutečný humanismus práce a společenských vztahů nezávisí celkově a kompletně na kterémkoli majiteli nebo členu vedení toho či onoho podniku, ale určuje se rozvojem kultury celkově a kulturou plnění prací, která se v tom konkrétním podniku zformovala, konkrétně.

Ale jestli pracovník považuje za možné pracovat v nevhodném oblečení, opilý nebo „trochu opilý“; ignorovat ochranné prostředky (masky, respirátory, brýle atp.) a narušovat technologickou a organizační disciplínu výroby (normy „techniky bezpečnosti“) pod záminkou zrychlení práce s cílem zvýšit si tak příjmy „přímo hned“ nebo „zjednodušit“ si technologii a organizaci práce s cílem „ulehčit“ si vlastní práci na úkor kvality nebo bezpečnosti; považuje za možné produkovat zmetky, které mají potenciál poškodit nebo usmrtit druhé, - pak není opodstatněné vinu nájemného personálu, takového, jaký reálně je (včetně pracujících třídy, která se v marxismu idealizuje, bez jakéhokoliv opodstatnění k tomu), za úrazy na pracovišti, „nemoci z povolání“, produkci zmetků atd., svalovat na vedení nebo kapitalisty, bez rozdílu zda je to v socialismu nebo kapitalismu.

H. Ford byl na rozdíl od marxistů, kteří ovládli hospodářský systém Ruska a kteří dali vzniknout celé kultuře skrývání masových pracovních úrazů a nemocí, skutečně humanista, protože přímo začleňuje mezi povinnosti hlídačů-pozorovatelů povinnost „lovit hříšníky“, čímž se stará o zachování zdraví samotných „hříšníků“ a o prosperitu jejich rodin navzdory samolibému nezodpovědnému chápání bezpečnosti ze strany samotných „hříšníků“. A to je velmi těžký úkol – ochránit blbce před jimi samými a podporovat proces jejich zmoudření podle možností.

4.2. V čem je záruka zkázy?

To, že Ford byl průmyslníkem v oblasti aut, vědí všichni. Proto u někoho může vzniknout dojem, že Fordovi se povedlo včas obsadit vznikající trh, načež ho téměř monopolně využíval po celá desetiletí, a mimo této „mikroekonomické“ niky jsou jeho postupy nepoužitelné, v důsledku čehož se u něho není čemu učit. Avšak Ford uspěl nejen jako autoprůmyslník, ale i jako železničár, ačkoliv pod tlakem okolností a ne z vlastní iniciativy soukromého podnikatele. Jde o to, že výrobního cyklu „Ford Motors“ se účastnila Detroit-Toledo-Irontownská železnice, jejíž transportní služby zabezpečovaly spojení navzájem vzdálených specializovaných výrob do jediného technologického procesu výroby automobilů. O kvalitě těchto transportních služeb píše Ford následující:

„Před několika lety jsme se pokoušeli po té trati poslat produkci, kvůli jejímu velmi výhodnému situování, ale kvůli zpožděním jsme ji nikdy nemohli využívat ve větším měřítku. Doprava čehokoliv trvala 5-6 týdnů. V důsledku toho jsme přicházeli o celkem velké sumy a kromě toho ta zdržení narušovala náš výrobní plán. Není žádný důvod, aby železnice nemohla dodržovat konkrétní plán. Zpoždění vedla k vyšetřováním (o ztrátách způsobených železnicí jejím zákazníkům) a železnice regulérně vyplácela náhrady. Ale takto vést firmu je k ničemu. My jsme vnímali jakékoli zdržení jako kritiku naší práce a starali se o to, aby byl zjištěn důvod. To já nazývám prací“ (kapitola 16, „Železnice“).

Kvůli problémům, kterou způsobovala problémová železnice ji H. Ford nakonec koupil:

„Koupili jsme železnici proto, protože její pravidla stála v cestě některým našim zlepšením v River-Rouge. Koupili jsme ji nikoli kvůli umístění kapitálu, nikoli jako pomocný prostředek pro

náš průmysl a dokonce nikoli kvůli jejímu strategickému umístění. Výjimečně výhodné umístění té železnice jsme objevili až po naší koupí. Ale to nemá vztah k věci. Takže, koupili jsme železnici proto, protože překážela našim plánům. Nyní s ní bylo třeba něco udělat. Jedinou správnou věcí byla její transformace na produktivní podnik aplikací těch samých principů, které fungovaly ve všech našich výrobcích.“

O existenci železnice a její situaci v období „před“ a „po“ jejím získání ze strany Ford Motors H. Ford píše následující:

„Detroit-Toledo-Irontownská železnice byla vybudována před 20 lety a od té doby byla reorganizována každé dva roky. Poslední reorganizace se odehrála v roce 1914. Válka a kontrola Svazu Států reorganizační cyklus přerušily. Železnice má 343 mil dráhy, 52 mil větví a 45 mil cizích drah v cizím vlastnictví.

Jde téměř přímo na jih od Detroitu, podél řeky Ohio do Irontownu a tak se dotýká uhelných dolů Západní Virginie. Kříží většinu velkých železničních drah a z obecného pohledu by měla být velmi zisková. Byla zisková – pro finančníky. V roce 1913 její kapitál dosahoval 105 000 dolarů na míli. Při následující změně vlastníků ta suma spadla na 47 000 dolarů. Nevím, kolik celkově půjček bylo vzato na tuto dráhu. Vím jen, že akcionáři byli při reorganizaci roku 1914 nuceni vložit téměř 5 milionů dolarů, sumu, kterou jsme zaplatili za celou dráhu. Zaplatili jsme 60 centů za dolar základních závazků, ačkoli cena nedávno před koupí byla v rozmezí 30-40 centů za dolar (nominální ceny akcií). Navíc jsme zaplatili za obyčejné akcie jeden, a za zvláštní akcie 5 dolarů za kus, z čehož plyne,

že jsme vyplatili velmi slušnou sumu, pokud vezmeme v úvahu, že akcie nikdy nepřinášely zisk. Vozový park dělal 70 lokomotiv, 27 osobních vagónů a 2800 nákladních. Všechno bylo ve velmi žalostném stavu a z větší části celkově nevhodné k používání. Všechny konstrukce byly špinavé, nenabarvené a celkově zarostlé. Železniční koleje představovaly něco jen málo odlišitelného od pásu rzi. Servisní dílny měly velmi mnoho lidí a málo strojů. Všechna výroba byla orientována na maximální ne hospodárnost, zato existovalo přebobtnalé administrativní a finanční oddělení a samo sebou právní oddělení. To samotné stálo více než 18 000 dolarů měsíčně. Železnici jsme převzali v březnu 1921 a hned začali uvádět do praxe naše principy. Dosud existovalo v Detroitu Řídící oddělení. Zrušili jsme ho a předali veškerou práci člověku, který zabíral polovinu pracovního stolu v jedné kanceláři. Právní oddělení se vzápětí odebralo za Řídícím. Železnice nepotřebuje mnoho právníků. Naši zaměstnanci uzavřeli mnoho případů táhnoucích se mnoho let. Všechny nové námitky se řeší obratem, podle okolností, tak, že náklady na ně málokdy převyšují 200 dolarů za měsíc. Veškerá škoda spojená s provozem nabobtnalých právních a řídicích oddělení byla hozena přes palubu a počet zaměstnanců byl snížen z 2700 na 1650. V souladu s naší pracovní politikou byly všechny hodnosti a pozice, s výjimkou těch stanovených zákonem, zrušeny.

Celkově byla organizace železnice velmi strohá, každý příkaz musí projít skrz řadu instancí a nikdo nesmí konat bez konkrétního příkazu svého nadřízeného. Jednou ráno jsem se ocitl na železnici a našel připravený vlak hotový k odjezdu,

který půl hodiny čekal na příkaz k odjezdu. Došli jsme, kam jsme potřebovali a vyřídili všechno potřebné dříve, než ten příkaz přišel; to bylo ještě předtím, než si tam našla cestu myšlenka osobní odpovědnosti. Ze začátku nebylo vůbec lehké zlomit ten zvyk k „příkazům“, lidé se báli odpovědnosti. Ale s postupem času se plán rýsoval stále jasněji a jasněji a nyní se nikdo neschovává za hradby svých povinností. Lidé jsou placeni za osmihodinový pracovní den, ale vyžaduje se od nich, aby celou dobu pracovali naplno. Pokud je daný člověk strojuvůdcem a své povinnosti splní za 4 hodiny, zbylé 4 hodiny pracuje tam, kde je to v daný okamžik třeba. Pokud někdo pracoval déle než 8 hodin, nedostává více peněz, ale jednoduše odečítá odpracovanou dobu z následujícího pracovního dne nebo shromažďuje přesčasovou dobu, dokud nezíská celý volný den, který má plně placen. Náš 8-hodinový pracovní den je skutečně 8-hodinovým pracovním dnem, nikoliv základem pro přepočítání mzdy.

Nejmenší plat je u nás 6 dolarů za den. Mimořádný personál nemáme. Omezili jsme počet lidí zaměstnaných v kancelářích, dílnách a na trase. V jedné dílně nyní 20 lidí zastane více práce, než dříve 59. Před nějakou dobou jedna z našich pojízdných dílen, skládající se z jednoho vedoucího a 15 pracovníků, pracovala poblíž jiné, paralelní linie, na které dílna 40 lidí dělala naprosto stejnou práci na renovaci kolejí. Během dne naše dílna předešla sousední na délku dvou telegrafních sloupů.

Dráha se postupně začala vzpamatovávat; téměř všechny koleje byly nově opraveny a bylo položeno mnoho mil nových. Lokomotivy a vagóny se opravují přímo v našich

dílnách a jen s malými náklady. Zjistili jsme, že zásoby nakoupené předchůdci jsou nevhodné k použití; nyní pečlivě hospodaříme, pracujeme s kvalitními materiály a dbáme na to, aby nic nepřišlo nazmar. Personál je vždy připraven pomáhat v díle úspor. Co je výhodné, to se zavádí. Položili jsme železničáři otázku: „Co je možné dostat z lokomotivy?“ - a on odpověděl rekordem bezporuchovosti. Přitom do podniku nevkládáme velké sumy, vše se pokrývá z našich příjmů.

Vlaky musí jezdit přímo a včas. Časy dopravy se podařilo snížit na jednu třetinu původní hodnoty. Vagón, který stojí na čekací koleji, je něco mnohem většího, než jen vagón: je to velký otazník. Někdo musí znát, proč tam stojí. Předtím bylo třeba 8-9 dní, aby se zboží přepravilo z Philadelphie do New Yorku, nyní stačí 3 a ½ dne. Organizace běží jako hodinky“ (kapitola 16, „Železnice“).

Pokud se rychlost dopravy nákladu z bodu A do bodu B hodnotí jako jeden z ukazatelů produktivity železnice, pak pod řízením H. Forda vzrostl 2-2,5 krát, nemluvě už o snížení počtu personálu o více než polovinu. Ačkoliv H. Ford neuvádí údaje o objemu transportu, je třeba předpokládat, že potřeba transportu, která v regionu byla při daných cenách za transport, byla plně uspokojována.

Zdálo by se, že je to krásná záminka pro agitaci za volnotržní kapitalismus... ale napřed bychom museli zapomenout, co se na té dráze dělo v podmínkách stejného volnotržního kapitalismu před vstupem H. Forda do řízení.

USA v poslední čtvrtině 19. a první čtvrtině 20. století, kdy byly pokryty sítě železnic, byly zemí bezvýhradně volnotržní ekonomiky, ve

kteře se vládní úředníci státní nebo federální úrovně málo vměšovali do záležitostí soukromého byznysu. Takový stav je podle ruských liberálů jedním z ideálů, který se snaží realizovat v Rusku, a jehož nerealizaci vysvětlují neúspěch jejich reform, které v Rusku provádějí z roku 1991.

Ale z toho, co píše H. Ford o stavu věcí na Detroit-Toledo-Irontownské železnici před její koupí ze strany Ford Motors, je zřejmé, že tržní mechanismus v údajně ideálních podmínkách fungování, jaké byly v USA na přelomu 19/20. století, není automaticky garantem kvality nabízených služeb, stejně jako není bezpodmínečným stimulem k efektivnímu vedení děl na základech rentability, zabezpečení dividend akcionářům. To znamená, příčiny úspěchů a neúspěchů v díle, včetně jejich finančního vyjádření, leží vně vztahů více či méně svobodné koupě a prodeje.

V daném konkrétním případě liberálové objasňují úspěchy železnice pod řízením H. Forda tím, že se změnila konjunktura na trhu a „objevil se zisk namísto deficitu“, což je zaměňování příčiny a následku. Před koupí firmou Ford Motors nenesla železnice zisk vůbec ne proto, že byla špatná tržní konjunktura, a zisk po koupí se také neobjevil proto, že nastala jiná konjunktura. O příčinách žalostného stavu Detroit-Toledo-Irontownské dráhy v období před její koupí píše H. Ford následující:

„Nejhorším příkladem toho, jak dalece se může podnik vzdálit od principu užitečné služby, jsou železnice. U nás je železniční otázka stále na pořadu dne, jejímu řešení je zasvěceno nemálo času a myšlenek. S železnicí není spokojen nikdo. Není spokojena veřejnost, protože jak osobní ceny, tak nákladní ceny jsou velmi vysoké. Nejsou spokojeni železničáři, protože jejich platy jsou příliš nízké a pracovní doba dlouhá. Nejsou spokojeni majitelé, protože tvrdí, že jejich investice nenesou zisky. Při správně fungujícím podniku by však měli být spokojeni všichni. Pokud, nemluvě o veřejnosti, z podniku

nemají prospěch zaměstnanci ani majitelé, pak to znamená, že v řízení je něco špatně.

Naprosto ze sebe nechci dělat odborníka na železniční odvětví. Pravda, existují zasloužilci do jeho podstaty, ale pokud je služba [společnosti], kterou poskytují americké železnice výsledkem těchto nahromaděných vědomostí, pak musím říct, že můj respekt k nim není až tak velký. Naprosto nepochybuji, že vlastní ředitelé železnic, lidé, kteří slouží na železnici, ji jsou schopni řídit k všeobecnému prospěchu. Ale také nejsou žádné pochyby, že ti skuteční ředitelé nemají díky řetězu okolností žádnou reálnou moc. A zde je zakopán pes. Protože lidé, kteří skutečně v železničním díle něco chápou, jsou [zformovaným systémem] odstraňováni z vedení nebo k němu nejsou připuštěni.

(...) Ředitelem železničního díla byl nikoli ředitel, ale finančník. Do té doby, dokud měly železnice vysoký kredit a důvěru, bylo více peněz vyděláno emisí akcií a spekulacemi s nimi, než službou veřejnosti. Jen zanedbatelná část získaných peněz byla nasměrována na posílení skutečného určení [do železnic]. Pokud se díky kvalitnímu řízení zvedaly čisté zisky natolik, že bylo možné vyplácet dividendy, pak rozmazlení spekulantů a hodnostářů železnic používali dividendy na to, aby napřed své akcie pozvedli, potom je snížili a nakonec na základě povýšené důvěry investorů a veřejnosti vypustili nové akcie. Pokud zisky přirozeným nebo nepřirozeným způsobem padaly, pak spekulanti skupovali akcie zpět, aby časem inscenovali nové zvýšení a nový prodej. V celých Spojených Státech se najde možná jedna železnice, která by jednou nebo vícekrát nezměnila své majitele, zatímco zainteresovaní

finančníci kupili hromady akcií do té doby, dokud systém neztratil rovnováhu a nezřítel se. Pak se analogické finanční kruhy za hubičku zmocnily železnic na úkor lehkovážných akcionářů a znovu se pustily do budování předchozích pyramid.

Přirozeným spojencem lichváře je právník. Triky prováděné s železnicemi by nebyly možné bez konzultací s právníky. Právník, stejně jako finančník, v samotném díle nic nechápe. Oni předpokládají, že dílo se vede správně v tom případě, pokud nepřekračuje zákony nebo pokud mohou být zákony změněny nebo vyloženy tak, že se hodí k danému cíli. Právníci žijí podle hotových norem. Lichváři vyrvali z rukou ředitelů železnic finanční politiku. Instalovali své důvěrníky, pověřené dohlížet na to, aby železnice porušovaly zákony jen zákonným způsobem. Za tím účelem zavedli ohromná právní oddělení. Místo toho, aby pracovali v souladu se zdravým lidským rozumem a podle okolností, všechny železnice musely pracovat podle pokynů svých advokátů. Všechny části organizace zatížili oběžníky. K tomu se přidaly ještě státní a federální zákony, a nyní vidíme, jak se železnice motají v sítích paragrafů. Právníci a finančníci [tj. lichváři a burzovní spekulanti] z jedné strany a vláda z druhé strany naprosto svázali ruce ředitelům drah. Věci nejde řídit shora [a zvenku, bez proniknutí do jejich podstaty, což je vlastní státním úředníkům v jejich většině, a lichvářům, finančníkům, spekulantům].” (kapitola 16, „Železnice“)

„Až příliš mnoho drah není řízeno železničáři-praktiky, ale bankovními institucemi [tj. lichvářskými domy a jejich

právníky]; všechny pracovní metody, způsob chápání – vše je organizováno podle finanční, a nikoliv transportní techniky.

Krach „železničního odvětví“ proběhl proto, že hlavní pozornost byla zaměřena nikoli na užitek, který železnice přináší lidem, ale na jejich hodnotu na akciových trzích. Zastaralé myšlenky se úporně drží, zatímco technický a organizační pokrok je téměř uškrten, a lidem, schopným zabývat se železničním dílem, je zamezeno rozvíjet se.

Může miliarda dolarů odstranit ztráty? Ne, miliarda dolarů jen zvýší potíže o miliardu dolarů. **Miliarda dolarů má za cíl jen zabetonovat dosud panující metody ve vedení železnic, zatímco úbytky právě z těch metod pramení** (zvýrazněno námi).

Všechny chyby a hlouposti, dopuštěné před mnoha lety, se nám nyní mstí. Když byly ve Spojených státech zaváděny železnice, veřejnost se měla nejdříve seznámit s jejich užitečností podobně, jako tomu bylo u telefonu. Kromě toho, nové železnice měly být zaváděny a řízeny tak, aby prosperovaly. A protože financování železnic následovalo za jednou z ekonomicky nejtěžších epoch naší minulosti, zakořenilo se velké množství chyb a „zneužití“, které od té doby sloužily jako vzor všemu železničnímu dílu“ (kap. 16, „Železnice“).

Henry Ford vyjádřil svůj názor na příčiny problémů v železničním odvětví, na to, jak byly překonány na základě zdravého rozumu, VŽDY orientovaného na přinesení užitku společnosti, a shrnul své zkušenosti se železnicemi následovně:

„V tom je zásluha vše srovnávající spravedlivosti, že podnik, který nedělá skutečnou službu, nežije dlouho.

Zjistili jsme, že díky naší obvyklé pracovní politice se stalo možným zlevnit ceny na Detroit-Toledo-Irontownské dráze a kromě toho poskytovat lepší služby. Proto jsme mnohokrát snižovali ceny, ale Všesvazová Obchodní Komise (tj. americká obdoba sovětské a ruské Státní komise sazeb a cen) nám odmítala nižší ceny povolit. Je možné za takové situace považovat železnice za prostředek služby veřejnosti?“ (kap. 16, „Železnice“)

Na jiném místě knihy H. Ford píše o parazitickém panování bankovního a lichvářského kapitálu nad ekonomikou států Západu, především USA, ještě konkrétněji a více tvrdě:

„Nejsme proti tomu půjčovat si peníze, nejsme také ani proti bankéřům. Jsme jen proti pokusům postavit dluh na místo práce. Jsme proti každému bankéři, který se dívá na jakéhokoliv podnikatele jako na možnost vykořisťování [tj. cíl lichvářského parazitismu]. Je nutné peníze, půjčky a kapitalizaci držet ve vnitřně určených hranicích a za tím účelem je nutné si přesně promyslet, na co jsou peníze třeba a jakým způsobem je bude možné splatit. Peníze nejsou nic jiného než prostředek výroby. Jsou jen část fabriky. Je zcela jedno, zda si v těžké situaci půjčíte 1000 soustruhů nebo 100.000 dolarů. Pozitivní efekt ve formě strojů je stejně tak málo schopen napravit situaci, jako efekt ve formě peněz. Jen pozitivní efekt mozku, rozvážnost a ostražitá odvaha je schopna změnit situaci.

Podnik, který špatně využívá své vlastní prostředky, využívá špatně i půjčky. Hlavní je odstranit chyby [špatné využívání prostředků]. Pokud to bude uděláno, podnik bude znovu generovat zisk, naprosto stejně, jako vyléčené lidské tělo produkuje dostatečné množství krve.

Půjčky se lehce proměňují v lest, aby nebylo třeba hledět do očí ztrátám. Cizí peníze často podporují zahálku. Mnozí podnikatelé jsou příliš líní na to, aby si nasadili pracovní zástěru a vyšetřili do základu, kde se skrývají ztráty, nebo jsou příliš hrdí, aby přiznali, že se jim nějaký záměr nepovedl. Avšak zákony vedení díla jsou podobné zákonům gravitace: kdo se jim protiví, je přinucen pocítit jejich moc.

Vzít si půjčku pro založení podniku nebo díla je něco zcela jiného, než půjčovat si za účelem nápravy špatného stavu a plýtvání. Peníze se k tomu nehodí, z toho prostého důvodu, že ničemu nemohou pomoci. Plýtvání se napravuje jen hospodárností, špatné hospodaření – zdravým rozumem. Peníze pro to nejsou nutné. Peníze jsou při takových situacích dokonce překážkou. (...) Zaštupovat díry a nedostatky v díle je stokrát výhodnější, že libovolná půjčka na úrok 7% ročně.

Právě vnitřní nemoci podniku zasluhují největší vnímání. „Dílo“ ve smyslu obratu zboží s lidmi spočívá z větší části v uspokojování potřeb lidí. Pokud vyrábíme něco, co potřebuje většina lidí, a prodáváme to levně, pak budeme ve hře neustále. Lidé kupují to, co je jim užitečné, to je stejná pravda, jako že lidé pijí vodu.“ (Kap 11. “Peníze a zboží”)

„Pokud bychom získali peníze za 6% ročně, pak jen úroky při každoroční produkci 500.000 automobilů by způsobily zdražení 4 dolary na jedno auto. Krátce, namísto zlepšení metody výroby bychom získali jen těžký dluh. Naše auta by stála přibližně o 100 dolarů více než nyní, naše výroba by byla menší, protože kruh zákazníků by se zúžil. Mohli bychom zabezpečit práci méně lidí a tím pádem méně sloužit společnosti. Bylo řečeno, že finančníci chtěli napravit škodu peněžní půjčkou namísto zvýšení výrobního obrátu. Chtěli poslat nikoliv inženýra, ale pokladníka. **Pro průmysl je spojení s lichváři neštěstím. Bankéři <lichváři> myslí jen v peněžních formulkách. Podnik je pro ně nikoli strukturou pro výrobu zboží, ale pro výrobu peněz (zvýrazněno námi)**. Nemohou pochopit, že podniky nikdy nestojí na místě, vždy se buď rozvíjí nebo upadají. Snížení cen je vnímáno bankéři jako zahozený zisk, namísto jako základ pro zlepšení díla.

Lichváři hrají v průmyslu příliš velkou roli. To tajně přiznává většina podnikatelů. Otevřeně se to přiznává zřídka kvůli strachu před lichváři organizovanými na principech <mafie>. **Je jednodušší získat peníze finančními spekulacemi než výrobní prací** (zvýrazněno námi, stejné podmínky vytvořili reformátoři-lumpové v Rusku v 90. letech). Úspěšný lichvář je v průměru hloupější a méně prozíravý než úspěšný podnikatel a přesto v reálu prakticky panuje ve společnosti nad podnikatelem prostřednictvím panování nad půjčkami.

Moc bank (tj. lichvářských korporací) za posledních 15–20 let, zvláště během války, velmi vzrostla a Federální rezervní systém jim poskytl během války téměř neohrazený kredit. Lichvář, díky své přípravě a především díky svému postavení,

naprosto není schopen hrát vedoucí roli v průmyslu. Není proto ten fakt, že vládcí úroků v poslední době dosáhli ohromné moci, symptomem, že v našem finančním systému je něco shnilého? Lichváři začali ovládat a řídit průmysl vůbec ne kvůli své industriální prozíravosti. Spíše tam byli téměř proti své vůli zavlčení systémem. Proto, co se týká mě, chci říct, že finanční systém ve kterém pracujeme není zdaleka tím nejlepším.

Musím upozornit předem, že moje výtky vůbec nemají osobní charakter. Nemám nic proti bankéřům jako takovým. Naopak, umné, zkušené lidi vyznající se ve finanční technice potřebujeme. Potřebujeme peníze a potřebujeme půjčky, jinak by nešel realizovat koloběh zboží. Otázka však je, zda jsme náš bankovní a úvěrový systém postavili na správné základy.

Není mým záměrem napadat náš finanční systém. Nejsem v situaci člověka, který byl tím systémem poražen a nyní hledá mstu. Mně osobně může být zcela jedno, co budou dělat finančníci, protože jsme dosáhli možnosti vést naše dílo bez pomoci bank. V celém svém výzkumu se proto nebudu řídit nějakými osobními pohnutkami. Chci jen vyjasnit, zda existující systém dává maximum užitku většině obyvatel.“ (kapitola 12, “Peníze – pán nebo sluha“?)

Není těžké spatřit, že H. Ford ve své knize na příkladu špatného stavu Detroit-Toledo-Flinttownské dráhy v době její koupě ze strany Ford Motors a na vlastním příkladu interakce s lichvářským sektorem a sektorem burzovních spekulací dává vyčerpávající vysvětlení, proč v Rusku všechny reformy po roce 1991 běžnému člověku nepřinášejí užitek: „finančníci“ a

právníci ve své většině, tj. jako profesionální korporace, které vzaly věci do svých rukou, nejsou schopni zajistit ani mravně-etický, ani technicko-technologický pokrok, jednoduše proto, že samotní „finančníci“ a právníci neznají ani přírodní vědy a z nich plynoucí technologie, ani vnitřní organizaci podniků a jejich systémy vnějších vztahů s každým odvětvím z množství odvětví, ani psychologii personálu a společnosti jako celku, a ke slovům skutečných znalců ve zmíněných oblastech jsou arogantně hluiší.

Tím, že vyjádřil tento názor, H. Ford prakticky vystoupil proti samotným principům organizace finančního systému USA a tím vystoupil proti kapitalismu západního typu. Jeho slova o tom, že „nemá záměr napadat“ jejich finanční systém, je daň formální slušnosti a hlouposti určité části jeho čtenářů, daná jim až poté, co obnažil všechny neřesti kreditně-finančního systému biblického typu, pečlivě skrývané nebo prezentované jako dobro ze strany panující tradice ekonomické vědy.

Na několika stránkách v námi zvýrazněných citátech řekl H. Ford o kapitalismu to hlavní, co skryl v zamlčeních a prázdných formulacích svého „Kapitálu“ K.Marx a co v zamlčeních, prázdných tlačích a také díky své nevědomosti dodnes skrývají marxisté, představující sebe v roli protivníků kapitalismu jako systému parazitování menšiny na většině, ale svou nevědomostí a prázdným tlacháním ten parazitismus podporují.

Ta odhalení H. Forda o systémotvorné roli lichvy a burzovních spekulací v ekonomice západního kapitalismu je také jedna z příčin, v důsledku které skuteční marxisté-esoteristé a jejich pánové, mírně řečeno, neměli Forda rádi za jeho života a pokračují v tom i půl století po jeho smrti. Proto marxisté tak usilovně vytvářejí Henrymu Fordovi obraz tvrdého vykořisťovatele dělnické třídy.

Z druhé strany se v lepší situaci nenachází ani liberální „tržaři“ buržoazní „demokracie“: to, co píše H. Ford dokazuje, že udělat z něj propagandistickou ikonu kapitalisty-podnikatele, „selfmademana“ a zosobnění uskutečnitelnosti „amerického snu“ v „americkém způsobu

života“, je možné ... ale jen vylhaním falešného obrazu H. Forda a vytvořením falešných představ o něm, o jeho vztahu k lidem, práci a jeho činnosti jako takové. Ale oni velmi chtějí získat jeho autoritu pro své účely: osobnost H. Forda je až příliš výrazná. A tržní liberálové se snaží, čehož je příkladem článek „Henry Ford v Rusku“ Alexandra Livšice v novinách „Izvestija“ z 11.1.2002:

„Američan Henry Ford proměnil cyklistickou dílnu v autofabricku. Vynalezl posuvník. Zavedl produkci levných aut. Motorizoval národ, takže se musely stavět cesty. A za nimi následovala veškerá ekonomika. Sám Ford se stal bohatým člověkem. Kdyby se narodil v SSSR, nejspíš by se ocitl v závodě obranného průmyslu. Co dál? Nejlepší obrněný transportér na světě. Řád. Čtvrtletní prémie. Obchodní duch a tah na branku by se musel potlačit, jinak by to skončilo rubáním dřeva na Sibiři. Ford by to neměl lehké ani v současném Rusku. Jak vyrábět auta, když banky nedávají dlouhodobé úvěry? Ale to není to hlavní. Forda by zadávala ruská byrokracie. Ona není jen sveřepá, žádá ještě i nemalé peníze. To, co byznys utrácí na hodnostáře, kompenzuje cenou. (...)

Pro civilizovaný kapitál jsou to nepřijatelné částky. Proto také Rusko obchází. A investice jsou třeba jako sůl. Vláda si to údajně uvědomila a přijala tři antibyrokratické balíčky. (...)

Co jsme získali z vládních inovací? Zatím je jen jasné, že jsou to kroky správným směrem. Zbytek je zatím těžké hodnotit, vše závisí na tom, zda se budou nové zákony plnit. Ještě důležitější je, zda regiony nezačnou přemalovávat byrokratická pravidla podle principu: „federální zákon

zakazuje a náš místní povoluje“. Jistě, v jiných formách, jinými metodami. (...)

Nejsem zpátečník, věřte mi. Ani antireformátor. Jednoduše jsem přesvědčen, že běžný člověk má vždycky pravdu. Pokud se mu díky reformám bude dařit lépe, vše bylo provedeno správně. Pokud hůře – naopak.

Život ukáže. Není však vyloučeno, že časem bude třeba zpřísnit registraci i licencování. Nic hrozného v tom není. Systém státní kontroly se buduje léta. I v Americe to tak bylo. A když se úřady nakonec dohodly, objevil se Henry Ford a věci se daly do pohybu.“

Naskýtá se otázka: Livšic předtím, než toto napsal, četl práce samotného Forda a proto lže záměrně? Nebo ho nečetl a SPROSTĚ – kvůli své nevědomosti a mdlému rozumu, jsa v zajetí pomluv a mýtů o Fordovi – píše nesmysly o vzniku a fungování Ford Motors navzdory tomu, co napsal samotný Ford?

A to je doktor věd, profesor... A takových doktorů-profesorů je v Rusku mnoho, „elita“. Není načase zrušit Nejvyšší atestační komisi a celý systém hierarchie vědeckých titulů, aby vědečtí pracovníci neměli žádné tituly, kromě vlastního dobrého jména?

Ve skutečnosti osobní realizace H. Forda v roli organizátora průmyslu a realizace „Ford Motors“ v roli prosperující **výrobně**-bankovní korporace, a ne **finančně**-„průmyslové“ skupiny, proběhly bez dlouhodobých bankovních půjček, na principu rentability společensky prospěšného díla. V té době byly úrokové míry v USA umírněné, díky čemuž koupěschopná poptávka obyvatel dovozovala kvalitně rozvíjet byznys a rozšiřovat jeho možnosti na základě efektivního řízení, což zabezpečovalo soběstačnost.

Ale i v takových relativně příznivých podmínkách pro obnovování a růst výroby Henry Ford spatřil paralyzující vliv parazitického charakteru kreditně-finančního systému, postaveného na principech svobody mafiózně organizovaných burzovních spekulací a bankovního lichvářství.

Ale ani A. Livšic (bývalý ekonomický poradce prezidenta RF, pak mimořádný poradce vlády RF), ani často se měnící předsedové Centrální banky, ani ekonomická věda a tradiční sociologie Ruska celkově nevidí ten paralyzující vliv lichvářství a burzovních spekulací na ekonomiku jak na mikro, tak i makro úrovni. Proto v podmínkách úrokových sazeb (které byly po celé období reforem), mnohokrát převyšujících možné tempo růstu výroby, počítané v neměnných cenách, jakkoliv efektivní řízení není schopné proměnit „garážovou dílnu“ v pokrokový podnik celostátního nebo globálního významu. Kromě toho, při takových úrokových sazbách a takovém rozmachu operací s „cennými papíry“, je každá pokroková (v technologické a organizační rovině) výroba odsouzena k degradaci.

* * *

Odbočení od tématu 1: O systémově závažných chybách

Ve spojení s touto otázkou by bylo chybou nepřipomenout systémotvorný charakter vědy a vysokého školství:

Slepotu k paralyzující roli úroků a spekulací s „cennými papíry“ vůči národnímu hospodářství, nejen A. Livšice, ale i dalších úředníků, politiků, podnikatelů, ekonomických komentátorů, vědců-ekonomů a těch, kdo přednášejí ekonomicko-finanční obory na vysokých školách – to je jejich upřímný omyl, podmíněný mdlým rozumem? Je to jejich nevědomost a neprofesionalita? Nebo je to zlý úmysl profesionálů-darebáků kteří se zaprodali, který má za cíl držet zbytek společnosti v situaci nevolníků ve

finanční oprátce oligarchie bankéřů-lichvářů, burzovních spekulantů a jejich zákulisních pánů? Necht' si každý udělá závěry sám, a chová se v životě v souladu se svými závěry...

Je také užitečné obrátit pozornost na to, že finančně-ekonomická „slepota“ činitelů politiky, vědy, vysokého školství nese výběrový charakter: prakticky titíž „slepci“ projevují udivující ostříží zrak a aktivitu ve výpadech na stát za jeho daňově-dotační politiku. Během celé doby reforem média na základě autorit vědy křičí o tom, že vysoké daně vybírané státem dusí podnikatele, vlečou za sebou odliv kapitálu, vyvolávají odchod části ekonomiky do šedé zóny atd. Proto otázku o daních a její vazby na úrokové sazby (tj. lichvu) je třeba také adekvátně vysvětlit.

Principiální rozdíl mezi „daňovým útiskem“ ze strany státu a lichvářským vampirismem protilidské mafie spočívá v tom, že, když existují peníze jako směnný prostředek:

- daně zabírají u výrobce nějakou část (v cenovém vyjádření) toho, co reálně vyprodukoval, přičemž se ta část, pokud není rozkradena, používá na zájmy státu. Pokud stát vyjadřuje zájmy drtivé většiny svědomitě pracujících obyvatel, pak vše, co se společnosti ve formě daní vezme, se vrací téže společnosti ve formě různé státně organizované sociální zajištěnosti jedince. Jinými slovy, v takovém státě „daňový útisk“ nikoho neutiskuje, protože vše vzaté na daních se tak či onak vrací téže společnosti.
- lichvářství odsává ve finančním vyjádření ze společnosti dopředu určenou část produkce, která je historicky reálně téměř vždy vyšší, než užitečný efekt v jeho nominálním účetním vyjádření, dosažený díky úvěru. V důsledku toho se společnost ocitá v postavení nevolníka u nadnárodní lichvářské korporace parazitů.

Slepota k tomuto rozdílu vlivu daňových sazeb a úrokových sazeb na produkci a spotřebu, který nemůže být odstraněn zdaněním bankovního sektoru, hovoří o tom, že ekonomická věda a tradiční sociologie v Rusku

mají protistátní a protilidský charakter, protože vyjadřují zájmy nadnárodní lichvářské mafie a „vědecko-teoreticky“ pravdě **podobným** (ale nikoliv pravdivým) způsobem zdůvodňují žádoucí (pro nadnárodní mafii) finančně-investiční a politické strategie.

Přitom ve společnosti je široce rozšířen svou podstatou neadekvátní názor, že úroková sazba u úvěrů je ve finančním systému údajně nutná jako zdroj financování skutečně společensky nutné bankovní činnosti.

V souladu s tím, požadavek principiálního zákonného zákazu úroků (včetně toho i zákaz zhodnocování vkladů v bance úročením) je podle názoru těch, kdo se drží podobného úhlu pohledu: antisystémový požadavek „nevzdělaných extremistů“, údajně schopný zlikvidovat institut úvěrování a makroekonomiku celkově. Ruských 240% ročně (úroková sazba, pozn. překl.) z časů Černomyrdina a Livšice, je z jejich úhlu pohledu jeden extrém, a 0% ročně jako systémotvorný požadavek na finanční systém budoucnosti celého lidstva, a nejen Ruska, je podle nich druhý extrém.

V „normální“ makroekonomice mají být podle jejich názoru nějaké „umírněné“ úrokové sazby, z jedné strany dovolující bankám financovat svou činnost při řešení jim vlastních úkolů, a také platit vkladatelům úroky z jejich vkladů, pro stimulování lidí za účelem úspor, aby jejich vklady byly zdrojem financování rozvoje podniků, tvořících celkově makroekonomický systém společnosti; a z druhé strany, umožňující být rentabilními většině podniků ve všech odvětvích průmyslu a nedusící kupní sílu obyvatel.

Konkrétní hodnoty maximálně přípustných sazeb se obvykle uvádějí v rozmezí 5-7% ročně.

Ve skutečnosti stoupenci takových pohledů míchají dvě svou podstatou zcela odlišné otázky:

- otázku financování fungování infrastruktury společnosti, kam patří i bankovní infrastruktura, přes kterou se uskutečňují platby a další

převody peněžních prostředků a které vede globální účetní záznamy makroúrovně ve výrobně-spotřebním systému;

- otázku o právu kohokoliv na příjmy, které ve své podstatě nejsou důsledkem práce, a které díky tomu nemají vztah k zaplacení minulého a budoucího pracovního vkladu lidí v růst blahobytu společnosti a k sociálnímu zabezpečení, nepodmíněnému účastí na práci.

Pracují lidé, ne peníze. Lidé produkují výrobky a služby, jejichž spotřeba se platí penězi.

Pokud na to pamatujeme, pak je mimo diskusi míchání dvou výše uvedených různých otázek stoupenci uvedených názorů. V životě společnosti, v politice státu, v společenských vědách je takové míchání nepřipustné, protože zaměňuje otázku otrokářství, které ve společnosti rodí „umírněné“ úrokové sazby (které se historicky reálně realizují prostřednictvím systémového bankovního lichvářství), otázkou nutnosti financování bankovní infrastruktury. Tak se tato principiální otázka organizace života společnosti, skrze smíchání dvou otázek do jedné, staví mimo diskusi.

Kromě toho, že systémové bankovní lichvářství je prostředek realizace finančního otrokářství, v důsledku toho, že institut úvěru s úrokem je „hra na jednu branku“, ve které jsou vždy ve finančním zisku věřitelé-lichváři, a prohrává celá společnost, „umírněné“ úrokové sazby jsou pro společnost zhoubné ještě z jiných důvodů.

Ve společnosti s bankovním systémem, pracujícím s úroky, rodí statistika úspor, vložených do bank občany, statistiku růstu těch úspor díky úrokům z vkladů. Tato procenta z vkladů se u určité části účastníků dostávají na úroveň pracovního příjmu. A pro některé vkladatele převyšují význam příjmů, nutných pro zaplacení spotřeby vysokého životního standardu, dokonce při „umírněných“ úrokových sazbách, nepředstavujících nebezpečí pro stabilitu fungování systémové celostnosti makroekonomiky. Kromě

toho, vklady dědí potomci prvotních vkladatelů. A ačkoliv potomci nevěložili do vytvoření úvodních vkladů žádnou svou práci, zdědili vklady a mají zákonné právo na nepracovní parazitické příjmy.

Pokud tedy souhlasíme s „umírněnými“ úrokovými sazbami (včetně úročení vkladů) a uzákoníme je, společnost namísto kultivovaného respektu ke svědomité práci a podpory svědomité práce podporuje parazitismus nejbohatší části vkladatelů bank, a přiznává jim právo na nepracovní příjmy a přerozdělení produkce v jejich prospěch (ve formě úročení jejich vkladů), vytvářené prací těch, kdo vklady nemá nebo má v bankách relativně malé částky, z nichž úroky mají malý význam v jejich osobním rodinném rozpočtu.

V mravně zdravé společnosti mohou příjmy patřit výlučně k jedné z následujících kategorií:

- mzdy a odměny za účast v pracovní činnosti;
- platby sociálního zabezpečení z účelových státních a veřejných fondů, nepodmíněné účasti v pracovním procesu;
- finanční pomoc od jiného člověka na základě jeho osobní motivace a vzájemné domluvy, nenarušující práva strany, která přijímá pomoc (pomoc osvobozuje od problémů, a nevytváří nové).

Příjmy v podobě úroků, včetně úročení vkladů v bance, jsou uzákoněná krádež, anonymní vymáhání peněz v tom smyslu, že vymahatel nevstupuje do přímého kontaktu s tím, koho okrádá, v důsledku čehož ti, které obírá, jsou zbaveni možnosti odporu vůči němu.

Ti, kdo nesouhlasí s takovým přístupem v otázce o umírněných úrokových sazbách, včetně úročení vkladů obyvatel v bankách, stojí před nutností objasnit běžnému pracujícímu:

- proč jedny druhy nepracovních příjmů jsou přiznány pravomocnými a uzákoněny, a jiné druhy nepracovních příjmů se považují za protiprávní a trestné?

- proč uzmutí uzákoněných nepracovních příjmů na individuálním základě je zařazeno k trestným činům a stíhá se na základě zákona?

Objasnit je to třeba právě běžnému pracujícímu, a ne „běžnému daňovému poplatníku“, protože daňový poplatník v historicky reálně zformované ekonomice nemusí sám být pracujícím, ačkoli může čestně platit daně z nepracovních příjmů, uzákoněných ve společnosti. A pracující je nucen krmit, odívat a podporovat život všech, včetně daňových poplatníků, „čestně“ a podle zákona žijících z nepracovních příjmů. A pracující má právo vědět, proč údajně musí zabezpečovat život těch, kdo je schopen pracovat ale nepracuje; přičemž zabezpečit ho často na vyšší úrovni spotřeby, než je dostupná jemu samému nebo jeho rodině.

Úsilí vytvořit takzvanou „střední třídu“ představuje usilování největších parazitů-investorů, žijících převážně nepracovními příjmy, zapadnout v té amorfní mase „střední“ třídy, která přece jen pracuje, ale v jejích příjmech je část nepracovních příjmů z různých „cenných papírů“ dostatečně velká, aby za ni úzkoprse bojovala a masově vystupovala na obranu celého toho rozvratně-parazitického systému.

Jedním z příkladů takového povstání nemyslicích z řad „střední třídy“ na obranu rozvratně-parazitického systému jsou námitky proti reorganizaci úvěrově-finančního systému na principu vyloučení institutu úročení z něj, včetně úročení vkladů.

Námitky takového typu, vycházející z toho, že zrušení úroků (včetně úročení vkladů) zmenší úvěrové zdroje bankovního systému, protože lidé nebudou vkládat peníze do bank, což podemele institut úvěru jako takového (a jako důsledek celé národní hospodářství), jsou také neopodstatněné.

Za prvé, cenové hladiny všech trhů jsou podmíněny nominální koupěschopností společnosti, včetně její úvěrové komponenty, a reagují na dynamiku její změny. Jinými slovy, čím vyšší je podíl vydaných a nesplacených úvěrů, tím vyšší jsou nominální ceny.

Za druhé, jsou další prostředky makroekonomické regulace, dovolující podporovat nominální bonitu bankovního systému na úrovni, nutné pro jeho efektivní fungování.

Legislativní zákaz úročení ve všech jeho podobách mravně ozdraví společnost, její hospodářskou a finanční činnost a bude doprovázen účetně nevyčísitelnými pozitivními efekty v jiných oblastech života civilizace.

Ve výsledku převládne v řízení makroekonomických systémů rozumná vůle lidí, nyní vytěsněná z oblasti makroekonomického řízení a potlačovaná v něm bezmyšlenkovými automatismy vnímání institutu úroku, garantujícímu lichvářské korporaci finanční prosperitu při jejích libovolných chybách a přešlapech v úvěrově-investiční makroekonomické politice.

Proto v podmínkách činnosti úroků, zvláště v podmínkách činnosti „neumírněných“ úrokových sazeb, namířených na vytvoření situace dopředu nesplacitelných dluhů, tj. dluhové kabaly jako systému otrokářství na finančně-dluhovém základě:

- je neplacení daní jedním ze způsobů odporu lichvářskému zotročení, tím spíše v případě, pokud hlavní část státního rozpočtu, plněného daněmi, jde na „obsluhování“ jeho dluhových závazků před vnějšími a vnitřními lichváři a spekulanty s „cennými“ papíry;
- daňová policie a jí obsluhující justice jsou ve mnohém analogické složkám, které němečtí fašističtí okupanti kompletovali z místních obyvatel pro realizaci svých plánů zotročení národů Ruska.

Mnoho podnikatelů a prostých pracujících, ačkoli třeba nemohou objasnit výše uvedené o rozdílu mezi daněmi a úroky a o jejich vzájemných vztazích, cítí jak tyto rozdíly, tak jejich vzájemné vztahy, a svou finanční politiku budují na mikroúrovni národního hospodářství v souladu s výše uvedeným.

Proto jsou sebeklamem naděje některých politiků legalizovat příjmy fyzických a právnických osob, vrátit kapitály, co odtekly, do Ruska, aniž by předtím „nešlápli na hrdlo“ systémové lichvě a spekulacím s „cennými“ papíry, a také i „vědecko-teoretickému“ opodstatnění údajné nutnosti a nevyhnutelnosti jejich přítomnosti ve finančně-ekonomickém systému civilizace.

Rusko se nemůže rozvíjet s uzákoněnými nepracovními příjmy. Pokusy používat násilí v tomto směru jen zhoršují situaci a prodlužují nynější krizi, a nepovedou k dobru těch násilníků a jejich nohsledů.

Odbočení od tématu 2: Axiomatika současné ekonomické vědy

Aby bylo jasné, v řečišti jaké koncepce řízení produktivních sil lidstva pracoval Henry Ford, je nutné jasné a přesně vyjádřit některá ustanovení, mající vztah k současnému systému výroby a rozdělení produkce a služeb ve společnosti.

Z větší části jsou očividné, jako objektivní vlastnosti společensko-ekonomického života naší epochy. Avšak navzdory tomu, panující ekonomické teorie jsou vystavěny tak, jakoby u níže rozebraných otázek byly správné nějaké jiné názory, a níže uvedené byly chybné.

Nebudeme se zabývat dobou Adama Smithe a dřívějšími epochami; necháme na pokoji Robinsona Crusoe a Pátka na vymyšleném neobydleném ostrově, a obrátíme se k normálnímu každodennímu životu libovolné současné společnosti, která rozvinula technosféru a upadla do závislosti na ní. O jejím životě a hospodářské činnosti je možné tvrdit následující:

ZA PRVÉ. S malými výjimkami nemohou být žádný produkt nebo služba, které spotřebujeme, vyprodukovány samostatně jedním člověkem. Produkce jakékoliv věci nebo služby, počínaje záměrem a konče nabídkou

spotřebiteli, vyžaduje kolektivní práci zaměřenou na produkci samotné věci nebo služby bezprostředně, a kromě toho práci, zaměřenou na její produkci nepřímo (výroba a nastavení technologického vybavení, vytvoření nutných doprovodných podmínek například vytápění atd.).

Jinými slovy, základem celkového blahobytu společnosti, jejích sociálních skupin a jednotlivců, je kolektivní práce mnoha lidí, často v návaznosti několika generací. V této kolektivní práci představuje každá individuální práce součet práce bezprostředně výrobní, práce řídící ohledně koordinace činnosti členů jednoho kolektivu, a také koordinace činnosti mnoha kolektivů.

ZA DRUHÉ. Pokud bychom šli od koncového výrobku po technologickém řetězci zpět k výrobě polotovarů, komponent, technologického vybavení, těžbě nezbytných prvotních surovin a energetických surovin, pak technologický proces bude vypadat jako rozkošatělý strom, jehož různé fragmenty se nachází pod kontrolou navzájem si nepodřízených řídicích orgánů.

Řídící orgán jednotlivé samostatné větve technologického procesu, i když může být představený jen jedním člověkem, řídí direktivně-adresně v rámci své „jurisdikce“:

- fragmenty technologického procesu (kdo a co má dělat);
- výrobní koloběh (co kde vzít, co komu předat po vyplnění své části práce).

Podkladem pro obchod ve všech dobách a všech oblastech je nemožnost z těch či oněch příčin realizovat efektivní řízení celkové distribuce produkce direktivně-adresným způsobem.

ZA TŘETÍ. Trh polotovarů, meziproduktů a „investičních“ produktů s víceméně volnou tvorbou cen, který obsluhuje oblast výroby, je svého

druhu „klih“, který různé fragmenty technologického procesu, které se nachází pod direktivně-adresným řízením různých ředitelství (v soukromém vlastnictví různých fyzických a právnických osob), „klíží“ do propojeného technologického procesu. V míře toho, jak trh přestává být schopen být „klihem“, spojujícím technologické procesy, kterých se účastní mnoho řídicích orgánů a kolektivů jim administrativně podřízených, se trh rozpadá na nevyužité fragmenty, které nejsou vnitřně autonomními systémy ve smyslu výroby a spotřeby a začínají degradovat, časem až do úplného vymizení.

ZA ČTVRTÉ. Kromě trhu plní roli takového „klihu“, který propojuje mnoho oddělených výrob (mikroekonomik) do jednoho makroekonomického systému, i kultura celkově, a především jazyková kultura, konkrétně společností podporovaný systém standardů.

ZA PÁTÉ. Odbyt zboží a služeb koncovým spotřebitelům (jedincům, domácnostem, veřejným organizacím, státním institucím ...) závisí nejen na potřebě v samotné produkci, nutné pro uspokojení těch či oněch funkcí spotřebitelů, ale i na koupěschopnosti potenciálních spotřebitelů a na její očekávané dynamice.

ZA ŠESTÉ. Finanční oběh jen doprovází oběh meziproduktů v procesu výroby a spotřeby produkce konečnými spotřebiteli a je ve vztahu k výrobě a rozdělování procesem řídicím. Vliv finančního oběhu na produkci a rozdělování, tj. na schopnost nebo neschopnost trhu být „klihem“ je výsledkem politiky subjektů, které mají moc nad financemi společnosti: státnost (emise, daňově-dotační politika), bankovní sektor (emise, úrokové sazby a objemy úvěrů), pojišťný sektor (objem pojištění a cena za rizika) atd.

ZA SEDMÉ. Produkce a spotřeba ve společnosti tvoří celostný systém. Formuje se historicky a zahrnuje v sobě technologické procesy v roli kostry, která obrůstá systémem doprovodných mravně podmíněných vzájemných vztahů lidí (ideologických a pramenících z ideologických

vztahů, neformalizovaných, tradicemi či jurisdikčně definovaných, finančních a dalších).

ZA OSMÉ. Blahobyt společnosti a její perspektivy se zabezpečují SUBJEKTIVNĚ prostřednictvím tohoto – OBJEKTIVNĚ existujícího a měnícího se – systému jako celku (v jehož základě leží technologie) konkrétně:

- stanovováním cílů ve vztahu k fungování tohoto systému;
- organizací a naladěním systému a jeho prvků:
 - na realizaci vytyčených cílů,
 - na potlačení procesů, vedoucích k uskutečnění odmítaných cílů,
 - na adaptaci (včetně té, předbíhající události) k identifikovaným novým problémům a cílům;
- souladem práce každého spolupracovníka (a ne zaměstnance-individualisty) vůči cílům a parametrům naladění toho jediného mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému.

ZA DEVÁTÉ. V souladu s tím: všechny politicko-ekonomické a ekonomické teorie, které se namísto toho, aby začínaly zkoumáním ekonomické tematiky z identifikace systémové celostnosti mnohaodvětvové výroby a spotřeby v současné společnosti a definování cílů řízení samoregulace toho mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, zabývají zkoumáním jeho samostatných komponent a vyhýbají se nastolení otázky o tom, že tyto komponenty tvoří hierarchicky vyšší (ve vztahu ke každé z nich) systémovou celostnost, a otázky o řízení samoregulace té systémové celostnosti – představují v současných podmínkách šarlatánství.

Toto šarlatánství v historicky zformované kultuře stojí na profesionální korporativní mafiánské osnově a v mnoha případech už není upřímným omylem ekonomů a sociologů – akademiků, korespondentů, doktorů, profesorů, kandidátů, docentů, vědců a učitelů, - ale je přímým vyjádřením jejich parazitické sobeckosti a prodejnosti (připravenosti dodat „vědecko-teoretickou bázi“ pro jakoukoliv sociální zakázku těch, kdo platí, a připravenosti přednášet ve školách jako hodnověrné znalosti to, co si někdo objedná).

ZA DESÁTÉ. Globalizace, alternativní biblické otrokářsky lichvářské variantě, vylučující katastrofu kultury nynější civilizace a propad společnosti do barbarství, podobnému americkým post-apokalyptickým filmům o „budoucnosti“, je nemožná bez konkrétního řešení problému organizace řízení samoregulace globálního výrobně-spotřebního systému v zájmech zajištění lidské důstojnosti všem lidem.

Takových je deset přikázání pro hodnocení veškeré ekonomické publicistiky a vědy. Taková je axiomatika ekonomické vědy, mající v této době právo na existenci a další rozvoj.

Budeme na to pamatovat a vrátíme se k pohledům H. Forda na organizaci výroby a rozdělení produkce a služeb ve společnosti.

4.3. Fordismus – první příchod bolševismu do Ameriky

Podstatu základního ekonomického zákona kapitalismu určil J.V. Stalin následovně:

„Hlavní rysy a požadavky základního ekonomického zákona soudobého kapitalismu by bylo možné formulovat asi takto:
Zabezpečení maximálního kapitalistického zisku

vykořisťováním, zbídačováním a soustavným ožebračováním většiny obyvatelstva dané země, zotročováním a soustavným olupováním národů jiných zemí, zejména zaostalých zemí, a konečně válkami a militarizací národního hospodářství, využívanými k zabezpečení nejvyšších zisků“ (“EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, oddíl 7. „Otázka základních ekonomických zákonů soudobého kapitalismu a socialismu“).

Ačkoliv obyvatelstvo zemí „zlaté miliardy“ v naší době nelze nazvat chudým (je překrmeno do bezvědomí díky globálnímu přerozdělování zisků z lichvy a dopředu nesplacitelných dluhů globálních nadstátních bankovních korporací), - pro kapitalismus euroamerického stylu je usilování o maximální zisk charakteristické i v naší době.

Ale na prvních stránkách knihy H. Forda „Můj život, moje úspěchy“ čteme:

„Pokud bych sledoval jen kořistné cíle, nepotřeboval bych usilovat o změnu zavedených metod. Pokud bych přemýšlel jen o hromadění majetku, současný systém by pro mě byl ideální: zásoboval by mě penězi v dostatku. Ale já pamatuji na povinnost služby. Současný systém neposkytuje vyšší produktivitu práce, protože podporuje plýtvání ve všech jeho formách; mnoha lidem bere produkt jejich práce. Nemá plán. Vše závisí na stupni plánování a účelnosti.“ (Úvod. „Idea, již se řídím“)

Z tohoto je možné pochopit, že H. Ford jako člověk i jako soukromý podnikatel neodpovídá typu soukromého podnikatele, jehož kvality tvořily základ definice hlavního ekonomického zákona kapitalismu euroamerického stříhu, protože H. Ford jasně a jednoznačně vyjadřuje svůj

negativní vztah k „hrabání“ - tj. k dosažení maxima zisku v podnikání a jeho přisvojení do vlastní kapsy (o tom bude řeč dále) jako cíl činnosti libovolného „normálního člověka“ v takové společnosti. H. Ford odmítá historicky zformovaný kapitalismus jako systém, a proti kořistné honbě za ziskem jako normě chování, která v něm panuje, staví normu chování SLUŽBY svou činností ostatním lidem a společnosti.

Avšak na rozdíl od zapálených marxistů-antikapitalistů není H. Ford revolucionář, nesnaží se svrhnout historicky zformovanou společensko-ekonomickou formaci, je transformátorem. Přičemž transformátorem, odmítajícím násilí jako způsob realizace společenského pokroku. Je učitelem: to, co zjistil a pochopil o organizaci výroby a rozdělení produkce ve společnosti, to, co pochopil v politice celkově (včetně globální politiky) svědomitě popsal ve svých knihách, aby se ostatní, stejně jako on, stavěli k životu tvůrčím způsobem, k problémům v něm vznikajícím, a mohli využít jeho znalosti a praktické metody pro blaho současníků a budoucích generací.

Ale před pokračováním citování knihy H. Forda „Můj život, mé úspěchy“ uděláme další malé odbočení od tématu, aby bylo možné lépe ocenit hloubku jím vyřčeného.

* * *

Odbočení od tématu 3: Objektivní práva a subjektivní zákony

Právo, to je otevřená možnost dělat něco a mít přitom garantovanou absenci trestu za tuto činnost.

V ruském vnímání světa jsou pojmy „právo“, „pravost“, „správnost“ vzájemně propojené a odpovídající slova mají společný kořen. V důsledku toho právo vyjadřuje objektivní pravost, pravdivost předurčenou Bohem, a jako důsledek tohoto stojí právo nad státem přijímanými zákony, které mohou v životě společnosti vyjadřovat amorálnost. Tvrzení o tom, že „Právo“ a „Zákon“ jsou synonyma, pramení z defektní mravnosti a

představuje vnucování společnosti míchání pojmů s cílem záměny práva amorálním zákonem.

V souladu s tím, pokud provádíme osvětlení otázek v systému myšlení, ve kterém jsou navzdory tomu „Právo“ a „Zákon“ synonyma, pak v životě společnosti je nutné rozlišovat dvě kategorie práv:

- práva objektivní, darovaná Shora člověku a lidstvu, a první z nich, nadřazené všem ostatním: právo každého člověka být zástupcem Boha na Zemi v souladu se svědomím a v souhlasu se smyslem Zjevení Shora;
- „práva“ subjektivní, zaváděné do života společnosti samotnou společností její vlastní mravně podmíněnou svévolí, která může vyjadřovat jak Pravost (pravdověrnost), tak i nepravost (amorálnost).

V důsledku toho jsou ve společnosti možné a reálně existují konflikty mezi právy objektivními, v jejichž následování se projevuje Boží Záměr, a „právy“ subjektivními v případech, kdy se tvůrci zákonů, jejich vykladači a vykonavatelé pokouší stát v cestě realizaci Záměru. V situacích podobného druhu je Právo nadřazeno zákonu, o čemž odedávna informuje ruské přísloví: „Bezhrábný před Bohem – nevinný před carem“. Takový přístup se kvalitativně odlišuje od kánonicky novozákonní mravní rozpolcenosti „bohovo bohu, císařovo císaři“.

Kromě toho, všechny psané zákony, které jsou vlastní společnosti v každé historické době – pokud se na ně díváme z úhlu pohledu teorie řízení – představují tři třídy informačních modulů:

- algoritmy normálního řízení podle nějaké konkrétní koncepce života společnosti a života a činnosti v ní fyzických a právnických osob;

- algoritmy ochrany řízení podle této koncepce před pokusy realizovat v téže společnosti řízení podle jiné koncepce, neslučitelné s první;
- algoritmy odstranění nákladů (vnitřních ztrát), vnitřně vlastních té koncepci, na kterou pracují algoritmy normálního řízení, rodící ve společnosti napětí a konflikty.

Ale problematika rozlišení koncepcí a projevů každé z nich ve formě rozličných fragmentů jednoho a téhož zákonodárství, společného pro celý stát, a překračování platných zákonů – je mimo chápání většiny poslanců, sociologů a občanů, díky čemuž představuje zákonodárství většiny zemí defektní algoritmiku. Defektnost algoritmiky zákonodárství má dvojí charakter:

- v konceptuálně nevyhraněném Rusku není jasné, jaké zákony a paragrafy vyjadřují normální řízení podle vybrané koncepce, a co v zákonech představuje obranu před pokusy realizovat v ruské společnosti koncepci řízení, neslučitelné s panující. Právě proto je nynější zákonodárství Ruska krajně vnitřně rozporné, smyslově nevyhraněné nebo jednoduše nesmyslné;
- v konceptuálně vyhraněných zemích Západu je rozvinuta část zákonodárství, vyjadřující normální algoritmiku řízení podle biblické doktríny (viz Příloha) a část zákonodárství, namířená na potlačení výdajů/ztrát, vnitřně vlastních na Západě panující biblické koncepci existence společnosti ve finanční oprátce židovského korporativního nadstátního lichvářství.

V souladu s nutností překonávat a kompenzovat vlastní náklady, ekonomické a finanční zákonodárství je v zemích Západu podobné budování labyrintu ve stylu „babylonské věže“, ve které jedni soukromí podnikatelé mají právo hnát se za pomoci advokátů a soudců pod dozorem prokuratury za zisky jiných soukromých podnikatelů, příjmy státnosti i

příjmy veškeré nájemní pracovní síly, nezamýšleje se o následcích v jejich prostředí kultivované sobeckosti a o tom, kdo a jak bude řešit vzniklé následky. Větší část právnické praxe Západu jsou proto právnické kličky na téma „urvat si něco“ na zákonných základech nebo „nenechat se oškubat“, na čemž parazituje chamtivá smečka právníků.

Rozvoj druhé části zákonodárství – obrana řízení podle panující koncepce před nekompatibilními alternativami – se děl jak v Rusku, tak na Západě od r. 1917 do konce 50. let, tj. do té doby, kdy byl v SSSR poplíván J.V. Stalin a jeho epocha, načež pod vedením nového pokolení trockistů, byrokratů a sobců-kariéristů upadl SSSR do stagnace, a ideály socialismu v kruzích inteligence Západu byly diskreditovány, přestaly se těšit široké podpory ve společnosti a přestaly ohrožovat samotnou existenci kapitalismu euroamerického typu.

V SSSR byla ta část zákonodárství představena v epoše Stalina známým článkem 58, předpokládajícím tresty za kontrarevoluční a antisovětskou činnost. Na Západě „Hon na čarodějnice“ epochy „McCarthyismu“ a „zákazy na profese“ pro stoupence „levých“ přesvědčení v SRN v 70-80. letech také patří do tohoto řečiště politiky ochrany normálního řízení podle panující koncepce před jejími alternativami.

V podmínkách množství koncepcí, ucházejících se o výhradní moc nad společností, je vznik této části zákonodárství nevyhnutelný, a při jejím vzniku v davově-„elitární“ společnosti je nevyhnutelné i zneužití této části zákonodárství, protože v masových soudních sporech obyvatel začíná určitá část z nich maskovat svou sobeckost a různorodé sociální patologie ideály a slogany té či oné koncepce.

Pokud hovoříme o epoše potlačení řízení společnosti podle biblické koncepce, a organizaci samořízení společnosti v řečišti Záměru, pak profesionální právníci a zvláště zákonodárci, kteří se nezamýšlejí o konceptuální podmíněnosti zákonodárství, jsou nejškodlivějšími typy. Jsou škodlivější než soukromí podnikatelé, kteří se zařizují podle aktuálních

zákonů (a mezer v nich), včetně bankéřů a spekulantů, protože soukromý podnikatel (jako třída) se zařídí podle jakéhokoliv zákonodárství, které z jeho úhlu pohledu jen vyjadřuje „pravidla hry“. Pokud se změní „pravidla hry“, společné pro všechny, pak většina soukromých podnikatelů, které nezajímá nic kromě jejich vlastního byznysu a nepřemýšlí o globálních problémech sociologie, se jim opět přizpůsobí, zvláště, pokud nebude ohrožen jejich život a nebude hrozit konfiskace jejich majetku a podniků. A pokud podnikatel má v naší době určité tradiční, nepsané právo nepřemýšlet o konceptuální podmíněnosti zákonodárství, pak právníci-profesionálové a zákonodárci už takové právo nemají.

*

*

*

Vraťme se k tomu, co řekl H. Ford:

„Nemám nic proti všeobecné tendenci vysmívat se novým myšlenkám. Je lepší se ke všem novým myšlenkám stavět skepticky a vyžadovat důkazy jejich správnosti, než se honit za každou novou myšlenkou ve stavu trvalého víření myšlenek. Skepticismus, v součtu s opatrností, je kompas civilizace. Neexistuje myšlenka, která by byla dobrá jen proto, že je nová; ale pokud se stará myšlenka osvědčila, pak je to významné svědectví v její prospěch. Myšlenky samy o sobě jsou cenné, ale každá myšlenka je nakonec pouze myšlenkou. Úkol spočívá v tom, realizovat ji v praxi.

Především chci dokázat, že myšlenky které používáme mohou být použity všude, že se netýkají jen oblasti aut nebo traktorů, ale jsou součástí nějakého obecného kodexu. Jsem naprosto přesvědčen, že ten kodex je zcela přirozený a chtěl bych to dokázat s takovou nevyvratitelností, která by vedla k uznání

našich idejí ne v roli novinek, ale jako přirozeného kodexu.“
(Úvod. „Má hlavní myšlenka“)

Tento odstavec je při své krátkosti velmi obsažný, pokud pod termíny „kodex“ a tím spíše „přirozený kodex“ vidíme něco jiného než „trestně-právní kodex“, „kodex gentlemana“ světa zločinu a dalších mistrů tajných děl, „kodex cti“ různých korporací individualistů, „morální kodex“ budovatelů komunismu nebo kapitalismu a další psané a nepsané „kodexy“ davově-„elitární“ společnosti.

H. Ford v citovaném odstavci oznamuje, že se ve své činnosti řídí podle svého svědomí seznamem objektivních práv člověka, nakolik se mu je podařilo objevit, uvědomit si a pochopit. V souladu s tím ve své knize popisuje své vnímání normální algoritmiky řízení výroby a rozdělování produkce ve společnosti podle koncepce, alternativní biblické koncepci skoupení světa na základě lichvy a nadstátní organizace na mafiánských principech, panujících v západní regionální civilizaci. Ale H. Ford to nedělá v právně strohých formách seznamu zákonů „O hospodářské a finanční činnosti, pracovních vztazích a sociálním zabezpečení“ nebo formou sociologického traktátu, strukturovaného podle obšírného spisku významných i méně významných otázek, ale ve formě obyčejného vyprávění, ve kterém jsou různé otázky ekonomie, psychologie, kulturologie, sociologie navzájem propojeny podobně, jako jsou propojeny v reálném životě. Vyprávění Forda je schopen – při dobré vůli – pochopit každý, kdo se zajímá o problematiku a uvědomil si její význam pro zabezpečení svého blahobytu a blahobytu celé společnosti (s výjimkou agresivních parazitů, kteří žít v blahobytu nesmí).

Při tom Henry Ford ohlašuje své pevné přesvědčení, že:

- Jím objevené a realizované možnosti řízení výroby a rozdělování produkce, a cesty řešení společenských problémů, spojených s výrobou a rozdělováním produkce, budou společností přiznány

jako norma.

- V důsledku toho se vše to, co bylo poprvé úspěšně realizováno *jako systém* v činnosti „Ford Motors“, stane přirozeným pořádkem osobního a kolektivního podnikání a osobní a kolektivní účasti v podnicích, vedených jinými lidmi, kteří se drží stejných norem.

Významné je také to, že ty mravně-etické a organizační normy řízení dokázaly svou životaschopnost na úrovni mikroekonomiky v podmínkách biblicko-talmudické makroekonomiky, vybudované na principech mafiózně organizovaného panování lichvářů a burzovních spekulantů, podporovaných vší mocí státu a jeho právní mašinérii¹⁰.

Nyní ukážeme názory H. Forda na *výrobu a spotřebu, jež představují kosterní základ života technické civilizace*. Ford píše:

„Základní funkce jsou zemědělství, průmysl a transport¹¹. Bez nich je život společnosti nemožný <technické civilizace,

10 Ta makroekonomika je nepřátelská pracovníkovi jak v roli toho kdo produkuje, tak v roli toho kdo ji spotřebovává. H. Ford neměl moc nad makroekonomikou USA. Ti, kdo nad ní měli moc, záměrně vyvolali „velkou hospodářskou krizi“. V ní zanikla spousta podniků a spousta dalších byla poškozena. Mezi těmi kdo strádal byl i Ford Motors: z 36 závodů byli nuceni zavřít 25.

Bylo to důsledkem právě makroekonomických faktorů, nikoliv důsledkem chyb vedení „Ford Motors“ ve volbě a realizaci strategie činnosti.

Z druhé strany, kniha H.Forda „Můj život, mé úspěchy“ vyšla 7 let před začátkem „velké krize“ roku 1929. 7 let je doba zcela dostačující na to, aby společnost mohla popřemýšlet nad tím co je v ní řečeno, začít měnit svou mravnost a etiku (včetně etiky práce a podnikání) a postavit potenciální organizátory „velké krize“ před nemožnost ji uskutečnit.

biogenní civilizace založená na jiných principech a hodnotách může fungovat i bez nich>. Spojují svět. Obdělávání půdy, výroba a distribuce předmětů spotřeby jsou stejně primitivní jako lidské potřeby, a přece aktuálnější než cokoliv jiného. Je v nich kvintesence fyzického života. Jestliže zaniknou, pak zanikne i společenský život <technické civilizace>.” (Úvod. „Idea, jíž se řídím“)

Tento odstavec dává jednoznačně pochopit, že Ford ve svých společensko ekonomických vhladech začíná z ohlášení o systémové celostnosti mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, jehož fungování se promítá do ekonomického blahobytu nebo jeho absence ve společnosti (nebo v nějakých jejích skupinách) a tím určuje i vněekonomické aspekty blahobytu, podmíněné ekonomickými.

Dále Ford pokračuje:

„Práce je nad hlavu. Díla (*podnikání) nejsou nic jiného než práce. Naopak, spekulace s hotovou produkcí <a také spekulace s penězi – lichvářství> nemá nic společného s dílem – není to nic jiného než formálně přijatelnější druh krádeže, která nejde vykořenit cestou zákonodárství (zvýrazněno námi při citování: ve většině zemí je to uzákoněný druh krádeže). Obecně je cestou zákonodárství možné dosáhnout málo čeho: nikdy nebývá konstruktivní¹². Není schopné dostat se za předěly policejní moci, a proto čekat od našich vládních instancí ve Washingtonu nebo v hlavních městech států to, co není v jejich silách, znamená ztrácet čas. Do té doby, dokud čekáme od zákonodárství, že

11 K vyjmenovanému je třeba doplnit řízení mikro- a makro-úrovní a jejich interakce.

odstraní chudobu a odstraní privilegia, je nám souzeno sledovat, jak roste chudoba a množí se privilegia. Příliš dlouho jsme spoléhali na Washington a máme příliš mnoho zákonodárců – ačkoli u nás nemají tolik volnosti, jako v jiných zemích, - ale připisují zákonům sílu, kterou nemají.

Pokud je vnucen zemi, například naší, názor, že Washington to jsou nebesa, kde na obláčkách sedí na trůnech všemohoucí a všeznající, pak země začíná upadat do závislosti, která do budoucna nevěstí nic dobrého. Pomoc nepřijde z Washingtonu, ale od nás samých¹³; navíc, my sami jsme možná schopni pomoci Washingtonu, jako nějakému centru, kde se soustřeďují plody naší práce pro jejich další rozdělení, pro obecný užitek. My můžeme pomoci vládě, ne ona nám.

(...)

Mravní princip, to je právo člověka na svou práci <a její výsledky>. To právo nachází rozličné formy projevů. Člověk, který vypěstoval svůj chléb, na něj získal i právo. Pokud jiný člověk ten chléb krade, krade u něj více než chléb – krade svaté LIDSKÉ (zvýrazněno námi při citování) právo.

-
- 12 To je skutečně tak, pokud zákonodárci pracují v rámci nemravné koncepce organizace života lidí ve společnosti, jak tomu bylo při podřízenosti zákonodárné, výkonné a soudní moci biblické doktríně zavedení globálního otrokářství finančními prostředky.
- 13 To je skutečně tak, ale předpokládá to osvojení prostými lidmi konceptuální moci a přidání jí Pravého (pravdověrného) charakteru, což za sebou nevyhnutelně vleče přeměnu státnosti a státní činnosti a tomu odpovídá – objevení se nových zákonů a zrušení pravomocnosti mnohých předchozích.

Pokud nejsme schopni produkovat – nejsme ani schopni disponovat [výsledky]. Kapitalisté, kteří se takovými stali v důsledku kšeftování s penězi, jsou dočasným, nevyhnutelným zlem. Mohou se dokonce ukázat ne zlem¹⁴, pokud se jejich peníze znova vrací do výroby. Ale pokud se jejich peníze orientují na to, ztěžovat rozdělování, budovat bariéry mezi spotřebitelem a výrobcem, pak jsou skutečnými škůdci, jejichž existence skončí, jakmile budou peníze lépe přizpůsobené k pracovním vztahům. **A to se stane tehdy, když si všichni uvědomí, že jen práce, práce a nic jiného vede na pravou cestu ke zdraví, bohatství a štěstí** (zvýrazněno námi při citování).“ (Úvod. „Idea, jíž se řídím“)

A skutečně, jak je možné pochopit z uvedeného fragmentu, právo člověka na práci vytváří i jeho právo na výsledky jeho práce. Avšak, protože v mnohaodvětvovém spotřebně-výrobním systému má práce kolektivní charakter, pak právo jedince na vyrobenou produkci je částečným; a díky diskrétnímu charakteru mnohých druhů produkce a diskrétně-porčícímu charakteru spotřeby dokonce mnohých nediskrétních druhů produkce¹⁵, a také kolektivnímu charakteru spotřeby mnohých druhů

14 Zde Ford vyjádřil chybnou myšlenku: viz práce VP SSSR „Krátký kurs“, „O charakteru bankovní činnosti a růstu blahobytu“. Lichvářství jako systémový faktor v ekonomice, což je situace Západu a postsovětského prostoru, je jedním ze způsobů realizace otrokářství a proto je vždy zlem.

A přitom všichni oficiální „bojovníci za práva člověka“ na to téma svorně mlčí, jako by byli naprostými idioty.

Pokud analyzujeme všechny nesmysly „lidskoprávníků“ na téma „práv člověka“ posledních desetiletí, pak podstatu je možné vyjádřit následujícím heslem: „Pryč se státností! Ať žije mafiózní otroctví v civilizovaných formách!“

produkce¹⁶, právo na vyrobenou produkci nemůže být v drtivé většině případů realizováno v naturální formě.

Tato okolnost vede k otázce:

Jak lze peníze (které jsou samy o sobě nic), a přesněji, jak peněžní oběh ve společnosti lépe přizpůsobit k vzájemným pracovním a spotřebním vztahům lidí v systémové celostnosti mnohaodvětvové výroby a rozdělení produkce? Protože právě práce této systémové celostnosti určuje a předurčuje velmi mnoho v blahobytu společnosti a každého člověka v ní.

Otázka, postavená H. Fordem, spočívá právě v tomto, ačkoli sám Ford ji staví malinko jinak, protože různých aspektů této otázky se dotýká v různých částech textu.

Ford analyzuje z těchto pozic historicky zformovaný (v USA a na Západě celkově) systém samoregulace výroby a rozdělení produkce, a přímo píše:

„Chci jen najít odpověď na otázku, zda existující systém dává maximum užitku lidem.“ (kapitola 12, „Peníze – pán nebo sluha?“)

15 Diskrétní charakter produkce znamená, že se při evidenci používají výhradně celočíselné hodnoty: jsou možné 102 automobily, ale nikoliv 102,23 automobilu.

Diskrétně-porční charakter spotřeby znamená, že evidence spotřeby má také vždy diskrétní charakter, určený množstvím „porcí“, ačkoliv v samotné „porci“ může být i neceločíselné množství nějaké komponenty: ušití jednoho obleku vyžaduje různé množství látek, které nemusí být celočíselně vyjádřené.

16 Pokud jste z lásky k tělocviku, bez jakéhokoliv kořistnictví účasti v šoubyznysu sportu, získali do osobního vlastnictví hřiště na volejbal, pak se samostatně přesto nemůžete těšit hře, protože volejbal je hra dvou týmů.

To je jasné a nedvousmyslné vyjádření bolševismu, konajícího v zájmech pracujících většiny, která si přeje, aby na její práci a životě nikdo neparazitoval.

Odbočení od tématu 4: Mravně-etické důsledky proburžoazních reforem v Rusku

„Vzpomínám si na případ na Sibiři, kde jsem byl jeden čas v deportaci. Stalo se to na jaře, během povodní. Třicet lidí odešlo na řeku lovit dřevo, nesené vodou. Večer se vrátili do vesnice, ale bez jednoho člověka. Na otázku, kde je třicátý, lhostejně odpověděli, že třicátý „zůstal tam“. Na moji otázku „Jak jako, „zůstal“? Oni stejně lhostejně odpověděli „utopil se, stává se“. A najednou jeden z nich začal někam spěchat, prohlašuje, že „je třeba napojit kobylu“. Na moji výtku že koně šetří víc než lidi jeden z nich za všeobecného pokyvování odpověděl: **„Co bysme šetřili lidi? Lidi můžem vždycky nadělat, a kobylu... zkus udělat kobylu“** (zvýrazněno při citování: tato mravně-etická pozice, široce rozšířená mezi lidmi, obnažuje zdroj zla po roce 1917). Zdálo by se že jde o maličkost, ale velmi charakteristickou. Zdá se mi, že lhostejný vztah některých našich vedoucích k lidem, ke kádřům, a neschopnost ocenit lidi je přežitkem tohoto podivného (a přesněji – strašného) vztahu lidí k lidem, který se projevil v dané epizodě z daleké Sibiře.

JE TŘEBA KONEČNĚ POCHOPIT, ŽE ZE VŠECH CENNÝCH KAPITÁLŮ, KTERÉ NA SVĚTĚ JSOU, JSOU NEJCENNĚJŠÍM A ROZHODUJÍCÍM KAPITÁLEM LIDÉ, KÁDRY. JE TŘEBA POCHOPIT, ŽE V NAŠICH SOUČASNÝCH PODMÍNKÁCH **„KÁDRY ŘEŠÍ VŠE...“** (zvýrazněno při citování. Z vystoupení J.V.Stalina 4.5.1934 před absolventy vojenských akademií.)

Skutečně: kádry řeší vše. Komu se to tvrzení vynikajícího manažera,

státníka a hospodáře J.V.Stalina nelíbí, ten se může spokojit s jinou, ve své podstatě čistě otrokářskou formulací:

„Prostředky představují zdroje, patřící firmě „A“. A ačkoli **zaměstnanci té firmy jsou pravděpodobně jejím nejcenějším zdrojem** (zvýrazněno při citování), přesto (jsou / nejsou) zdrojem, který podléhá účetní evidenci. Podtrhněte správnou variantu.“ (R.A.Anthony, profesor Business školy Harvardské univerzity, „Základy účetnictví“, první vydání v ruštině na základě amerického “Essentials of Accounting”, 1992., str. 9)¹⁷

Skutečně, při veškerém očividném významu různorodé techniky a technologií ve všech odvětvích hospodářství současné civilizace, pracují ne peníze, ne průmyslové vybavení, ne technologie a počítačové programy, ne mrtvé vědomosti, natištěné v knihách, pracují živí lidé, kteří to všechno řídí nebo vnáší svou (ruční nebo intelektuální) bezprostřední práci.

Přitom drtí většina produkce a služeb, **nutných pro život jedince, rodiny, státu v současné civilizaci**, jsou takové, že nemohou být vyprodukovány samostatně nikým. Jejich kvalitní výroba vyžaduje, aby

17 Stoupenci „ideálu“ transformace Ruska do západního stříhu a „práv člověka“ v západním smyslu slova by měli pochopit, že poznámka ve skriptech účetnictví „Obchodní školy Harvardské univerzity“ o tom, že *personál firmy nepodléhá účetní evidenci*, je odpovědí na otázky obecnosti s otrokářskými ambicemi: otroci jako jeden z výrobních prostředků účetní evidenci nevyhnutelně náleží. A pokud v archivech USA, hlavně v jižních státech, pohledáme účetní dokumenty z období před občanskou válkou, ukáží nám, že je to skutečně tak. Ale *snahy zahrnout personál do účetní evidence*, pramenící z nevědomých úrovní psychiky, existují i v naší době, což velmi výstižně charakterizuje mravy, psychologii a skutečnou situaci většiny lidí ve společnostech USA a Západu celkově.

nejedna desítka kolektivů různých podniků a ústavů sladěně pracovali:

„jako jeden člověk“, který je jakoby zároveň v mnoha jedincích, a plní na různých místech různé prvky celkové práce (technologického procesu), a plní je s potřebným profesionalismem a dobrou vůlí.

Pokud toto není přítomno, pak v závislosti na stupni odklonu od tohoto ideálu se všechny projekty začínají zdát nerealizovatelnými jako maximum a jako minimum, kvalita jejich plnění vyvolává u spotřebitelů i části samotných pracovníků kritiku. V řadě případů pro to, aby projekt zkrachoval, stačí aby někdo z několika tisíc zúčastněných udělal chybu, které si nevšimnou jiní, nebo si všimnou a neodstraní ji; nebo aby někdo dělal svou část (všem společné) práce záměrně bez dobré vůle, nesvědomitě.

Kompletní odstranění člověka od výroby a přechod k plně automatizované výrobě problém neřeší, jen zhoršuje, protože:

- **za první**, v programovém zabezpečení práce automatiky, které vytváří kolektivy, se otiskují nejen jejich přednosti, ale i chyby a neřesti těch kolektivů a jedinců, které je tvoří;
- **za druhé**, jedna z principiálních vlastností většiny případů použití automatiky spočívá v tom, že kontrola správnosti jejího fungování a odstranění jejích chyb *v průběhu automaticky řízených (zvláště rychlých) procesů* je ze strany lidí z větší části nemožná¹⁸.

18 Vypovídající příklad: v roce 1960 – na úsvitu epochy automatizace a komputerizace došlo k incidentu na kosmodromu Bajkonur. V důsledku chyby řídicích systémů se zažehl motor druhého stupně v raketě, stojící na startu, žhavé plyny propálily obal palivových nádrží prvního stupně a raketa explodovala. V důsledku individuální chyby v práci kolektivu zemřelo 91 lidí, kteří se v té době nacházeli poblíž.

V důsledku uvedených vlastností výrobní báze současné společnosti jsou **vzájemné vztahy vedoucích a podřízených, vzájemné vztahy pracovníků jedné hierarchické úrovně během určité doby na jakémkoliv podniku základem jeho budoucích jak úspěchů, tak neúspěchů.**

V souladu s tím, nejdestruktivnějším ve vztahu k jakémukoliv kolektivnímu dílu je princip vedení, vyjádřený známými přístupy k podřízeným: „Já jsem vedoucí, ty hlupák“, „povinnosti personálu je plnit pokyny, a ne strkat nos do záležitostí vedení“ atp.; a k nadřízeným: „ty jsi náčelník, já hlupák“, „Co si pán přeje?“, „Pro vás všechno!“ (bez ohledu na svědomí) atd.

Pokud v kolektivu panuje podobná psychologická mravně-etická atmosféra a je podporována vedením, a kromě toho i celospolečenskými faktory, pak je podnik odsouzen vláčet smutnou existenci v důsledku toho, že se na něm formuje hierarchie skutečných blbců a těch, kdo si na ně v zájmu kariéry hrají, která rodí nekompetenci a neadekvátnost zaujímaným postům na všech úrovních řízení technologických procesů a na úrovních řízení kolektivu. To se týká i národního hospodářství celkově, jako systému, tvořeného množstvím podniků, řízených na základě principů, vyjádřených výše¹⁹.

Bohužel, jak ukázal průběh reformy na území SSSR po r. 1991, manažerský korpus celkově, s malými výjimkami, projevil ve vztahu ke kolektivům, které řídil, všechno-si-dovolování a lhostejnost. Ředitelé a vyšší management většiny podniků zneužívali postavení, potlačovali a vyháněli všechny, kdo neakceptovali jejich agresivní parazitismus a sebeobohacování na přerozdělování **všelidového** (z hlediska tehdejších zákonů) a **družstevně-kolchozního** majetku do vlastních kapes.

19 V kultuře Západu se tento styl společenského samořízení popisuje v žánru „černého humoru“ „Murphyho zákony“.

Podobné prakticky plošné chování ředitelů a vyššího managementu k podřízeným jako k pracujícím dobytku, kterému se nepřiznávají jakákoliv práva a důstojnost člověka, zrodilo v kolektivech, které nebyly schopny zorganizovat odpor mafióznímu chování nadřízených, silnou nechuť pracovat čestně, svědomitě²⁰.

Reálně v mnohých kolektivech podřízení tiše nenávidí nebo jednoduše opovrhují veškerým vedením jako defektními lidmi, kteří dlouhodobě sprostě, drze a beztestně zneužívají svého postavení.

A taková psychologická mravně-etická atmosféra v mnohých, pokud ne ve většině kolektivů na podnicích, je hlavní důsledek post-stalinských epoch „oteplení“, „stagnace“ a „demokratických reforem“ v Rusku a dalších státech bývalého SSSR.

V souladu s tím, vytvoření v kolektivech psychologické mravně-etické atmosféry, motivující k svědomité individuální a kolektivní práci, je hlavní problém, který je nutné řešit ve většině podniků (a ve společnosti celkově), pro zajištění nebo obnovení jejich úspěšné společensky prospěšné práce, a tím – i pro překonání společensko-politické krize v Rusku.

Je tomu tak, protože v nyní existující psychologické mravně-etické atmosféře se ocitá v neplodné situaci jakákoliv osobní profesionalita, protože je zbavena iniciativní svědomité podpory okolí na základě dobré vůle, přičemž bez ohledu na to, jak vysoká by byla nebo v jaké oblasti by se nacházela.

To se týká profesionalismu všech a každého bez výjimky: počínaje profesionalismem úklidové čtyry nebo kuchaře a konče profesionalismem

20 Svědomitě znamená: pracovat, zvyšovat si kvalifikaci, projevovat iniciativu, namířenou na blaho společnosti, ve zdokonalování produkce, technologií, organizace práce, pomáhat ostatním (včetně vedoucích), která není předepsaná povinnostmi, ve společném díle.

skutečně mimořádných osobností vědy, kultury a státního řízení.

Nicméně otázka psychologické mravně-etické motivace *svědomité práce v kolektivech* se v posledních letech pečlivě obchází stranou ve všech diskusích na téma pracovní etiky. Příčiny jsou známé – prodejnost sociologů, ekonomů, politických komentátorů a vykladačů, kteří osvětlují ve sdělovacích prostředcích tuto problematiku: pro ně je jednodušší blábolit o „investicích“ a „důvěře investorů“ - takové blábolení nikomu nevadí, nikoho k ničemu nezavazuje, nikoho neuráží.

Ale bez vyřešení problému *obnovení mravně-etické motivace* ke svědomité práci v KOLEKTIVECH je nemožné jakékoliv společenské budování: ani komunismu, ani kapitalismu. Pokud psychologická mravně-etická motivace ke svědomité práci v kolektivech bude, pak investice nejsou problémem: pokud nebudou chtít zahraniční investoři platit transformaci Ruska svými dolary a euro, pak po nějaké době budou muset bojovat za každou kopějku, aby se dostali na ruský trh.

Pokud je nutnost obnovení mravně-etické motivace k dobré práci víceméně jasná každému upřímnému stoupenci komunismu, pak stoupenci obnovy kapitalistického rozvoje Ruska se ve své většině spoléhají řešit všechny problémy státní politiky a organizace výroby a rozdělování:

- úplatky – dostatečně tučné platy těm, kdo je přiznán kurátory sociálního systému „zvláště užitečným“ nebo na kom závisí mnoho lidí a celé oblasti činnosti společnosti (taková tvoří privilegovanou, uměle „elitarizovanou“ menšinu společnosti a zčásti tzv. „střední třídu“, v jejich příjmech značnou část tvoří parazitické nepracovní příjmy);
- ekonomickým přinucením k práci – hrozba ztráty zaměstnání při minimálních mzdách neloajálních a lehce zaměnitelných (tvoří většinu, prakticky plně sociálně závislou na státní moci a finančně-hospodářské moci lichvářského bankovního systému,

manažerského korpusu a vrstvy soukromých podnikatelů, jejichž podniky se nemohou obejít bez námezdné práce);

- represemi ve vztahu k elementům, kriminalizovaných samotným systémem v důsledku toho, že:
 - kultura, podporovaná systémem, zastavila a zdeformovala osobnostní rozvoj většiny, v důsledku čehož organizace psychiky této většiny je velmi daleko od organizace psychiky lidského typu a oni se, jsa nekonkurenceschopní v otázce legální kariéry ve společnosti, dávají na cestu zločinu;
 - nemohou najít jinou cestu obrany svého života před utlačováním hierarchiemi davo-“elitarismu“;
 - ve struktuře občanské společnosti západního typu, skrývající různé formy otrokářství, není pro Člověka místo, v důsledku čehož je tam realizovaný člověk (s lidským typem psychiky) vždy zločinec ve vztahu k principům, na kterých je systém vystavěn, jak to historicky reálně bylo se vztahem společnosti k Buddhovi, Kristu, Mohamedovi a dalším.

Na těchto principech se podniky Ruska řídí týmy administrátorů-nájezdníků, mravně-eticky a profesinálně schopných pouze sebeobohacování, zneužívání postavení, rozkrádání a tunelování toho, co vytvořily předchozí generace, ale nejsou schopní organizovat kvalitní rozvoj podniků, které řídí.

Tím stoupenci obnovy kapitalismu v Rusku demonstrují, že jsou beznadějně hloupí a tupí, v důsledku čehož dokonce na konci 20. století – po veškeré zkušenosti sociálních katastrof, vyvolaných zavčas nevyřešenými třídními rozpory do roku a po roce 1917 – nejsou schopní pochopit to, co už v první čtvrtině 20. století bylo vyřčeno a publikováno Henry Fordem.

Navzdory tomu co Henry Ford jasně zformuloval na začátku 20. století, mezi „byznysmeny“ Ruska počátku 21. století je velmi mnoho hlupáků, kteří by chtěli žít ve společnosti, z *jedné strany*, sestávající ze „soukromých podnikatelů“, disponujících „nespornými přednostmi“, a, z *druhé strany*, – z námezdných pracovníků, kteří takové přednosti nemají, a kteří „komplexují“ ohledně své nesporné neplnocennosti a proto upřímně slouží „soukromým podnikatelům“ a trpělivě snáší všechny jejich stupidní nebo zjevně zvrácené pokusy z ... vděčnosti za to, že ti vzali je – „neplnocenné“ – k sobě na práci z milosti, div ne sobě ku škodě.

Ale společnost reálných lidí se liší od nesmyslného blouznění podobného druhu.

Protest proti pokusům „drsných“ „soukromých podnikatelů“ (v nejobecnějším chápání toho slova) udělat ze zbytku obyvatelstva pracovní dobytek bez jakýchkoliv práv – byl předurčen Shora (v jazyce ateistů – byl dán povahou člověka). A spektrum protestní činnosti proti „elitarismu“, utlačujícího ostatní, bylo ve společnosti během historie rozsáhlé: od „otevřené kudly v kapse“ při vnější úslužnosti, nicméně doprovázené tajenou připraveností ve vhodný okamžik zabodnou nůž do zad pánovi–“dobrodinci“, do vědomého konceptuálního řízení v řečišti Záměru na základě principu „*Volchvové se nebojí „mocných“ vladyků a „knížecí“ dary nepotřebují. Pravdivý a svobodný je jejich jazyk a s Vůlí Nebes se druží...*“ (Puškin).

Takto reálný davo–“elitarismus“ společnosti, vytvářený démonismem „soukromých podnikatelů“ (v nejširším smyslu slova), disponujících „nevyvratitelnými“ přednostmi, systémově rodí různorodou kriminalitu ve vztahu k ideálu „elitární“ normy uspořádání a fungování společnosti. Jako systémová reakce davo–“elitarismu“ na systémově jím rozenou kriminalitu vznikají silové a tajné služby. Mezi jejími členy se také ocitají nositelé ducha „soukromého podnikání“, kteří také začínají projevovat svou „drsnost“ ve vztahu k ostatním korporacím „soukromých podnikatelů“ a

jim podřízených lidí. Proto je davo-“elitarismu“ vlastní postupné narůstání vnitřního pnutí ve společnosti a protestních nálad. V souladu s tím, důsledné následování ideálů davo-“elitarismu“ odsuzuje ke krachu každý sociální systém, který se někdo pokouší natlačit pod tento neživotaschopný ideál, v zájmu ukojení ambicí „soukromých podnikatelů“ a jejich klanů, kteří kdysi uspěli v úvodním ustanovení svých „firem“ (v nejširším smyslu slova).

Jediným způsobem uvolnění vnitřního napětí v davo-“elitární“ společnosti je zřeknutí se nesmyslných ideálů „elitarismu“, a transformace davově-“elitární“ společnosti na Lidskou společnost v důsledku cílevědomé změny mravnosti a vnímání světa. V tom spočívá podstata bolševismu jako přechodného procesu od historicky zformovaného davo-“elitarismu“ k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry.

V této souvislosti je zajímavý i tento fakt: všechny naše pokusy najít knihy H. Forda na internetu v angličtině skončily neúspěšně; dosud byla neúspěšná i snaha najít ty knihy ve fyzické podobě v samotných Spojených státech, ačkoliv přímé zákazy na jejich vydávání a prodej v USA nejsou. Ale stejně tak neexistoval oficiální zákaz vydávání a prodeje knih J.V.Stalina v post-stalinské epoše v SSSR, ani v první fázi epochy „triumfu demokracie“ v liberálním Rusku. Tento fakt nepsaného zákazu s cílem vymazat z paměti práce H.Forda a J.V.Stalina, v zemích, kde každý z nich žil a pracoval na blaho společnosti, mimoděk spojuje činnost těchto dvou vynikajících osobností v zájmech budoucnosti všeho lidstva, bez ohledu na záměry a přání objednatelů těchto zakázů.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

V souladu s výše řečeným je Henry Ford, obecně známý jako úspěšný podnikatel a průmyslník, kromě toho i poněkud adekvátnější vědec-ekonom a sociolog, než údajně profesionální vědci-ekonomové a sociologové, protože analýzu pracovních vztahů v systémové celostnosti mnohaodvětvové výroby a spotřeby ve společnosti začíná z oznámení *mravně-etického principu*:

práv člověka na práci a na výrobek vyráběný za jeho účasti a z těchto práv vyplývající právo určení cílů výroby na mikroúrovni mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, které zabezpečují jeho systémovou celostnost.

H. Ford píše:

«Nejsou důvody pro to, aby se člověk, který si přeje pracovat, dostal do situace kdy nemůže pracovat a dostávat plné finanční ohodnocení za svou práci. Stejně tak nejsou důvody pro to, aby člověk, který pracovat může, ale nepřeje si, nezískával také v plné míře odměnu za své konání. Za všech okolností musí člověku být dána možnost získat od společnosti to, co on sám společnosti dal. Pokud společnosti nic nedal, pak ani nemá právo nic žádat. Nechť je mu ponechána svoboda zemřít hladu. Pokud budeme tvrdit, že každý má právo na více, než si zasloužil – jen proto, že někteří získávají více, než na co mají právo – daleko se nedostaneme.

(...)

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Pokud nemáme neustále před očima cíle, je velmi jednoduché přetížít se penězi²¹ a potom, s vynaložením všech úsilí vydělat ještě více peněz, a zcela zapomenout na nutnost dát veřejnosti to, co společnost ve skutečnosti chce. Fungovat na principu čistého honu za ziskem je velmi rizikový podnik. Je to druh hazardní hry, běžící nerovnoměrně a málokdy se udržící déle, než několik let. Úkolem podniku je vyrábět pro spotřebu, nikoliv pro zisk nebo spekulaci. Podmínky takové výroby jsou, aby produkce byla kvalitní a levná, aby produkce sloužila ku prospěchu společnosti a nejen tomu, kdo vyrábí. Pokud se otázka peněz zkoumá mimo svou správnou perspektivu, pak se i produkce pokřivuje, aby sloužila hlavně výrobcí.

Blahobyt výrobce <včetně podnikatelů> závisí v konečném důsledku také na užitku, který přináší lidem. Pravda, určitou dobu se výrobce může mít dobře a pracovat výlučně na sebe. Ale to není nadlouho. Stačí aby si lidé uvědomili, že jim výrobce neslouží, a jeho konec je blízko“ (Úvod. „Idea, již se řídím“).

Pokud uděláme zobecnění na celou společnost, pak „stačí aby si

21 Jedno z několika míst ve Fordově knize, kde je řeč o tom, že příjmy mohou být nadbytečnými ve vztahu k rozumným potřebám. V životě se ta situace týká jak osobní a rodinné spotřeby služeb a zboží, tak i oblasti výroby. Henry Ford uděluje větší pozornost výrobě. Co se týká osobní a rodinné spotřeby, příjmy nadbytečné ve vztahu k přirozenému zdravému způsobu života velmi často nenachází užitečné použití a stávají se stimulem, který ponouká osobu nebo rodinu, zvláště dorůstající pokolení, k degradaci. Pokud je pro většinu obyvatel škodlivost chudoby zřejmá, škodlivost nadbytečných příjmů je méně očividná a rozhovor na to téma je pro mnohé nepřijemný.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
lidé uvědomili, že systém jim neslouží, a jeho konec je blízko“ - samozřejmě v historických časových perspektivách. Tím spíše to platí, pokud už si lidé představili systém, kterým zamění ten panující protilidský, což se už v Rusku děje²².

H. Ford téměř celou osmou kapitolu své knihy věnuje osvětlení mravně-etických principů organizace výroby a spotřeby; takových principů, aby běžný člověk cítil, že systém slouží jemu. To je základem pro to, aby podle míry růstu úrovně vzdělanosti a rozvoje kultury všichni lidé pochopili ty principy a vědomě a cílevědomě by je podporovali jako základ osobního blahobytu každého z nich, blahobytu jejich potomků a všech ostatních lidí.

„Není zvykem nazývat zaměstnance společníkem, a přesto právě jím je. Každý podnikavý člověk, když nezvládá organizaci svého díla, si bere na pomoc POMOCNÍKA (zvýrazněno námi), se kterým si rozděluje řízení. Proč potom výrobce, který také nemůže vyrábět jen za pomoci svých dvou rukou, odmítá těm, koho pozývá na pomoc ve výrobě, titul společníka? Každé dílo, které vyžaduje více než jednoho člověka, je svého druhu PARTNERSTVÍM (zvýrazněno námi). Od okamžiku, kdy podnikatel láká lidi na pomoc svému dílu – dokonce i kdyby se jednalo jen o chlapce na roli poslíčka – si vybírá společníky. On sám může být, pravda, jediným majitelem pracovních nástrojů a jediným pánem celkového díla; ale jen v tom případě, pokud zůstane jediným vedoucím a jediným pracovníkem, se může ucházet o plnou nezávislost. Nikdo nemůže být nezávislý, pokud závisí na pomoci druhého. Tento vztah je vždy vzájemný – šéf je společníkem svého podřízeného, a podřízený je

22 Objasnění pro zvláště tupé buržuje a politiky

proburžoazního-“demokratického“ typu: jinými slovy, váš „elitární“ status může být ztracen mnohem dříve, než pokolení, ke kterému patříte, dosáhne zasloužilého věku.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
POMOCNÍKEM (zvýrazněno námi) svého šéfa; proto je
nesmyslné tvrdit o jednom nebo druhém, že je jediným
nepostradatelným. Oba jsou potřební. Pokud se jeden dere
dopředu a druhého odtlačuje dozadu, trpí nakonec obě
strany“ (kapitola 8, „Mzda“).

Z tohoto je jednoznačně jasné, že H. Ford hodnotí
podlézavé/panovačné vztahy podnikatele a pracovníků jako
neakceptovatelné, ve kterých se projevují ve své podstatě otrokářské
sklony zaměstnavatele.

A nyní se podíváme na úryvek z práce J.V.Stalina „Ekonomické
problémy socialismu v SSSR“, ve kterém J.V.Stalin píše o zárodcích
nové mravně-etické reality v životě sovětské společnosti:

„Ekonomickým základem protikladu mezi duševní a
fysickou prací je vykořisťování lidí fysicky pracujících
představiteli duševní práce. Je všeobecně známa propast,
která byla za kapitalismu mezi fysicky pracujícími v
podnicích a vedoucím personálem. Je známo, že na
základě této propasti se vyvíjel nepřátelský poměr
dělníků k řediteli, k mistru, k inženýru a k jiným
představitelům technického personálu jako k jejich
nepřátelům. Je pochopitelné, že s odstraněním
kapitalismu a systému vykořisťování musel zmizet i
protiklad zájmů mezi fysickou a duševní prací. A ten
skutečně za našeho současného socialistického zřízení
zmizel. Lidé fysicky pracující a vedoucí personál nejsou
dnes nepřáteli, nýbrž soudruhy-přáteli, členy jednotného
výrobního kolektivu, kteří mají životní zájem na
úspěšnosti a zlepšování výroby. Po bývalém nepřátelství
mezi nimi nezůstalo ani stopy.“ (část 4. „OTÁZKA
ODSTRANĚNÍ PROTIKLADU MEZI MĚSTEM A VESNICÍ,

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících MEZI DUŠEVNÍ A FYSICKOU PRACÍ, JAKOŽ I OTÁZKA LIKVIDACE ROZDÍLŮ MEZI NIMI“)

Jak je vidět z uvedeného fragmentu, to, co bylo pro H. Forda ideálem, o jehož realizaci měla americká společnost usilovat (a nyní má usilovat i společnost ruská), byla pro sovětskou společnost konce 40. a začátku 50. let 20. století²³ už realita života, pokud ne všech, pak nemalé části kolektivů.

To, co řekl J.V.Stalin o vzájemných vztazích vedoucích a řadových pracovníků se natolik odlišuje od mravně-etických důsledků proburžoazních reforem v Rusku v naší době, že pochlebovači kapitalismu budou dokazovat, že to jsou stalinské fantazie, nemající nic společného s realitou, a přitom budou zapomínat, jak mnozí z nich křičeli na téma, jak tyran Stalin nemilosrdně „zneužíval entuziasmus národa“, ale přitom nepřemýšlejí, odkud se ten entuziasmus vzal. Entuziasmus lidí v té době pramenil z toho, že ve společnosti celkově byla psychologická mravně-etická motivace ke svědomité práci v kolektivu, protože personál a vedoucí nebyli nepřáteli, spoutanými okovy výrobních vztahů, ale „soudruhy-přáteli, členy jednotného výrobního kolektivu, kteří mají životní zájem na úspěšnosti a zlepšování výroby. Po bývalém nepřátelství mezi nimi nezůstalo ani stopy.“

Ačkoliv samozřejmě, pokud chceme být přesní, zárodky bývalého nepřátelství noosféra společnosti uchovávala, a když byla státní politika po vraždě J.V.Stalina změněna stranickým a státním vedením se sklony k „elitarizaci“, z těch noosférických zárodků vyrostla realita našich dní, plná třídního pnutí a třídních konfliktů.

Ale z těch mravně-etických *principů partnerství v základě organizace* objektivně nevyhnutelné kolektivní práce pracovníků drtivě většiny současných podniků vyplývá i politika určování mzdy:

23 tj. 30 let poté, co Fordova kniha poprvé spatřila světlo světa.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

„Mezi podnikateli je stále možné slyšet vyjádření: „Také platím průměrné mzdy“. Samotný pracovník by jen stěží sám o sobě prohlásil: mé výrobky jsou průměrné! Žádný zaměstnanec fabriky by při zdravém rozumu nezačal tvrdit, že nejlevnější vstupní suroviny dají nejlepší výsledný produkt. Odkud pramení ty konstrukce o „zlevnění“ pracovní síly, o výhodě, kterou přináší snížení mezd, - copak to neznamená snížení kupní síly obyvatel a zmenšení vnitřního trhu? Jaký je užitek z průmyslu, který je organizován tak špatně, že není schopný zajistit všem, kdo se na něm podílí, důstojnou existenci? Otázka mezd je jedna z nejdůležitějších – z mezd žije většina obyvatel. Jejich životní úroveň určuje blahobyt celé země.“ (kapitola 8, „Mzda“)

O něco dále pokračuje:

„Ctižádost každého podnikatele by měla spočívat v tom, aby platil vyšší mzdy, než všichni jeho konkurenti, a cílem pracovníků by mělo být usnadnit realizaci této ctižádosti (zvýrazněno námi). Rozumí se, v každé výrobě je možné najít pracovníky, kteří zjevně vycházejí z předpokladu, že každá nadprodukce²⁴ přináší výhodu jen majiteli. Je smutné, že takové přesvědčení může obecně existovat. Ale ono skutečně existuje a dokonce je možná i opodstatněné. Pokud majitel nutí všechny své lidi pracovat ze všech sil, a oni po nějaké době zjišťují že jim to nepřináší žádný užitek, pak je zcela přirozené, že znova začínají pracovat s odstupem. Pokud plody své práce vidí i na svém mzdovém výměru, vidí tam důkaz toho, že zvýšená produktivita znamená i vyšší mzdu, pak začínají

24 V marxismu „nadprodukci“ v jejím finančním vyjádření odpovídá „nadhodnota“, kterou si присvojuje kapitalista.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
chápat, že jsou součástí podniku, že úspěch závisí na nich, a jejich blahobyť závisí na úspěchu. Kolik by měl majitel platit? Kolik by měli pracovníci získávat? To vše jsou druhotné otázky. Hlavní otázka spočívá v tomto: Kolik může podnik platit? Jedno je jasné: ani jeden podnik nemůže nést výdaje, převyšující jeho příjmy. Pokud se studna vyčerpává rychleji, než se doplňuje vodou, brzy vyschne, a pokud jednou studna vyschne, pak ten, kdo z ní čerpal, bude strádat žízní. Pokud si myslí, že mohou vyčerpat jednu studnu, aby se posunuli k další, je to jen otázka času, než se vyčerpají všechny. Požadavek spravedlivé mzdy v současnosti objímá celou společnost, nelze však zapomínat, že i výše mzdy má své hranice. V podniku s příjmy 100.000 dolarů měsíčně nelze vydávat na mzdy 150.000 dolarů měsíčně. Hranice mzdy určuje samotné dílo. Ale copak samo dílo může mít hranice? Ono samo si staví hranice, pokud se řídí špatnými principy. Pokud by pracovníci místo včerejšího popěvku „Podnikatel musí platit tolik a tolik“ raději prohlásili: „podnik musí být takto organizován a rozšířen, aby mohl dávat takový a takový zisk“ <ale to vyžaduje, aby majitel i pracovníci byli svou mravností a etikou bolševiky, pozn.>, - pak by dosáhli více. Protože jen samotný podnik může platit mzdy. V každém případě, podnikatel nemá možnost to dělat, pokud mu to podnik neumožní. Avšak pokud podnikatel odmítá platit vyšší mzdy, ačkoliv na to podnik dává možnosti, co dělat?²⁵ Obvykle podnik krmí tolik lidí, že s ním nelze nakládat lehkomyšlně <tj. bez ohledu na ty lidi>. Poškozovat podnik, na kterém slouží

25 Vládnout konceptuální mocí a cíleně pracovat podle svědomí na zavedení vlády rad (“sovětů”) jako způsobu existence státnosti a realizaci všelidové vlády neparazitující většiny.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících
větší počet lidí a na který se dívají jako na zdroj své práce
a existence, je jednoduše zločinné. Majitel nikdy nic
nevyhraje, pokud si položí otázku: „nakolik mohu svým
lidem snížit plat“?²⁶ Stejně málo užitku dá zaměstnanci,
když ten hrozí majiteli přestí a ptá se: „kolik z něj mohu
vyrazit“? V důsledku se obě strany musí držet podniku
a pokládat si otázku: „jak je možné danému podniku
pomoci dosáhnout plodné a zabezpečené existence, aby

26 A v podmínkách nepřetržitého růstu cen jako makroekonomického
faktoru: „Jak dlouho bude pracovní dobytek tolerovat, že vedení podniku
nezvyšuje plat a nebojuje za potlačení základních generátorů růstu cen –
bankovního lichvářství a burzovních spekulací – mocí státu?“

Tato otázka je pro Rusko aktuální po celou dobu liberálních reforem.

Nevnímavost ředitelského korpusu a podnikatelů k jejímu položení a
odpovědi na ni hovoří o tom, že jsou – nezávisle na svém profesionalismu,
tj. jednoduše jako lidé – odpad, s malými výjimkami.

H. Ford se na toto téma na jiném místě knihy vyjadřuje konkrétněji:

*„Snížení mezd je nejlehčí a zároveň nejodpornější způsob jak si poradit v
těžké situaci, nemluvě už o jeho nelidskosti. Ve skutečnosti to znamená
svalit neschopnost vedení na pracující.“*

O tomtéž v kapitole 10 („Jak je možné vyrábět levně?“):

*„To svědčí o špatném vedení – když se zisk ždímá ze zaměstnanců nebo
zákazníků. Zisk musí generovat kvalitnější řízení věcí. Strážte se toho
zhoršovat produkt, snižovat mzdy a obírat zákazníky. Vaše pracovní
metoda potřebuje více mozku, více mozku, a ještě jednou více mozku!
Pracujte lépe než dříve, jen touto cestou je možné pomoci všem
zúčastněným. Toho lze dosáhnout kdykoliv.“*

Jinými slovy, snižováním mezd se administrativa (a státní činitelé, kteří svou
politikou vytvářejí makroekonomické předpoklady k tomu) přiznává ke
své neschopnosti v otázkách řízení a defektní mravnosti.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících nám všem zabezpečil komfortní existenci“?²⁷ Ale majitelé a pracovníci zdaleka ne vždy myslí důsledně; zvyk postupovat krátkozrace je těžké překonat. Co je zde možné dělat? Nic. Zákony a předpisy nepomohou, k cíli může vést jen osvěta a chápání vlastních zájmů. Pravda, osvěta se šíří pomalu, ale nakonec svůj účinek ukáže, protože podnik, ve kterém pracují oba – majitel i pracovník se společným cílem, sloužit podniku, – se nakonec ohlásí o svá práva.

(...)

Především je třeba si jasně uvědomit, že podmínky pro vysoké mzdy se vytváří uvnitř samotného podniku²⁸. Pokud nejsou, pak nebude ani vysoká mzda. Není možné vymyslet systém, který by nezávisel na <produktivní> práci. O to se postarala příroda. Nenadělila nás

27 Neschopnost odborářských tluchubů účastnit se toho dialogu se znalostí produkce, technologií a organizace výroby, vysvětluje odmítnutí odborů Henry Fordem. Ve své podstatě má v té otázce H. Ford pravdu: při partnerských vzájemných vztazích administrativy a pracovníků k sobě i k dílu jsou odbory – uchazeči o roli prostředníků – nepotřebné. Ve všech ostatních případech jsou odbory ve své většině jen další korporace parazitů, jejímž prostřednictvím se zákulisní síly v řadě případů vypořádávají s nepohodlnými lidmi z řad zaměstnanců a ... *s podnikateli, nutíc personál jejich podniku do stávek s dopředu nespílitelnými požadavky.*

28 V kapitole 5, zvané „Výroba začíná“ se H. Ford vyjadřuje k dané otázce přesněji:

„... ve skutečnosti přece mzdy neplatí zaměstnavatel. On jen řídí tok peněz. Mzdy nám platí samotný produkt, a vedení organizuje výrobu tak, aby produkt byl schopen to dělat. (zvýrazněno námi)“

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
prázdnýma rukama a nohama. **Práce je v našem životě základní podmínkou zdraví <především, mravně-psychologického>, sebevědomí a štěstí. Není prokletím, ale velkým blahem. Sociální spravedlnost pramení pouze z čestné práce** (zvýrazněno námi, ačkoliv by bylo lepší napsat „svědomité práce“). Kdo mnoho vytvoří, ten mnoho přinese do svého domu²⁹. Charita (ve své podstatě, financování parazitismu a lenosti) nemá ve mzdové otázce místo. Pracovník, který odevzdává podniku všechny své síly, je pro podnik nejcennějším. Ale nelze od něj požadovat neustále dobrou práci bez odpovídajícího ocenění. **Pracující, který jde do práce s pocitem, že nehledě na jakékoliv jeho úsilí mu práce nikdy nezajistí dostatečné příjmy, aby netrpěl nedostatkem, takový pracující nebude v rozpoložení, aby dobře pracoval. Bude mít strach a obavy, které poškodí jeho práci** (zvýrazněno námi: právě toho dosáhli na území SSSR reformátoři po smrti Stalina).

Naopak, **když pracující cítí, že jeho práce nejen uspokojuje jeho materiální potřeby, ale navíc mu dává možnost něco naučit své děti a něčím potěšit svou ženu, pak jeho práce bude dobrá a on jí věnuje všechny síly**

29 To je analogické principu první fáze komunismu, pokud si vypůjčíme marxistickou terminologii: „Od každého podle schopností, každému podle práce“.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
(zvýrazněno námi)³⁰. A to je dobře pro něj i pro podnik.“
(kapitola 8, „Mzda“)

Zde přerušíme citování, protože pro lepší chápání dalšího textu je nutné objasnit některé otázky řízení podniku a jeho kolektivu v procesu práce.

* * *

Odbočení od tématu 5. Bezprostředně produktivní práce a práce pomocná; řídicí práce a mzda

Výše byla uvedena fráze Forda:

„Úhrady nám platí produkt a řízení organizuje výrobu tak,
aby to produkt byl schopen zajistit.“

V současných podmínkách produkt představuje ve většině případů výsledek práce komplexního mikroekonomického systému – výrobních prostředků a infrastruktury podniku a kolektivu. Při vyloučení všech faktorů, kromě příjmů podniku a množství personálu, který tam pracuje, ukazatel „příjem na jednoho pracovníka“ obecně určuje výšku platu personálu. Ale protože kolektiv je různorodý po profesionální stránce, povinnostmi a pravomocemi, vedoucí podniku se ocitá před trojí otázkou:

1. Komu?

2. Za co?

3. A kolik je třeba platit?

30 Z tohoto pocitu pramenil pracovní entuziasmus, který – jak nás všechny učí od r.1985 „humanisté-demokratizáři“, – zvěsky zneužíval despota a tyran Stalin, který onen entuziasmus zanechal svým nástupcům, a který nástupci postupně kanalizovali v období po vraždě Stalina.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Efektivní odpověď na tuto trojnou otázku vyžaduje jasné chápání charakteru profesionalismu a pravomocí vycházejících z pozice každého pracovníka a charakteru začlenění jeho profesionalismu do produktivní činnosti kolektivu jako celku (poslední bod nemusí spadat pod vnitřní předpisy a instrukce).

Pokud se vyhneme otázce spektra profesí, pak v každém podniku se kolektiv rozpadá na tři kategorie:

- lidé, zaměstnaní bezprostředně v procesu výroby – výrobní personál;
- lidé, zaměstnaní v pomocných a podpůrných procesech, obsluhujících výrobu a řízení – pomocný personál (úklid, opravy a nastavování zařízení atp.) který v sobě zahrnuje i tzv. technický obslužný personál různého druhu (zásobování, účetnictví, ochranka, ...);
- lidé, zaměstnaní řízením činnosti ostatních členů kolektivu bezprostředně a řízením činnosti funkčně specializovaných struktur (oddělení) podniku – řídicí personál.

Mezi představiteli těch tří kategorií jsou různé možnosti účasti na výrobním procesu a různé možnosti ho zdokonalovat a tím ovlivňovat změny ukazatele „zisk na jednoho zaměstnance“, zčásti charakterizujícího efektivnost podniku a jeho možnost platit mzdu spolupracovníkům a dividendy vlastníkům.

Kromě toho, charakter většiny současných výrob je takový, že v každé z uvedených kategorií jsou ti, kdo je během celého pracovního dne vytížen profesionální činností naplno. Ale jsou i ti, bez jejichž profesionalismu se podnik obejít nemůže, ale výrobní proces je takový, že je možné je vytížit náplní jejich činnosti jen po určitou část pracovního dne nebo dokonce týdne.

V důsledku takového – objektivně diktátorského – charakteru produkce a technologií ve vztahu k organizaci její výroby a práce

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

kolektivu se ukazuje, že úkolová práce (*plat podle počtu splněných úkolů / vyrobených kusů / ...) v rovině mezd výrobního a pomocného personálu je nemístný přežitek autonomní dílenské produkce, individuálního řemesla. V podmínkách *systémové celostnosti podniku, obsluhované kolektivem*, způsobuje úkolová práce především:

- konflikty v kolektivu (na povrchu i pod povrchem) v otázce přístupu těch či oněch osob k výhodné a nevýhodné práci;
- stálé nebezpečí narušení technologických režimů s cílem dosažení větší produkce, což za sebou vleče růst výdajů na službu technické kontroly;
- stimul přímého záškodnictví ze strany opravářů a těch, kdo udržují a ladí technologické systémy, kvůli zvýšení vlastní vytiženosti a nezastupitelnosti a tím i mzdy;
- skrytí nových, dokonalejších metod práce a bránění jejich šíření v kolektivu s cílem udržení monopolního postavení ze strany nejkvalifikovanějších pracovníků, což je jednou z největších překážek na cestě technicko-technologického pokroku a růstu kvality produkce.
- *neřešitelný* problém norem objemu práce v podmínkách skrytí svých možností ze strany pracovníků s cílem získání vysokého platu na základě převýšení určených norem.

Jen uvedené destrukční vlivy úkolového odměňování na fungování podniku jako systémové celostnosti jsou více než dostačující, aby se libovolný rozumný vedoucí (podnikatel) začal zabývat jejím cílevědomým vykořeňováním v podniku, který řídí a v jeho funkčně specializovaných odděleních. Avšak úkolová práce je naživu a její přítomnost na drtivé většině podniků je svědkem špatného řízení.

V podmínkách obsluhování kolektivem systémové celostnosti podniku, s ohledem rozdělení pracovníků podle charakteru jejich práce

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
na výrobní, pomocný, řídicí personál se ukazuje, že systém garantovaného platu a prémie lépe podporuje udržení a rozvoj efektivního řízení.

V něm:

- je základní plat garantován jednoznačně. Peníze se vyplácí:
 - za ovládnutí jedné nebo několika profesí, potřebných pro podnik;
 - za úroveň kvalifikace v každé z profesí;
 - za připravenost na základě osvojených profesionálních návyků a vědomostí, celkové osobnostní kultury svědomitě vykonávat pokyny nadřízených a podporovat jejich činnost v práci podniku.

Avšak vše, za co se platí základní plat, není prací jako takovou, výsledkem práce, ale jen potenciálem, přičemž odpovědnost za využití toho potenciálu v zájmech společného díla leží z větší části nikoliv na samotných nositelích toho potenciálu, ale na jejich nadřízených, na celé hierarchii řízení podniku a objemnějších makroekonomických systémech. **Je to objektivní důsledek kolektivního charakteru práce v systémové celostnosti většiny podniků.**

- Prémie je garantována ve statistickém smyslu, tj. její výše může být od nuly do výše několika platů a závisí na mnoha faktorech a ukazatelích činnosti podniku, jeho oddělení a každého z pracovníků:
 - celkovém objemu volného zisku a rozdělení jeho přítoku v průběhu finančního roku;
 - hodnocení nadřízenými osobního vkladu pracovníka do práce kolektivu během období, za nějž je počítána

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících prémie (měsíc, kvartál, rok);

- hodnocení významu pracovníka pro podnik, vycházejí z jeho práce v minulosti a očekávané perspektivy (tato složka se obvykle formalizuje jako osobní bonusy k platu: za odsloužené roky, kvalifikaci, vícero profesí, ovládání cizích jazyků, schopnost nacházet řešení vznikajících problémů a mimořádných situacích atp.);
- jednorázových účelových výplatách ve vztahu k osobním rodinným okolnostem života pracovníků (v závislosti na tom, zda takové platby umožňují zákony dané země);
- poskytování úvěrů podnikem pracovníkům a odpouštění dříve vztahů půjček v plném objemu nebo nějaké jejich části³¹.

Systém platu a prémie při jeho běhu v podniku během několika let charakterizuje ukazatel „*příjmy, získané jako základní plat*“ / „*příjmy, získané jako prémie a osobní bonusy*“ nebo s ním spojený ukazatel „*příjmy, získané jako základní plat*“ / „*celkové příjmy včetně různých prémie*“. Nízký podíl základní mzdy v celkovém objemu příjmů, tím spíše při situaci kdy plat neznatelně převyšuje hranici, která je ve společnosti uznávaná jako „životní minimum“, je projevem skrytého otrokářství, kvetoucího na podniku a tomu odpovídá – ve společnosti, která trpí takové podniky a takové podnikatele.

Při vysokém podílu prémieových složek v příjmech pracovníků a nízkých základních platech se prosperita pracovníka určuje jeho slepou loajálností nadřazeným, jejichž mínění je pro prémieové

31 V normální ekonomice musí být půjčky podobného druhu bezúročné, tj. suma podléhající splacení musí být stejná nebo v řadě případů menší než vydaná suma. Menší splatná suma je formou podpory danému podniku ze strany např. státu.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

složky mzdy určující; tj. vysoký podíl premii v celkovém příjmu jako systémotvorný faktor představuje stimul vzniku a podpory systému osobní závislosti spolupracovníků na nadřazených a administrativě celkově – nevolnické bezpráví personálu v podmínkách současné industriální společnosti.

Druhý extrém: nízký podíl premii v příjmech pracovníků z velké části vylučuje finanční motivaci jejich úsilí ohledně zvýšení vlastní kvalifikační úrovně, osvojení více profesí, iniciativního zdokonalování technologických procesů a organizace práce, protože tempo kariérního růstu a jemu odpovídající přechod na vyšší garantovaný plat je u většiny pracovníků podmíněno přirozeně biologickými a demografickými faktory a zaostává za tempem vzniku různých okolností v životě člověka (narození dětí, nutnost zlepšit bytové podmínky apod.), které by mohl rychle řešit na účet premii za nějaké jeho pracovní úspěchy, převyšující „standardní požadavky“ vyhlášené administrativou ohledně jeho pozice a placené ve formě garantované složky platu.

Také zde obrátíme pozornost na to, že mluvíme o systému *garantovaného platu a premii*, nikoliv o systému *odměňování za čas strávený na pracovním místě*. Mezi těmito systémy je rozdíl, ačkoliv v určitých situacích, například pásová výroba, se nemusí projevovat. Rozdíl spočívá v tom, že systém odměňování za čas strávený na pracovním místě je založen na předpokladu, že člověk je během celé té doby vytížen prací. Zkrácení doby na pracovním místě ústí v odpovídajícím způsobem sníženou mzdu.

Systém garantovaného platu a premii připouští (ale nezavazuje k tomu administrativu), že nějaké kategorie pracovníků mohou přebývat na pracovním místě kratší dobu než ostatní, za podmínky, že zvládají harmonogram úkolů a včas dodávají kvalitně odvedenou práci. V takovém případě se kratší doba na pracovním místě neprojevuje na mzdě, ale představuje svého druhu premii ve formě volného času navíc, čemuž mnozí dávají přednost před peněžním přídatkem.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

V principu může být systém garantovaného platu a premií efektivnějším stimulem dobré práce kolektivu, než systém odměňování za čas na pracovním místě, nemluvě už o zakázkovém odměňování. Protože existují kategorie pracovníků, jejichž objem práce podle profese je ohraničen charakterem výrobního procesu a jeho rytmikou (hodinovou, denní, týdenní apod.), pak jestli je budeme nutit zdržovat se na pracovním místě během celého pracovního dne, kromě škody to nic nepřinese. Jde o to, že budou nuceni imitovat pracovní činnost, a imitace pracovní činnosti rozvrací samotné imitátory, seje konflikty v kolektivu na téma „zatímco vy předstíráte, my pracujeme“, podřívá autoritu administrativy, protože nutnost imitovat práci, když reálně žádná není, svědčí o hlouposti celé hierarchie řízení a její neschopnosti organizovat efektivní práci celého kolektivu.

A jen v podmínkách garantovaného platu a premií může být efektivní brigádní kontrakt, kde se objednávka na vyplnění nějaké práce vydává brigádě jako celostnímu nevelkému kolektivu, ve kterém se koordinace a rozdělení práce realizuje neformálně na základě osobních vztahů, vzájemné pomoci a vzájemného respektu.

V normální situaci by se systém garantovaného platu a premií měl týkat všech pracovníků podniku. Ale jeho použití u pracovníků, kteří se zabývají řídicí činností, se musí odlišovat od použití u výrobního a pomocného personálu:

- výrobnímu a pomocnému personálu platí v tom systému peníze za svědomité plnění pokynů vedoucích a za projevy iniciativy, užitečné pro společné dílo, především v hlavní a sblížených profesích a podle zaujímaných pozic;
- řídicímu personálu v tom systému platí peníze především za vyprodukovaný objem produkce v přepočtu na jednoho podřízeného a za zvýšení tohoto ukazatele, a také za dosahování úspor jiného druhu ve vztahu k базovým úrovním spotřeby v procesu činnosti podřízených kolektivů: surovin, komponent, energie, technologických prostředků,

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících nástrojů, amortizace vybavení atp., přirozeně – při dodržování a zvyšování standardů kvality produkce a bezpečnosti její výroby.

V současné výrobě pracuje kolektiv. Řízení každé kolektivní činnosti představuje rozdělení výhradní personální odpovědnosti mezi spolupracovníky za kvalitu a včasnost vyplnění různých fragmentů všem společné práce, které lze objektivně hodnotit podle kritéria „splněno-nesplněno“ (v souladu se standardy).

V souladu s touto objektivní vlastností organizace současné výroby a jejího řízení, se finančně oceňuje schopnost člověka nést odpovědnost a faktické svědomité plnění povinností a iniciativa při nesení odpovědnosti za vyplňované fragmenty práce a její celkovou koordinaci. Přitom všichni pracovníci v podniku musí jasně chápat, že garantovaný plat se platí za minimální standard plnění povinností, a prémie – za svědomitý posun každého pracovníka lepším směrem od minimálního standardu během každodenní partnerské, přátelské práce kolektivu.

Charakter současné výroby je takový, že její řízení vyžaduje systém garantovaného platu a prémie. Ale on sám může být efektivním stimulem k práci jen v tom případě, pokud ho v kolektivu doprovází vysoká úroveň vzájemné důvěry podřízených a nadřízených, opodstatněná životem, majících stejný zájem na úspěchu společného díla.

Z chápání tohoto faktu pramení i odpověď na otázku o vztahu minimálních a maximálních příjmů pracovníků podniku. Vztah ukazatelů „maximální příjem“/„minimální příjem“ v kolektivu má své optimum v každé historické době, v každé společnosti, které je proměnné v čase. „Optimum“ vztahu „maximální příjem“/„minimální příjem“ předpokládá, že platový systém je stimulem k tomu, aby si pracovníci osvojovali další kvalifikaci a profese, a to má zabezpečit vyšší produktivitu podniku a růst ukazatele „příjem na jednoho pracovníka“.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Pokud je vztah „dostupné maximum“ / „reálně získávané příjmy“ nízký, pak doplňková práce ohledně zvýšení kvalifikace a osvojení několika profesí je mnohými hodnocena jako zbytečné morderování se, které nezvyšuje jejich prosperitu a nepřináší nic, kromě plýtvání časem a silami.

Kromě toho, ve společnosti v důsledku historicky zformovaného relativního nedostatku profesionálů určitých profilů a nejvyšší kvalifikace, ovládnutí určitých profesí (v každou historickou epochu jiných) dovoluje jejich nositelům požadovat monopolně vysoké platy za svou účast ve společenském sjednocení práce. Historicky reálně při volnotržní regulaci rozdělení pracovních zdrojů podle odvětví se taková možnost realizuje jako monopolně vysoké platy těch či oněch profesionálních korporací, často nadbytečné ve vztahu ke spotřebě při vedení mravně zdravého obrazu života (a platbě za služby nápravy poškozeného zdraví v důsledku nezdravého výrobního prostředí). V řadě případů společenské státní zřízení podporuje systém monopolně vysokých platů především v sféře řízení a dalších „čistých“ druzích činnosti cestou poskytnutí těm či oněm menšinám přístupu k základnímu a profesionálnímu vzdělání a zamezení většině v přístupu k těmtož.

Nevědomost většiny, panující v takovém systému, brání zvyšovat produktivitu výroby, vylučuje možnost osvojování nových technologií a dokonalejší organizace práce. Ale kromě toho, tento makroekonomický faktor ohraničuje i možnosti finančního stimulování dobré a svědomité práce v kolektivu. Jde o to, že pokud je ukazatel „*příjmy skupiny nejlépe placených pracovníků*“ / „*minimální nebo střední příjmy*“ vysoký v důsledku monopolně vysokých platů u některých profesionálních skupin, podmíněných jak makroekonomicky, tak i vněekonomickými faktory; a přitom příjmy nejlépe placené části kolektivu převyšují úroveň, nutnou pro zdravý způsob života pracovníka a jeho rodiny v představách těch, jejichž platy jsou blízké ke středním (zvláště pokud tyto platy tak-tak stačí pro základní potřeby), pak členové kolektivu s největšími platy jsou

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*

hodnocení ostatními jako paraziti, žijící z nepracovních příjmů, tj. z cizí práce, na které pracuje celý zbylý kolektiv.

Takový je normální vztah nájemného personálu ke kapitalistům (majitelům podniku), pokud se oni sami reálně neúčastní práce kolektivu, a jen parazitují na něm, berouc si z příjmů podniku nějakou často nemalou část, což zákony většiny zemí, kde je legální soukromé vlastnictví výrobních prostředků, dovolují a nenutí vlastníka osobně pracovat na svém podniku.

Proto stratifikace (rozdělení) kolektivu podle úrovně příjmů které budou dostávat, tj. podle tarifního síta, je úkol, nemající jen jedno řešení, stejně efektivní ve všech případech. V normálních podmínkách fungování makroekonomiky musí každý plat garantovat pokrytí osobních potřeb, včetně možnosti založit rodinu a účastnit se svými příjmy na dalším rozvoji rodiny. Ta okolnost určuje minimum, které je životně nutné platit.

Otázka o maximu je trochu složitější, protože z jedné strany možnost posunout se do vyšší platové hladiny má být stimulem efektivní práce v kolektivu, a z druhé strany příjmy nejlépe placených pracovníků (a také majitelů podniku) nemají být vnímány v kolektivu jako nepracovní příjmy.

Jinými slovy optimum vztahu příjmů nejlépe a nejméně placených pracovníků je na každém podniku podmíněn technicko-technologickou a organizační úrovní, které podnik dosáhl, a jejím dalším pokrokem, analogickými ukazateli u konkurentů, a také mravně-etickými parametry kolektivu a společnosti celkově.

Efektivnost v roli stimulu mzdově-prémiového platového systému mohou podervat a dokonce anulovat tři okolnosti: **za první** – monopolně vysoké platy a prémie, které se v kolektivu vnímají jako parazitismus nějaké „elity“ podniku na práci ostatních; **za druhé**, nemotivovanost vyplácených prémie dobrou prací, v důsledku čehož se prémie stávají fakticky částí garantovaného platu; **za třetí**, plat prémie za pracovní úspěchy, patřící jedným lidem, jiným lidem, a především

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících vedoucím a jejich leštičům klik.*

Proto řešení úlohy o rozdělení pracovníků do příjmových úrovní je třeba pravidelně obnovovat v závislosti na rozvoji technicko-technologické báze podniku a vzájemných vztazích různých kategorií pracovníků, které se v kolektivu formují, a osobních vztazích „zlatého fondu“, těch co řídí, perspektivních specialistů ke společného dílu podniku. Jsou to otázky souladu kádrové a finanční politiky podniku, které vycházejí za rámec současné práce.

* *

*

Znovu se vrátíme ke knize H. Forda:

„Veliké dílo je naše každodenní práce. Práce, to je úhelný kámen na kterém stojí svět. V ní má kořeny naše sebevědomí. **A zaměstnavatel je zavázán dělat ještě větší práci během svého pracovního dne, než jeho podřízení** (zvýrazněno námi při citování). **Podnikatel, který se vážně staví ke své povinnosti před světem, by měl být i dobrým pracovníkem** (zvýrazněno námi). Nemůže říkat: „Nutím tolik a tolik lidí pracovat na mě.“ <to může říkat jen otrokář>. Ve skutečnosti se to má tak, že on pracuje pro tisíce lidí, a čím lépe pracují ty tisíce, tím energičtěji by měl dodávat na trh jejich produkci³².

32 Tato myšlenka H.Forda se kvalitativně odlišuje od idejí, propagovaných médií v epoše likvidace plánovité ekonomiky SSSR a Ruska: tím, že soukromý podnikatel pracuje na sebe, pracuje i na společnost. Z pohledu Forda je vše naopak: **prací na společnost získává podnikatel právo na část produktu, vyráběného kolektivní prací**. Stav Ruska po desetiletích reformu pod hesly „Prací ve svůj prospěch podnikatel pracuje ve prospěch společnosti!“ ukazuje, že ty ideje jsou nesmyslné a H. Ford měl pravdu.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Mzdy a platy jsou fixovány ve formě konkrétní sumy a to je třeba, aby se vytvořil pevný základ pro kalkulace. Mzdy a platy nejsou ve skutečnosti nic jiného, než dopředu vyplacená určitá část zisku; **často se ale na konci roku ukazuje, že může být vyplacena větší část zisku. V takovém případě by měla být vyplacena. Kdo spolupracuje s podnikem, ten má právo na podíl na zisku, ve formě solidního platu nebo odměn, nebo zvláštních jednorázových výplat** (zvýrazněno námi). Tento princip už začíná být obecně uznáván.

Nyní už předkládáme určité požadavky, aby se lidské straně v průmyslovém životě dával takový význam, jako i materiální. A jsme na pravé cestě k realizaci toho požadavku (zvýrazněno námi). Otázka je jen v tom, zda půjdeme po pravé cestě – cestě, která nám zachová materiální stránku, naši nynější oporu, nebo po falešné, která nám vyrve z rukou plody práce minulých let. Náš pracovní život představuje naše národní bytí, je zrcadlem ekonomického pokroku³³ a vytváří nám naši pozici mezi národy. Nemůže tím lehkomylně riskovat. **Co nám chybí, tak to je vnímání k lidskému elementu v našem pracovním životě, a řešení toho problému spočívá v přiznání partnerského vztahu lidí mezi sebou** (zvýrazněno námi).

To jsou základní pravdy platové otázky. Celá otázka spočívá jen v rozdělení zisku mezi pracovníky, <a druhá

33 Nejen ekonomického a vědeckotechnického pokroku, ale i mravně-etického pokroku nebo *degradace*. To poslední se dělo v SSSR v post-stalinské době a posloužilo jako mravně-etická osnova pokusu restaurace kapitalismu, počínaje rokem 1985.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
strana téže otázky – v úrovni zformovaných v makroekonomickém systému cen na produkci, bezprostředně spotřebovávanou lidmi>.

Výplata musí pokrýt všechny výdaje ohledně závazků pracovníka za branami fabriky; uvnitř fabriky výplata platí veškerou práci a myšlenky, které odevzdává pracující. Produktivní pracovní den je ta nejnevýčerpatelnější zlatá žíla, která kdy byla objevena. Proto výplata by měla, jako minimum, pokrývat výdaje ohledně vnějších závazků pracujícího. Ale ona by také měla zbavit ho obav ze stárí, kdy už nebude schopen pracovat a také by neměl ve skutečnosti pracovat. Ale pro dosažení dokonce tohoto skromného cíle, průmysl musí být reorganizován podle nového schématu výroby, rozdělení a odměn, aby ucpal i díry v kapsách těch, co se nezabývají žádnou produktivní prací. **Je třeba vytvořit systém, který by nezávisel na dobré vůli štědrých, ani na zlostnosti egoistických zaměstnavatelů** (zvýrazněno námi). Ale pro to je třeba najít první podmínku, reálný základ.

(...)

Pokud by při tom šla řeč jen o samotném pracovníkovi, o nákladech na jeho vlastní existenci a jeho právu na určité příjmy, pak by to bylo velmi prostým úkolem. Ale on se nejedná o izolovaným jedincem. Zároveň je občanem, který vnáší svůj vklad do prosperity národa. Je hlavou rodiny, možná otec dětí, a musí je ze svého platu naučit něčemu užitečnému. Musíme vzít do úvahy všechny tyto okolnosti. Jak ocenit a vyčíslit všechny ty závazky ve vztahu k domu a rodině, které leží na jeho každodenní práci? Platíme člověku za jeho práci: kolik má ta práce

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
přinést domu, rodině? Kolik jemu samému jako občanovi? Nebo jako otci? Muž plní svou práci na fabrice, žena doma. Fabrika musí platit oba dva. Podle jakého principu bychom měli hodnotit ty okolnosti, spojené s domem a rodinou, na stránkách našich účetních knih? Možná že výdaje pracovníka na jeho vlastní existenci by měly být vneseny jako „výdaje“, a práce na podporu domu a rodiny jako „přebytek“ nebo „příjem“? Nebo by příjem měl být určen na základě výsledků jeho pracovního dne, na základě těch peněz v hotovosti, které zůstanou po uspokojení potřeb jeho a jeho rodiny? Nebo by měly být všechny ty jednotlivé závazky zařazeny do výdajů, a příjem by se měl určovat zcela nezávisle na nich? Jinými slovy, poté, co pracující člověk vyplnil své závazky ve vztahu k sobě samému a k rodině, poté co ošatil, nakrmil, vychoval a zabezpečil jim výhody, odpovídající jeho životní úrovni, má ještě právo na nějaké přebytky ve formě úspor? A vše to se má ocitat v propočtech našeho pracovního dne? **Já myslím že ano!** (zvýrazněno námi). Protože v opačném případě budeme mít před očima hrozný obraz matek a dětí, odsouzených na otrockou práci mimo domov³⁴.

34 Jak je možné pochopit H.Forda, rodina, to je semínko ze kterého vyrůstá společnost v následujících pokoleních. V souladu s touto rolí rodiny, vdaná žena je především ochránkyně domu, matka a vychovatelka dětí. V tom spočívá její společenská role, ve které ji nemůže nikdo zaměnit kvůli osobitostem biologického druhu Člověk rozumný. Na vše ostatní má právo, jen pokud svědomitě plní toto své předurčení. Muž v rodině plní jinou misi, také pramenící ze zvláštností biologie druhu: účastí na společenské činnosti musí zabezpečit ženě možnost vyplnit její vnitřně rodinnou misi. Jeho mzda za společensky prospěšnou činnost tedy není jeho osobní příjem, ale příjem rodiny, ve které žije.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících (...)

Plošné vysoké platy <ve vztahu k úrovni cen na produkci, bezprostředně spotřebovávanou lidmi> se rovnají všeobecnému blahobytu – samozřejmě předpokládajíc, že vysoké mzdy jsou důsledkem zvýšené produktivity.

(...)

Předepsané normy práce nebyly drobností, ačkoliv se občas možná používaly malicherným způsobem. V oddělení sociálního zabezpečení pracovalo 50 inspektorů, v průměru obdarovaných neobyčejně silným a zdravým úsudkem. Pravda, i oni dělali občas chyby. Bylo předepsáno, že ženatí lidé, kteří získávají prémii, musí žít se svými rodinami a starat se o ně. **Bylo třeba vyhlásit kampaň proti zvyku, rozprostraněném mezi cizinci, brát si do domu nájemníky. Vnímali svůj dům jako svého druhu podnik, ze kterého je možné ždímat zisk, a ne jako místo pro život. Mladí lidé mladší 18 let, kteří vydržovali sourozence, také dostávali prémie, stejně jako mládenci, kteří vedli zdravý obraz života** (zvýrazněno námi: defakto je to financování mravně-zdravého způsobu života H. Fordem). Nejlepší důkaz blahorodého vlivu našeho systému dává statistika. Když začal fungovat náš plán, ihned bylo právo na prémie přiznáno 60% mužům, za šest měsíců ten údaj vyšplhal na

Proto vznik problému ekonomické nezávislosti ženy od muže a tomu podobný „feminizmus“ je jeden z mnohých projevů odstoupení vnitřního života rodiny od její pravé podstaty – reprodukce nových pokolení a výchova každého novorozence *ve skutečného člověka*.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
78%, a za rok na 87%, za rok a půl nezáskávalo prémie už jen jedno procento.“ (kapitola 8, „Mzda“)

Jednoduše řečeno, na svých závodech a železnici H. Ford zavedl osmihodinový pracovní den a garantovaný plat, a zdokonalujíc dílo které vedl na tomto organizačním základě, platil prémie ze zisku všemu personálu v souladu s vypracovaným systémem finanční stimulace dobré práce a prospěšné iniciativy. Ten systém efektivně pracoval na zabezpečení blahobytu kolektivu a uspokojení potřeb společnosti, nikoliv na uspokojení nenasytné chamtivosti investorů, tvořících menšinu společnosti. O tom Ford píše následující:

„Náš zisk, díky rychlosti a objemu odbytu, byl stále vysoký, nezávisle na prodejních cenách v ten či onen okamžik. Z kusu jsme měli jen zanedbatelný zisk, zato celková suma byla velká. Zisk není stálý. Po každém novém snížení cen <to bylo společensko-ekonomickou strategií Forda> se zisk dočasně snižuje, zato nevyhnutelné úspory se velmi rychle projeví a zisk se znovu zvýší. **Ale on v žádném případě nemizí v dividendách. Odedávna jsem trval na jen velmi malých dividendách, a firma <Ford Motors> dnes nemá ani jednoho akcionáře, který by s tím nesouhlasil³⁵.** Považuji každý zisk, přesahující určité procento, za majetek firmy, nikoliv akcionářů.

Z mého pohledu mohou být akcionáři jen lidé, kteří ve firmě pracují, považují podnik za nástroj služby, a nikoliv za stroj na peníze. Pokud je dosaženo vysokého zisku – a práce, jež má za cíl sloužit, k tomu nevyhnutelně vede – musí být minimálně zčásti opět vrácen do podniku pro to, aby ten posílil svou službu a

35 To je zamezení možnosti získávání nepracovních příjmů „investory“ - „střední třídou“ ze strany H.Forda.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
částečně vrátil zisk zákazníkům (zvýrazněno námi). Jeden rok náš zisk natolik převýšil naše očekávání, že jsme dobrovolně vrátili každému kupci automobilu 50 dolarů. Cítili jsme, že jsme nevědomky vzali o tolik více. Moje cenová, a zároveň moje finanční politika se před několika lety projevila v [soudním] procesu, jehož pomocí chtěli donutit Firmu platit vyšší dividendy. Seděl jsem na lavici svědků a rozbil jsem politiku, kterou sledovali tehdy a sledují i dnes, následujícími slovy:

- především, považuji za lepší prodávat více aut s menším ziskem, než menší počet s větším ziskem.

Zdá se mi to správnější proto, že touto cestou si může více lidí koupit auto a radovat se z něj, přičemž zároveň mnoho pracujících získává dobře placenou práci. Postavil jsem si životní cíl dosáhnout toho. Ale moje dílo by mohlo, místo úspěchu, vést ke kompletnímu krachu, pokud bych nevycházel z přiměřeného zisku pro sebe a účastníky podniku.

(...)

Zisk patří třem skupinám: za prvé – podniku, aby ho udržoval ve stavu zdraví, stability a rozvoje; za druhé, pracujícím, s jejichž pomocí se vytváří zisk; za třetí, do určité míry i společnosti. Kvetoucí podnik přináší zisk všem třem skupinám – organizátorům, výrobcům i kupujícím. Ten, kdo získává nadměrné zisky, by měl snižovat ceny. To se bohužel neděje. Takoví lidé, naopak, odkládají své dodatečné náklady do té doby, než všechna jejich tíha dopadne na spotřebitele. Veškerá jejich podnikatelská filosofie spočívá ve frázi „ber, dokud

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících můžeš*“. Jsou to spekulanti, zloději, opovrženíhodné elementy, skutečný vřed průmyslu. Od těch lidí se nedá čekat nic, chybí jim prozíravost. Jejich rozhled je ohraničen limity jejich vlastních pokladních knih. Ti lidé raději sníží platy, než by omezili vlastní zisk. **Avšak podnikatel, mající na srdci zájmy společnosti a přející si té společnosti sloužit, musí být připraven kdykoliv vložit své prostředky pro zajištění stability podniku (zvýrazněno námi).**“ (kapitola 11, „Peníze a zboží“)

Nyní se znovu obrátíme k J.V.Stalinovi. Když vyjádřil své chápání základního ekonomického zákona reálného kapitalismu, o něco dále v textu „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ J.V.Stalin dává definici základního ekonomického zákona socialismu:

„Existuje základní ekonomický zákon socialismu? Ano, existuje. Jaké jsou podstatné rysy a požadavky tohoto zákona? Podstatné rysy a požadavky základního ekonomického zákona socialismu bylo by možno formulovat asi takto: **zabezpečení maximálního uspokojování neustále rostoucích hmotných a kulturních potřeb celé společnosti nepřetržitým růstem a zdokonalováním socialistické výroby na základě nejvyšší techniky.**

Tedy: místo zabezpečení maximálních zisků - zabezpečení maximálního uspokojování hmotných a kulturních potřeb společnosti; místo vývoje výroby se zlomy od vzestupu ke krizi a od krize k vzestupu - nepřetržitý růst výroby; místo periodických zlomů ve vývoji techniky, doprovázených ničením výrobních sil společnosti - nepřetržité zdokonalování výroby na základě nejvyšší techniky. (zvýrazněno námi)“ („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, část 7 „Otázka základních ekonomických zákonů socialismu a kapitalismu“)

Pokud porovnáme to co řekl H. Ford o cílech výroby ve společnosti, o určení a rozdělení zisku podniku, s formulací J.V.Stalina

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
o základním ekonomickém zákonu socialismu, můžeme vidět, že Fordovy principy spadají pod formulaci základního ekonomického zákona socialismu J.V.Stalina. Ve světle tohoto lze jen při vědomém lhaní nebo pokrouceném rozumu odmítat následující závěr:

H. Ford a J.V.Stalin byli čestnými pracujícími, a – každý v míře svého chápání – dělali totéž dílo hájení zájmů pracujících většiny, v různých zemích, různých společensko-historických podmínkách, na blaho všech pracujících, žijících z pracovních příjmů.

Ale předtím, než přejdeme k objasnění základního ekonomického zákona socialismu a způsobů jeho zavedení do života, je nutné udělat ještě jednu odbočku od tématu.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Odbočení od tématu 6: politická ekonomie industriální civilizace

(v kostce)

Začneme z toho, že výroky o tom, že některé státy vstoupily do fáze „postindustriální společnosti“, nebo k tomu mají blízko, jsou buďto produktem postiženého rozumu, nebo záměrné pokusy vnutit společnosti deformované vnímání, aby ji bylo možné lépe „škubat“.

Všechny tzv. „industriální“ a „postindustriální“ společnosti nemohou žít bez zboží a služeb, produkováných průmyslovým způsobem, tj. na základě fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému jako celku. Okolnost, že některé země přemístily ze svého území nejškodlivější (v ekologickém smyslu) nebo nejpracnější výroby na území jiných zemí, a sami se specializují na inovační druhy činností, vysoké technologie, právní kličky různého druhu, finanční a burzové spekulace a show – nemění podstatu věci: jsou závislé na technosféře stejně jako dříve³⁶.

36 Na téma závislosti a nevnímavosti „postindustrialistů“, kteří zabředli ve virtuálních hrách, existuje znakový vtip:

Tone zaoceánský parník, bouře rozbíjí záchranné čluny a palubu, pomoc zvenku má časový skluz. Když posádka vyčerpala všechny možnosti, jde za kapitánem a oznamuje, že existuje poslední šance: na palubě je specialista v oblasti „hi-tech“ - vysokých technologií!! Přivedou ho za kapitánem a probíhá dialog:

- Internet konektivita funguje?

- Ano.

- Kolik času nám ještě zbývá?

- Půl hodiny...

Politická ekonomie industriální civilizace

Autoři učebnic politické ekonomie, podle kterých se mnozí učili v sovětské epoše, produkovali slovní vatu na téma „zákon hodnoty“, „základní ekonomický zákon socialismu“, „zákon plánovitého, proporcionálního rozvoje národního hospodářství“, aniž by vnikali do podstaty ekonomické praxe společnosti, a tím obcházelí předmětnou oblast politické ekonomie jako vědy. Ani obsah učebnic politické ekonomie postsovětské epochy na tom není lépe: jsou také prázdné nebo nesmyslné, pokud se na ně díváme ze světonázorových pozic, vyložených v Odbočce od tématu č.2: „Axiomatika ekonomické vědy“.

Ve výsledku propagace takové slovní vaty ze strany autorů učebnic a učitelů společenskovědních kurzů na školách a univerzitách, a také v důsledku absence zvyku samostatně myslet u mnohých čitateľů – by fragmenty z „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“, k jejichž zkoumání jsme chtěli přistoupit v následujícím oddílu 4.5, byly mnohým nepochopitelné. Byly by jim nepochopitelné jednoduše proto, protože nemají konkrétní znalosti o tom, v jakých metrologicky průkazných formách se projevují makro- a mikro- ekonomické vztahy, nazvané Stalinem „zákon hodnoty“, „základní ekonomický zákon socialismu“ a „zákon plánovitého, proporcionálního rozvoje národního hospodářství“.

Tyto termíny patří k svého druhu profesionálnímu slangu pracovníků vyšší úrovně stranicko-státního řídicího aparátu SSSR stalinské epochy. Každý z nich zahrnuje velkou množinu vzájemně provázaných jevů v kultuře obecně a v hospodářské činnosti společnosti konkrétně. Proto pro většinu našich současníků, nemajících představy o procesech výroby a distribuce produkce ve společnosti nebo majících o nich deformované představy, je nutné udělat následující odbočku od tématu a vysvětlit to, co J.V.Stalin pojmenoval velmi krátce v práci „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, což je ve své podstatě odkaz všem zdravě myslícím lidem.

- Výborně. Spousta času prodat loď přes eBay a pak už to není naše starost.

Startujte browser...

Politická ekonomie industriální civilizace
Jiné „závěti“ J.V.Stalina neexistují³⁷.

Meziodvětvová rovnováha, určování cílů pro systém výroby a distribuce, tržní mechanismus a direktivně-adresné řízení, plánování – to je to, o čem bude řeč v této odbočce od tématu.

Systémová celostnost jakékoliv mnohaodvětvové výroby při historicky zformované konkrétní skupině technologií, využívané v systému, je charakterizovaná třemi základními vlastnostmi:

- **Pro produkci konečné produkce, bezprostředně spotřebovávané mimo sféru výroby lidmi a institucemi společnosti (státem, veřejnými organizacemi atp.) je nutná produkce mezičlánků (surovin, polotovarů, dílů atd.) a pomocných produktů, spotřebovávaných v samotné sféře výroby.**

Proto celkové kapacity většiny odvětví (tradičně nazývané „hrubé kapacity“), které v sobě obsahují mezičlánky i finální produkci, jsou vyšší, než výstupy každého z nich, měřené podle finálního produktu. Jinými slovy, koeficient účinnosti činnosti mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému je vždy menší než jedna v důsledku nutnosti produkce meziproductů a pomocných produktů.

- **Vypouštění konkrétního spektra konečné produkce vyžaduje určité poměry hrubých výrobních kapacit celé množiny odvětví, tvořících ten mnohaodvětvový výrobně-spotřební systém.**

Například, aby mohl být vyroben jeden automobil, je třeba

37 Vše, co se pokoušejí jako „závěti Stalina“ prezentovat, jsou více či méně hloupé falsifikace, svým obsahem neslučitelné s těmi celonárodní publikovanými doporučeními do budoucna.

Politická ekonomie industriální civilizace

určité množství (podmíněné konstrukcí, technologiemi a kulturou výroby celkově): oceli, barevných kovů, plastů a pryskyřice, transportních kapacit atd. Vše to musí automobilce dodat hlavně jiná odvětví. V souladu s tím hrubá kapacita, například metalurgie, představuje součet dodávek jiným odvětvím, plus vlastní vnitřní spotřebu kovů, plus prodej ve formě finální produkce bezprostředně obyvatelstvu pro jeho každodenní potřeby. Totéž se týká podmíněnosti výrobních kapacit a hodnocení hrubých kapacit všech dalších odvětví.

- **Přírůstek spektra hotové produkce o konkrétní veličiny vyžaduje zvýšení hrubých kapacit celého výrobního systému v určitém poměru mezi různými odvětvími o veličiny, podmíněné objednaným přírůstkem spektra konečné produkce.**

Pro vysvětlení prodloužíme příklad z předchozího odstavce. Pro to, abychom zvýšili produkci aut o nějaké množství, je nutné zvýšit produkci ve všech odvětvích-dodavatelích o odpovídající veličiny; pro zvýšení produkce v každém z těch odvětví-dodavatelů o konkrétní veličiny, je nutné zvýšit produkci ve všech jejich odvětvích-dodavatelích o odpovídající veličiny atd.

Kromě toho, zvýšení počtu používaných automobilů časem způsobí určité zvýšení spotřeby paliv, olejů a dalších provozních tekutin, nutnost zvýšení kapacity cest, garážování, parkování a servisních kapacit, což ve svém důsledku vyžaduje růst produkčních kapacit dalších odvětví, odlišných od odvětví-dodavatelů dříve zmíněných.

A v souvislosti se zvýšením produkce automobilů a s uspokojováním vyjmenovaných druhotných potřeb v produkci ropného a chemického průmyslu, rozvoji infrastruktury a servisu atd. je třeba zvýšit produkci výrobních prostředků uvedené produkce, a také zajistit technicko-technologickou a

Politická ekonomie industriální civilizace
organizačně-řídící obnovu a rozšíření všech uvedených
odvětví.

Příčemž produkce výrobních prostředků („investičních
produktů“) pro ta odvětví musí v řadě případů předcházet růstu
kapacit automobilového průmyslu, ačkoliv v jiných případech
ho může doprovázet nebo probíhat s určitým skluzem.

To vše platí ve vztahu k úkolům zvýšení produkce téměř v
každém odvětví, nejen automobilovém, na které se zaměřoval
uvedený příklad.

Kromě toho, meziodvětvovou rovnováhu výrobních kapacit *při
konkrétních technologiích a organizaci díla* doprovází i určité,
poměrně pevné proporce profesionalismu a zaměstnanosti obyvatel. V
důsledku toho:

Dynamika systémové celostnosti makroekonomického systému v
jeho schopnosti ke strukturální transformaci a přepnutí z produkce
jednoho druhu výrobků na jiné je v mnohém určena tím, nakolik
dovoluje obyvatelům jejich obecná kulturní úroveň rychle získat
potřebnou profesionalitu v nové oblasti činnosti³⁸.

Proporce výměny produkce mezi odvětvími takového druhu v

38 Černobylská havárie je z velké části výsledek absence podobné schopnosti
ke změně činnosti u vyšší vědecké „elity“ SSSR. 29 let před havárií byl
publikován román I.Jeffremova „Mlhovina Andromedy“, kde v jedné z
hlavních zápletkových linií bylo obsaženo přímé varování o možnosti
zániku civilizace na planetě v důsledku rozvoje jaderné energetiky a
nahromadění jaderných odpadů v biosféře.

Ale „vynikající vědci“ SSSR byli příliš tupí na to, aby byli k tomu varování
vnímaví a našli a dotáhli do průmyslové aplikace jiné, biosféřně bezpečné
metody získávání energie. Držíce se svého předchozího profesionalismu
jako zdroje příjmů a budoucí kariéry, vymáhali a vymáhají i dnes ze státu
financování svých prací, bez přemýšlení o tom, kdo a jak bude v budoucnu
uklízet radioaktivní „hovno“, roztékající se po celé planetě.

Politická ekonomie industriální civilizace
procesu vypouštění určitého spektra finální produkce jsou popsány rovnicemi meziodvětvové rovnováhy, o které se ve zjevné formě opírají všechny teorie makroekonomického plánování a regulace po celém světě, které prokázaly svou funkčnost v praxi³⁹.

Rovnice meziodvětvové rovnováhy matematicky představují systém lineárních rovnic⁴⁰. V nich jsou neznámou hrubé kapacity odvětví, a prvky rovnic představují objednávané (cílové) spektrum konečné produkce (tj. užitečný výstup z daného odvětví); koeficienty u neznámých v každé rovnici se nazývají koeficienty přímých výdajů a představují množství produkce každého odvětví, nutné pro produkci jednotky zboží toho odvětví, kterému odpovídá zkoumaná rovnice (pro výše uvedený příklad by koeficient přímých výdajů bylo – množství

Novou alternativní energetiku vytvářejí „kutilové“, kteří se byli schopni osvobodit od panujících pohledů těch či oněch škol teoretické fyziky.

39 Jsou to modely rovnováhy, nazývané v prof. slangu ekonomů „výdaje – produkce“: název označuje podmíněnost vypouštění konečné produkce rozdělením výdajů (investic) podle odvětví. Za rozpracování modelů rovnováhy a makroekonomické regulace na jejich osnově dostal emigrant z Ruska B.Leontěv nobelovu cenu za ekonomii.

Na základě analogických modelů rovnováhy pracoval i Gosplan SSSR (státní komise pro plánování – Státní plán (Gosudarstvennyj plan), pozn.). Přičemž Gosplan pracoval už tehdy, kdy Leontěv ještě žádné práce na to téma nepublikoval. Ale pracovníci Gosplanu na rozdíl od Leontěva nobelovku nedostali a „veřejné mínění“ přiřazuje prvenství modelům Leontěva, ačkoliv práce Gosplanu bez analogických modelů je jednoduše nemožná.

40 Na střední škole podobné systémy z dvou – třech rovnic metodou postupného dosazování řešili všichni. Ti co získali další matematické vzdělání vědí, že je to dobře propracovaná oblast matematiky s názvem lineární algebra, dovolující popisovat a řešit mnohé praktické úkoly v různých oblastech.

Politická ekonomie industriální civilizace

oceli nutné na jeden automobil, množství skla nutné na jeden automobil atd.).

Rovnice meziodvětvové rovnováhy se mohou zkoumat ve dvou formách: na základě naturální evidence kapacit a koeficientů přímých výdajů v objemu produkce odpovídající nomenklatuře produkce a odvětví, které tvoří základ modelu rovnováhy; a na základě evidence ve finančním vyjádření, ale taktéž odpovídající nomenklatuře produkce a odvětví, které tvoří základ modelu rovnováhy. Jednota nomenklatury odvětví a produkce dovoluje přecházet od jedné formy k druhé na základě znalosti aktuálních cen. Vše je to popsáno v příslušné odborné literatuře.

Když je řeč o makroekonomických (včetně národohospodářských) proporcích, pak se rozumí právě tyto proporce – poměry hrubých kapacit různých odvětví, tvořících ten mnohaodvětvový výrobně-spotřební systém, a proporce užitečného výstupu odvětví v něm ve vztahu k hrubým kapacitám každé z nich, a také – proporce profesionalismu a zaměstnanosti obyvatel v daných odvětvích.

Strukturní transformace makroekonomiky, to je změna těch proporcí a absolutních hodnot výrobních kapacit v celém spektru odvětví. Strukturní transformace může probíhat plánovitě, vyjadřující nějaký cíl; ale může probíhat i pod tlakem okolností – živelně. *Ačkoliv při hlubší analýze se může ukázat, že tlak okolností společensko-ekonomického „živlu“ představuje zákulisně naplánovaný a zákulisně řízený proces, což více odpovídá historické realitě posledních století v drtivé většině případů.*

Pokud se obrátíme od výroby ke spotřebě produkce a služeb ve společnosti, pak se také vyjasní, že spotřeba je charakterizována svými proporcemi, podmíněnými dvojmo: z jedné strany charakterem vzniku potřeb jako takových ve společnosti (tj. bez vazby na limity možností jejich uspokojování), a z druhé strany – omezeními, definovanými systémem distribuce vyráběné produkce na uspokojování těch potřeb.

Všechny lidské potřeby a potřeby společenských institutů se dělí do dvou tříd:

- biologicky přípustné **demograficky podmíněné potřeby** – odpovídají zdravému způsobu života v následnosti generací obyvatel i biocenóz v oblastech, kde se realizuje výroba pro jejich uspokojování nebo spotřebu obyvatelstvem. Jsou podmíněny biologií druhu Člověk rozumný, kulturou a pohlavně-věkovou strukturou obyvatelstva;
- **degradačně-parazitické potřeby** – jejichž uspokojování způsobuje bezprostřední nebo nepřímou škodu účastníkům výroby, spotřebitelům, okolí, potomkům a také ničí biocenózy v regionech výroby nebo spotřeby produkce. Jsou podmíněny *primárně* – zvrácenostmi a defektní mravností, *druhotně* se projevujícími v následnosti generací v tradicích kultury a v dědičnosti.

Ačkoliv některé druhy produkce – v závislosti na úrovni výroby a úrovni spotřeby – mohou přecházet z jedné třídy v druhou, **pro mnohé druhy produkce, vyráběné dnešní civilizací, platí, že mohou být jednoznačně přiřazeny k jedné ze dvou tříd.** To zařazení má objektivní charakter díky možnosti objevení příčinnno-důsledkových vazeb mezi druhem produkce a následky jeho výroby a spotřeby⁴¹; subjektivními mohou být jen chyby v zařazení toho či onoho druhu zboží k jedné z uvedených tříd, ale život je takový, že s důsledky chyb se společnosti objektivně nevyhnutelně setká právě díky objektivnosti

41 Děti nejen alkoholiků, ale i „kulturně pijících“ jsou z větší části defektivní; syntetická barviva, stabilizátory, plnidla atd. v rtěnkách = problémy s játry u žen a u mužů, kteří je líbají (podle některých odhadů muži snědí více než polovinu objemu vyráběných rtěnek v důsledku líbání); syntetické tkáně prsních implantátů způsobují rakovinu prsních žláz; ekologicky škodlivá výroba = celkový růst nemocí v oblasti; farmakologie, potravinové doplňky, konzervanty, stabilizátory a falsifikátory jídla je celkově zvláštní téma atd.

Politická ekonomie industriální civilizace
rozdělení potřeb a produkce na dvě uvedené třídy.

Uspokojování potřeb není cílem jen výroby, ale i *rozdělení produkce ve společnosti*. Aby ta fráze nebyla přijata jako samo-sebou rozumějící se banálnost, zůstává nicméně bezobsažně-abstraktní, je nutné ji objasnit.

Pokud společnost nějakým způsobem vede mnohaodvětvovou výrobu a realizuje se v ní jakékoliv rozdělování produkce potřebným (jak v oblasti výroby, tak i v oblasti spotřeby), z řad fyzických a právnických osob, pak to znamená, že *prostředky stmelení*⁴² mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému z množství mikroekonomik jsou objektivně nastaveny na uspokojování zcela konkrétních cílů – tedy potřeb, vytvářených (individuálně a kolektivně) lidmi, tvořícími společnost. V souladu s tím:

Označení „Tržní mechanismus“ jsou jen slova, *navíc ne vždy smyslově jednoznačná*⁴³, jimiž se označuje více či méně efektivní algoritmika fungování *prostředků stmelení* systémové celostnosti makroekonomiky z množství mikroekonomik.

A proto před *stoupenci tržní samoregulace* stojí úkol osvobodit se od svých předsudků a pochopit, že sám o sobě „tržní mechanismus“ nemůže řešit a neřeší úkoly stanovování cílů ve vztahu k výrobě a rozdělení produkce ve společnosti, a jen nutí výrobu přizpůsobovat se určitým cílům, které už se nějakým

42 Prostředky složení (stmelení) jsou: finanční systém, standardy na výrobu a spotřebu produkce, infrastruktury (transportní, informační), které spojují fragmenty systému v jeden celek, aktuální zákony a kultura společnosti celkově.

43 Gajdar a další reformátoři, kteří s touto mantrou začínali svoje schizofrenní „tržní reformy“ v Rusku, a také všichni kdo je obdivovali, nechápali smysl těch slov v životě. Ale jejich nechápání zneužili ti, kdo něco v jejich životním a protizivotním smyslu chápal.

Politická ekonomie industriální civilizace
způsobem ve společnosti zformovaly, a na jejichž realizaci se tržní
mechanismus ocitl nějakým způsobem *naladěný nezávisle na tom,
zda společnost chápe charakter a způsoby nastavení „tržního
mechanismu“ na ty či ony konkrétní cíle⁴⁴, či nikoliv.*

Ve všech procesech řízení (samořízení), kde se od počátku
předpokládá realizovat nějakou množinu konkrétních cílů, si cíle
nejsou sobě rovné⁴⁵ – tvoří proto hierarchii, ve které na prvním místě
stojí nejdůležitější cíl a na posledním ten cíl, kterého se lze, z pohledu
objednavatelů řízení, zřeknout jako prvního v případě nemožnosti
realizace kompletní množiny zvolených cílů. V té hierarchii, která se
nazývá vektor cílů, následují samostatné a skupinové cíle od prvního k
poslednímu v pořadí, obráceném k pořadí vynuceného zřeknutí se
každého z nich pod tlakem okolností různého druhu. Jednou z
takových okolností, v důsledku níž je realizace celé množiny
vybraných cílů nemožná, je vzájemně se vylučující charakter cílů⁴⁶.

Davově-“elitární“ společnost je charakteristická tím, že vytváří
množství cílů vzájemně se vylučujícího charakteru, v důsledku čehož
je naladění tržního mechanismu na konkrétní spektrum produkce a
rozdělení produkce mezi sociální skupiny podmíněno tím, jaké cíle se
ocitají blíže vrcholu hierarchie potřeb. Davo-“elitarismu“ je vlastní
systémová vlastnost – vytváření velké části potřeb degradačního
spektra jeho „elitou“⁴⁷. Kromě všech dalších zneužití

44 Řízení ve vztahu k neurčeným cílům je nemožné.

45 Z pohledu teorie a praxe řízení, několik rovnoznačných cílů tvoří jeden
„skupinový cíl“.

46 Obrazně řečeno, přítomnost vzájemně vylučujících se cílů vyžaduje aby
ovce zůstaly celé, ale vlk se nažral, což není vždy možné.

47 Nesmyslná přepychovost, sloužící jako profese, závody ve spotřebě podle
poslední módy, požadavky na produkci nejvyšší možné kvality, zbytečné

Politická ekonomie industriální civilizace

vnitrospolečenské moci si „elita“ vytváří převahu v kupní síle nad ostatní společností. Z tohoto důvodu se „tržní mechanismus“ - *rozdělováním příjmů a úspor ve společnosti* – objektivně ocitá naladěna na uspokojování v první řadě právě potřeb „elity“. Protože u ní převládá svým charakterem degradačně-parazitická komponenta, pak s ohledem na tuto okolnost se demograficky podmíněné potřeby ostatní populace uspokojují podle zbytkového principu⁴⁸. Kromě toho je „elitě“ vlastní záměrně „debilizovat“ ostatní společnost s cílem upevnění své „elitární“ pozice ve společnosti, za jakým účelem ona sama kultivuje ve společnosti přivrženost degradačně-parazitickému spektru potřeb („národ opilců je lehčí řídit“ atd.), což v ještě větší míře potlačuje možnosti uspokojování demograficky podmíněného spektra potřeb většiny společnosti celkově.

Tržní mechanismus v roli regulátoru rozdělení produkce v oblasti výroby i mimo ni se v politické ekonomii charakterizuje takzvaným „zákonem hodnoty“, podle něhož se v průměrných cenách zboží projevují průměrné pracovní výdaje ve společnosti v oblasti jejich výroby (tzv. pracovní teorie hodnoty). Ale kvůli nemožnosti bezprostředního změření „pracovních výdajů“ v mnohých oblastech

vlastnictví různorodých věcí a majetku, nepodložené demograficky podmíněnými potřebami atd.

- 48 Pro vyvracení řečeného není na místě uvádět příklad spotřebitelské hojnosti obyvatel USA, včetně těch, kdo žije na všemožné *dávky na ... (doplnit)*. Ve skutečnosti spotřebitelský blahobyt v USA jen potvrzuje uvedené: obyvatelstvo USA tvoří 5% obyvatel planety, ale USA spotřebovávají 40% světové těžby energetických surovin (z větší části těžných za hranicemi USA) a produkují více než polovinu veškeré *evdované* ekologické zátěže. Jinými slovy, nastavení globálního tržního mechanismu je takové, že většina obyvatel planety je nucena prodávat plody své práce za dumpingové ceny, čímž zabezpečuje spotřebitelský blahobyt menšiny.

Politická ekonomie industriální civilizace

činnosti⁴⁹ je „zákon hodnoty“ metrologicky neprůkazný v oblasti vysvětlení tvorby cen neměřitelným „množstvím práce“. Přesto, pokud přiznáme existenci cen na trhu jako objektivní danost, pak cenové vztahy různých produktů (meziproduktů, pomocných i konečných) určují příjmy a ziskovost výroby každého z nich *při daných výrobních technologiích a organizaci práce*.

Při absenci nebo nerozvinutosti systému makroekonomické regulace⁵⁰ reagují soukromí podnikatelé na ceny, které se formují na trzích tím, že rozšiřují a začínají výrobu jedněch druhů zboží a snižují nebo ukončují výrobu jiných produktů.

Takto při zkoumání procesů výroby na dostatečně dlouhých časových intervalech takzvaný „zákon hodnoty“ reguluje meziodvětvové proporce a absolutní ukazatele výroby v každém odvětví. Tržní mechanismus je skutečně schopný zregulovat pokud ne všechno, pak velmi mnoho v životě společnosti. Ale reálná svoboda soukromých podnikatelů v podmínkách fungování základního ekonomického zákona kapitalismu - „Více zisku! Hned!“ - staví společnost před otázku o charakteru a kvalitě té regulace.

* * *

V epoše, kdy nebyla makroekonomická regulace, vypadalo působení „zákona hodnoty“ takto. Neúroda znamenala problém: jídlo nestačí, ceny rostou, koupěschopnost v jiných oblastech se snižuje a

49 Jaké jsou pracovní výdaje na objevení podstaty a vyřešení nějaké nové matematické teorémy? A podobných příkladů lze v pracovním životě společnosti najít mnoho.

50 Tj. při volné tvorbě cen, vylučující direktivní určení závazných cen státem; při absenci limitujících nebo závazných kvót na produkci těch či oněch druhů produkce; při svobodném působení lichvářství, včetně bankovního korporativního lichvářství; při svobodě burzovních spekulací, nevyhnutelně doprovázející svobodu lichvářství atd.

Politická ekonomie industriální civilizace

vyvolává odtok pracovní síly z nich a jejich úpadek. Dobrá úroda znamenala také problém: jídla je spousty, ceny padají na úroveň, při které bankrotují zemědělci, což způsobuje zmenšení jejich koupěschopnosti na jiných trzích, snížení výroby v odvětvích, orientovaných na uspokojování jejich potřeb; historicky reálně se stávalo, že možnost neúrody v budoucnu se nebrala v úvahu a obilí se jednoduše likvidovalo, aby se zastavil pád cen. Zvýšená poptávka, vyvolaná reálnými potřebami nebo „módou“ způsobuje růst výrobních kapacit odpovídajících odvětví. Růst výrobních kapacit vyžaduje čas, během něhož může zvýšená poptávka zmizet; nebo se kapacity chaoticky zvýší do úrovně, kdy nabídka opět převyšuje poptávku ve vztahu k aktuálním požadavkům společnosti nebo koupěschopnosti, což způsobuje pád cen pod úroveň rentability a bankrot podnikatelů, kteří „špatně“ investovali.

K těmto „živelným“ neúspěchům se v historicky reálném kapitalismu s *volným trhem, který se zformoval na základě svobody soukromého podnikání a tvorby cen ve sféře výroby*, v roli zvláštního přídatku přidává svoboda lichváření a burzovních spekulací nadstátní bankovní korporace, která je schopná vyvolat finanční krizi v libovolném obsazeném státě záměrně v dopředu určenou dobu jako jeden z prostředků dosažení cílů nefinančního charakteru. Právě takto byly vyvolány finanční krize v Rusku v předrevoluční době, byla vyvolána „velká hospodářská krize“ v USA v roce 1929, která zachvátila celý tehdejší kapitalistický svět.

Takový byl kapitalismus do poloviny 20. století. Jeho tržní mechanismus – **volný trh – jako systém samoregulace výroby a rozdělení (včetně regulace meziodvětvových proporcí)** se na historicky delších časových úsecích charakterizuje následujícími vlastnostmi:

- potlačením možností garantovaného uspokojování demograficky podmíněných potřeb všech pracujících v důsledku jeho naladění na prvořadé uspokojování

Politická ekonomie industriální civilizace
degradačně-parazitických potřeb a především – degradačně-
parazitických potřeb vládnoucí „elity“;

- ničením výrobních sil z důvodu nestability procesu regulace výroby a rozdělení v důsledku krajně vysoké citlivosti tržního mechanismu k faktorům, vnějším ve vztahu k výrobním procesům a reálným potřebám lidí (vliv přírodních živlů, finančních a burzovních spekulací a panik, módy atd.);
- ničením výrobních sil v důsledku *přeregulování – zbytečně silné reakce na rychlou změnu rozdělení koupěschopné poptávky na specializovaných trzích produkce a služeb pod vlivem nějakých příčin*;
- prakticky kompletní absencí schopnosti reakce (proakce), předvídající nástup nežádaných událostí, a převaha reakcí na proběhlé události, což, pokud i není doprovázeno ničením výrobních sil, za sebou vleče relativně nízkou efektivitu systému výroby a rozdělení z pohledu kritérií pružnosti a objemů výroby a dodávek.

Uvedené vlastnosti jsou *neodstranitelnými* vlastnostmi volného trhu jako systému samoregulace výroby a rozdělení produkce ve společnosti a samoregulace úrovní a meziodvětvových proporcí výrobních sil⁵¹.

Kromě toho, při dosažení výrobních kapacit nějakého druhu produkce, dovolujících garantovaně a během krátké doby uspokojovat demograficky podmíněné potřeby, což způsobí pád poptávky do

51 Nicméně z úhlu pohledu „tržních“ liberálů je právě tento způsob regulace meziodvětvových proporcí sil (kapacit) a absolutních ukazatelů výroby normou. A ti nejhlupejší z nich, a ti s nejlepšími úmysly, dokonce dnes chtějí, aby „tržní mechanismus“ navzdory jeho objektivním možnostem a navzdory procesům tvorby cen v davově-„elitární“ společnosti, odreguloval výrobu a rozdělení tak, aby zformoval v blahobytu žijící, v následnosti generací stabilní společnost občanů, dbajících zákonů.

Politická ekonomie industriální civilizace
minimální úrovně, určené charakterem obnovování poptávky těchto uspokojených potřeb, tržní mechanismus blokuje strukturní transformaci mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému a stimuluje umělé zvyšování poptávky cestou snížení ergonomických a zdrojových charakteristik produkce.

Ve vztahu ke společnosti celkově to představuje orientaci makroekonomiky na zavlčení mnoha lidí do každodenního shonu, který škodí jim všem, a nikoliv na uspokojování životních potřeb lidí.

Jsa přinuceni ke shonu v takové organizaci makroekonomiky a ztrácije v něm životní síly, lidé si nemohou osvojit potenciál rozvoje. Ta orientace na umělé vytváření zaměstnanosti je podmíněna tím, že:

- tržní mechanismus „neví“, co dělat s pracovními zdroji, uvolněnými v důsledku technického a organizačního pokroku;
- a politici-profesionálové, činitelé kultury nevidí jinou cestu rozvoje společnosti kromě toho, nabídnout lidem, osvobozeným z pracovního procesu, různé cesty sebelikvidace cestou uspokojování vášní a strastí z větší části degraďačně-parazitického spektra potřeb (alkohol, hazardní hry a show, „bezpečný“ a „netradiční“ sex atp.).

V důsledku toho, čím více je ve společnosti svobody trhu, tím dále jsou lidé od toho, aby se každý z nich realizoval v kvalitě člověka: v práci jsou přídavek ke svému pracovnímu místu; a mimo práci buď nejsou síly, nebo se jedinec utápí v požitcích.

V době feudalismu a dřívějšího otevřeného otrokářství stavovskyo-kastová organizace společenského života nedávala penězům tu téměř absolutní vnitrosolečenskou moc, kterou peníze nabyly v době kapitalismu a zvláště ve volnotržním „divokém“ kapitalismu. Ta okolnost v předkapitalistických epochách skrývala a částečně tlumila defektnost systému volnotržní regulace výroby a rozdělení produkce

Politická ekonomie industriální civilizace
*ve společnosti, ve které převládají nelidské typy struktury psychiky a
jim odpovídající mravnost a etika.*

* *

*

Ale v epoše kapitalismu se defektnost tohoto systému obnažila a stala se zjevnou pro mnohé. Proto se od poloviny 19. století v různých společnostech podnikaly různorodá opatření k tomu, zkrotit jeho protilidský charakter. Spektrum těch opatření byl a je široký.

Začíná požadováním a zaváděním:

- progresivního zdanění příjmů;
- progresivních – ve své podstatě pokutových – cen na spotřebu nad určené úrovně, definované zákonodárně;
- daňových úlev pro podnikatele, kteří ze svých zisků financují různorodé společensky významné nadace a charity;
- státem určovaných kvót a dohod samotných výrobců v odvětvích o objemech výroby a termínech dodávek jejich produkce na trhy, které jsou mezi ně rozdělené;
- státních dotací výrobcům určitých druhů produkce a příspěvky na jejich spotřebu.

Tato a některá další opatření, včetně vněfinančního a vněekonomického charakteru, částečně potlačují koupěschopnou poptávku a financování výroby degradačně-parazitického spektra produkce a dovolují podporovat společensky nutné objemy výroby demograficky podmíněného spektra potřeb v odvětvích, na jejichž produkci při takových objemech padají ceny natolik, že výroba bez dotací není rentabilní, nebo spotřeba není možná bez dotování při zformovaných cenách, zabezpečujících rentabilitu výroby.

Politická ekonomie industriální civilizace

Opatření takového druhu také zčásti vyhlazují efekty „přeregulování“ a zabezpečují stabilnější práci výrob a systému rozdělení produkce. Ta stabilita dělá život mnohých obyvatel více prosperující a předvídatelný pro ně samé, což zčásti zahlučuje osobnostní a třídní rozpory ve společnosti a přidává klid a stabilitu společenskému životu.

Ale v důsledku toho, že ta opatření nejsou spojena s vědomým rozdělením demograficky podmíněného a degradačně-parazitického spektra potřeb, nemění podstatu *nelidské (podle charakteru převládajících typů organizace psychiky)* civilizace, konzervují mravně-etické defekty, zaváděje je v řečiště, bezpečné pro stabilitu sociálního systému v současnosti, čímž se zvyšuje potenciál jeho nevyhnutelné katastrofy v budoucnosti.

Spektrum reakcí společnosti na defektnost systému volnotržní regulace výroby a spotřeby završují požadavky a reálné pokusy *zavedení výroby a rozdělení ve společnosti na plánovém základě v souladu s reálnými životními potřebami všech pracujících* a při odmítnutí plných občanských práv sveřepým parazitům a protivníkům organizace života společnosti na základě vyhlášených principů svědomité práce každého na blaho všech pracujících. Historicky je dáno, že takové společensko-ekonomické uspořádání je přijato nazývat „socialismus“⁵².

Ale abychom pochopili, čím je objektivně podmíněna samotná možnost života adekvátního plánování, je nutné se znovu vrátit k zkoumání struktury životních potřeb, vytvářených společností. Protože plánování se orientuje na uspokojování aktuálních a perspektivních potřeb, pak nemožnost objevit a předpovědět dynamiku potřeb v budoucnosti vylučuje samotnou možnost plánování a zavedení

52 To, že v historicky reálném socialismu 20. století se mnohé záměrně dovádělo do absurdna, v důsledku čehož davo-“elitarismus“, který změnil masky, zaměnil ideály lidského spravedlivého soužití (takzvaného socialismu) praxí kasáren pro otroky, to je zvláštní téma.

Politická ekonomie industriální civilizace
národního hospodářství na plánovém základě.

Životní potřeby – to jsou demograficky podmíněné potřeby. Jsou předvídatelné na desítky let dopředu; a na základě předvídatelnosti na desetiletí dopředu jsou říditelné na stovky let dopředu. Jejich předpověditelnost pramení z toho, že **analýza podmíněnosti potřeb dovoluje každou z nich přiřadit k jedné ze třech skupin:**

- potřeby, jejichž objem výroby a uspokojování je

Praxe otrokářství na principech kasáren pod slogany socialismu má k samotnému socialismu, k organizaci socialistické výroby a rozdělení produkce v souladu s životními zájmy všech pracujících jen ten vztah, že **je možná jen v podmínkách, kdy není ani teorie, ani teoreticky neformalizovaná praxe řízení mnohaodvětvovým výrobně-spotřebním systémem na plánovém základě, dostupných ve společnosti všem a každému a pochopitelných jeho politicky aktivní části.**

Pokud hovoříme historicky konkrétně, pak pokusy vybudování socialismu na základě marxismu byly všude od začátku odsouzeny na záměnu svobody v socialistické společnosti otrockou kasárnou, včetně i proto, že politická ekonomie marxismu je vybudována na vymyšlených kategoriích, které nemají místo v životě a které je proto nemožné měřit v praxi hospodářské činnosti. Politická ekonomie marxismu nemůže být propojena se systémem účetnictví a evidence, finančně-ekonomickou statistikou, a proto v socialistické společnosti plánové vedení národního hospodářství může být tím efektivnější, čím je společnost svobodnější od marxismu.

Z druhé strany podměna vyhlášeného socialismu praxí otrocké kasárny je tím efektivnější, čím níže je obecná vzdělanost společnosti, v důsledku čehož v ní v dobromyslném davu, který neumí samostatně myslet, vzniká slepá víra ve vůdce socialismu, a ti, poté co se „elitarizují“, začínají zneužívat moc, parazitovat, v důsledku čehož i vznikají kasárna pro otroky. Impulsy socialismu se v nich potlačují „socialistickou“ oligarchií, která usiluje o osvobození od ohraničení, - kterým podléhá v důsledku skutečných úspěchů společnosti v socialistickém budování, - a přechod k uzákoněnému davo-“elitarismu“. Právě takový byl mechanismus rozpadu SSSR a zavedení v něm oligarchického kapitalismu jelskí epochy.

Politická ekonomie industriální civilizace
proporcionální početnosti skupin obyvatel, identifikovaných
podle příznaků pohlaví a věku (to jest: jídlo, oblečení,
kapacity školek, škol, univerzit, pracovní místa atd.);

- potřeby, jejichž objem výroby a uspokojování je
proporcionální počtu rodin v souladu s rozdělením
celkového počtu rodin podle typů (samostatní lidé; bezdětné
páry; mnohodětné páry; rodiny skládající se z více než dvou
pokolení, žijící pod jednou střechou; žijící v bytech
městského typu; žijící v domech se zahradou atp. - k této
skupině potřeb patří především bydlení, ale také z větší části
domácí vybavení a bytová technika);
- infrastrukturní potřeby, podmíněné způsobem života
obyvatel v regionu a cíli činnosti institutů státnosti
(transportní infrastruktura, energetická, komunikační,
infrastruktura vzdělávání a zdravotní péče, infrastruktura
ozbrojených sil atp.).

V důsledku předvídatelnosti demograficky podmíněných potřeb
každé ze skupin může být národní hospodářství včas naladěno a
připraveno k jejich plnému a garantovanému stabilnímu
uspokojování v následnosti generací.

Vědecko-technický a organizačně-řídící, a především mravně-
etický pokrok společnosti při společensky prospěšné politice *státu*
(jako systému profesionálního řízení společenského života) v tom
případě míří do rezervy stability fungování mnohaodvětového
výrobně-spotřebního systému na plánovém základě.

Ale nevratné převedení národního hospodářství a státního řízení do
takového stabilního režimu fungování vyžaduje relativně dlouhý
časový úsek: v lepším případě délku aktivního života jednoho
myslícího pokolení, žijícího podle svědomí a rozvíjejícího se v
mravně-etickém vztahu v souladu se svým chápáním světa,
podmíněném svědomím.

Plán obecně – jako takový – představuje:

- celek konkrétních cílů a ukazatelů, které podléhají objektivní kontrole, charakterizující každý z cílů a odchylky běhu reálného procesu od něho⁵³,
- a také komplex opatření (scénář, možná mnohovariantní) ohledně využití různorodých (objevených a konkrétních) zdrojů a prostředků pro dosažení vybrané množiny cílů (možná v určitém pořadí kvůli nerovnému významu jednotlivých cílů a ohraničenosti dostupných zdrojů a prostředků).

Ta definice je volně použitelná i na plány společensko-ekonomického rozvoje. Je to velmi užitečný popis *plánu jako takového*, protože je z něj jasné:

- že **plán společensko-ekonomického rozvoje**, to je souhrn cílů výroby a rozdělení produkce a scénář *řízení (řízení má vždy záměr, nelze řídit při absenci cílů)* mnohaodvětvovým výrobně-spotřebním systémem;
- a **tržní mechanismus** je jedním z možných prostředků samoregulace fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, který (*pokud to umíme dělat*) může být naladěn na realizaci těch či oněch zadaných cílů výroby a rozdělení produkce.

Jinými slovy, v obecném případě mohou určité plány-scénáře společensko-ekonomického charakteru obsahovat využití tržního mechanismu pro dosažení vybraných cílů, a jiné plány-scénáře společensko-ekonomického charakteru mohou vylučovat nebo blokovat samoregulaci mnohaodvětvového výrobně-spotřebního

53 Jinými slovy, ukazatele musí být měřitelné (v tunách, metrech, litrech...) nebo podléhat evidenci podle kritéria „splněno-nesplněno“.

Politická ekonomie industriální civilizace
systému tržním způsobem – kompletně či částečně v některých
aspektech⁵⁴.

Pro Rusko počátku 21. století (především) a pro další státy na
území bývalého SSSR to znamená, že kultovní prezentování (od
r.1985 po dnešek⁵⁵) takzvané „tržní ekonomiky“ a „plánované
ekonomiky“ jako navzájem se vylučujících alternativ *pramení z
povrchnosti, nevědomosti a hlouposti takto vystupujících
představitelů „ekonomické vědy“ a papoušků a „analytiků“
žurnalistiky*.

Po celou tu dobu se moudří lidé znalí věci drželi jiných názorů⁵⁶.
Konkrétně, v článku A.S.Epštejna „Nebezpečnější než nepřítel“⁵⁷,
publikované v „Ekonomičeskoj gazeti“ 41/210 (říjen 1998) se uvádí
citát z interview jednoho z autorů japonského „ekonomického
zázraku“ S.Okity, daného krátce před smrtí profesoru A.Dinkevičovi:

„Často je možné slyšet, že vyhlášený (v zemích bývalého SSSR a
Východní Evropy) přechod k tržním mechanismům je přesvědčivým
důkazem převahy tržně orientované ekonomiky nad centrálně
plánovanou. Já mám za to, že je to blud... Problém spočívá v tom,

54 Příčiny kompletního vyloučení nebo částečného blokování mohou být
různé: od jednoduché neschopnosti řídit jeho naladění do diktátu nějakých
okolností, nebo vědomá záměrná orientace na jiné prostředky dosažení
cílů, obsažených v plánu.

55 Únor 2002

56 Ale jejich ve své podstatě správné vzhledy na problematiku nebyli
kultovní ani v SSSR, ani za jeho hranicemi. Nejsou předmětem výuky
nebo diskusí na školách, a pokud soudit podle publikací, pak neurčují
tematiku výzkumů oficiální ekonomické vědy.

57 Hlupák je nebezpečnější než nepřítel.

Politická ekonomie industriální civilizace
SPOJIT, SLADIT, SJEDNOTIT V JEDNOM MECHANISMU⁵⁸ PRINCIPY TĚCH
DVOU SYSTÉMŮ (zvýrazněno A.S.Epšteinem), najít efektivní cestu
kombinování tržních mechanismů a státního plánování a regulace.“

Ve vztahu ke globálnímu hospodářství lidstva je potřeba poslední
větu z citátu změnit:

Spojit, sladit, sjednotit v jediné algoritmice společenského
samofřízení principy těch dvou systémů, najít efektivní cestu
kombinování tržních mechanismů, vnitrostátního a globálního
plánování a regulace *v cílech zabezpečení všem a každému
možnosti života, důstojné člověka*⁵⁹.

Plánování rozvoje národního hospodářství pramení z identifikace
meziodvětvových proporcí a vazeb, o čemž byla řeč výše. Protože ono
samo vyžaduje rozvoj výrobních kapacit směrem k žádaným
ukazatelům vypouštění konečné produkce v každé z nich (jinými slovy
vyžaduje záměr, cíl a je nemožné bez stanovení cílů), pak teorie a
praxe plánování a řízení na plánovém základě se ihned setkává s
otázkou identifikace potřeb a prostředků jejich uspokojování, což
nevyhnutelně postupně se získáváním zkušeností vede k nutnosti
rozdělení veškeré množiny potřeb společnosti na demograficky
podmíněné a degradačně-parazitické.

Odpověď na otázku o zařazení k té či oné třídě objevených a v
plánu zohledněných potřeb, opakovaná při vypracovávání každého
nového projektu plánu na další období, určuje, odkud a jak se berou
žadované kontrolní ukazatele plánu.

Jak bylo ukázáno, mnohostranná otázka stanovování cílů leží větší

58 Správnější by bylo říct: v jediné algoritmice společenského samofřízení.

59 Kurzíva je nutná, protože cíle globalizace mohou být i jiné, ačkoliv pro
realizace libovolné varianty globalizace je třeba praktické řešení tohoto
úkolu.

Politická ekonomie industriální civilizace

částí svých aspektů vně mechanismu tržní samoregulace. Ale z těchto příčin leží i vně metodologie matematického modelování a optimalizace plánování, i vně metodologie řízení uskutečněním plánů společensko-ekonomického rozvoje.

Jedny a tytéž metody (algoritmy) vypracování a optimalizace plánů, a také stejné řídicí struktury a procedur mohou být v řadě případů použity pro uskutečnění vzájemně se vylučujících cílů, zadávaných do rozličných plánů. To je třeba znát stoupencům z přesvědčení plánované ekonomiky.

Avšak právě vnesení určitosti do otázky o rozdělení demograficky podmíněných a degradačně-parazitických potřeb je klíčem k řešení problému, který nadnesl S.Okito: *najít efektivní cestu kombinace tržních mechanismů a státního plánování a regulace v jediné algoritmice společenského samořízení*. Je to tak proto, že v opačném případě se systém řízení na základě plánů setká jako minimum se sabotáží, a jako maximum s cílevědomým protipůsobením.

Jde o to, že v obecném případě v sobě řízení mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému na plánovém základě zahrnuje: *stanovování cílů*; jim odpovídající rozdělení investic mezi odvětví a oblasti, a také určení jejich pořadí a objemů v čase; direktivně-adresné řízení podniků státního sektoru; vypracování a vyhlášení státních objednávek pro podniky nestátního sektoru a vypracování (v souladu s plánem státních objednávek) daňově-dotační, úvěrové, pojišťovací politiky a politiky dávek a jejich realizace v procesu realizace plánu atd.

Pokud se souhrn těch různorodých prostředků ocitne svými různými částmi v moci stoupenců různých koncepcí života společnosti a ekonomické činnosti v ní, z nichž každý postupuje podle své mravně podmíněné libovůle, pak problém, označený S.Okito, je neřešitelný.

Zvláště je třeba objasnit nutnost vypracování daňově-dotační, úvěrové a pojišťovací politiky na *každou periodu plánu*. Sazby služeb

Politická ekonomie industriální civilizace

tzv. „přirozených monopolů“, některé další sazby, ceny (včetně základní sazby úrokové míry) a další tarify tvoří základ tvorby cen, určující minimální úroveň nákladů výroby produkce ve všech odvětvích. V teorii podobnosti mnohaodvětvových výrobně-spotřebních systémů⁶⁰ tvoří skupinu, nazývanou „cenová báze“. Všechny ostatní tržní ceny se při stabilním fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému určují více či méně volně jako rovnováha aktivní koupěschopné poptávky a nabídky.

V každé ceně je komponenta, odpovídající platbě daní, úvěrových a pojistných splátek. Kromě toho někteří výrobci dostávají dotace, bez nichž by výroba byla ztrátová nebo nemožná v potřebných objemech. Všechny ty výdaje/platby, odrážející se v konečné ceně, plus k nim cenová báze a příspěvky spotřebitelům určitých druhů produkce tvoří svého druhu *„finanční lis“*, *s jehož pomocí – při určitém jeho nastavení – je možné z tržního mechanismu samoregulace mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému „vylisovat“ žádané spektrum výroby a spotřeby konečné produkce.*

Přitom je třeba vědět, že všechny parametry, charakterizující nastavení „finančního lisu“ na vypouštění určitého spektra produkce, nachází své vyjádření v rovnicích meziodvětvové rovnováhy ve finančním vyjádření jako různorodé komponenty, ze kterých se skládá cena každého produktu evidovaného v meziodvětvové rovnováze.

Pokud je plánové spektrum výroby a spotřeby produkce podmíněno demograficky, a kromě toho v sobě zahrnuje produkci, nutnou pro realizaci politiky státu, pak se plánová zadání mění od jedné plánové periody k druhé, jak obsahem plánové nomenklatury, tak i objemy výroby a spotřeby.

V této souvislosti je třeba připomenout, že při vždy ohraničené nominální koupěschopnosti společnosti a absenci emise platebních

60 Popsána v práci VP SSSR „Krátký kurz...“ a „Mrtvá voda“.

Politická ekonomie industriální civilizace
prostředků⁶¹ znamená uspokojení potřeb širšího kruhu spotřebitelů rozšíření výroby, které následně doprovází snížení cen, protože v opačném případě bude odbyt blokován nepřijatelnou cenou⁶².

Ceny v celostnosti mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému nesou funkci ohraničení počtu spotřebitelů při dosažení úrovně produkce a nabídky produkce na specializovaných trzích. Proto, pokud jsou objemy výroby dostatečné pro uspokojení potřeb všech, pak cena jako omezovač spotřeby není třeba a může být nulová, pokud její vynulování není omezeno nějakými jinými faktory. Jinými slovy, **režimu plnému a garantovanému uspokojování demograficky podmíněných potřeb v perspektivě odpovídají nulové ceny**⁶³.

V procesu dosažení toho ideálního režimu fungování mnohaodvětvového výrobně spotřebního systému – v důsledku plnějšího pokrytí životních potřeb společnosti mohou ceny na určité

61 V této spojitosti je nutné přímo ukázat na to, že hlavní generátor růstu nominálních cen, nutící k inflačním emisím platebních prostředků, je úrok na úvěry.

62 Zvýšení příjmů, realizované pro odbyt nějakých konkrétních druhů produkce v davově-“elitární“ společnosti, může vyvolat růst nominálních cen na jiné druhy produkce, ale nikoliv odbyt objednané produkce bez závislosti na její užitečnosti. Tak například placené vzdělání a zdravotní péči vysokých standardů je nemožné širokým skupinám obyvatel zabezpečit zvýšením nominálních příjmů, protože v tržní samoregulaci takové zvýšení příjmů půjde na růst cen na produkci masové spotřeby.

Proto placená zdravotní péče a vzdělání podle vysokých standardů na základě tržní samoregulace je všude údělem nejbohatších vrstev společnosti, jejíž představitelé ve větší či menší míře parazitují na životě ostatních. Ale v plánovité ekonomice SSSR byl k polovině 50. let vysoký (podle dobových měřítek) standard vzdělání a zdravotní péče reálně dostupný většině obyvatel, díky cíleným dotacím společensky prospěšných druhů činnosti, jejichž rozvoj je nemožný na základě rentability.

Politická ekonomie industriální civilizace

společensky nutné druhy produkce padat pod práh rentability výroby. V tom případě může být smysluplné zajistit společensky nutné objemy výroby a spotřeby dotacemi a příspěvky, získávanými z daní v jiných odvětvích, tj. na úkor přerozdělování ukazatelů rentability mezi konkrétními podniky, odvětvími a regiony.

To znamená, že v hodnocení systémové celostnosti mnohaodvětvové výroby, orientované na stále plnější uspokojování životních potřeb všech pracujících, je rentabilita systému jako celku na historicky delších časových intervalech důležitější, než vysoká rentabilita nějakých konkrétních výrob při omezování rozvoje jiných, v důsledku volného působení zákona hodnoty, jehož působení zdaleka ne vždy odpovídá uspořádání demograficky podmíněných potřeb podle pořadí jejich významu⁶⁴.

Zabezpečení takové rentability systému celkově na historicky dlouhých časových intervalech vyžaduje, aby se každý krátkodobý plán rozpracovával jako etapa, náležící dlouhodobé posloupnosti plánů

63 Jinými slovy seznam cen na koncovou produkci v množině demograficky podmíněného spektra sebou představuje finanční vyjádření vektoru chyby samořízení společnosti, protože ideálnímu režimu řízení odpovídají nulové hodnoty chyb řízení, a výchyilkám od něj – nenulové.

Adekvátnost takové interpretace cen koncové produkce v modelování procesů řízení výrobou a spotřebou je ukázána v práci VP SSSR „Krátký kurz...“

64 Právě takto v letech 1920 – 1950 v SSSR – navzdory zákonu hodnoty – byla provedena strukturální transformace národního hospodářství a vytvořeny ve své době nejlepší systémy všeobecného, vyššího a speciálního vzdělání.

Ale jakmile počátkem reforem 90. let na tu *celkovou rentabilitu* v systémové celostnosti národního hospodářství zapomněli, přestali ji cítit a podporovat, potom ve vědě, ve vzdělání, ve zdravotnictví, v ozbrojených silách, ve výrobních odvětvích a regionech všechno „havarovalo“.

(jinak není garantována realizovatelnost). Vypracovávání poslušnosti v životě realizovatelných plánů je možná jen při orientaci systému plánování na demograficky podmíněné spektrum potřeb a v řečišti konkrétní biosférně přípustné demografické politiky společnosti.

S ohledem na tyto dvě okolnosti⁶⁵ musí být daňově dotační politika, úvěrová a pojišťovací politika, politika dotací a příspěvků vypracovávána ve vzájemném souladu na každé plánové období, orientující se na „lisování“ z tržního mechanismu „finančním lisem“ plánového spektra produkce a spotřeby produkce v měnících se podmínkách fungování systému výroby.

Požadavek zahrnout spotřebu do plánu je podmíněný tím, že volná tvorba cen ve společnosti s převládajícími nelidskými typy organizace psychiky je taková, že dokonce při dosažené dostatečné úrovni výroby skutečně společensky prospěšné produkce může být její spotřeba zablokována úrovněmi rentabilních cen nebo rozdělením kupní síly mezi specializovanými trhy, a také cíleným skoupením produkce s cílem jejího zničení pro spekulaci na vyšší ceny.

Při takovém přístupu k organizaci výroby produkce a její spotřeby a hodnocení procesů z pozice teorie řízení⁶⁶ představuje vypouštění a spotřeba produkce plánovaného demograficky podmíněného spektra

65 První – změna plánového spektra produkce, v důsledku změny parametrů demografické podmíněnosti, změny úkolů politiky státu a změny cen a cenových vztahů v důsledku uspokojování potřeb společnosti.

Druhá – vlastní rozvoj výrobně-spotřebního systému jako technicko-technologické a organizační celostnosti, v důsledku čehož se mění její vlastní charakteristiky, včetně charakteristiky rentability výrob v odvětvích a obsluhujících je infrastruktur.

66 Dostatečně všeobecná teorie řízení je vyložena v práci VP SSSR „Mrtvá voda“ a v samostatném vydání „Dostatečně všeobecná teorie řízení“.

Politická ekonomie industriální civilizace

„užitečný signál“ mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, a vypouštění a spotřeba produkce paraziticko-degradačního spektra představuje „vlastní šum“ a působení zvnějšku, které jsou přítomné v systému, ale je třeba je potlačovat a vylučovat v procesu samořízení a zvyšovat tím sílu a kvalitu „užitečného signálu“.

Řešení problému, nastíněného S.Okito, spočívá ve vybudování funkční metodologie takového plánování a *státního řízení v zabezpečení plánů podobného druhu*. Je však neřešitelný, pokud se potřeby nerozdělují na demograficky podmíněné a paraziticko-degradační, a ve vztahu k nim se nedělají rozdíly v politické praxi státu.

Kromě toho, pro řešení uvedeného problému je nutné dát odpověď ještě na jednu principiální otázku:

Co je to plán pro stát a společnost?

— „laťka“ na rekordní úrovni, kterou musí „přeskočit“ na hranici svých možností mnohaodvětvový výrobně-spotřební systém?

— vědomě dosažitelná úroveň, pod jejíž kontrolní ukazatele se mnohaodvětvový výrobně-spotřební systém během své práce nemá dostat, a jejíž překročení není jen žádoucí, ale má být i garantováno svobodou vědecko-technické a podnikatelsko-organizační tvorby?

Životu adekvátní je druhá odpověď na postavenou otázku:

Plánové spektrum výroby a spotřeby, kromě toho, že musí odpovídat životním potřebám společnosti, musí být dopředu dosažitelné, a překročení plánových ukazatelů v těch případech, kdy je to společensky užitečné, musí být garantováno organizací práce a řízení ve všech odvětvích a oblastech.

Politická ekonomie industriální civilizace

To je tedy celá tematika politické ekonomie industriální civilizace ve velmi krátké verzi. Je jí třeba chápat alespoň na této úrovni a vidět v reálném životě. Ale o stanovování cílů, o vzájemně se vylučujícím charakteru cílů výroby a rozdělení produkce ve společnosti, o metodologii plánování a naladění tržního mechanismu samoregulace není v tradičních sociologických a ekonomických teoriích zvykem mluvit, protože profesionálové-úředníci (ekonomové, účetní, bankovní finančníci, burzovní brokeři a makléři) a další druhy davu nemají znát, že jsou řízeni jako roboti prostým způsobem: cestou formování z dětských let jejich přesvědčení a profesionálních návyků, odpovídajících cílům kurátorů a vyšších manažerů systému, které ale nejsou adekvátní životu.

Tuto problematiku jsme v současné práci osvětlili krátce, jen to podstatné. Podrobněji je vysvětlena v práci VP SSSR „Krátký kurz...“, která, jak ukazuje praxe šíření Koncepce sociální bezpečnosti, je mnohými hodnocena jako jakoby nezávazná pro studium a osvojení. Ale – z našeho pohledu – je závazná pro studium stoupenci Koncepce sociální bezpečnosti proto, že žijeme v civilizaci, kde všechno i každý závisí na systému výroby a rozdělení produkce, v důsledku čehož na téma ekonomiky *nemá morální právo vyjadřovat se člověk*, který si u sebe v mysli nezformoval alespoň základní představu o tom:

- co je to meziodvětová rovnováha koloběhu produkce a finančního koloběhu;
- jak jsou navzájem spojeny;
- jak se vnitroodvětvové procesy popisují aparátem matematické statistiky a teorie pravděpodobností;
- jak jsou ty popisy vnitroodvětvových procesů spojeny se systémem účetnictví;
- co jsou to nástroje naladění tržního mechanismu na samoregulaci výroby a rozdělení produkce;

Politická ekonomie industriální civilizace

- jak se ty nástroje projevují v meziodvětvových rovnováhách;
- jak se cíle výroby a rozdělování, vlastní společnosti, projevují v meziodvětvových rovnováhách;
- jak se musí budovat systém plánování, aby vytvářel poslušnost plánových rovnováh, odpovídajících realizaci mravně zdravých cílů výroby a rozdělení produkce;
- jak se musí měnit daňově-dotační, úvěrová a pojistná politika v procesu realizace následné poslušnosti plánových rovnováh tak, aby reálné ukazatele výroby a spotřeby byly vyšší než plánové zadání a tím by realizovaly zvolené cíle.

A hlavně – je třeba chápat:

- proč stanovování cílů v systému plánování musí být demograficky podmíněné v řečišti globálně zvolené globální politiky;
- jak se prakticky zjišťují demograficky podmíněná a degradačně-parazitická spektra potřeb;
- co konkrétně patří do každé skupiny v naší době.

To je nutné znát, cítit a chápat, dokonce pokud se člověk nechystá dělat kariéru a časem obsadit pozici hlavy státu, hlavy vlády nebo ministra ekonomiky. Je to nutné znát, aby se nedovolilo „*velkým kombinátorům a žvanilům*“ vymývat lidem mozky.

A aby se ulehčilo osvojení těch vědomostí a pomohlo se osvobodit ze zajetí pseudoekonomických kultovních mýtů, byl publikován „Krátký kurs...“

Nyní je na základě informací z tohoto odbočení od tématu možné přejít k dalšímu zkoumání názorů H.Forda a J.V.Stalina na normální hospodářskou činnost společnosti.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Po určení základního ekonomického zákona socialismu J.V.Stalin ve své práci pokračuje jeho objasňováním, přičemž jasně odlišuje cíle a prostředky jejich dosažení.

«Říkají, prý základním ekonomickým zákonem socialismu je zákon plánovitého, proporcionálního rozvoje národního hospodářství. To je nesprávné. Plánovitý rozvoj národního hospodářství, a tudíž i plánování národního hospodářství, jež je více méně správným odrazem tohoto zákona, nemohou samy o sobě nic přinést, není-li známo, pro jaký úkol se uskutečňuje plánovitý rozvoj národního hospodářství, nebo je-li tento úkol nejasný <úkol stanovování cílů je rozveden v Odbočení od tématu 6>. Zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství může přinést žádoucí výsledek <tj. dosažení a stabilní udržení životně nutných úrovní kapacit odvětví a meziodvětvových proporcí> jedině tehdy, je-li zde úkol, pro jehož uskutečnění se děje plánovitý rozvoj národního hospodářství <, protože meziodvětvové proporce a absolutní úrovně kapacit jsou samy podřízeny cílům, určených tím úkolem>. Tento úkol nemůže dát sám zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství <, protože stanovování cílů leží vně meziodvětvových proporcí a metodologií plánování>. Tím spíše jej nemůže dát plánování národního hospodářství. Tento úkol je obsažen v základním ekonomickém zákonu socialismu, v jeho požadavcích, jak byly výše uvedeny. I zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství může působit v plném rozsahu jedině tehdy,

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické opírá-li se o základní ekonomický zákon socialismu. Pokud jde o plánování národního hospodářství, může dosáhnout kladných výsledků jedině tehdy, je-li dbáno dvou podmínek a) jestliže správně, odráží požadavky zákona plánovitého < — proporcionálního — > rozvoje národního hospodářství <tj. pokud metodologie plánování adekvátně modeluje meziodvětvové proporce a vzájemné vazby, což zabezpečuje předvídatelnost důsledků přijetí a realizace těch či oněch rozhodnutí v oblasti ekonomické politiky>, b) jestliže je ve všem v souladu s požadavky základního ekonomického zákona socialismu <, což je ekvivalentní demografické podmíněnosti cílů společensko-ekonomického rozvoje, vkládaných do plánů, a orientaci systému plánování na garantované uspokojení mravně zdravých potřeb všech a každého>.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, kapitola 7.)

Avšak námi citovaný fragment se (při vypuštění našich objasnění v závorkách < ... >) může těm, kdo nezná reálnou historii SSSR, zdát prázdným tlacháním nevědomého a v praktických věcech nezkušeného stranického nejvyššího hierarchie, nemajícího nic společného s ekonomickou realitou života sovětské společnosti.

Mnozí mohou setrvat v takovém názoru na základě poukazu na jim známou ekonomickou realitu života v SSSR konce brežněvské epochy a epochy perestrojky: deficit téměř všeho – od jídla do vybavení domácnosti, bydlení a automobilů a „přetlak“ zboží, kterého se v nějaký okamžik podařilo vyrobit příliš, například lustry nebo koberce; pravidelné problémy s dodávkami do obchodní sítě těch či oněch produktů, počínaje solí, mýdlem, zubní pastou, cukrem a klobásou (kterou v některých letech znala jen Moskva, Leningrad, hlavní města republik a uzavřená speciální městečka); spolu s tím speciální místa pro „elitu“, kde představitelé stranické, státní, vědecké

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické a další nomenklatury získávali vše v souladu se svým postavením, nezávisle na situaci se zbožím na ostatním trhu atd.

Zdálo by se, že taková reálná praxe života v SSSR potvrzuje, že to co řekl J.V.Stalin o základním ekonomickém zákoně socialismu a jeho uvádění do života na základě plánovaného hospodářství – jsou nevyvratitelně nesmyslné, prázdné tlachy; že reálný život údajně prokázal nemožnost plánované ekonomiky, odpovídající životním zájmům většiny obyvatel.

Ale pokud porovnáme uvedený fragment z „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ s Odbočením od tématu 6, pak se stává nevyvratitelně jasným to, že ve skutečnosti historie SSSR po roce 1953, včetně upomenutých ekonomických problémů doby brežněvského zahnívání a perestrojky, *právě naopak potvrzují, že J.V.Stalin měl pravdu ve svých definicích ekonomických zákonů socialismu, a po jeho odstranění se v SSSR strategie společensko-ekonomického rozvoje budovala s hrubými přešlapy jak základního ekonomického zákona socialismu, tak i zákona plánovitého proporcionálního rozvoje národního hospodářství.*

Abychom to ukázali, uděláme ještě jednu odbočku od tématu.

* * *

Odbočení od tématu 7: Post-stalinský SSSR byl antisocialistický stát

Co se týká základního ekonomického zákona socialismu, určujícího cíle výroby a rozdělení produkce ve společnosti, pak ani v obecné politické ekonomii socialismu, ani v aplikačních teoriích řízení národního hospodářství na plánovém základě neproběhla identifikace a rozdělení degradačně-parazitických a demograficky podmíněných potřeb. Pokud v období vedení země J.V.Stalinem to bylo možné objasnit řešením úkolů společensko-ekonomického rozvoje země na základě marxismu, který kultura Ruska přijala, ale nepovedlo se jí ho zhodnotit ve vztahu s reálným životem v důsledku zaměřenosti

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické intelektuálního potenciálu na vnitrostranický boj, technicko-technologické a organizační aspekty strukturní transformace národního hospodářství v letech 1920-1930, soustředění sil na dosažení vítězství ve Velké vlastenecké válce 1941-45 a na následující obnovení hospodářství a přezbrojení ozbrojených sil (včetně raketových a jaderných zbraní), pak po završení poválečného období obnovy a publikace „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ bylo možné prázdné žvanění a neplodnost společensko ekonomických věd v SSSR objasnit pouze degradačně-parazitickou mravností samotných vědců: čím mravně defektnější – tím prodejnější, úslužnější, výše v hierarchii, ale přitom – hloupější a neschopnější v identifikaci a řešení reálných problémů života a rozvoje společnosti. V důsledku takové lhotejnosti vědy i politických činitelů k dvou navzájem neslučitelným spektrům potřeb narůstala v příjmových sekcích rozpočtu SSSR komponenta tabáku a alkoholu. Ve výsledku v polovině 80. let na každý rubl, získaný do rozpočtu v důsledku prodeje alkoholu, připadalo 3-5 rublů (podle různých odhadů) přímé či nepřímé škody, podléhající účetní evidenci, vyvolané haváriemi, nemocemi, produkcí zmetků, chuligánstvím a těžšími zločiny a dalšími výsledky činnosti lidí pod vlivem alkoholu na jejich psychiku. Plus k tomu škoda nepoddávající se účetní evidenci na zdraví nových generací, počatých rodiči ve stavu opilosti, a škoda kultury, v důsledku absence správné výchovy dětí, a snížení jejich genetického potenciálu rozvoje vlivem alkoholu.

To se týká i tabákových výrobků a dnes i dalších drog a syntetických narkotik.

V důsledku toho SSSR-Rusko v post-stalinské době zaostávalo, zaostává a v blízké budoucnosti bude zaostávat za výzvami doby ohledně *masového vyřešení* mravně-etických, vědeckých, technicko-technologických a organizačních problémů svého rozvoje, což určuje jeho pozici ve světě a vztah k němu v jiných regionech Země jak tamních „elit“, tak i prostých lidí. Nelze mluvit o uspokojování potřeb lidí cestou růstu a zdokonalování celé výroby na základě nejvyšší techniky. Dříve vybudované podniky pracovaly desetiletí bez obnovení

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické jejich technicko-technologické báze. Nové podniky se stavěly podle projektů, počítajících s použitím starých technologií a morálně zastaralého vybavení. Kromě toho kvetlo opožděné odevzdávání k užívání („dolgostroj“), podmíněné narušením proporcí mezi plánovaným objemem stavebních prací a možnostmi skupiny odvětví, tvořících stavební průmysl.

To vypovídá o tom, že v post-stalinské době se narušoval nejen základní ekonomický zákon socialismu, ale také se systematicky narušoval zákon plánovitého, proporcionálního rozvoje. Z našeho pohledu, nejvýraznější příklad destruktivního narušení proporcí, pramenící ze špatného stanovování cílů, tj. z narušení základního ekonomického zákona socialismu, je „osvojení celiny“ a rozvoj ozbrojených sil SSSR.

První úroda z celiny byla rekordní, překonala všechna očekávání. Sklidili ji a ... většina zhnila, protože nebyly vybudovány skladovací a zpracovatelské kapacity. Kromě toho, v první roky náběhu na celinu v důsledku použití zemědělské techniky, neodpovídající přírodním podmínkám stepí Kazachstánu, větrná eroze odnesla v některých oblastech až půl metru povrchové vrstvy zeminy, čím způsobila škodu jejíž obnova bude trvat stovky až tisíce let.

Za toto záškodnictví – biosférně-ekologický zločin – nesou přímou zodpovědnost: N.S.Chruščov, členové ÚV KSSS a poslanci Nejvyššího sovětu SSSR těch let, Gosplan, odpovídající oddělení Akademie věd SSSR, analytici KGB SSSR.

Všem těm problémům se dalo vyhnout, pokud by se vše dělalo s dobrým úmyslem a rozvahou v souladu se základním ekonomickým zákonem socialismu a v souladu se zákonem plánovitého proporcionálního rozvoje národního hospodářství.

V tom případě by nejprve vybudovali cesty a domy; v tuto dobu by se zemědělská činnost vedla omezeně, v rozsahu nutném pro výživu obyvatel, nově přijíždějícího do regionu; během několika let během

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické této fáze by uvedli zemědělskou techniku do souladu s přírodními podmínkami regionu. A pak by se na tom základě řešily problémy potravinové bezpečnosti SSSR, s ohledem na podporu udržitelného rozvoje v návaznosti pokolení.

Není třeba být géniem, aby člověk přišel na to že je třeba dopředu vybudovat potřebné skladovací, transportní a zpracovatelské kapacity a vypracovat plán osvojení celin právě jako posloupnost návazných, vzájemně se doplňujících kroků. Za tím účelem bylo třeba jednoduše nastavět se k plánu jako k „hrazdě“ na rekordně vysoké úrovni, neoperovat abstraktními ukazateli, nafukovat propagandistickou komponentu, a nutné bylo přemýšlet o tom, co konkrétně, v jaké posloupnosti a kdo bude dělat, a jaké zdroje jsou pro to nutné, jaké metrologicky průkazné ukazatele jsou základem pro to, že je možné přejít k následující etapě komplexního plánu.

Ještě jedno vyjádření „elitární“ politiky přinucení obyvatel k degradačně-parazitickému spektru potřeb, to jsou „chruščovky“ (paneláky), jejichž „architektura“ vykazuje negativní vliv na psychiku člověka jako jedince, a která svou těsností a malým počtem pokojů zničila velkou rodinu několika generací. Tím epocha „chruščovek“ zasadila těžko napravitelnou škodu osobnostnímu rozvoji několika generací, protože nic nemůže nahradit malému dítěti v jeho rozvoji každodenní kontakt s prarodiči⁶⁷.

Obrátíme se k široce známému výroku „architektura je hudba v kameni“. A podobně jako hudební pozadí vykazuje vliv na psychiku a činnost lidí, tak i architekturní pozadí vykazuje svůj vliv. V učebnicích historie antického světa, podle kterých se učili v 60-70. letech, se vyprávělo o tom, jak nepřátelské vojsko proniklo do aténské akropole. *Vojáci uviděli Parthenon, sochu Atény, stojící před nimi na podstavci, byli ohromeni a vzdálili se, aniž by cokoliv poškodili.* Takový je vliv

67 Jiné vyjádření degradačně-parazitického způsobu života v architektuře je bydlení a hospodářství tak velké, že členové rodiny se o něj nemohou samostatně starat ve svém volném čase.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické architektury pokud ne ideální, tak bližší k ideálu, než architektura současných měst. A když se vyjasňují příčiny řádění mládeže, podobného tomu co se stalo v Moskvě 9.6.2002 po neúspěšném fotbalovém zápase proti Japonsku, je k nim třeba přidat, že většina účastníků toho opileckého defilé vyrostla v „architekturním“ (jestli je to možné nazvat architekturou) viváriu „chruščovek“.

Často je slyšet, že díky „chruščovkám“ se rychle zvýšil objem bytové výstavby, že se lidé přestěhovali ze sklepů a z komunálek, že se konečně začala řešit bytová krize ve městech atd. Ale není třeba míchat dvě různé a málo spojené otázky: otázku o architektonických formách a stylu, a otázku o materiálech, technologiích a konstrukcích, používaných ve stavebnictví. Nic, kromě protilidského neotrockistického politického kursu, nebránilo používat produktivnější stavební technologie v součtu s život podporujícím architekturním stylem, a nikoliv v součtu s architekturním **nepřirozeným** stylem vivárií-chruščovek.

Kromě toho, „chruščovky“ nevyhnutelně doprovázelo slavných „šest sotok“ (cca 20x30m zemědělské půdy, pozn.), často více než sto kilometrů daleko od místa přežívání (nazvat to bydlením nejde) ve městě. Celkově:

„Chruščovky + šest sotok“ = „likvidace biocenóz + marné plýtvání zemědělskými zdroji, transportními a výrobními“ ve srovnání s variantou zástavby měst rodinnými domky se zahradami a rozvojem v malých městech a na vesnici průmyslových výroby, nevyžadujících velké množství lidí.

Stejným záškodnitvím byl i rozvoj Ozbrojených sil SSSR v post-stalinské době. Aby v mírové době byly ozbrojené síly garantem obranyschopnosti země a úspěšně se rozvíjely, na každého vojáka musí připadat určité množství důstojnického sboru a odpovídající (druhu vojsk) množství *kvalitní* bojové techniky. Aby to vše bylo bojeschopné, musí být rozvinuta struktura bazírování (obydli pro řadové členy a rodiny, testovací polygony atd.) a bojové přípravy.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické
Protože výzbroj zastarává jak morálně tak fyzicky a je snímána z používání, v národním hospodářství je nutný komplex *modernizačně-rekonstrukčních a šrotovacích odvětví*.

Určité narušení proporcí v struktuře ozbrojených sil směrem k růstu samotných zbraní a personálního složení bojových jednotek, nezabezpečené odpovídajícím rozvojem infrastruktur bazírování, bojové přípravy, rekonstrukce, modernizace a utilizace, je přípustné v jednom jediném případě: pokud je známo, že v nejbližší době začne válka, ve které se nadbytečná výzbroj a personální složení (ve vztahu k proporcím mírového období) stanou základem rychlého vítězství v důsledku masivního úderu na protivníka v obraně nebo útoku (nebo bude zničeno během bojových dějství první etapy dlouhé války).

Ale pokud stát během více než 30 let (1953-1985) buduje své ozbrojené síly podle proporcí období kdy hrozí válka, je to předmět zvláštního výzkumu.

Z našeho pohledu, v období, počínaje získáním nejvyšší státní moci Chruščovem v létě 1953 (po odstranění Beriji) a konče smrtí Brežněva v roce 1982, představy vyššího vedení SSSR o reálných procesech globální politiky v důsledku náplavy trockistů druhého pokolení byly cíleně deformovány konzultanty od vědy (Institut USA a Kanady AV SSSR) i rozvědky. Pijáctví (Chruščov i Brežněv) a kouření (Brežněv), jež byly neoddělitelnou součástí života a činnosti vyššího stranického a státního vedení (s výjimkami), deformovaly a potlačovaly psychiku pijících a kouřících politiků, vytvářely „úrodnou půdu“ pro to, aby jim bylo možné vnutit různé lživé představy o záměrech a reálné politice USA, NATO a průběhu procesů globální politiky celkově.

Co se týká zemí-protivníků SSSR ve studené válce 1946-1985, pak tam mnozí politici, jsa zasvěcenými zednáři, konali vědomě v řečišti globálního politického scénáře zednářstva; a ti, kteří sami zednáři nebyli, těm motala hlavu zazednářená rozvědka a věda. Marxistický trockizmus v sobě od začátku obsahoval větev zednářství, proto v

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické globální politice téměř vše bylo „zachvácené“ představiteli biblické koncepce.

V takových podmínkách proporce ozbrojených sil SSSR, deformované směrem k nadbytku výzbroje ve vztahu k infrastruktuře bázírování a zabezpečení, přesvědčovaly každého, kdo nebyl připuštěn ke globální scénaristice, že SSSR se připravoval k tomu začít válku, a všechny rozhovory a usilování o mírovou koexistenci dvou stran mají za cíl ukolébat bdělost politiků a západní společnosti.

Kromě toho existovaly i chyby metodologického charakteru v práci Státního plánu SSSR (Gosplan) a spojeneckých republik a stranicko-státních orgánů řízení hospodářské činnosti, v jejichž důsledku dokonce skutečně dobré záměry nemohly být realizovány prostředky k tomu účelu nevhodnými.

Tak, ačkoliv v sovětské vědě vzniklo odvětví pod názvem „ekonomická kybernetika“, ekonomičtí „kabernet⁶⁸-ici“ se zabývali převážně řečmi a přizpůsobováním citátů ze západních publikací k marxisticko-leninské ideologii a materiálům budoucích sjezdů KSSS a plén ÚV, než vědeckovýzkumnou prací a tvůrčí činností.

V důsledku toho „ekonomická kybernetika“ neřešila úkol stanovování cílů a neidentifikovala cenové hladiny zboží jako finančně-ekonomické vyjádření vektoru chyb samořízení společnosti; nezkoumala problém vlastních šumů systému a zvenku zaváděných rušení na makro- i mikro-úrovních ekonomiky a způsobů jejich potlačení a izolování od procesů řízení a samořízení; neidentifikovala problematiku zajišťování souladu direktivně-adresného (strukturního) řízení s mechanismem tržní samoregulace (bezstrukturního řízení) v jediném procesu řízení uskutečňování plánů. A bez konkrétních odpovědí na otázky: co je to vektor cílů řízení? V čem se objektivně projevuje vektor chyby řízení? co může být využito jako prostředky řízení? Jaké parametry v procesu řízení mají být volnými parametry? -

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické nemůže být žádná teorie řízení života adekvátní v praxi řízení. To se týká jak sovětské ekonomické kybernetiky, tak i zahraniční.

To i mnohé další odsuzovalo Státní plány SSSR a spojeneckých republik k využívání v praxi plánování nedokonalých a defektních metodik modelování společensko-ekonomického rozvoje a optimalizace plánů.

Abychom ukázali, jakými idiotskými představami o fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému se řídil Gosplan SSSR a jaké názory kultivovala ekonomická „věda“ SSSR, uvedeme úryvek z knihy „Plánová vyváženost: vytvoření, zajištění, efektivita“ (autoři V.D.Belkin, B.B.Ivanter, vydavatelství „Ekonomika“, Moskva 1986, str.209):

„Jak ocenit produkci, jejíž část je vyrobena nad rámec koupěschopné poptávky? Je to možné udělat v rovnovážných cenách⁶⁹. Jak je ukázáno (...) ceny na zboží, jejichž výroba je ve vztahu ke koupěschopné poptávce nadbytečná, musí být odpovídajícím způsobem nižší než výrobní cena. Vždyť výroba navíc, to jsou zbytečné výdaje pracovních, materiálních a přírodních zdrojů, škoda pro společnost, snížení ekonomické efektivity národního hospodářství.“

Poslední věta je vyjádřením soukromě podnikatelského, kapitalistického způsobu myšlení, který nevidí systémovou celostnost mnohaodvětvové výroby a spotřeby ve společnosti a orientovaného na získání maximálního zisku soukromým podnikatelem právě tady a teď.

Toto chápání světa není schopné stanovovat cíle a hodnotit

69 Rovnovážné ceny – ceny, zabezpečující rentabilitu odvětví při zabezpečení jimi plánového spektra plných kapacit a plánového spektra výroby konečné produkce.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické efektivnosti činnosti státu-superkoncernu. Od poslední fráze uvedeného fragmentu „Plánové vyváženosti“ je už jen jeden logický krok k doporučení zlikvidovat produkci, nadbytečnou ve vztahu ke koupěschopné poptávce při cenách, nezabezpečujících rentabilitu výroby. Jak se známo, to se často dělo v kapitalistických ekonomikách: pšenici sypali do moře, topili obilím v elektrárnách, aby zvedli ceny v době, kdy obyvatelstvo celých regionů v jiných zemích umíralo hladu.

Je nutný jiný přístup k otázce o efektivitě národního hospodářství jako systémové celostnosti, určené pro garantované uspokojování životních potřeb všeho obyvatelstva v následnosti generací, a nikoliv převážně uspokojování degradačně-parazitických potřeb málo početné „elity“. Avšak otázka o vztahu objemu výroby nad rámec koupěschopné poptávky a demograficky podmíněných potřeb v knize, zasvěcené plánové vyváženosti ve státě, který vyhlásil svým cílem vybudování „komunismu“, ve kterém je vše zdarma a bez ohraničení dostupné všem a každému, nebyla nastolena.

Ale jestli vycházíme z toho, že výroba ve společnosti se vede kvůli uspokojení životních potřeb, pak v normálně fungujícím systému výroby má kvalita produkce odpovídat potřebám a standardům je vyjadřujícím. Cena v takovém systému je především ohraničitel množství spotřebitelů, který zabraňuje jejich nedostatečně koupěschopné části něco získat nebo využívat.

V souladu s tím výroba nad rámec očekávané (plánové) koupěschopné poptávky v *demograficky podmíněném spektru potřeb* představuje předstihnutí plánu a je společensky prospěšná, protože umožní uspokojit životní potřeby většího množství lidí už v období, kterého se plán týkal. Proto ceny na vyráběnou produkci mají být závčas sníženy na úroveň, zabezpečující její odbyt, a „úbytky“ výrobců mají být pokryty dotacemi. Nebo při zachování předchozích cen, zabezpečujících rentabilitu výroby, mají být potenciálním spotřebitelům zajištěny cílové příspěvky (dotace na nákup).

Názor H. Forda na toto téma:

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

„V našich úvahách se nijak neopíráme o statistiku a teorii ekonomů o periodických cyklech prosperity a deprese. Období, kdy jsou ceny vysoké, oni považují za „prosperitu“, ale skutečně, období prosperity se určuje na základě cen, získávaných výrobcem za jeho produkci. **Nás zde nezajímají libozvučné fráze. Pokud jsou ceny na zboží vyšší, než příjmy lidí, pak je nutné přizpůsobit ceny příjmům** (zdůraznění naše). Cyklus výroby obvykle začíná procesem výroby, aby zakončil spotřebou. Ale když spotřebitel nechce kupovat to, co prodává výrobce, nebo nemá peníze, výrobce svaluje vinu na spotřebitele a tvrdí, že byznys jde špatně, neuvědomuje si, že on svými stížnostmi zapřahá koně před povoz“ (kapitola 9. „Proč nedělat vždy dobré skutky?“).

Z toho je možné pochopit, že H. Ford chápal lépe účel a charakter normálního fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, než pracovníci a vedení Státního plánu SSSR 60 let poté, co vyšla kniha H. Forda „Můj život, mé úspěchy“. Dále zhoršuje vinu Gosplanu a ekonomické „vědy“ SSSR ta okolnost, že na rozdíl od H. Forda měli praktickou zkušenost několika desetiletí vypracovávání a realizace plánů, kterou měli povinnost reflektovat. Ale kariéristé a korytáři jsou neplodní.

Vrátíme se k otázce autorů „Plánové vyváženosti“, na kterou je třeba dát správnou odpověď:

Daňově-dotační a emisní politika *státu-superkoncernu*, *jakým byl SSSR*, má zajišťovat v normálním režimu fungování podporu rovnováhy koupěschopnosti odvětví při převýšení plánového spektra výroby reálným spektrem výroby, což bude nevyhnutelně doprovázeno snížením cen na vyráběnou produkci v rámci demograficky podmíněného spektra potřeb. **To je normální režim fungování mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému**

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické mravně zdravé společnosti, rozvíjející se lidským způsobem.

Pokud je vyrobena produkce i nad rámec vlastních demograficky podmíněných potřeb státu, pak může najít odbyt na vnějším trhu (kvalita to musí umožňovat) nebo může být nabídnuta potřebným státům jako pomoc bez úhrady v rámci řešení úkolů globální politiky svého státu⁷⁰.

Ale ekonomická věda SSSR nechápala **výjimečnou pozici socialistické státnosti jako vlastníka celého kreditně-finančního systému země a monopolního ladiče „finančního lisu“ tak, aby produkoval zákon hodnoty (tj. bázi nominálních cen a cenových vztahů)** a představovala věc tak, jako by státnost byla jedním z mnoha soukromých uživatelů toho systému, který ho může používat do té doby, dokud je jeho činnost rentabilní při zformovaných cenových relacích a vztazích.

Taková pozice byla správná ve vztahu k libovolné soukromě-kapitalistické státnosti, protože v nich je majitelem kreditně-finančních systémů a ladičem finanční oprátky nadstátní lichvářská korporace.

V SSSR nevzniklo odvětví sociologické vědy, které by bylo možné nazvat „kybernetika práva“, a které by se zabývalo zkoumáním a zdokonalováním zákonodárství jako systému algoritmů společenského samořízení v řečišti konkrétní koncepce globální politiky.

Jistě, mnohé z uvedeného i neuvedeného, ale známého z života post-stalinského SSSR, jsou defekty, zděděné od epochy J.V.Stalina a dřívějších období.

Avšak v době stalinizmu se nad nimi dalo z velké části přimhouřit oko, protože byly objektivně podmíněny tím, že socialistická revoluce proběhla v zemi, kde 85% obyvatel neumělo číst ani psát. V předválečné době vyrostla první vzdělaná generace sovětského národa.

⁷⁰ Aby to nebyly prostředky utracené naprázdno, je třeba mít jasnou, historicky dlouhodobou strategii globální politiky.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Oni si osvojovali vědu (včetně jim podsunutého marxismu) a obecnou kulturu předchozí vládnoucí „elity“, které zdědili po minulosti v připravené podobě se všemi defekty, a proto bylo nevyhnutelné, že statisticky převládající část obyvatel nebyla ve svém světonázoru svobodná od moci chybných a cíleně lživých pohledů a realizovala je v životě ve své praktické činnosti jako to, co je třeba.

Ale poté, co byly na konci roku 1952 publikovány „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, kde na mnoho z uvedených problémů J.V.Stalin přímo nebo nepřímo poukázal; poté, co začalo „oteplení“ Chruščova, obecně nic, kromě prodejnosti samotných vědců, „sovětské“ inteligence celkově, která je omezovala ve výběru témat výzkumů a získávání pro ně mravně nepřijatelných výsledků, jim nebránilo identifikovat a vyřešit teoreticky i prakticky ten komplexní problém, který zformuloval S. Okito v interview, citovaném v Odbočení od tématu 6.

V období po roce 1953 bylo při jiné mravnosti činitelů vědy a politiky plně možné osvobodit se od chyb, vlastních epoše J.V.Stalina, a rozvinout všechno dobré, čemu byl položen základ nebo přidána nová síla v důsledku VŘSR, budování socialismu a vítězství ve Velké vlastenecké válce 1941-1945.

Ale tehdejší činitelé vědy a politiky, s defektní mravností, všechno to, co by dobré, dovedli do absurdna, překroutili a pošlapali (*při lhostejnosti ostatního obyvatelstva*), a to co bylo špatné – to rozvinuli. Ve výsledku vznikla perestrojka a to, co máme nyní jako dočasný důsledek reform, začatých v době perestrojky.

To vše ukazuje, že v uvedených fragmentech z „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ J.V.Stalin nemlátí prázdnou slámu. V rozsahem malé práci jednoduše nemá možnost zabývat se vysvětlením

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické všech detailů⁷¹ a jen identifikuje problémy a staví úkoly, které musí z jeho pohledu řešit všichni lidé SSSR dohromady pro další úspěšný rozvoj SSSR jako mnohonárodnostní společnosti, v níž si může každý osvojit svůj geneticky předurčený potenciál rozvoje a stát se člověkem.

Nyní se vrátíme k hlavnímu tématu.

* *

*

To, že J.V.Stalin byl stoupencem socialismu a plánové ekonomiky, je známo, ačkoliv většina zapomíná, že nebyl stoupencem *plánované ekonomiky* „obecně“, ale **plánované ekonomiky, konkrétně zacílené na plné uspokojení životních potřeb všech lidí ve společnosti**. To, že je řeč o garantovaném uspokojení mravně zdravých potřeb, předpokládá sama *Idea socialismu a spravedlivosti v životě společnosti a jejím rozvoji v každé historické epoše*.

Nyní se podíváme na názory H.Forda. Dříve jsme uvedli mínění H.Forda o hlavním nedostatku systému kapitalistického podnikání jako systému výroby a rozdělení produkce ve společnosti:

„Nynější systém neposkytuje vyšší produktivitu, protože podporuje plýtvání ve všech jeho formách; mnoha lidem odebírá produkt jejich práce. Nemá plán. Všechno závisí na stupni plánovitosti a smysluplnosti.“

71 Kromě toho by bylo přehnané požadovat, aby vlastnoručně napsal traktát o teorii a praxi plánování a řízení národního hospodářství na plánovitém základě, a mimochodem při tom rozvinul ještě několik oblastí matematiky, a při tom všem řídil stát. Pro detailní rozpracování různorodé problematiky v zájmech společnosti a státního řízení v SSSR existovala Akademie věd a akademie svazových republik, a kromě toho ještě vysokoškolská věda.

Ale oni dokázali svou neschopnost a neadekvátnost v oblasti společenských věd jak ve stalinské době, tak i v pozdějších letech; a mnozí pokračují v tom dokazování dodnes.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Z toho je možné pochopit, že H. Ford a J.Stalin mají jednotný názor:

Národní hospodářství (a v perspektivě i světové hospodářství všeho lidstva) musí být plánované, ve své podstatě socialistické, a musí garantovaně v *následnosti generací* zabezpečovat uspokojování životních potřeb pracovníků, svědomitě se účastnících hospodářské činnosti, tj. většiny společnosti.

Ale někdo může mít podezření, že uvedené mínění soukromého podnikatele, kapitalisty H.Forda je nějaký jeho náhodný, nemotivovaný výrok nebo dvousmyslnost, jejímž vytržením z kontextu⁷² se pokoušíme opřít se o autoritu H.Forda a podložit nutnost plánového principu v ekonomice jak na mikro- tak i na makro-úrovních a ve své podstatě – podložit socialistický charakter výrobně-spotřebních vztahů ve společnosti. Proto se obrátíme na jiná místa knihy H.Forda, ve kterých je otázka nutnosti plánování v ekonomice na makro- i mikro- úrovních a o vztahu zbytku společnosti k podnikatelům-kapitalistům hlavní téma:

„Pod chudobou rozumím nedostatek jídla, bydlení a oděvů jak pro jedince, tak i pro rodinu. Rozdíl ve způsobu života bude existovat vždy <to je odmítání kasárenského pseudosocialismu>. Chudoba může být odstraněna jen hojností. V současnosti jsme dostatečně hluboce pronikli do vědy výroby, abychom vytušili den, kdy výroba, stejně jako rozdělování, se budou zdokonalovat tak přesnými metodami, že každý bude odměněn podle svých schopností a úsilí.

Prvopříčina chudoby dle mého názoru spočívá především v nedostatečném souladu mezi výrobou a rozdělením jak v průmyslu, tak i v zemědělství, v **absenci poměrnosti**

72 Což tak ovšem není, viz začátek kapitoly 4.3

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické **mezi zdroji energie a jejím využíváním**⁷³. Ztráty, pramenící z toho nesouladu, jsou ohromné. Všechny ty ztráty je dlužno odstranit rozumné, dílu sloužící vedení. **Dokud bude vedení stavět peníze nad službu, ztráty budou pokračovat. Ztráty mohou být odstraněny jen prozíravými, nikoliv přízemními umy. Přízemní um v prvé řadě myslí jen na peníze a vůbec nevidí úbytky. Oni považují skutečně sloužení za altruismus (dopředu ztrátový) a nikoliv nejziskovější činnosti na světě**⁷⁴» (kap. 13, „Na co být chudý?“).

„Na Zemi ještě nikdy nebyl nadbytek produkce – jinak by musel být nadbytek štěstí a prosperity, nehledě na to, vidíme občas podivnou podívanou, že svět zažívá

73 To je klíčový bod k vyřešení problému, pokud známe teorii podobnosti mnohaodvětvových výrobních systémů a chápeme, jak by se mělo uskutečňovat dlouhodobé demograficky podmíněné plánování. **Spektrum výroby je podmíněno v každé historické době:**

- objemem energie (biogenní a technogenní), přiváděné do mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému;
- koeficienty účinnosti *technologických a organizačních procesů, tvořících výrobní proces*;
- rozdělením dostupného energetického potenciálu do odvětví mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, vyjadřujícím mravnost panující ve společnosti, včetně rozdělení mezi odvětvími, vyrábějící výrobní prostředky (základ budoucí adekvátnosti výroby potřebám společnosti), a odvětvími, vyrábějící koncovou produkci.

74 Řeč je zjevně o úbytcích a příjmech v širším smyslu, než finanční ztráty a příjmy ve smyslu rozvahy účetní uzávěrky na téma „kvartální zisk / ztráta“.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické
nedostatek zboží, a průmyslový segment – nedostatek
pracovních sil. Mezi dva principy – mezi poptávku a
prostředky pro její uspokojení – se derou nepřekonatelné
finanční překážky <v mnohém vyvolané lichvářstvím bank
a burzovními spekulacemi>. Výroby, stejně jako trh
práce, jsou kolébající se nestabilní faktory. Místo toho,
abychom šli stále vpřed, se pohybujeme trhaně, občas
příliš rychle, občas stojíme na místě. Pokud je mnoho
kupujících, mluvíme o nedostatku zboží, pokud nikdo
nechce kupovat, mluvíme o nadvýrobě. **Osobně vím, že
jsme vždy měli nedostatek zboží a nikdy nadvýrobu.**
Možná, že se občas vyskytoval nadbytek nějakého
nevhodného druhu zboží, ale to není nadvýroba – to je
výroba bez plánu. Možná že na trhu občas leží velké
množství příliš drahého zboží. Ale ani to není nadvýroba,
ale buď chybná výroba nebo chybná kapitalizace <tj.
pokus zvýšit zisk cestou zvýšení ceny>. Dílo jde dobře
nebo špatně, podle toho zda ho dobře nebo špatně
řídíme. Proč sejeme obilí, hloubíme šachty nebo
vyrábíme zboží? **Proto, že lidé musí jíst, vytápět, odívat
se a mít nutné každodenní předměty. Žádné další
důvody nejsou, nicméně tyto důvody se stále skrývají,
lidé se otáčejí ne proto aby sloužili společnosti <tj.
druhým lidem>, ale aby vydělali peníze <pro sebe>**⁷⁵. A
to vše jen proto, že jsme vynalezli finanční systém, který

75 Zde H. Ford ve své podstatě mluví o demografické podmíněnosti mravně
zdravých potřeb lidí a staví je proti zvráceným degradačně-parazitickým
potřebám. O významu rozdělení všech potřeb lidí ve společnosti na dvě
třídy se hovořilo v Odbočení od tématu 6.

Avšak H. Ford nerozlišuje jasně tyto dvě třídy vzájemně se vylučujících
potřeb v plánování a proto není přesný v terminologii.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické místo toho, aby byl pohodlným prostředkem výměny, je často přímou překážkou pro výměnu⁷⁶. Ale o tom později.

Jen proto, že špatně hospodaříme, musíme často zažívat série takzvaných „neúspěchů“. Pokud by u nás byla strašná neúroda, pak si mohu představit, že by země byla hladý. Ale nelze si představit, že jsme odsouzeni ke hladu a chudobě kvůli špatnému hospodaření, které pramení z našeho nesmyslného finančního systému⁷⁷. Rozumí se, válka přivedla hospodářství naší země k úpadku. Ale nejen válka je vinna. Ona obnažila mnohočetné chyby našeho finančního systému <ve skutečnosti obnažila neadekvátnost nadějí na samoregulaci volným trhem výroby a rozdělení produkce v souladu se skutečnými životními potřebami> a především, nevyvratitelně dokázala, jak nezabezpečené je jakékoliv dílo, které stojí jen na finančním základě. Nevím, zda jsou špatné výsledky důsledkem špatných finančních metod, nebo jsou špatné finanční metody vytvořeny chybami v našem dělném životě⁷⁸. Vím jen jedno: bylo by nemožné jednoduše vyhodit náš finanční systém, ale, jistě, bylo by žádoucí nově organizovat náš dělný život na principu užitečné služby. Důsledkem toho se jeví i lepší finanční

76 O příčinách tohoto bylo řečeno v Odbočení od tématu 6, kde byla řeč o vlastnostech „tržního mechanismu“ jako regulátora meziodvětvových proporcí výroby a rozdělení v souvislosti s principem dávání přednosti uspokojování degračně-parazitických potřeb, formovaných davově-“elitární“ společností, v které převládají nelidské typy struktury psychiky a jim odpovídající mravnost a etika.

77 To se v plné míře týká i současného ruského systému, zformovaného úsilím reformátorů v období B.Jelcina.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické systém. Současný systém zmizí proto, že nemá právo na existenci, ale celý proces může proběhnout jen postupně.

Stabilizace, konkrétně, může začít z osobní iniciativy. Pravda, kompletních výsledků nelze dosáhnout bez spolupráce dalších <podnikatelů>, ale pokud se dobrý příklad stane postupem doby známý, další ho následují⁷⁹, a pomalu se podaří zařadit inflaci trhu spolu s jejím dvojníkem, s depresí trhu mezi léčitelné nemoci. Při nepochybně potřebné reorganizaci průmyslu, obchodu a financí bude plně možné odstranit z průmyslu, jestli ne samu periodičnost, pak její špatné následky spolu s těmi opakujícími se krizemi“ (kapitola 9, „Proč nedělat vždy dobré skutky?“).

78 Odpověď na tuto otázku je klíčem k řešení všech společensko-ekonomických problémů. Avšak H. Ford ji nezačal zkoumat v citované knize, a ve své druhé knize - „Mezinárodní židovstvo“ - na ni nebyl schopen odpovědět správně, v důsledku nevědomosti na téma mnohých faktů historie lidstva a tím podmíněného nechápání jejího obecného chodu v minulosti a možném směřování v budoucnosti.

79 Ale v USA podnikatelé nenásledovali. Neexistují zvláštní důvody spoléhat na to, že v Rusku podnikatelé ve své většině budou následovat ten příklad ze své vlastní vůle – jen pod tlakem okolností, nezávislých na nich, až do hrozeb života jim samým a jejich následníkům.

V besedě s H.G.Wellsem 25.7.1934 Stalin nazval zcela konkrétně příčinu:

„Vy, pane Wells, zjevně vycházíte z předpokladu, že všichni lidé jsou dobří. A já nezapomínám, že existuje mnoho zlých lidí. Nevěřím v dobrotu buržoazie. (...)“

Dříve se na podobné téma vyjádřil římský císař Markus Aurélius: „Je bláznovství myslet si, že zlí lidé nepáchají zlo.“

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

To vše byly myšlenky Forda o problémech, vyvolaných absencí plánového principu, které by bylo možné považovat za stěžování, nezavazující k ničemu a k ničemu nevyzývající. Avšak v kontextu knihy to tak není. H.Ford v ní přímo deklaruje objektivně uzrálou nutnost zahrnutí plánového principu do hospodářské činnosti společnosti v kapitole 7:

„Existuje příliš mnoho hypotéz o tom, jaká by měla být skutečná povaha člověka, a příliš málo se myslí na to, jaká skutečně je. Tak například, tvrdí se, že tvůrčí práce je možná jen v duchovní oblasti. **Mluvíme o tvůrčím daru v duchovní sféře: v hudbě, malbě a dalších uměních. Pokoušíme se ohraničit tvůrčí funkce věcmi, které je možné pověsit na stěnu, poslouchat v koncertní síni nebo nějak vystavit na odiv – tam, kde se mají za zvyk shromažďovat prázdní lidé a navzájem se ujišťovat o své kulturnosti**⁸⁰. Ale ten, kdo skutečně usiluje o tvůrčí aktivitu, by se měl odvážit vstoupit do té oblasti, kde kralují vyšší zákony, než zákony zvuku, linie a barvy, - měl by se obrátit tam, kde panuje zákon osobnosti. Potřebujeme umělce, kteří by ovládali umění průmyslových vztahů. Potřebujeme mistry průmyslové metody z úhlu pohledu jak výrobce, tak i produktů. Potřebujeme lidi, kteří jsou schopni proměnit neforemnou masu na zdravý, dobře organizovaný celek v politickém, sociálním, industriálním a etickém ohledu.

80 Ve své podstatě vražedná charakteristika, daná Fordem „vysokokulturní“ „elitě“, v jejichž příjmech je vysoký podíl zjevně nepracovních příjmů a příjmů na základě zneužití možnosti získání monopolně vysokých mezd při volnotržní regulaci „trhu práce“ v davově-„elitární“ společnosti, což potvrzuje správnost tvrzení Marka Aurélie.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické **Příliš jsme zúžili tvůrčí dar a zneužíváme ho pro triviální cíle⁸¹.**

Potřebujeme lidi, kteří mohou sestavit plán prací pro všechno, v čem vidíme právo, dobro i předmět našich tužeb. Dobrá vůle a pečlivě vypracovaný plán práce se mohou proměnit ve skutečnost a vést k překrásným výsledkům. Je zcela možné zlepšit životní podmínky pracujících ne dáváním mu méně práce, ale pomáháním mu udělat více práce. Pokud se svět rozhodne soustředit pozornost, zájem a energii na vytváření plánů pro skutečné dobro a užitek lidstvu, pak ty plány mohou být uskutečněny. Ukážou se solidními a mimořádně užitečnými jak v obecně lidské, tak finanční rovině.

Našemu pokolení chybí hluboká víra, vnitřní přesvědčení o živé a skutečné síle čestnosti, spravedlivosti a lidskosti v oblasti průmyslu. Pokud se nám nepodaří ty kvality průmyslu zajistit, pak by bylo lepší, pokud by vůbec neexistoval. Dny průmyslu jsou sečteny, pokud nepomůžeme těm myšlenkám stát se skutečnou silou. Toho je možné dosáhnout, už jsme na správné cestě“ (kapitola 7, „Teror stroje“).⁸²

Ve svém hodnocení perspektiv se H. Ford spletl: dny průmyslu nebyly sečteny. Avšak ve svém pocitu, že v podobě, historicky zformované v té době (1922) nemá průmysl právo na existenci, měl Ford pravdu: globální biosférně-ekologická krize, nevyvratitelný

81 Uvedeny Fordem dříve: vzájemný obdiv své kulturnosti prázdných a náročných lidí ve „velkosvětských“ salonech.

82 Dále Ford pokračuje:

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické atribut života lidstva v poslední čtvrtině 20. století a v perspektivě 21. století, je přímým důsledkem převládání těch principů hospodaření, které zavčas kritizoval H. Ford a nabízel společnosti alternativu.

Avšak otázka o alternativních principech organizace hospodářské činnosti na *základě demograficky podmíněného stanovování cílů a plánování v dlouhodobé posloupnosti návazných plánů* je spojena s otázkou o tom, jak se chápe svoboda člověka ve společnosti. A v

„Pokud člověk není schopný, bez pomoci stroje, vydělat si na svůj chléb, je pak spravedlivé brát mu stroj jen proto, že jeho obsluha je monotónní? Máme ho snad nechat umírat hladu? Není lepší pomoci mu dosáhnout slušné životní úrovně? Udělá hlad člověka šťastnějším? Pokud stroj, který ještě není využíván do limitu svých možností, podporuje, nehledě na to, blahobyt pracovníka, nezvýší se znatelně jeho blahobyt, pokud začne produkovat ještě více, a následně, získávat obratem větší podíl hodnot?“

Dosud jsem nebyl schopný najít případ, kdy by monotónní práce škodila člověku. Salónoví experti mě, pravda, mnohokrát přesvědčovali, že monotónní práce škodí tělu i duchu, avšak naše výzkumy to vyvrací. Měli jsme pracovníka, který měl ze dne na den vykonávat jen jeden jediný pohyb nohou. Tvrdil, že ten pohyb ho dělá jednostranným, a ačkoliv lékařská prohlídka dala negativní výsledek, on, pochopitelně, dostal novou práci, při které byla zatížena také druhá skupina svalů. O několik týdnů později prosil vrátit jemu starou pozici. Nehledě na to, je zcela přirozené předpokládat, vykonávání jednoho a téhož pohybu během 8 hodin denně musí vykazovat negativní vliv na tělo, avšak ani v jednom případě jsme nebyli schopni to konstatovat. Naši lidé se obvykle přesunují podle svého přání; bylo by nejjednodušší provést to všude, pokud by jen lidé sami souhlasili. Oni však nemají rádi jakékoliv změny, které nejsou předloženy jimi samotnými.“

To je odpověď samotného H.Forda na pomlouvačná obvinění na jeho adresu, vyzdvížené v článku hesla „fordismus“ v Velké sovětské encyklopedii, uvedeného v kapitole 3.

„Spolu s tím fordismus vedl k nebývalému zvýšení intenzity práce, jejímu zjednodušení, automatizaci. Fordismus spoléhá na proměnu pracujících

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické závislosti na odpovědi na tuto otázku je přechod k té alternativě kapitalistickému podnikání a živlu „volného trhu“ možný buď z dobré vůle, nebo je nevyhnutelný pod tlakem okolností různého druhu jak vněsociálních (biosférně-ekologická krize a pokles úrovně tělesného a psychického zdraví lidí), tak vnitrosociálních (společensko-politická činnost, neúnavná iniciativa nejvíce chápající části obyvatelstva).

v roboty a potřebuje minimální duševní a fyzické úsilí. Nucený pracovní rytmus, určený dopravníkem, vyvolal nutnost výměny úkolové mzdy za mzdu časovou. Fordismus, jako před ním taylorismus, se stal synonymem metod vykořisťování pracujících, vlastních monopolní fázi kapitalismu, s cílem zabezpečit zvýšení zisků kapitalistickým monopolů. (...) Ford velebil svůj systém jako péči o pracující, obzvláště vyšší mzdu ve svých podnicích, než byl průměr v oboru. Nicméně vyšší výdělků souvisely především s obzvláště vysokým pracovním tempem, rychlým opotřebením pracovní síly, s úkolem lákat stále nové pracující namísto odcházejících ze systému.“

Kromě toho na jiném místě své knihy H. Ford píše:

„V roce 1914, když byl spuštěn první plán (tj. byl realizován přechod k „fordismu“ - 12.ledna 1914 byl zaveden 8-hodinový pracovní den a plat minimálně 5 dolarů za hodinu: naše vysvětlení), u nás bylo jen 14000 pracovníků, ale bylo nutné rotovat každoročně 53 000 lidí, aby se kontingent pracujících udržoval na úrovni 14 000. V roce 1915 jsme museli najmout jen 6508 lidí, a většina z nich byla pozvána proto, že se náš podnik rozšiřoval. Při starém pohybu pracovní síly bychom museli každoročně najímat kolem 200.000 lidí, což by bylo téměř nemožné“ (kapitola 8, „Mzda“).

Tj. díky reorganizaci výroby a řízení na principech „fordismu“ se fluktuace pracovní síly během roku prudce snížila minimálně 10x, z čehož je možné pochopit, že podmínky práce na „Ford Motors“ byly lepší než na jiných podnicích a opotřebování pracovní síly menší.

Jistě, práce v průmyslu, zvláště u posuvníku nebo v dílnách a chemických provozech není lehká při jakýchkoliv principech její organizace. A

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické
J.V.Stalin o právech a svobodách člověka v jednom interview promluvil takto:

„Je pro mě těžké si představit, jakou může mít „osobní svobodu“ nezaměstnaný, který chodí hladový a nenachází možnost uplatnění své práce. Skutečná svoboda je jen tam, kde je zlikvidováno vykořisťování, kde neexistuje utlačování jedněch lidí druhými, kde není nezaměstnanost a chudoba, kde se člověk nebojí že zítra může přijít o práci, bydlení nebo jídlo⁸³. Jen v takové společnosti je možná skutečná, a ne papírová, osobní a jakákoliv jiná svoboda⁸⁴.“ (z besedy s Royem Howardem, 1.března 1936)

Jak bylo ukázáno výše, vysoká úroveň sociální zajištěnosti člověka

principy jsou v mnohém podmíněny i obecným rozvojem kultury společnosti a vzděláním personálu konkrétně. Na začátku 20. století, kdy vznikala „Ford Motors“, celkově kulturní a vzdělanostní úroveň toho kontingentu, který mohl najmout H. Ford, nechávala mnoho prostoru pro zlepšení: negramotnost byla na pořadu dne i v USA (ve spojení s tím Ford informuje, že ve struktuře Ford Motors byl rozvinutý systém vzdělání a profesionální přípravy -náctiletých, z nichž mnozí se díky tomu stali vysoce kvalifikovanými profesionály a dobrými lidmi). Jinak řečeno, v jiných společensko-kulturních podmínkách by i principy „fordismu“ byly poněkud jiné a práce více lidská.

Avšak těm, komu se v principu nelíbí život v civilizaci, závislé na technosféře a kolektivním obsluhování technologických procesů a procesů řízení, - pokud jsou čestní a nevyhýbají se práci pomocí kritiky zformovaného způsobu života – je třeba vypracovat způsob přímého přechodu od nynějšího krajně nezdravého způsobu života k biogenní civilizaci, jejíž životní činnost nevyžaduje výrobu a v souladu s tím, nepotřebuje ani technologické procesy a různorodé prostředky propojení množství mikroekonomik do jediného výrobně-spotřebního systému – makroekonomiky.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické ve společnosti, včetně garancí ekonomických – v jejich podstatě tvůrčích a spotřebitelských – práv a svobod, vyžaduje řízení – demograficky podmíněné kladení cílů a smysluplnou regulaci mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému, ze kterého společnost získává drtivou většinu spotřebovávaných statků.

Po 11 letech (v rok, kdy zemřel Ford) obsahuje beseda Stalina s dalším západním novinářem posouzení otázky o nutnosti regulace výroby a distribuce v národním hospodářství s cílem osvobození se touto cestou od defektní cykličnosti ekonomických krizí a vnitrosociálních neúspěchů, jimi vyvolaných:

„J.Stalin se ptá: „A podnikatelé? Budou chtít být regulováni a podřizovat se omezením?“

Stassen říká, že podnikatelé proti tomu obvykle namítají.

J.V.Stalin poznamenává, že, jistě, budou namítat.“
(z besedy se Stassenem, 7.4.1947)

Ve své podstatě Stassen svou odpovědí potvrdil pravost J.V.Stalina v tom, když v besedě s H.G.Wellsem namítal proti jeho tvrzení o dobrotě buržoazie. Ve svém druhém aspektu je otázka o nutnosti státní regulace soukromých podnikatelů otázkou o soukromém

83 O tom, že má J.V.Stalin pravdu ve své charakteristice „svobody“ v podmínkách buržoazní „demokracie“ a tržního liberalizmu, se mohli díky činnosti reformátorů *po roce 1991 na vlastní kůži přesvědčit miliony občanů bývalého SSSR* (a také zemí bývalého socialistického bloku – pozn.).

84 „Když je ekonomická svoboda, tehdy je i svoboda pro tvorbu“ - V.V.Putin, 13. března 2002 na setkání s kolektivem novin „Izvestija“ při příležitosti 85. výročí jejich založení Petrohradskou radou zástupců pracujících a vojáků v r.1917 ihned po únorové revoluci.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické a společenském vlastnictví výrobních prostředků a otázkou o vzájemných vztazích státnosti a libovolného člena společnosti, a konkrétně, podnikatelů.

V čem spočívá podstata práva vlastnictví na výrobní prostředky? V čem je rozdíl mezi soukromým a společenským vlastnictvím výrobních prostředků? - to jsou otázky, také patřící k tomu množství otázek, na které nejsou zřejmé, vzájemně souladné a životem potvrzené odpovědi v tradiční politické ekonomii, včetně marxistické politické ekonomie obecně, ani v politické ekonomii socialismu konkrétně. Proto tyto otázky objasníme.

Právo vlastnictví je jedno z mnohých práv, přiznávaných nejrůznějšími společnostmi. Realizuje se subjekty – vlastníky ve vztahu k vlastnictví, tj. objektu vlastnictví. Realizuje se jak v ohlášení, tak i v zamlčení. Přitom v životní praxi mohou být ohlášení potlačována činností zamlčení, která doprovázejí ohlášení. Příkladem tomu je narušení biblického přikázání „nepokradeš“ biblickým předpisem pro židy zabývat se lichvou v mezinárodním měřítku na korporativním základě, tj. příkaz „kradte a hlavně zajistěte, aby si všichni mysleli, že tento druh krádeže je povolen jen vám a to samotným Bohem“.

V koncepcích společenského uspořádání, vycházejících z dobrých úmyslů, nemohou být objekty vlastnictví lidé ani zjevně (otrokářství, feudalismus, nevolnictví), ani mlčky (kapitalismus se soukromým podnikáním v oprátce lichvářů, nebo v oprátce osobních „autorských“ práv na objekty „intelektuálního“ vlastnictví).

Z všech práv vlastnictví zaujímá zvláštní místo pojem *vlastnické právo výrobních prostředků*, protože z něho přímo či nepřímo pramení mnohé v zákonodárném regulování ekonomického života společnosti.

Pojem „vlastnické právo výrobních prostředků“ se obsahově dešifruje jediné jako právo řízení výroby a distribuce produkce buďto přímo, nebo přes pověřené osoby.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Pojem práva vlastnictví takových objektů, jako je země, její obsah, voda a další přírodní zdroje se obsahově dešifruje jedinečně jako právo organizovat práci lidí s cílem využití těchto přírodních zdrojů; a také jako právo omezit přístup k jejich nevýrobnímu využití (například k relaxaci).

Právo (ve smyslu subjektivního práva, uznávaného společností) a cena jsou kategorie, vlastní sociální organizaci, nikoliv přírodě. Při koupi práv takového druhu se platí vždy výsledek pracovní činnosti člověka: v minulosti, v současnosti nebo možný v budoucnosti. Nebo platba „ceny přírodních zdrojů a statků“, které samy o sobě nedisponují objektivní přírodní vlastností „cena“, představuje omezení nominální koupěschopností možností jejich využití, a také vytvoření zdrojů pro zaplacení prací, podporujících jejich obnovu silami samotné přírody.

Pojmy soukromého a společenského vlastnictví jsou spojeny se společenským rozdělením profesionalismu a jeho reprodukci při směně pokolení ve společenském sjednocení práce. Obsahově se dešifrují skrz to, jak se formuje okruh těch kdo řídí.

Vlastnictví je soukromé pokud personál, zabývající se obsluhováním výrobních prostředků v jejich komplexnosti, nemá uskutečnitelnou možnost okamžitě odstranit od řízení osoby, které neospravedlnily jeho naděje, a najmout nebo vyzdvihnout ze svého středu nové osoby do řídicích funkcí.

Vlastnictví je společenské pokud ti kdo řídí, pokud ztratili důvěru, neporadili si s povinnostmi ohledně zvyšování kvality řízení, mohou být okamžitě odstraněni z oblasti řízení iniciativou personálu, zabývajícího se obsluhováním daného komplexu výrobních prostředků, *čehož základem se jeví podmínka: sociální základnou řídicího korpusu nemůže být uzavřená sociální skupina, do níž je uzavřen vstup pro jiné sociální skupiny.*

Společenské vlastnictví na cokoli v jeho řídicí podstatě nelze zavést zákonem, protože:

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

- pokud převládá názor, že veřejné *de iure* znamená ničí *de-facto*, pak se ničí *de facto* stane soukromým osobním nebo korporátním vlastnictvím.
- Kromě toho, právní zavedení společenského vlastnictví je realizovatelné jen při určité úrovni rozvoje kultury společnosti, mravnosti a světonázoru, *minimálně jeho politicky aktivní části*.

Právo odstranit manažera z funkce – *neodebratelně vlastní společenskému vlastnictví* – může být společensky užitečné jen tehdy, pokud si personál uvědomuje, že jedinou příčinou pro odstranění manažera je jeho neschopnost řídit s potřebnou kvalitou řízení *podle společnosti podporované koncepce společenského života*. Konkrétně, příčinou pro okamžité odvolání může být využívání řídicí funkce někým pro osobní nebo klanově-rodinné obohacení díky zjevným krádežím, finančnímu aférizmu, vytvoření a podporování možností k získání monopolně vysokých platů a dalšího, co způsobuje přímou i nepřímou škodu okolí a potomkům.

Jinými slovy, právo společenského vlastnictví pramení ze světonázoru jednotlivých osob, tvořících společnost jako celek, a tradic kultury, automaticky (nevědomě) reprodukováných, a nikoliv z právních deklarací. To znamená:

Nejprve musí v kultuře společnosti a v psychice lidí vzniknout mravně-světonázorová základna, proměňující kolektivní vlastnictví výrobních prostředků na společenské vlastnictví, bez ohledu na jeho právní formu, a teprve poté se může panování společenského vlastnictví *de-facto* projevit v praxi řízení mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému společnosti a být právně zakotveno.

Pokud jsou přítomny jen právní formy, ale mravně-světonázorová základna chybí, pak *de iure* „společenské“ vlastnictví je odsouzeno být *de facto* soukromým vlastnictvím korporace manažerů-lumpů, jak

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické
tomu bylo z větší části v SSSR během celé doby jeho existence,
ačkoliv z různých důvodů v různých obdobích.

Soukromé vlastnictví může být jak osobní (rodinně-klanové), tak i „elitárně“-korporativní. Přitom korporace může být právně zakotvena jako privilegovaná třída (dvořané) nebo stav (kupectvo v Ruské říši), ale může být i právně nezakotvená a fungovat na mafiózních principech (byrokracie v SSSR). V případě soukromého korporátního vlastnictví může toto vnější formou vypadat a být právně zakotveno jako společenské vlastnictví. V SSSR vystupovalo „veřejné“ státní a družstevně-kolchozní vlastnictví formálně jako veřejné, ale z důvodu „elitární“ uzavřenosti a nekontrolovatelnosti „nomenklatury“ byrokracie ze strany společnosti, která začala z generace na generaci reprodukovat samu sebe v dynastiích, se veškeré „společenské“ vlastnictví reálně stalo soukromým „elitárně“-korporativním při nezájmu ostatního obyvatelstva SSSR. V tom se projevila reálná mravnost, panující v bezpartijní části společnosti i v KSSS. Během perestrojky a „demokratizace“ se tomuto reálnému životnímu faktu začalo přizpůsobovat zákonodárství.

Nyní, poté co byla vyjasněna otázka o vlastnictví výrobních prostředků a otázka o odlišnosti společenského vlastnictví výrobních prostředků od jejich soukromého vlastnictví, obrátíme se k názorům H. Forda na kapitál.

„Kapitál, pramenící z podniku, používaný na to, pomáhat pracujícím jít dopředu a zvýšit svůj blahobyt, kapitál množící možnosti práce a zároveň snižující náklady na sloužení společnosti, jsa dokonce v rukou jednoho člověka, nepředstavuje pro společnost nebezpečí. **Představuje přece výlučně každodenní záložní pracovní fond, svěřený společností dané osobě a sloužící společnosti. Ten, komu je podřízen, ho vůbec nemůže vnímat jako něco vlastního. Nikdo nemá právo považovat podobný nadbytek za soukromé vlastnictví,**

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické **protože ho nevytvořil on sám jediný. Nadbytek je společný produkt celé organizace.**“ (kapitola 13, „Na co být chudý?“)

Jak je z toho možné pochopit, ačkoliv byl H. Ford z právní stránky jedním ze soukromých vlastníků-kapitalistů, spoluvlastníkem Ford Motors na základě akcií, fakticky nicméně hodnotí Ford Motors i všechny ostatní podniky v USA a po celém světě jako majetek společného vlastnictví národů a lidstva celkově, který se nachází pod řízením těch či oněch konkrétních osob. A ačkoliv se nepouští do zkoumání otázky o tom, komu osobně společnost svěřila řízení toho či onoho společenského vlastnictví, a kdo uzurpoval řízení a, využívaje nevědomost lidí a defekty historicky zformované kultury, zneužívá právo soukromého vlastnictví (výrobních prostředků), - **ve své podstatě se H. Ford díky řečenému ukazuje být stoupencem socialismu.**

Tato okolnost vysvětluje pomlouvačný charakter marxistických článků o Fordovi a jeho činnosti:

Ve 20. století psychičtí trockisté⁸⁵ a jejich zákulisní kurátoři usilovali nikoliv o vybudování skutečně socialistické společnosti, ale o otrokářství⁸⁶ na základě *monopolního využití (ve formě marxismu-leninismu)* velké Ideje socialismu a spravedlivosti v uspořádání života společnosti, a proto viděli ve skutečně

85 Trockizmus ve své podstatě je schizofrenní, agresivní politicko-činná psychika, která se může maskovat libovolnou ideologií, libovolnou sociologickou doktrínou. Psychický trockizmus je historicky starší, než marxismus, ve kterém se velmi výrazně projevil. Trockizmus jako psychický jev je charakterizován tím, že ohlášení nesouhlasí se zamlčeními (nevyrčeným), výsledky konání nesouhlasí se sliby. „Demokratizátoři“, kteří zničili SSSR, údajně kvůli vybudování „normální buržoazní demokracie a občanské společnosti“ - jsou svou podstatou trockisté. O tom podrobněji dále a také v knize „Smutné dědictví Atlantidy. Trockizmus, to je včerejšek, ale ne zítřek“.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické socialistickém fordismu nebezpečí pro svůj projekt.

Z druhé strany, to že H. Ford vyjádřil ideje socialismu nezávisle na jemu zcela jistě známému marxistickému grafomanství, hovoří v prospěch jeho zdravého rozumu, protože skutečný socialismus na základě marxismu – při všem subjektivním přání mnohých upřímných komunistů v Rusku i ve světě být věrným marxismu – je objektivně neuskutečnitelný ze dvou příčin principiálního charakteru:

- Filosofie s „hlavní“ otázkou „co je prvotní: hmota nebo vědomí?“ odvádí od řešení úlohy o předvídatelnosti následků s cílem volby nejlepší varianty konání, bez čehož je nemožné řízení podle plné funkce. Jinými slovy, pokud zavčas nepředvídáte své možné konání a jeho následky, pak jak můžete vědomě vybrat konání, vedoucí k realizaci vědomě zvolených cílů?
- „Politická ekonomie“ marxismu je vybudována na vymyšlených kategoriích, které nepodléhají měření během praktické hospodářské činnosti („nutný výrobek“, „nadvýrobek“ - zkuste je rozlišit na skladě hotové produkce; „nutná pracovní doba“ a „doba nadpráce“ - ukažte hodiny které ukáží, kdy končí jedno a začíná druhé); objektivně nezměřitelné „pracovní náklady“ v mnohých druzích činnosti, položené do základu teorie tvorby cen; pozvednutí *účetní operace* „přenos ceny“ – tj. čísel – z účtu na účet,

86 Z téhož důvodu trvali na tom, že socialistické výrobní vztahy se nemohou zformovat v kapitalistické společnosti, v důsledku čehož je přechod k socialismu možný výlučně jen revoluční cestou pod jejich vedením. Přitom revoluční chaos byl nutný pro majitele a kurátory marxismu, aby během něho nelítostně zlikvidovali skupiny obyvatel, které by pro ně mohly představovat překážku v nastolení jejich tyranie pod hesly „vítězství socialismu“. Právě v důsledku takové strategie byly orgány VČK (předchůdce NKVD/KGB) v prvních letech sovětské moci na mnoha místech prototypem hitlerovského gestapa, jen v židovské verzi.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické *kompletně podmíněné aktuálními zákony*, do statusu údajně objektivně existujícího ekonomického procesu – přenosu *objektivně neměřitelné hodnoty* výrobních prostředků na vypouštěnou produkci atd. atp.). V důsledku toho marxistická politická ekonomie nemůže být vztažena k účetnictví, na jehož základě se buduje řízení na mikroúrovni v ekonomice a které rodí statistiku, nutnou pro analýzu, modelování, plánování a řízení na makroúrovni mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému.⁸⁷

Vrátíme se k citovanému místu v knize H. Forda. Ford pokračuje:

„Pravda, idea jednoho člověka osvobodila celkovou energii a nasměrovala ji k jednomu cíli, ale každý pracovník je účastníkem tohoto díla. Podnik by se neměl nikdy vnímat jen s ohledem na současnost a osoby s ním spojené nyní. Podnik musí mít možnost rozvíjet se. Vždy je třeba platit vyšší mzdy. Každému účastníku by měla být dána slušná odměna, bez ohledu na to, jakou roli hraje.

Kapitál, který nevytváří stále novou a lepší práci, je méně užitečný než písek. Kapitál, který stále nezlepšuje každodenní životní podmínky pracujících a nezavádí spravedlivý plat za práci, neplní svůj důležitý úkol. Hlavní cíl kapitálu není získat co nejvíce peněz, ale dosáhnout toho, aby peníze vedly ke zlepšení života.“ (kapitola 13, „Na co být chudý?“)

Jaký závěr je třeba udělat z posledních dvou odstavců, ačkoliv ho H. Ford sám neudělal? – Pokud je řečeno, že „*Podnik by se neměl*

87 O neadekvátnosti filosofie a politické ekonomie marxismu podrobněji viz práce „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“, „Mrtvá voda“, „Krátký kurs...“

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické nikdy vnímat jen s ohledem na současnost a osoby s ním spojené nyní. Podnik musí mít možnost rozvíjet se. (...) Kapitál, který stále nezlepšuje každodenní životní podmínky pracujících a nezavádí spravedlivý plat za práci, neplní svůj důležitý úkol. Hlavní cíl kapitálu není získat co nejvíce peněz <jeho majitelům>, ale dosáhnout toho, aby peníze vedly ke zlepšení života <všech>.“, je řečeno „A“, ale je třeba říci i „B“. Konkrétně:

Protože právně soukromý kapitál je ze své podstaty a původu majetkem společnosti, a nikoliv osobní nebo rodinné vlastnictví, pak řízení kapitálem se musí ve všech případech předávat ne právním dědicům-příbuzným podle jejich pořadí dědických práv, jak se to děje v případě osobního nebo rodinného majetku, ale *nejlepšímu (podle mravně-etických a profesionálních kvalit) ze skupiny manažerů-kandidátů na obsazení funkce nejvyššího vedoucího podniku nezávisle na jeho původu* a nezávisle na tom, jak se ta funkce nazývá – majitel, předseda správní rady, generální ředitel, top-manager a podobně.

Ale ačkoliv sám Ford to neudělal a předal řízení „Ford Motors“ svým příbuzným⁸⁸, dostal se velmi blízko aby tu hranici přešel a tím

88 Možná proto že upřímně věřil, že jeho následníci nejvíce odpovídají z profesionální stránky úkolům řízení a rozvoje „Ford Motors“. Kromě toho, bylo to uděláno v podmínkách tlaku na psychiku historicky zformovaného a právně zakotveného institutu soukromého vlastnictví výrobních prostředků při absenci rozvinutých právních forem *zespolečenštění* (ve výše uvedeném smyslu) soukromého vlastnictví výrobních prostředků.

Zde je nutné provést paralelu a ukázat, že v SSSR se při formálně právním panování společenského vlastnictví výrobních prostředků projevila tendence k předávání řízení zakladatelů firem (značek) svým dětem a příbuzným: synové leteckých konstruktérů A.N.Tupoleva, A.I.Mikojana, blízcí příbuzní mnoha dalších mimořádných postav-zakladatelů sovětské vědy a techniky zaujímalí a zaujímají daleko ne poslední funkce ve firmách, založených jejich staršími příbuznými. Nakolik je taková praxe smysluplná pro společnost, nechť soudí každý sám.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické proměnil právně soukromé vlastnictví výrobních prostředků na veřejné – právně i fakticky.

Jen při variantě dědění práva řídit podnik nejdůstojnějším z uchazečů – nezávisle na jeho právech dědění rodinného majetku zakladatele firmy – „kapitál množící možnosti práce a zároveň snižující náklady na sloužení společnosti, jsa dokonce v rukou jednoho člověka, nepředstavuje pro společnost nebezpečí.“

Ale ještě jednou zdůrazníme, že právo společenského vlastnictví výrobních prostředků pramení ze světónázoru jak konkrétních osob, tak i společnosti celkově, a nemůže být realizováno navzdory panující mravnosti a světónázoru zákonodárně⁸⁹.

Nejdřív musí v kultuře společnosti a v psychologii lidí vzniknout mravně-světónázorová základna, proměňující **vlastnictví výrobních prostředků kolektivního využívání** na společenské nezávisle na jeho právním zakotvení, a teprve potom se panování

Potomci se zdaleka ne vždy ukazují takovými génii v daném díle, jakými byli zakladatelé firem. V roce 1975 se firma Ford Motors pod vedením potomků Forda ocitla ve velkých problémech. Byla spuštěna sériová výroba modelu Edsel, který byl nazván v čest syna zakladatele, Edsela Forda, který nedávno zemřel. Kvalita toho automobilu byla nízká, design byl odpudivý, v důsledku čehož se velmi špatně prodával a modely zůstávaly na skladech nebo putovaly na sešrotování.

Existuje názor, že sovětský nadzvukový dopravní letoun Tu-144 selhal proto, že Alexandr Tupolev – syn Andreje Tupoleva, zakladatele, zaujal své místo po protekci otce, nicméně bez schopností.

89 Ačkoliv zákonodárství může zčásti podporovat formování ve společnosti konkrétní mravnosti a vnímání světa. Při tom je třeba mít na paměti, že zákonodárství jako takové, jsa jedním z projevů konkrétní koncepce uspořádání života společnosti, v závislosti na obsahu koncepce, která panuje nad životem společnosti, může jak podporovat mravně-etický rozvoj společnosti, tak i podporovat jeho degradaci.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické společenského vlastnictví de-fakto projeví v praxi řízení mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému společnosti a bude ukotveno právně.

Jen při přítomnosti v kultuře společnosti takové mravně-světónázorové základny, stabilní při směně pokolení, je možné jak odstranění od vedení neodpovídajících vedoucích iniciativou zdola, tak i předání řídicích funkcí nejdůstojnějšímu pokračovateli díla.

Ale taková mravně-světónázorová základna neexistovala ani v USA v době H. Forda, ani v Rusku v r.1917. Nevznikla ani v SSSR, kde se „veřejné“, hlavně v post-stalinské době, vnímalo většinou společnosti jako bezprizorní „ničící“, které je možné podle možností likvidovat a přisvojovat si úlomky. V důsledku toho byl umožněn rozpad SSSR a privatizace „sovětského dědictví“ finančními a burzovními spekulanty-nájezdníky při lhostejnosti ostatní části obyvatel, která v tomtéž neuspěla.

Při převládajícím chápání ve společnosti toho, že **společenské vlastnictví je osobní vlastnictví každého, ta jeho část, kterou on sám vyčleňuje (bezprostředně nebo zprostředkovaně skrz instituty jeho státu) ze svého výlučně osobního nebo rodinného využívání do společenského využívání více či méně širokého kruhu osob**, by rozpad SSSR ani privatizace „sovětského dědictví“ nebyly možné. Pokusy konat tím směrem by byly hodnoceny politicky aktivní částí obyvatel jako vyjádření zjevného šilenství nebo jako cílevědomá agrese nositelů degradačně-parazitické mravnosti a sektaly by se s efektivním preventivním opatřením skutečných, tj. konceptuálně gramotných bolševiků-komunistů.

Část II.

Historická zkušenost bolševismu ve 20. století a perspektivy

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu o bolševismus ve 20. století

H. Ford ve věku 59 let, jsa už zmoudřelým člověkem, ve své knize „Můj život, mé úspěchy“ v roce 1922 – v roce vzniku SSSR⁹⁰ – vyjádřil přání, které jsme už uváděli dříve v kapitole 4.4:

„Je třeba vytvořit systém, který by nezávisel na dobré vůli štědrých, ani na zlostnosti egoistických zaměstnavatelů.
Ale pro to je třeba najít první podmínku, reálný základ.“

On sám osobním příkladem řízení „Ford Motors“ ukazoval, že přechod společnosti k jinému, efektivnějšímu způsobu výroby, orientovanému na garantované uspokojení životních potřeb většiny, která se více či méně dobrovolně a svědomitě účastní práce na blaho celé společnosti, - je věc zcela reálná a uskutečnitelná.

H. Ford to dokázal prakticky na úrovni mikroekonomiky v podmínkách biblicko-talmudické degradačně-parazitické makroekonomiky, vybudované na principech mafiózně organizovaného panování lichvářství a burzovních spekulací, podporovaných vší mocí státu a jeho právní mašinérií.

Přitom H. Ford jako podnikatel konal jen na úrovni mikroekonomiky, neměl možnost měnit zákony a státní zřízení USA tak, aby odpovídaly principům „fordizmu“ - první americké verze bolševismu ve své podstatě. Chápaje omezenost možností takového druhu, H. Ford v r.1918 koupil noviny „Deaborn independent“ a z jejich stránek vyjadřoval své názory na historicky zformovanou organizaci společenského ekonomického a politického života USA i světa, a dával jí do protikladu principy „fordizmu“ jako organizačního základu jiného způsobu života civilizace, závislé na technosféře a výrobně-distribučním systému.

90 30.12.1922

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Ale H. Ford nedosáhl úspěchu jako propagandista idejí a vůdce společenské iniciativy ohledně transformace společenského života. Navíc, bylo mu nabídnuto ukončit svou společensko-politickou činnost pod hrozbou bankrotu. Po startu publikací článků v „Deaborn independent“, na téma společensko-politických a ekonomických otázek a role židovstva v nich, se H. Ford setkal s organizovaným odporem šíření novin a svobodnému posuzování dané problematiky ve společnosti. Ta protisíla zesílila tlak po publikaci knihy „Mezinárodní židovstvo“, ve které byly vydány články, publikované dříve v „Deaborn independent“. Kampaň tlaku a očerňování proti H. Fordovi pokračovala během celých 20. let a skončila tak, že když H. Ford viděl nepřítomnost citelné podpory jeho názorů na společensko-politické a ekonomické otázky ve společnosti, ukončil svou publicistickou činnost.

Během té mnohaleté antifordovské kampaně se děly různé věci. Majitel filmového studia „20th Century Fox“ jménem židovské „veřejnosti“ USA napsal H. Fordovi dopis, v němž mu navrhoval ukončit vystoupení ohledně „židovské otázky“ a v opačném případě sliboval zahrnout do filmové produkce jen záběry z havárií automobilů Ford, doprovázejí je odpovídajícími komentáři o množství zemřelých, zraněných a o *technických* příčinách havárií. Ta kampaň vrcholila tím, že H. Fordovi byl předložen na podpis text jeho distancování se od veškerých dříve publikovaných názorů na židovskou otázku, a s omluvou před židovskou „veřejností“.

„Detaily omluvy a distancování se byly vypracovány jeho dvěma představiteli a dvěma široce známými židovskými činiteli: Luisem Marshalllem a kongresmanem Nathanem Perelmanem. Marshall napsal text distancování se, který se, jak spoléhal, stane základem pro fordovskou omluvu před židovstvem a ... postaví automobilového titána do směšného světla. „Pokud bych měl jeho peníze“, - řekl Marshall příteli - „nepodepsal bych tak ponižující prohlášení ani za 100 milionů dolarů!“ K obrovskému

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu
překvapení Marshalla byl omluvný dopis publikován bez
jediné změny a stál pod ním podpis Forda.

V tom dopise se stavěl důraz na „mimořádnou
vytíženost“ velkého byznysmena, která mu nedala
možnost věnovat patřičnou pozornost článkům, které
vycházely v „Deaborn independent“. Přiznávalo se, že
obvinění proti židům měly nespravedlivý a falešný
charakter. „Velký Ford“ smířeně prosil o prominutí „těžce
zkoušený židovský národ“ za „neprověřená tvrzení a
omyly“ vycházející v novinách Forda.

Omluva Forda se setkala s otevřenou radostí „židovské
veřejnosti“. „Antisemité celého světa drží smutek!“ -
spokojeně vrněl jidiš-tisk. Ale pokál se před nimi ve
skutečnosti „hrdý Američan“?

Po smrti Forda vyšlo najevo, že žádnou omluvu židům
nepodepsal. Podpisy pod distancováním se a omluvným
dopisem Shapira⁹¹ byly zfalšovány jeho pomocníkem –
Harry Bennetem, který se k tomu přiznal v roce 1951 v
časopisu „True“ (Pravda): „Zavolal jsem Fordovi. Řekl
jsem mu, že „omluva už má obrysy“ a dodal „působí
špatně“. Pokusil jsem se mu přečíst text do telefonu, ale
on mě zastavil. Tehdy jsem zfalšoval podpis Forda na
dokumentu. Vždy jsem uměl jeho podpis velmi dobře.
Potom jsem předal papír Marshallovi. Podpis byl ověřen a

91 Chicagský advokát Aron Shapiro podal v roce 1927 soudní oznámení na
H.Forda s obvinění z pomluvy. Příčinou bylo, že Ford prohlásil, že
Shapiro a další osoby židovského původu se účastní ve spiknutí, který má
za cíl ovládnutí amerického zemědělství. Věc už se řešila u soudu, když k
soudu dorazila omluva s podpisem Forda se zřeknutím se obvinění, které
dříve prohlašoval. („Mezinárodní židovstvo“, str. 22)

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu tím byla věc hotová“ („Mezinárodní židovstvo“, [„Москвитянин“](#) 1993, str.22-23, úvod vydavatele).

Ve spojení s tím, že ústup Forda ze svých pozic se reálně neodehrál, je nutné vzpomenout ještě jeden fakt, uváděný v citovaném úvodníku k „Mezinárodnímu židovstvu“:

„Tak, Bernard Baruch byl nazván (Fordem) „konsulem“ Jidáše v Americe, „všemocným židem“ a „nejmocnějším člověkem“ během války (první světové). Když se američtí reportéři zeptali Barucha na komentář na „tituly“ jemu dané, **nejbližší poradce všech prezidentů USA první poloviny 20. století** (zvýraznění naše) se pokusil vybruslit vtipkováním: „Snad si nemyslíte, že budu něco z toho popírat?!“ („Mezinárodní židovstvo“, předmluva, str.5).

Tak ve své podstatě sám Bernard Baruch mlčky potvrdil pravost hodnocení H. Forda role židovstva v dělání nadstátní globální politiky, včetně organizace první světové války a revolucí v Rusku a Německu, o čemž H. Ford psal mimo mnoha dalších věcí.

Ale, uváděje spoustu faktů, týkajících se role židovstva v dělání vnitřní a vnější politiky států Evropy a USA, a také v globální politice, a opíraje se na falešné „Protokoly Sionských mudrců“⁹², H. Ford nebyl schopný osvětlit jejich roli správně. Z našeho pohledu jednou z příčin byla neznalost mnoha faktů historie lidstva, a tím podmíněné nechápání jejího obecného chodu v minulosti a možného směru v budoucnosti.

Ale kromě toho, z textu jednoho interview, daného H. Fordem novinám „New York Times“, je možné pochopit, že při zneužití nevědomosti H. Forda ohledně historie globální civilizace a také při

92 O „protokolech“ viz rozbor VP SSSR „Fašizující „semitizmus“ z pohledu člověčnosti“ („Фашиствующий “семитизм” с точки зрения человечности”, 1998)

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu zneužití absence systémově celostných sociologických představ u něj, samo „židovstvo“ zavleklo Forda do činnosti, kterou ono samo poté nazvalo „antisemitskou“. V roce 1915 učinil H. Ford pokus zastavit první světovou válku. Objednal loď, na které se se skupinou veřejných činitelů USA vydal k břehům Evropy, aby inicioval mírová jednání. Mírová iniciativa H.Forda nebyla úspěšná. Ale později řekl jednomu novináři z „New York Times“ následující:

„Sami židé mě přesvědčili o tom, že existuje přímé spojení mezi mezinárodním židovstvem a válkou. Na naší lodi se nacházeli dva velmi ctihodní židovští činitelé. Ještě jsme neurazili ani 200 mil, když mi začali vnucovat myšlenky o tom, že židé ovládají celý svět pomocí kontroly nad zlatem⁹³. Nechtělo se mi jim věřit, ale oni se pustili do detailů, aby mě přesvědčili ohledně prostředků, využívaných židy pro kontrolu nad válečnými akcemi... Mluvili tak dlouho a s takovou znalostí díla, že mě přesvědčili.“ („Mezinárodní židovstvo“, citované vydání, str. 13)

93 Nejrychlejší transoceánské lodě těch dob (Mauritania a Lusitania) pluly rychlostí okolo 25 uzlů (25 námořních mil za hodinu); další „patřičné“ lodě křižující Atlantik pluly kolem 20 uzlů; třetisortní – 13-17 uzlů. Pokud byl Ford na „pořádné“ lodi, pak neuběhlo ani 10 hodin od okamžiku nalodění, pasažéři jen přišli k sobě po rozloučení v přístavu a zabydleli se, co Henry Fordovi začali vnucovat určité myšlenky. Vpředu byla týdenní plavba, útulné kajuty a procházky po palubě, ze které se odkrývá pohled na oceán, což podporuje zamýšlení...

Ale jak je možné pochopit z historie Egypta a citátů z Bible, které jsme uvedli v příloze, ti dva židé měli pravdu s výjimkou jednoho: pokud ne světem, pak Západní regionální civilizací řídili k té době následníci dávné egyptské hierarchie, prostřednictvím biblické kultury celkově; a v jejím rámci – prostřednictvím kontroly jak nad židy, tak i nad financemi, které kontrolovaly klany židovské lichvářské „aristokracie“.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

H. Forda se podařilo vtáhnout do „židovské otázky“ nejen v důsledku jeho nevědomosti v oblasti historie a sociologie, ale i proto, že lépe chápal organizaci a algoritmiku systémové celostnosti mnohaodvětvové výroby a rozdělení produkce, než organizaci a algoritmiku psychiky jedince a algoritmiku kolektivní psychiky, kterou vytváří.

To neznamená, že nevnímal zvláštnosti psychiky lidí a neuměl na tom základě organizovat lidi do kolektivní činnosti. Pokud by byl nevnímový k odlišnostem lidí v organizaci jejich psychiky a charakteru jimi formované kolektivní psychiky, řídicí kolektivní činnost, pak by nevznikla firma „Ford Motors“ v té podobě, jak ji známe. Ale ačkoliv H. Ford byl více strojní inženýr, technolog a organizátor, než „inženýr lidských duší“⁹⁴, přece jen spatřil a řekl to hlavní, co charakterizovalo jeho současníky a krajany:

„Výběr <kandidátů na posun do řídicích pozic> není těžký. Probíhá sám sebou navzdory všelijakým řečím o nedostatku příležitostí posunout se vpřed. Průměrný pracovník si více cení dobrou práci než povýšení.

Jen kolem 5% všech těch, kdo získává mzdu <tj. aktivního dospělého obyvatelstva>, souhlasí s tím vzít si na sebe odpovědnost a zvětšit práci <tj. zvětšit starost o společném díle>, spojenou se zvýšením platu <přechodem na řídicí funkci>. Dokonce počet těch, kteří by chtěli být vedoucími brigád, je jen okolo 25%, a většina z nich se o to zajímá jen proto, že je zde vyšší mzda než u stroje. Lidé s tíhou k mechanice, ale obavami z řídicí funkce a odpovědnosti, z větší části přecházejí na

94 Termín, kterým J.V.Stalin charakterizoval spisovatele, protože právě jejich tvorba v dorevoluční epoše ve mnohém formovala mravnost a světonázor vyrůstajících pokolení vzdělaných lidí (v smyslu umějících číst).

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu výrobu nástrojů, kde je plat citelně vyšší než v obvyklé výrobě. Drtivá většina nicméně chce zůstat tam, kde jsou. CHTĚJÍ BÝT VEDENI, CHTĚJÍ, ABY VE VŠECH PŘÍPADECH ROZHODOVALI JINÍ A ABY Z NICH BYLA SŇATA ODPOVĚDNOST <A STARÁNÍ SE>⁹⁵. Proto hlavní těžkost, nehledě na velkou nabídku, spočívá ne v tom, najít ty kdo si zaslouží povýšení, ale najít ty, kdo ho chtějí.“ (zvýrazněno námi, kap. 6, „Stroje a lidé“)

Jak je jasné z knih H.Forda, nepokoušel se odhalit příčiny vzniku neodpovědnosti a bezstarostnosti převládající ve společnosti, a doprovodného příživnického spotřebitelského vztahu ke všem druhům moci a jejím nositelům. Přitom jde o USA a je přijato myslet si, že:

- společenské uspořádání je demokratičtější, než v monarchistické Evropě, pokračující v podpoře mnoha tradic stavovskey-kastovního uspořádání jak v epoše pádu monarchií (19-20. století), tak i v post-monarchistické epoše – díky psychologické setrvačnosti;
- každému jedinci je poskytnuto více svobody, než ve starých státech Evropy a Asie, kde je svoboda vyjádření a tvorby jedince tak či onak potlačena historicky zformovanými tradicemi, které mají kořeny v hluboké minulosti;
- příchozí do USA byli údajně skuteční svobodomilci, kteří kvůli osobní svobodě opustili svou etnickou vlast, a své děti a vnuky – původní Američany v prvním a dalších generacích – také vychovávali v duchu svobody⁹⁶.

95 Ve své podstatě takový vztah mnohých lidí k životu stírá rozdíl mezi člověkem a *pracovním dobytkem*, jehož pán nese odpovědnost za jeho činy a stará se o něj.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Ale *svoboda reálně* je především svoboda volby a vložení na sebe odpovědnosti a starání se o osudy druhých a o prosperitě všech.

Jinými slovy, pokud se z jedné strany většina Američanů vyhýbá tomu vzít na sebe odpovědnost a starost o dílo, na což narazil H. Ford, pak ta většina není svobodná a nachází se pod mocí menšiny.

Z druhé strany, H. Ford si všímá:

„Židy zákonitě potkáme ve vyšších kruzích – tam, kde je soustředěna veškerá moc. V tom spočívá podstata židovské otázky. Jak se jim daří dostat se na samotný vrchol ve všech zemích? Kdo jim pomáhá?.. Co tam dělají?.. V každé zemi, kde se židovská otázka stává životně důležitou, se vyjasňuje, že její příčina je v židovském umění držet moc pod svou kontrolou. Zde ve Spojených státech je to nevyvratitelným faktem: za posledních 50 let tato menšina dosáhla takové úrovně kontroly, jaká by byla nemožná pro jakoukoliv jinou národnost, která je počtem mnohonásobně převyšuje.“
(„Mezinárodní židovstvo“, citované vydání, str.9)

V jiném chápání je svoboda: přijetí na sebe, *především z vlastní iniciativy*, moci – té či oné kvality, plnosti a šíře.

Ale v závislosti na tom, nakolik je přijetí moci na sebe doprovázeno odpovědností a starostí o osudy druhých a blahobyť všech a co konkrétně se chápe a rozumí pod blahobytem osobnosti a společnosti – natolik se svoboda jeví svobodou, a nikoliv všechno-si-dovolováním ve vztahu k okolí.

-
- 96 Jinými slovy, stížnosti H.Forda by byly lehce vysvětlitelné v podmínkách Ruska, kde bylo nevolnictví zrušeno jen dvě generace před narozením Forda a jeho vrstevníků, a tradiční psychologie nevolnictví a chování lidí ještě neuspěla změnit se na jinou psychologii. Jiná věc je, že pro Rusko je problém najít hodnověrnou statistiku o tomto procesu.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Společnost je obvykle lhostejná k otázce, kdo personálně realizuje starost o lidské soužití všech. Tím více se to týká davu, více či méně spokojeným se svým spotřebitelským statutem a pracovními náklady na jeho zajištění. Otázka o personálním složení moci vyvstane jen tehdy, když ty či ony společenské skupiny nebo většina společnosti jsou s činností moci nespokojeni.

Právě v důsledku nesouhlasu takového druhu s historicky zformovaným společenským uspořádáním a jemu vlastním systémem výroby a rozdělení produkce, H. Ford uvažoval pro to, aby ho nasměrovali na „židovskou otázku“.

Ale když se s ní setkal, nepustil se do analýzy příčin vzniku psychologických rozdílů v motivaci chování představitelů židovského prostředí a ostatní původem mnohonárodnostní americké společnosti. Jen popsal tento obecně známý fakt.

Příčina „židovské otázky“ není v „židovském umění držet moc pod svou kontrolou“, jak píše Ford, ale v jiných okolnostech, týkajících se algoritmiky psychiky osobnosti, jejichž studováním se zabývat nezačal, konkrétně:

- zacílenosti na získání moci nebo absence takové zacílenosti;
- mocenské kroky lidí, kteří si osvojili ty či ony kvality moci v té či oné šíři a plnosti, odlišující je od mocenských představitelů jiných kultur v té samé struktuře moci a těch samých společensko-historických okolnostech.

Takzvané „židovské umění držet moc pod kontrolou“ je jen důsledek neidentifikovaných, nepochopených a Fordem neuvedených příčin – statisticky projevených odlišností v algoritmice osobnostní psychiky židů a nežidů.

První příčina stálého vzníkání „židovské otázky“ ve všech davově-„elitárních“ společnostech, kde je židovská diaspora, spočívá v

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu tom, že v těch situacích, kdy drtivá většina nežidů, jak si všiml sám Ford, se vyhýbá vzít na sebe mocenskou roli a odpovědnost, židé se nejen nevyhýbají vzít jakoukoliv moc, ale v mnoha případech uměle vytvářejí situace, ve kterých by tu či onu moc mohli převzít.

Druhá příčina, sebou vlastně představující „židovskou otázku“, která uzrála pro „pogrom“ toho či jiného druhu, spočívá v tom, že vláda/moc, podřízená představitelům historicky zformovaného tradičního židovstva – *v důsledku jemu vlastní specifiky konání, podmíněné ještě hlubšími a staršími příčinami* (ve své většině neznámými ani rabinátu) – *je ostatní společností vnímána jako jemu nepřátelská, parazitující⁹⁷ na něm.*

Identifikace a chápání těch hlubších příčin, starších, než historicky reálné židovstvo a jeho kultura, znamená chápání pramenů „židovské otázky“⁹⁸.

Řešení židovské otázky spočívá v praktické odpovědi na otázku:

97 Prohlášení, že židovská kultura je založena na parazitismu, vyvolává automaticky u mnohých, nezávisle na jejich původu, emocionální, bezmyšlenkovitou reakci odmítání. Proto ještě jednou připomeneme: půjčování na úrok je parazitismus a způsob utlačování druhých i potomků, a je systémotvorným faktorem v biblické kultuře.

Systém obchodování osobními autorskými právy a právy „intelektuálního vlastnictví“ je namířen na to, aby kultura, konkrétně výdobytky vědy a techniky, přestaly být majetkem všech. To je také systémotvorný parazitizmus a způsob utlačování ostatních a potomků, který se rozvíjel ve 20. století v biblické civilizaci.

Těm, kdo proti takovému hodnocení institutu osobních autorských práv a práv na „intelektuální vlastnictví“ protestuje, je třeba se zamyslet a nezakrývat otázkou o tom, jak bude společnost ekonomicky podporovat tvůrce, jinou otázkou: jak ochránit společnost před systémem, ve které se řídí na základě korporativně-monopolního skupování práv na využití těch či oněch výdobytků kultury a vědy a techniky konkrétně.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Je možné změnit v davově-„elitární“ společnosti panující algoritmiku psychiky židů a ne-židů tak, aby byl konflikt vyčerpán, aby ve společnosti nastala harmonie ve vzájemných vztazích nezávisle na jejich původu, a samotná společnost a každý člověk v ní aby přebývali v harmonii s biosférou, Vesmírem a Bohem? A jestli je to objektivně možné, jak to prakticky udělat?

Avšak bez identifikace kořenů „židovské otázky“ na ní H. Ford nemohl dát adekvátní odpověď. Protože H. Ford byl více zaměstnán řízením „Ford Motors“, a sociologickou a historickou problematikou se zabýval povrchně a mimochodem ve svém volném čase, stalo se, že neidentifikoval a nenazval svým jménem ty hlubší a starší příčiny.

98 Pohled VP SSSR na původ „židovské otázky“ je vyložen v práci „Mrtvá voda“, a podrobněji v pracích „Sinajský pochod“, „Měděný jezdec, to vám není měděný had...“, „Smutné dědictví Atlantidy“, „K Bohoděržaví“, „Mistr a Markétka: oslava démonizmu? nebo evangelium vněkonfesní víry“.

Zde objasníme otázku jen krátce. Žrectvo starověkého Egypta mravně-eticky degradovalo a zachtělo dosáhnout neomezené globální vnitrosociální moci. Vidělo bezvýchodnost silových cest dosažení toho cíle a přešlo k vybudování světové nadvlády metodou „kulturní spolupráce“. Podstata tohoto nového (pro tu dobu) způsobu agrese spočívala v tom, sestrojiti (vybudovat) kulturu, která by ty národy, které ji přijmou, uvrhla do závislosti na kurátorech daného projektu. Historicky reálně se touto kulturou stala biblická kultura. Pro rozšíření této kultury a řízení projektu byl nutný nástroj. V roli takového nástroje bylo během egyptského zajetí s pomocí 40-letého kočování po Sinajské poušti vypěstováno historicky reálně židovstvo s pomocí metod a-la šlechtění hospodářských zvířat, s nějakou dodanou „magií“ navíc. Potom bylo na ten základ naroubováno historicky reálně křesťanství – učení Saula = apoštola Pavla, které na dva tisíce let nahradilo skutečné učení Krista, a Starý zákon byl doplněn o talmudické komentáře. Tak se zformovala reálná biblická kultura a její sociologie.

Sociologická doktrína biblického projektu, odkrývající podstatu „židovské otázky“, je uvedena v Příloze na konci této práce.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu
Specifičnost chování drtivé většiny představitelů tradičního židovstva, nepřijatelného pro okolí, zůstala u Forda historicky příčinnodůsledkově nepodložená a nepochopená, a historické perspektivy, alternativní jejich parazitickému světovému panování zůstaly neobjevené.

To dalo osnovu pro odpověď vůdců židovstva v USA – v osobě Bernarda Barucha, nejprve se zasmát nad novináři: „Snad si nemyslíte, že něco z toho budu popírat?!“ — a co by měl popírat Baruch? - On, stejně jako každý židovský internacista, — upřímně souhlasil s názorem, vyjádřeným „antisemitou“ Fordem:

„Mezinárodní žid panuje... ale ne proto, že je bohatý, ale proto, že je vysoce obdařen trhoveckým a mocenským duchem, vlastním jeho rase. Předejte dnes světové panování mezinárodního židovstva libovolné jiné komerčně vysoce rozvinuté rase, a celý mechanismus světové vlády se pravděpodobně rozpadne na části, protože nežidé nemají určité vlastnosti, ať už dány od Boha nebo získané, kterými disponují židé.“ (citované vydání, str.76)

H. Ford se nezačal zabývat odpověďmi na otázky: konkrétní vlastnosti židů a nežidů, historicky reálně projevující se statisticky a odlišující je navzájem v chování, jsou geneticky a neměnně dány od Boha? nebo jsou kulturně podmíněné a mohou být změněny dobrou vůlí (s Boží pomocí) samotných lidí?

Pokud by H. Ford osvětlil tu problematiku podle pravdy, pak by B. Baruchovi a jemu podobným nebylo do smíchu nad novináři a čtenáři, protože nejde jen o osobní kvality (vlastnosti), kterými disponuje ten který žid a nedisponuje ten který nežid.

Jde o to, že osobnostní kvality jedněch a jejich absence u druhých jsou podmíněny v mnohém kulturou, formovanou a podporovanou v

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu řečišti doktríny konkrétní globální politiky. Přitom genetický aparát a kultura lidstva a národních společností jsou navzájem propojeny a vykazují vliv na sebe navzájem.

Podstata biblické doktríny je taková, že osobnostní kvality židů a nežidů jsou v ní určeny (viz Příloha) a určitým způsobem „naprogramovány“. Pokud by H. Ford osvětlil tu problematiku podle pravdy, pak by musel:

- buď souhlasit s biblickou doktrínou a podřídit se jí (prý, naše podstata je objektivně taková a neměnná, z toho plyne že je třeba se podřídit),
- nebo vypracovat alternativu.

Pokud by vyjádřil dokonce i jen krátce alternativní – ale závazně GLOBÁLNÍ – doktrínu, pak by B. Baruchovi a jemu podobným a kurátorům biblického projektu přestalo být do smíchu (tím spíše, že náklad „Deaborn Independent“ dosahoval půl milionu výtisků, které byly distribuovány po celých USA) nad žurnalisty a čtenáři: vznikl by jim problém neřešitelný v rámci biblického projektu, jehož podstata spočívá v tom, že je nemožné oponenty ani koupit, ani prodat jim sebe, ani domluvit se s nimi o „vzájemně výhodné“ spolupráci při vedení globální politiky v rámci biblické doktríny⁹⁹.

Ale protože se to H. Fordovi nepodařilo, vůdci a kurátoři

99 V takovém případě by Ford plně realizoval smysl svého jména a otevřel by cestu nové kvalitě života: „ford“ v překladu znamená „brod“ skrz vodní překážku. Voda často symbolizuje informaci nebo kulturu celkově. V daném případě je řeč o překonání biblické kultury, která zaplnila vodní překážkou cestu vpřed k Lidskosti.

Ale v té úzce aplikační průmyslově-organizační podobě, ve které se „fordizmus“ reálně uskutečnil, může být přizpůsoben prakticky v libovolné doktríně organizace života průmyslové civilizace, pokud k tomu bude vůle její konceptuální moci.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu mezinárodního židovstva se na jeho účet, na účet novinářů a čtenářů pobavili a přistoupili k využití „antisemitismu“ a rasismu H.Forda v globálním projektu pod názvem „Klaun s knírkem“¹⁰⁰. H.Ford do toho projektu vlezl sám v důsledku toho, že neobjevil a nepochopil kořeny „židovské otázky“, neodlišoval od sebe navzájem v jejich historicky reálném propletení objektivně odlišné společensko-historické jevy marxismu, bolševismu, socialismu, komunismu a různorodého sionismu. On, stejně jako Hitler a mnozí další dodnes, je ztotožňoval do jednoho jevu, údajně označovaného bez příčiny různými slovy.

100V televizi jednou zaznělo, že tak Charlie Spenser Chaplin nazval Adolfa Schicklgrubera-Hitlera.

Schicklgruber je židovské příjmení, pocházející od přezdívky „šekelgruber“, „výběřčí šekelu“, kterou měl člen občiny, který vybíral vnitřní daň v židovské občině, určenou rabinátem.

Hitler byl výběřčím šekelu. Jeho jméno je pro chápající globální historii ukazatel. „Holocaust“ je pokračování projektu „Klaun s knírkem“. Je to cynické, taková je však pravda zákulisní historie biblické civilizace. Charlie Chaplin, jako člověk určitým způsobem účastný na zákulisní historii, zparodoval A.Hitlera ve filmu „Velký diktátor“. Jeho kompletní verzi v USA obnovili s pomocí počítačových technologií a ukázali 17.02.2002 na Berlínském kinofestivalu.

„Podle původních představ Chaplina, ve finální scéně měla být zachycena scéna bratříčkování nepřátelských armád, společné tance. Avšak kvůli technické náročnosti takové scény (co je na tom náročného? - naše poznámka) byl nucen se jí vzdát. Na místo toho na konci filmu, ve kterém hraje dvě hlavní role – židovského kadeřníka a diktátora Adenoida Heinkela – pronáší monolog s výzvou k míru na planetě (jménem koho: židovského kadeřníka nebo židovského diktátora – klauna, který omámil prostoduché německé nacionalisty a Fordu podobné „antisemity“ na celém světě? - naše otázka při citování) (...)

Chaplin na filmu Velký diktátor pracoval přes rok a točil ho z vlastních peněz. Po vydání se stal komerčním trhákem, který překonal ve 40. letech rekordy v USA a Anglii.“ (RIA Novosti, 18.01.2002)

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

V důsledku tohoto nechápání H.Ford nerozpoznal v Hitlerovi provokatéra, vedeného biblickým „světovým zákulisím“, - imitátora boje za svobodu od židovského parazitismu a vykazoval podporu nacistické straně v Německu od samého jejího vzniku během celých 20. a 30. let, kdy v ní chybně viděl vyjádření svobodné vůle německého národa.

A zásluhy H.Forda v projektu „Klaun s knírkem“ byly zachyceny kurátory projektu jménem vůdce třetí říše – A.Hitlera: v červenci 1938 na své 75. narozeniny byl Ford vyznamenán křížem Nejvyššího řádu německého Orla. Poté se v židovském tisku opět rozjela antifordovská kampaň. H.Ford na ni podle slov jednoho ze svých přátel reagoval následovně:

„Oni (Němci) mě vyznamenali medailí... Oni (židé) požadují, abych ji vrátil, jinak se nebudu moct považovat za Američana. Necht' se zalknou! Nezřeknu se jí!“
(Mezinárodní židovstvo, str.33)

Do okamžiku, než imitátor boje za svobodu od židovského parazitismu začne válku, odsouzenou stát se světovou, zbývá o něco déle než rok. Ale H.Ford se nacházel v zajetí svých iluzorních sociologických a historických představ, ačkoliv sám napsal krátce po skončení první světové války 20. století:

„Nestranné vyšetřování poslední války, události, které jí předcházely a její důsledky nezvratně dokazují

Už byla válka, na frontách a v týlu umírali lidé, fungovaly koncentrační tábory, a vztah k A.Hitlerovi a židovské „elitě“, již byl Chaplin vyjadřovatelem jejích myšlenek, byl ironický...

Kdo by se chtěl Ch.Chaplina zastat, měl by pamatovat na to, že **zesměšněné zlo nepřestává být zlem a nejen nepřestává být nebezpečným, ale stává se ještě nebezpečnějším, protože je vnímáno jako směšné, nikoliv jako nebezpečné.**

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu
přítomnost ve světě mocné skupiny vládců, dávajících přednost tomu zůstat ve stínu, neusilujících o viditelné funkce a vnější atributy moci, nepatřící k žádnému jednomu národu, ale jeví se internacionálními – vládců, kteří využívají vlády, široce rozšířené průmyslové organizace, novinové agentury a všechny prostředky lidové psychologie – pro to, aby způsobili ve světě paniku. Je to starý trik hráčů – křičet „policie“, když je na stole mnoho peněz, sebrat je během paniky a zmizet. Ve světě je podobně síla, která křičí „válka“ a mizí s kořistí během zmatku národů.

Neměli bychom zapomínat, že nehledě na naše vojenské vítězství, světu se dosud nepodařilo rozdrtit ponoukavače, kteří pošvali národy proti sobě. Neměli bychom zapomínat, že válka je umělé zlo, které se může vytvářet použitím určitých technologií. Kampaň vojenského štváctví se vede téměř podle stejných pravidel, jako jakákoliv jiná kampaň. Za pomoci všemožných mazaných výmyslů vnucují národu nepřízeň k národu, se kterým chtějí vést válku. Ze začátku vyvolávají podezření u jednoho, poté u dalšího. Pro to je třeba všeho všudy několik agentů, s důmyslem a bez svědomí, a tisk, jehož zájmy jsou spojeny s těmi, komu válka přinese žádaný zisk. Velmi brzy se najde důvod k válce. Nepředstavuje nejmenší problém najít záminku, když je vzájemná nenávisť dvou národů dostatečně silná.“ (kapitola 17, „O různých tématech“)

Tyto události ukazují, že bolševická cílevědomost, objektivně vlastní H. Fordovi v jeho činnosti v rámci „Ford Motors“, byla při pokusu vyjít za hranice podniku zachvácená postraními silami,

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu zdeformována a dovedena do absurdna¹⁰¹ ve všem, co přesahovalo rámce jeho profesionalismu v roli technika a ekonoma. Hlavní příčina tohoto spočívá ve vlastní objektivní, a ne deklarované mravnosti H.Forda, která podminila jeho způsob chápání světa. V kultuře současné globální civilizace je možné identifikovat dva způsoby chápání světa¹⁰².

PRVNÍ - „Já-centrický“. V něm se myšlenkový strom rozvíjí různými směry od vlastního „Já“, které na sebe bere roli počátku souřadnic. V procesu rozvoje myšlenkového stromu se do jeho rozrůzněných větví vlévá nová a nová informace, týkající se

101 „Když se „mezinárodní židovstvo“ začalo šířit a vykazovat zcela konkrétní vliv, americký žid Isaak Lindman z organizace „American Hebrew“ vyžadoval, aby Ford dokázal existenci toho židovského spiknutí. Lindman prohlásil, že je připraven shromáždit nutné prostředky pro zapojení nejlepších detektivů a je připraven publikovat výsledky, ať už budou jakékoliv. Henry Ford vždy sympatizoval detektivům a policistům, proto se mu zdálo, že mu „dodali“ skvělý nápad. Je jen třeba, aby vyšetřování prováděli jeho lidé, ne „židovská klika“...

Automobilový král vytvořil speciální štáb a shromáždil skupinu pro provedení operace s názvem „Tajná světová vláda“. Do té skupiny vešli pestré osobnosti: dva společníci tajné služby USA, několik profesionálních detektivů a jednoduše „odvážní židologové“. „Odvážní hrdinové neviditelné fronty“ doslova jako stíny sledovali známé židovské činitele a posílali kódované zprávy svému šéfovi do Detroitu. Odvážní detektivové utratili spoustu peněz na objevení tajné telefonní sítě, spojující vrchního soudce Brandese a Bílý dům. Nepřekvapuje, že jejich úsilí bylo marné: tajná linie neexistovala.“ („Mezinárodní židovstvo“, str.20)

Ale dávné spiknutí přece jen existovalo, jen pracovalo na jiných – téměř obecně známých – principech: viz dodatky na konci knihy, a také práce VP SSSR „Mrtvá voda“, „Smutné dědictví Atlantidy“. Objevit je může každý zájemce, sedě doma a čtouce Bibli, Korán a mýty různých národů a učené knihy o historii, vzpomínky soukromých osob nebo veřejných činitelů...

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu nejrůznějších oblastí života a činnosti jedince a společnosti současníků i lidstva celkově. Myšlení na úrovni vědomí představuje jednotu proudu emocí a proudu jazykových konstrukcí a obrazných představ (to je možné nazvat *emocionálně-smyslovým nastavením duše*). Emoce zase představují výstup (ve *zkomprimované formě hodnocení* „špatně“ či „dobře“) **vědomě neuvědomovaných, mravně podmíněných** výsledků činnosti nevědomých úrovní psychiky na úroveň vědomí. Nevědomé úrovně psychiky ve svých možnostech zpracování informací mnohokrát překonávají úroveň vědomí¹⁰³.

Při Já-centrické algoritmicke psychiky je proud emocí podmíněn těmi okolnostmi, které bezprostředně ovlivňují osobnost. Ve výsledku se mění uvědomování si vlastního „Já“. Proto v závislosti na tom, v jakém emocionálním nalažení člověk s Já-centrickým způsobem vnímání začíná nějaké činnosti, v nich dosahuje větší či menší úspěchy nebo trpí krach. A mnohé procesy jednoduše není schopen zhodnotit proto, že za dobu pro to nutnou se u něj nejednou mění „počátek souřadnic“, ze kterého buduje myšlenkový strom, a pokaždé při změně počátku souřadnic se proces myšlení rozsypává aniž by bylo dosaženo výsledku, nebo je dosaženo lživého výsledku¹⁰⁴.

Je jen třeba zamýšlet se o tom, jaké reálné události stojí za vyprávěními, jejichž autoři a sestavitelé textů na něco obrací pozornost čtenáře, a od něčeho ho odvádí, když vydávají svědectví o něčem, ale nechápou podstatu toho co popisují.

102 O tom viz práce VP SSSR „Dialektika a ateizmus“, „Mistr a Markétka: oslava démonismu? nebo evangelium vněkonfesní víry“, „Přijď na pomoc mojí nevěře...“, „Smutné dědictví Atlantidy“.

103 Normální vztah vědomí a nevědomých úrovní psychiky je takový, že nevědomé úrovně nesou hlavní tíhu zpracování informací a vypracovávání chování, a úroveň vědomí se zabývá nastavením/úkolováním „autopilota“ nevědomých úrovní psychiky na řešení těch či oněch problémů a úkolů.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Z druhé strany, oceněním reálné mravnosti nositele Já-centrické algoritmiky psychiky a řízením jeho emocemi je možné dovést ho k určitým názorům a zabránit mu, aby došel k nějakým jiným, nežádoucím (pro kurátory procesu), názorům.

To se stalo i s H. Fordem: když se pokusil stát se společensko-politickým činitelem, dostal se pod kurátorství v důsledku toho, že mu byl vlastní Já-centrický způsob chápání světa. Nebudeme se zabývat obšírnou a hlubokou „psychoanalýzou“ a dokazováním tohoto faktu. Postačí to, že Já-centrizmus H. Forda se projevil i v názvu jeho knihy: „Můj život, **mé** úspěchy“. Pokud by jeho způsob vnímání nebyl Já-centrický, kniha by se nazývala jinak, například „Můj život, **naše** úspěchy“, - protože, jak nejednou píše na stránkách své knihy, všechny úspěchy Ford Motors nejsou jeho osobní úspěchy, ale úspěchy kolektivu, vzniklého a rozvíjejícího se pod jeho vedením na principech kolegiálních vztahů lidí, tj. na principech bolševismu. Kdyby H. Ford postupoval jinak, tak, jak postupovala většina podnikatelů jeho doby, pak by neexistoval Ford Motors v té podobě, v jakém historicky existoval, a pak by nejspíš nikdo kromě blízkých příbuzných ani nevěděl, kdo to byl Henry Ford.

Já-centrickému chápání světa je vlastní určitá kaleidoskopičnost, v tom smyslu, že se v něm různé pojmy ocitají rozrůzněnými, nemající vzájemné spojení: to se týká i vzájemných vazeb pojmů a objektivních jevů. Právě v důsledku takového druhu kaleidoskopičnosti, vlastní Já-

104 Jinými slovy, aby bylo možné dojít k něčemu novému a adekvátnímu

Životu, je nutné nejen znát nějakou množinu informací, ale také být v naladění, umožňujícím se toho dovtípit. V opačném případě proces myšlení požadovaným směrem buď nezačne, nebo když začne, odbočí na jiné téma, nebo se přetrhne. V důsledku nestability takového druhu u procesů myšlení u Já-centrického způsobu myšlení dokonce v těch případech, kdy o těchto problémech života společnosti začínají přemýšlet miliony, jen jednotky případů dojdou k životu adekvátnímu řešení.

Z toho vyplývá, že je třeba učit se být pánem své nálady - emocionálně-smyslového naladění duše.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu centrizmu, si H. Ford nevšiml ukázaného nesouladu mezi názvem knihy („mé úspěchy“) a jejím obsahem.

Já-centrismus algoritmiky psychiky a chápání světa je přirozený pro děti v procesu jejich osobnostního rozvoje. Ale v míře toho, jak člověk během dospívání obrací pozornost na vzájemné vazby dosud zdálo by se nespojených pojmů v jeho psychice a zdálo by se rozrůzněných jevů v životě, začíná hledat a vypracovávat v sobě alternativu Já-centrismu, ačkoliv si to nemusí vědomě uvědomovat a nemusí znát žádné pojmenování pro to, co jsme nazvali Já-centrismem, a jeho alternativ. Výsledkem hledání alternativy se formuje jiný způsob chápání světa.

DRUHÝ – Bohocentrické vnímání a chápání světa. V něm se myšlenkový strom rozvíjí v posloupnosti:

Bůh → tvárný Vesmír → předmět pozornosti člověka, *ve vzájemných vazbách toho předmětu se všemi ostatními, člověkem během života identifikovanými, objekty a subjekty.*

V tom chápání světa existuje „ladička“, zabezpečující soulad emočního a smyslového naladění duše člověka a Života jako takového:

Bůh-Všedržitel se nemýlí. Vše, co se děje, se děje nejlepším možným způsobem. Ale ve vztahu ke společnosti je to spravedlivé s dodatkem: *při těch mravech a etice, které jsou lidem objektivně vlastní*¹⁰⁵.

Uvědomění si tohoto faktu by mělo být doprovázeno radostí – kladnými emocemi a životním klidem. V takovém emociálně-smyslovém naladění pracuje algoritmika psychiky nejlepším způsobem a řeší problémy, stavěné Životem, a odstraňuje

105 Jinými slovy pokud se vám nelíbí, co a jak se s vámi děje, přehodnoťte svou mravnost a etiku a pomozte v tom stejném svému okolí. „Bůh nemění to, co probíhá s lidmi, dokud lidé sami nezmění to, co je v nich.“ (Korán, 13:12)

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu problémy dopuštěné v minulosti.

V Bohocentrickém vnímání světa se kaleidoskopičnost odstraňuje neustále, svět se stává stále detailnější mozaikou. „Počátek souřadnic“ je v něm v principu objektivně neměnný, což je nevyvratitelnou osnovou pro odstraňování všech chyb chápání světa a osobnostního rozvoje člověka.

Ale kultura současné civilizace je taková, že Já-centrizmus psychiky se v té či oné míře zachovává u většiny dospělých, a ti, kdo tak či onak přešel k Bohocentrickému vnímání světa, se v určitých okamžicích setkávají s Já-centrizmem pod vlivem nějakých jim vlastních chyb jejich zformované mravnosti. Intelektuální moc každého jedince a řešení všech problémů, kterými se zabývá, se vždy realizuje v rámci konkrétního způsobu chápání světa: buď Já-centrického nebo Bohocentrického.

H. Ford si zachoval do stáří Já-centrizmus algoritmiky psychiky, čímž se stal neadekvátním jako sociolog a veřejný činitel-praktik, ačkoliv v jedné z větví svého Já-centrického chápání světa byl schopen vyjádřit organizačně-ekonomické principy bolševismu a socialismu.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

6. Smysl a důsledky stalinského bolševismu

6.1. Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Historici a sociologové se s vzácnými výjimkami shodují na tom, že po revoluci 1917 v Rusku následoval pokus vybudování nové společnosti na principech, neslučitelných s principy organizace a fungování kapitalismu.

To je bohužel to jediné, v čemž historici a sociologové navzájem souhlasí, protože v závislosti na svých osobních sympatiích k tomu či onomu způsobu organizace života společnosti, chápou různě průběh událostí v předrevolučním období na konci 19. století – na začátku 20. století, a také různě chápou i průběh událostí po občanské válce v RSFSR-SSSR, kdy stranu a zemi vedl J.V.Stalin. V souladu s tím také různě hodnotí výsledky toho období, a v důsledku toho vidí různé perspektivy a možnosti jak Ruska, tak i lidstva celkově.

Avšak dokonce při vzájemně se vylučujících závěrech, ke kterým přicházejí a přicházeli historici a sociologové zabývající se problematikou tohoto období světové historie a současnou politologií, všechny je, se vzácnými výjimkami, spojuje jedno:

Pro ně je používání slov jako „komunismus“ nebo „socialismus“, „komunismus“, „marxismus“, „bolševismus“ a odvozených slov dáno z větší části jejich citem pro „literární styl“, „uhlazenost“ textu nebo ústní řeči, a nikoliv rozdíly smyslů každého z těchto slov, které jsou podmíněné svébytností reálných jevů v životě společnosti, které jsou pojmenovávány těmito slovy.

Ale pokud budeme podobně jako Trocký, Zjuganov, Gajdar, Chakamada, Javlinský a většina politologů používat ta slova v roli

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy vzájemně zaměnitelných synonym, pak je principiálně nemožné pochopit historii Ruska konce 19. století a 20. století. Nepomůže ani, pokud podle vzoru Hitlera, Forda a mnohých dalších, včetně dnešních „skinhedů“, biblicky-„pravoslavných“ „Rusů“ a dalších „patriotů“ a nacionalistů všech zemí, dodáme do té směsi ještě další skupinu synonym odvozených od slov „sionismus“, „judaismus“, „židovstvo“ atd.

A ačkoliv analytika a politické projektování, pramenící z takového druhu bezmyšlenkovité lhostejnosti k životu a svěbytnému smyslu každého ze slov živého jazyka každého národa, je v nějakých aspektech schopná emocionálně vybičovat dav, s cílem vybudit ho k „hrdinským činům“ budování nebo svrhávání komunismu, jsou škodlivým a nesmyslným šumem při všem jejich patosu, v důsledku lživosti toho patosu.

Proto především, než se obrátíme k samotné epoše stalinského bolševismu, uděláme si jasno v chápání terminologie, charakterizující život sovětské společnosti a zbytku světa v té době.

* * *

Národní uvědomění – uvědomění svébytnosti (unikátnosti) svého národa (především jako nositele kultury) a odlišnosti své kultury od kultur jiných národů, také disponujících svébytností a významem ve všem společné historii lidstva.

Nacionalismus – uvědomění si neopakovatelné svébytnosti svého národa a jeho kultury, v součtu s odmítáním, z větší části bezmyšlenkovitým, unikátnosti a významu pro lidstvo a jeho budoucnost jiných kultur a národů.

Nacismus – pokusy likvidace jiných kultur a/nebo národů které je vytvořily.

Takové chápání nacionalismu a nacismu znamená, že se mohou ve společnosti realizovat při monarchii, při republice (druhy státnosti),

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy i při otrokářství, feudalismu, kapitalismu nebo socialismu (ekonomické uspořádání). Nacionalismus a nacismus mohou obepínat jak konkrétní skupiny obyvatel, tak i celou společnost.

Internacizmus – ve své podstatě to stejné co nacismus, ale v mafiózním provedení různorodých mezinárodních diaspor (především židovské diaspor), a ne v provedení nějakého národa, který spadl do nacismu, který podporuje jeho státnost.

Socialismus jako ekonomické uspořádání života společnosti předpokládá, že mnohé potřeby každé osobnosti, a také každé rodiny se mohou garantovaně uspokojovat na úkor přímého nebo nepřímého pokrytí odpovídajících výdajů státem, vystupujícím v roli představitele společnosti celkově a garanta práv a svobod jedince v té společnosti.

V širším smyslu slova v sobě socialismus zahrnuje i mnohé vněekonomické aspekty života společnosti a jednotlivých lidí. Především je to mravnost a jí podmíněné typy struktury psychiky, světonázor a etika, projevující se v socialistickém ekonomickém uspořádání, pro které je právě on nejvhodnější a bezpečný pro život společnosti a každého jedince.

Orientace výrobně-spotřebního systému na garantované uspokojování potřeb lidí od kořene určuje plánovitý charakter socialistické ekonomiky. Plánovitý princip v systému společenské výroby doprovází omezení soukromého podnikání v určitých typech činnosti na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků; mohou být zakázány nějaké druhy činností obecně¹⁰⁶. Při socialismu se také nevyhnutelně zavádí omezení na maximální příjem členů společnosti, což se odůvodňuje nutností ochrany společenského uspořádání a každého z jemu loajálních občanů od zneužití ze strany

106 Společensky prospěšné je státní potlačení prostituce, hazardu, výroby a šíření narkotik (tabák a alkohol jsou narkotika), dokonce i v tom případě, pokud ve společnosti mohou existovat nějakou dobu nelegálně: neřest by neměla být chráněna a podporována zákonem.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy nelaoajálních jak podnikatelů-individualistů, tak i dalších osob, jejichž vysoké příjmy jsou přebytné ve vztahu ke státem přiznávané úrovni výdajů, odůvodněné životními potřebami jedince a rodiny v dané společnosti.

Omezení takového druhu vedou časem k tomu, že státní sektor ekonomiky začne dominovat, ačkoliv se v něm výrobní prostředky mohou nacházet stále ne ve veřejném, ale v soukromě-korporativním vlastnictví. V důsledku soukromě-korporativního charakteru vlastnictví výrobních prostředků ve společnosti, která mravně-eticky nedozrála do socialismu (v širším smyslu než jen ekonomickém), mnohá omezení státně-socialistické ekonomiky vyjadřují zájmy státní oligarchie a ukazují se společensky neopodstatněnými a neméně škodlivými pro společenský rozvoj než kapitalismus na základě živlu soukromého podnikání – individuálního nebo oligarchicky-korporátního.

Komunizmus – uspořádání života společnosti, ve kterém zmizí parazitismus menšiny na většině, všechny potřeby se budou garantovaně a bezplatně uspokojovat podle principu „od každého podle schopností, každému podle potřeb“ na základě panování spravedlivosti ve společnosti, stabilně reprodukované kulturou v následnosti pokolení. Bude to možné jako důsledek celkového růstu výrobních kapacit všech odvětví, a také proto, že dojde k transformaci kultury a do života vejdou nové generace lidí, s jinou mravností a psychikou, pro které nutnost práce, osvojení profesionálních návyků a znalostí, samotná účast v pracovní činnosti společnosti, nebude mít negativní vliv v důsledku *osvobození tvůrčího potenciálu každé osoby v transformované kultuře společnosti*, nyní zotročeného u většiny dospělých lidí jejich nepravou a deformující výchovou v dětství. V komunistické společnosti nebude práce prvotní životní potřebou, jak to tvrdila marxistická propaganda. Prvotní potřebou se stane osobnostní a společenský rozvoj a činnost v řečišti Božího Záměru, a nutná práce zaujme v tom procesu své přirozené místo.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Kapitalismus v jeho prvotní podobě je především ekonomické uspořádání života společnosti, ve kterém panuje buržoazně-individualistický (nebo korporativní) způsob organizace výroby a distribuce na základě práva soukromého vlastnictví a formální rovnosti všech občanů před zákonem, a řešení životních problémů jedince a rodiny se z větší části vkládá na samotnou osobu, rodinu, a na různorodé nestátní fondy a společenské organizace. Jako každé jiné společenské uspořádání i je kapitalismus podmíněn mravně-eticky, a vyjadřuje Já-centrické chápání světa.

Dokonce při fungování progresivního zdaňování při kapitalismu prakticky neexistují omezení na příjmy a majetek, zůstávající po zaplacení příslušných daní, a státní sektor ekonomiky je obslužný ve vztahu k sektoru, konajícimu na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků, v důsledku čehož se pod řízením státu ocitají málo rentabilní a ztrátové (při zformovaném zákonu hodnoty) odvětví a výroby, bez kterých však nemůže společnost fungovat.

Nacionál-socialismus – socialismus ve smyslu ekonomického uspořádání a právního statusu pro určité (jeden nebo více) národy *konkrétně*, ale na představitele jiných národů nebo členy dané mnohonárodnostní společnosti smíšeného původu se garance a normy nacionál-socialismu, platné pro občany nacionál-socialistického státu a jejich rodiny, nevztahují¹⁰⁷.

Internacionál-socialismus – nikoliv alternativa nacionál-socialismu, jak to tvrdí marxisté-internacisté, ale „výhodový socialismus“ pro mafiózně organizovaných mezinárodních diaspor v mnohonárodnostním a formálně rovnoprávně-socialisticky organizovaném státě. Jinými slovy, internacionál-socialismus je jedna z forem internacismu.

Alternativou jak nacionál-socialismu, tak i internacionál-

107 Z téže příčiny nejsou bolševiky v současném Rusku ani „nacionál-bolševici“ Eduarda Limonova.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy socialismu je „mnohonárodnostní socialismus“, v němž se skutečně zabezpečuje svoboda osobního rozvoje a rovnost práv občanů různého etnického původu při absenci mafiózně organizovaného „výhodového socialismu a komunismu“ pro mezinárodní diaspory a „národnostní menšiny“.

Marxismus — věrouka imitačně-provokačního charakteru, vyhlášující nevyhnutelnost přechodu lidstva v globálním měřítku od „vykořisťování člověka člověkem“ ke „království svobody“ - nejprve k socialismu a pak ke komunismu.

Ideály spravedlivosti v socialistické a komunistické společnosti, vyjadřované tak, jak jsou vyjádřeny v marxismu, nebo vyjádřeny nějak jinak, jsou přitažlivé pro většinu těch kdo žijí svou prací a jsou utlačováni parazitismem vládnoucí menšiny, proto v konkrétních historických okolnostech se dav stává přístupným sloganům, ve kterých vidí vyjádření svých tužeb lepšího života bez parazitismu a utlačování většiny ze strany menšiny.

Avšak jak ukazuje historie, zdaleka ne všechny slogany se v životě realizují těmi, kdo je předhazuje davu, ale těmi, kdo reaguje na výzvy a upřímně pracuje na realizaci těch výzev v životě. A probíhá to zdaleka ne vždy proto, že ideály prohlašované ve sloganech jsou objektivně nemožné, a vůdci jsou licoměrní pokrytci. Z větší části to probíhá proto, že pro realizaci vyhlášených ideálů zákulisní političtí scénáristé, kteří sledují vlastní cíle, vůdcům a davu záměrně předhazují nepoužitelné a nefunkční prostředky, kteří jejich nevhodnost nejsou schopni včas rozpoznat. To se týká i marxismu.

Imitačně-provokační podstata marxismu se projevuje v tom, že za prvé, ve filosofii marxismu je otázka o řešení úlohy předvídatelnosti mnohovariantní budoucnosti, ležící v základě jakékoliv moci a jakéhokoli řízení, zaměněna „základní“ otázkou o prvotnosti hmoty nebo vědomí; za druhé, politická ekonomie marxismu je metrologicky neprůkazná, a není jí možné spojit během reálné hospodářské činnosti s účetnictvím a statistikou ani na mikro, ani na makro úrovni

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy ekonomiky. Díky těmto dvěma principiálním vlastnostem marxismu dav, který věří v marxismus, se ocitá rukojmím majitelů marxismu, kteří disponují nějakým know-how realizace vlastní ideologické a ekonomické moci.

Trockizmus – to není jeden z druhů marxismu. Charakteristickým rysem marxismu v komunistickém hnutí, které fungovalo ve 20. století „pod podpatkem“ marxismu, byla kompletní hluchota trockistů k obsahu kritiky vyslovované na jejich adresu¹⁰⁸, v součtu s přívržeností principu potlačování v životě deklarací, vyhlašovaných trockisty, systémem zamlčení, na jejichž základě reálně fungovali, sjednocení přes kolektivní nevědomí.

To znamená že trockizmus je psychický jev. Trockismu v jeho upřímném osobním *projevu dobrých úmyslů* ze strany jeho přívrženců je vlastní konflikt mezi individuálním vědomím a nevědomím jak individuálním, tak i kolektivním, vytvářeným všemi trockisty dohromady. A v tom konfliktu zlobně vítězí kolektivní nevědomí trockistů, čímž potlačuje osobní vědomé dobré úmysly každého z nich součtem činnosti jich všech.

To je zvláštnost psychiky těch, komu se „poštětilo“ stát se trockistou, nikoliv vlastnost té či oné konkrétní ideologie. Psychotypu „trockista“ mohou odpovídat nejrůznější ideologie. Právě z tohoto důvodu čistě psychického charakteru jsou *rovnoprávné* vztahy s trockismem a trockisty osobně na úrovni intelektuální diskuse, argumentů a protiargumentů – neplodné a nebezpečné¹⁰⁹ pro ty, kdo

108 Trockisté se vždy chovali tak, jakoby na jejich adresu smysluplná kritika nebyla nikdy vyřčena, a sami se setkávali výlučně s nepochopením správnosti jejich názorů, vyjadřujících absolutní pravdu, ze strany okolí.

109 Jak to ukázala zkušenost ruské inteligence, která se pokoušela diskutovat s trockistickou mocí ve státě a stala se obětí NKVD ve 20. letech.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy
vnímá trockizmus jako jednu z ideologií¹¹⁰ a nevidí jeho reálné POD-
ideologické podhoubí, nezávisející na konkrétní ideologii, kterou může
psychický trockista nejednou během života upřímně měnit¹¹¹.

Intelekt, ke kterému se obrací v diskusi v úsilí přivést diskusního
partnera k rozumu, nebo najít spolu s ním pravdu, na jejímž základě by
bylo možné překonat předchozí problémy ve vzájemných vztazích, - je
jen jedna z komponent psychiky celkově. Ale psychika celkově
(v případě jejího trockistického typu) nepřipouští intelektuální
zpracování takové informace psychickým trockistou, která je schopná
změnit tu doktrínu, kterou v daný okamžik odpracovává ta z mnohých
ideologicky zaobalených větví trockismu, ke které psychologicky patří
konkrétní psychický trockista.

110 Právě v tomto vztahu ke trockizmu jako k deformaci ideologie vědeckého
komunismu, a ve ztotožnění marxismu-leninismu s vědou spočívá
skutečná chyba bolševismu v SSSR v letech 1917-1953.

Při pohledu z druhé strany, kurátoři psychického trockizmu považují za
nepřijatelné diskutování o vykořenění jeho psychického podkladu, v
důsledku čehož dávají přednost tomu zobrazovat ideologicky
mnohotvárný psychický trockizmus jako nějakou ideologii, ve vztahu k
níž se ve společnosti formuje hodnocení „dobře“ nebo „špatně“ v
závislosti na aktuálních potřebách.

Pokud někdo z psychických trockistů nebo jejich část umírá, pak se to
představuje společnosti jako smrt za vysokou ideu (když je zavedeno
hodnocení „dobře“, jako v případě templářů, Trockého a dalších), nebo se
hraje na strunu maniakálnosti a šílenosti, posledlosti (když je zavedeno
hodnocení „špatně“, jako v případě hitlerizmu) tak, aby za tou bublinou
zůstaly skryty ty skutečné ideje, k jejichž realizaci byli maniaci
naprogramováni a které se velmi odlišovaly od těch, které oni sami
prohlašovali.

111 Příkladem tomu budiž „architekt perestrojky“ bývalý člen Politbyro ÚV
KSSS psychický trockista A.N.Jakovlev: od marxismu do buddhismu.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Tato psychická zvláštnost¹¹², vlastní mnoha jedincům, je historicky dřívější jev, než historicky reálný marxistický trockizmus v komunistickém hnutí 20. století. Pro tuto vlastnost psychiky jedinců se v minulosti nenašlo jiné slovo, než „posedlost“. A v epoše panování materialistického světónázoru se pro tento jev obecně nenašlo v jazyce slovo, odpovídající podstatě tohoto typu psychické škodlivosti, a byl nazván znovu, ne podle své podstaty, ale podle pseudonymu jednoho z jeho nejvýraznějších představitelů v komunistickém hnutí 20. století.

Trockizmus je ve své podstatě schizofrenní, agresivní politicky činná psychika, která se může maskovat libovolnou ideologií, libovolnou sociologickou doktrínou.

Proto marxismus je odpočátku projevem psychického trockizmu. Marx a Engels byli psychickými trockisty. Hitler byl také psychickým trockistou: o jednotě vztahů hitlerizmu a marxizmu trockistické verze k mnohým jevům života společnosti jsme psali v práci „Ohlédni se ve hněvu...“. Psychickými trockisty antikomunistického druhu byli na sklonku SSSR disidenti. A nyní jsou psychickými trockisty většina aktivistů proburžoazních reforem v Rusku a jejich oponentů z řad různého druhu patriotických stran a *všech údajně komunistických stran, neschopných se zřeknout marxismu*.

Bolševismus, jak učí historie KSSS, vznikl v r. 1903 na II. sjezdu RSDRP¹¹³. Jak tvrdili jeho protivníci, bolševici do r. 1917 nikdy nereprezentovali sami skutečnou většinu členů strany, a proto oponenti bolševiků v té době vždy namítali proti jejich vlastnímu pojmenování. Ale takový názor pramenil z nechápání podstaty bolševismu menševiky různých druhů.

112 Kompletní hluchota k obsahu kritiky vyřčené na jeho adresu v součtu s přívržeností principu potlačení v životě deklarací, prohlašovaných trockisty, systémem zamlčení, na jejichž základě oni reálně konají, sjednocení v kolektivním nevědomí.

113 Ruská sociálně-demokratická dělnická strana

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Bolševismus není ruská varianta marxismu a není to stranická příslušnost. A už naprosto nesmyslný je obrat „židovský bolševismus“, použitý Hitlerem v Mein Kampf, protože bolševismus je projev ducha Ruské civilizace, nikoliv ducha nositelů doktríny biblického globálního otrokářství na rasovém základě.

Bolševismus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu, nějak existuje i nyní a bude existovat i v budoucnosti.

Jak prohlašovali sami bolševici-členové marxistické strany RSDRP(b)¹¹⁴, právě oni vyjadřovali v politice strategické zájmy pracující většiny obyvatel mnohonárodnostního Ruska, v důsledku čehož jen oni měli právo nazývat se bolševiky. Nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřovali strategické zájmy pracující většiny v teorii a praktické politice, a nakolik si sama pracující většina uvědomovala své strategické zájmy, **podstata bolševismu** nespočívá v početní převaze stoupenců nějakých myšlenek nad stoupenci jiných myšlenek a nemyslicím davem, ale v následujícím:

V upřímném usilování vyjádřit a uvést do života dlouhodobé strategické zájmy pracující většiny, přející si, aby nikdo neparazitoval na její práci a životě. Jinými slovy, historicky reálně v každé epoše spočívá podstata bolševismu v aktivní podpoře přechodného procesu k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry od historicky zformovaného toho či onoho davo-“elitářismu“ jako způsobu realizace parazitického panování menšiny nad pracující většinou.

Menševizmus představuje opak bolševismu, protože objektivně vyjadřuje usilování k parazitismu na práci a životě prostých lidí – tj. většiny – všech, kdo je přesvědčen o svém „elitárním“ statusu. Marxismus je i druhem menševizmu, nejen psychický trockizmus; psychický trockizmus je vždy menševizmus.

Fašismus je jeden z typů kultury společenského samořízení,

114 Ruská sociálně-demokratická dělnická strana (bolševiků)

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy
možný výlučně v davově-„elitární“ společnosti. Fašismus je jeden z
projevů psychického trockizmu.

Podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak se nazývá,
jakými myšlenkami se kryje a jakými způsoby realizuje moc ve
společnosti, spočívá v aktivní podpoře davem „malých lidí“ – *na
základě jejich ideového přesvědčení nebo bez-ideovosti na základě
živočišně-instinktivního chování* – systému zneužití moci „elitární“
oligarchií, která:

- představuje nepravost (nespravedlivost) jako údajnou
„spravedlivost“, a na tom základě deformuje světonázor lidí,
veškerou svou mocí kultivuje nespravedlivost ve společnosti,
bráníce lidem realizovat se v kvalitě člověka;
- pod různými záminkami vši svou mocí potlačuje všechny a
každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samé a jí
realizované politiky, a také potlačuje ty, koho v tom jen
podezřívá.

Dav v definici V.G.Belinského je „množina lidí, žijící podle tradic
a soudících podle autorit“, tj. dav = množina jedinců, nežijících podle
svědomí a žijících ve své podstatě bez přemýšlení, automaticky, nebo
pod vnějším řízením svého chování. Není důležité, zda vládnoucí
oligarchie vystupuje veřejně a ceremoniálně, vyvyšujíc se nad
společností (tak je tomu ve fašistických diktaturách); nebo se vyvyšuje
mlčky nebo v neuvědomělé pýše, veřejně předstírajíce pokoru a
sloužení davu, který nazývá národem (pseudokomunistické režimy);
nebo koná skrytě, přesvědčujíc společnost o své údajně neexistenci, a v
souladu s „neexistencí“ – o své nečinnosti, v jejímž důsledku se vše v
životě společnosti odehrává údajně „samo sebou“ (buržoazně-liberální
demokracie), a ne cílevědomě podle scénářů konceptuálně zdatných
kurátorů dané oligarchie¹¹⁵.

115 V propagandě doktríny „své neexistence“ přeuspěli majitelé biblického
projektu zotročení lidstva ve jménu Boha – majitelé a kurátoři „žido-
zednářského spiknutí“.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Tento popis, tato definice fašismu v sobě nezahrnuje do očí bijící a strach nahánějící příznaky jeho projevů v činnosti: symboliku; ideologii, vyzývající k násilí a likvidaci těch, koho majitelé fašismu určili pro roli nenapravitelného společenského zla; výzvy k vytváření politických stran s pevnou disciplínou a systémem teroru, oddíly militantů atd.

O protilidské podstatě fašismu bylo na základě lekce, udělené německým fašismem všem, řečeno po roce 1945 mnoho. V důsledku hrůz fašismu období 1933–1945 se může někomu zdát, že námi daná definice je lehkovážná, odtržená od reálného života, abstraktní, a proto neodpovídající úloze ochrany budoucnosti před fašismem.

Ve skutečnosti právě tato definice je *definicí fašismu podle jeho podstaty*, a nikoli podle místa vzniku a zvláštností jeho projevů v životě společnosti, což ji kvalitativně odlišuje od dříve uvedené „definice“ „fašismu“, dané Velkým encyklopedickým slovníkem a podobných „definic“.

* *

*

Uvedené definice vůbec nejsou slohovým cvičením. Různé jevy v životě společnosti je jednoduše třeba charakterizovat tak, aby jejich rozdíly a vazby byly pochopitelné, a v souladu s tím je třeba je nazývat různými jmény. Ty definice, odlišující navzájem různé jevy společenského života, dovolují podívat se nově na to, co probíhalo v SSSR ve stalinské epoše, kde:

- podle všeobecného názoru nové společenské uspořádání, odlišné od všech historicky známých k té době, se budovalo a nazývalo se „socialistickým“, orientující se na komunistickou perspektivu;
- marxismus byl teoretickou základnou jeho budování, přičemž kulturní základnou.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

První okolnost jako taková spory nevyvolává. Pokus budování nové společnosti se přiznává všemi, ačkoliv samotné ideály, které usilovali uvést do života upřímní stoupenci socialismu v období 1917-1953 byly hodnoceny různými lidmi různě: buďto jako nerealizovatelná utopie, protirečící podstatě člověka, v důsledku čehož je pokus realizovat ji v životě zlem, a nenese nic kromě násilí a strádání; nebo jako otrocké kasárny, forma fašismu, chyba historie; nebo jako objektivně nejlepší možná budoucnost všeho lidstva, vyžadující pro svou realizaci subjektivní faktory – rozvoj kultury a cílevědomou práci, ve které jsou možné jak chyby, tak zneužití, občas s těžkými následky jak pro současníky, tak i pro potomky.

Pro stoupence názoru o tom, že SSSR vznikl v důsledku chyby historie v roce 1917 a celá jeho historie byla chybou, není zajímavé posouzení okolností spojených s marxismem jako takovým a s jeho interpretací J.V.Stalinem v jeho mnohostranné činnosti.

Zato stoupenci názoru, že v roce 1917 historie neudělala chybu a položila základ praxi budování socialismu a komunismu v SSSR a na celém světě, se dohadují o tom, kdo byl skutečným marxistou a komunistou v SSSR: J.V.Stalin a jeho stoupenci? Nebo L.D.Bronštejn (Trocký) a jeho stoupenci? Ve vztahu k současnosti ten spor u stoupenců marxismu vyvolává otázku: obnovení budování komunismu je pokračováním díla Marxe-Engelse-Lenina-Trockého? Nebo pokračováním díla Marxe-Engelse-Lenina-Stalina?

Odpověď na tyto otázky je široká a spočívá v tom, že:

- skutečným marxistou byl L.D.Bronštejn, a v důsledku neadekvátnosti filosofie a politické ekonomie marxismu byl falešným komunistou a zemřel jako rukojmí jím neuvědomované lživosti marxismu;
- V.I.Lenin byl skutečným komunistou natolik, nakolik mu stačily schopnosti nebýt psychickým trockistou, věrným kánonům marxismu;

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

- skutečným bolševikem a komunistou byl J.V.Stalin, v důsledku čehož nebyl marxistou;
- J.V.Stalin byl pokračovatelem politické linie ne Marxe-Engelse-Lenina, ale pokračovatelem politické linie bolševismu Štěpána Razina – Lenina (v té jeho komponentě, kde se Lenin dostával ze zajetí marxismu), protože V.I.Lenin pod krytím marxismu budoval stranu RSDRP(b) jako nástroj uvedení do života politické vůle bolševismu, v principu schopné stát se konceptuálně samostatnou (což se skutečně stalo, když vládnoucí stranu a státnost SSSR vedl J.V.Stalin), a následně kompletně vyjít za rámce marxismu.

Jedním z prvních kdo to ucítil byl L.D.Bronštejn (Trocký). V jeho práci z roku 1904 „Naše politické cíle“ je následující hodnocení vztahu Lenina k marxismu:

„Skutečně se nelze stavět cyničtěji k nejlepšímu ideovému dědictví proletariátu, než to dělá Lenin! Pro něho není marxismus metoda vědeckého výzkumu, stavějící velké teoretické závazky, ne, je to... hadr na podlahu, když je třeba zamést své stopy, bílá tabule, když je třeba demonstrovat svou velikost, skládací pravítko, když je třeba demonstrovat své stranické svědomí!“ (L.D.Trocký, „O historii ruské revoluce“, sborník prací pod vedením N.A.Vaseckého, Moskva, „Politizdat“, 1990, str.77).

A to není všechno. V.L.Leninovi patří i dvousmyslné výroky, svým charakterem schopné vyvolat krach marxismu. Jeden z nich:

„Vůbec se nedíváme na teorii Marxe jako na něco zakončené a nedotknutelné; jsme přesvědčeni, naopak, že položila jen základní kameny té vědy, kterou socialisté musí rozvíjet dále ve všech směrech, pokud nechtějí

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy
zaostat za životem.“ (Sebrané spisy 5. vydání, svazek 4,
str. 194).

Ale jestli se ukazuje, že „základní kámen“ je nevhodný pro
zamýšlené dílo, pak bude nevyhnutelně nalezen nějaký jiný „základní
kámen“, to je otázka času. A to proběhlo v rozvoji bolševismu. A ani
Trocký, ani jeho stoupenci-pokračovatelé nenašli prostředky, schopné
potlačit rozvoj bolševismu ve společnosti.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

Ale abychom to spatřili, je nutné chápat, jak se v Rusku v revolucích r. 1917 protnuly zájmy nejrozličnějších vnitřních a vnějších politických sil, kterým byl vlastní různý stupeň organizovanosti a chápání toho co se děje, chápání možností realizace svých zájmů (navíc ne vždy uvědomovaných), a hlavně – které do sebe navzájem pronikaly.

Začneme z vnitřního života ruské říše. Život většiny lidí byl žalostný navzdory tomu, jak ho nyní idealizují „patrioté“ biblicko-“pravoslavného“ monarchického kultu. Na sklonku revoluce 1908 byl život v Rusku charakterizován následujícími faktory: bezzemci v evropské části země a pád úrodnosti v důsledku nízké kultury agrotechniky; rozvrstvení obyvatel vesnice na kulaky a *batraky* (námezdní pracovníky), vyvolané vůbec ne pracovitostí jedněch a leností druhých, ale ekonomickým a mravně-psychologickým odkazem nevolnictví a samoregulací volného trhu v epoše následující za jeho zrušením; 12-14 hodinový pracovní den v průmyslu bez důchodového zabezpečení ve stáří, při absenci systému zajištění bezpečnosti práce a nemocenských náhrad a pojištění pracovních úrazů; vládní nařízení ohledně uvolnění třídního napětí a vyřešení třídních rozporů byly sabotovány zazednářenou byrokracií; nemožnost získat vzdělání pro své děti pro většinu obyvatel, a místy i nechápání nutnosti vzdělání ze strany dospělých; utlačování *Bohem daných práv* většiny obyvatel země v důsledku zákonů, vlastních kastovní společnosti, a doprovodných ekonomických okolností; technicko-technologická zaostalost a závislost na jiných státech v důsledku nízké úrovně vzdělání většiny obyvatel, a závislost na zahraničním soukromém a mafiózně-korporativním kapitálu.

Jinými slovy, potenciál pro vzpouru v Rusku byl vytvořen

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

mnohaletou politikou vládnoucí třídy – ruského dvořanstva, které bylo kádrovou základnou pro formování administrativního aparátu státu a důstojnického sboru armády. Kromě toho, dříve vytvořený revoluční potenciál byl rozvinut mnohaletou činností různorodých *tehdejších „nových Rusů“ - ruské buržoazie*, která zbohatla v epoše po zrušení nevolnictví, kdy se objevil trh levné pracovní síly, v důsledku toho, že vesnická chudina zaplavila města ve snaze najít si práci.

„Světové zákulisí“, realizující biblický projekt zotročení všech, se odlišuje od drtivé většiny těch, kterým vadí, tím, že je dobrým hodnotitelem Božího dopuštění ve vztahu ke svým protivníkům. A jeho protivníci v drtivé většině případů, známých z historie, mu nemohli postavit nic proti, kromě své ambiciózní samolibosti, nevědomosti a neochoty myslet samostatně, a nikoliv „podle autorit“ nějakého písma nebo vůdce. Proto také nemohli včas řešit problémy se svými politickými scénáři, zrajícími v každé společnosti, což odkrývalo cestu k jejich vyřešení nebo zhoršení podle scénářů, vkládaným do kolektivní psychiky jejich společnosti „světovým zákulisím“.

Na rozdíl od národních vládnoucích „elit“, které spokojeně sytě žily a ve společensko-politické činnosti nešly nad rámec rozhovorů v salonech a kritiky poklesků svou uměleckou tvorbou, „světové zákulisí“ konalo. Realizovalo projekt zotročení všech a vždy vidělo v národních „elitách“ s autokratickými ambicemi své konkurenty ve využívání zdrojů planety a prostých obyvatel jejich zemí. Proto cíleně pěstovalo v Rusku potenciál pro budoucí krizi, rukama samotných ruských vládnoucích tříd.

Kromě toho, „světové zákulisí“ už k polovině 19. století bylo nespokojeno se společenskými procesy v „rozvinutých“ zemích Západu, ve kterých buržoazně-demokratické revoluce daly start rozvoji kapitalismu na základě svobody soukromého podnikání a tržní samoregulace, což vyvolalo závody ve spotřebě, plýtvání společenskými i přírodními zdroji, vedlo to k polarizaci společnosti na

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

superbohatou menšinu a chudou, ekonomicky závislou většinu, ve své podstatě bezprávnou, nehledě na všechny politické a právní deklarace buržoazní revoluce o svobodě a rovnosti všech před zákonem. V důsledku toho v „rozvinutých“ zemích také sám sebou rostl potenciál revoluce a budoucí globální biosférně-ekologické krize.

Kromě těch vnitřních problémů „rozvinutých“ zemí existoval globální problém kolonialismu, protože v koloniích rostlo národní uvědomění, a první národně-osvoboditelské povstání a války ukázaly, že problém zavedení a udržení globální moci je třeba řešit převážně ne vojensko-silovými metodami, ty mohou nést jen pomocný charakter.

V souladu s těmito okolnostmi se organizací revoluce v Rusku „světové zákulisí“ pokoušelo řešit dva úkoly:

- **regionální** – zlikvidovat místní vládnoucí „elitu“ a spolu s ní i mnohonárodnostní „elitární“ státní samoděržaví Ruska s cílem integrace jeho prostých obyvatel v roli pracovní síly do Západní regionální civilizace;
- **globální** – vybudování *zcela mu podřízenou*, tj. konceptuálně bezmocnou společensko-ekonomickou formaci, která by byla svobodná od nedostatků historicky zformovaného kapitalismu západního typu (o kterém psal H.Ford a mnozí další).

V důsledku toho, že v 19. století byly neúspěšné vnitřní revoluce v „rozvinutých“ zemích Evropy pod hesly socialismu, a globální problémy dále rostly, byl globální scénář změněn. Rusko mělo v novém globálním scénáři posloužit jako výchozí bod globálních změn a exportér revoluce, aby byly k normám života nové uměle vytvářené společenské formace přivedeny i všechny státy-metropole Západní regionální civilizace, jejich kolonie i „zaostalé“ země, které si uchovali státní samostatnost. Tento projekt se v té době nazýval „světová socialistická revoluce“. A během jeho realizace měly revoluce v Rusku

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

a v Německu¹¹⁶ položit základy vytvoření vojensko-ekonomického a kulturně-ideologického „předmostí“ pro další rozšíření nového uspořádání do zbytku světa.

Pro řešení těch navzájem propojených úkolů potřebovalo „světové zákulisí“ kardinální přeměnu nebo revoluci vztahů vlády a práv vlastnictví v Rusku ve svůj prospěch, a pro toto bylo nutné změnit politický kurs tak, aby státní samoděržaví dospělo k politickému i ekonomickému krachu. Což bylo realizováno rukama ambiciózní vládnoucí „elity“, která uvrhla Rusko do japonsko-ruské války¹¹⁷, a o deset let později do první světové války, aniž zemi připravila k vítězství.

K tomu okamžiku už byly marxismus a jemu odpovídající scénáře převzetí a udržení moci periferií „světového zákulisí“ zavedeny do Ruska. A ve formě A.L.Gelfandem (Parvusem) začaté a L.D.Bronštejnem (Tročským) rozvinuté teorie permanentní revoluce, předpokládající ozbrojené převzetí státní moci a nemilosrdnou likvidaci protivníků nového uspořádání během revoluce a následných změn, získal politický scénář „světového zákulisí“ nejdůslednější a finální podobu. V teorii permanentní revoluce bylo už v roce 1905 vše napsáno: od represí bývalých vládnoucích tříd (které se hodnotily jako nenapravitelní odpůrci revoluce) do přesunu revoluce na vesnici a

116 9. listopadu 1918 se německý císař zřekl trůnu a v tentýž den Karl

Liebknecht prohlásil Německo socialistickou republikou. Ale díky absenci politické vůle porazil sociál-demokraty v Německu v lednu 1919 buržoazní liberalizmus, který nakonec předal moc hitlerovskému psychotrockistickému nacizmu.

117 Válka byla japonsko-ruská, ne rusko-japonská, jak ji pojmenovává panující tradice historické vědy, protože začala z napadení japonských lodí na ruskou eskadru v Port-Arturu. Přitom, jak informují některé zdroje, po odplutí z námořních základen Japonska do budoucí oblasti válečných dějství, japonské lodě zašly do nejbližšího britského vojenského přístavu, odkud provedly noční útok na ruskou eskadru v Port-Arturu.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

násilné zavedení socialistických výrobních vztahů tam; podobně se ospravedlňoval export revoluce do jiných zemí, kde jsou vnitřní revoluční síly slabé pro samostatnou realizaci revoluce a společensko-ekonomických změn.

V důsledku ideologické neplodnosti ruské „elity“ a aktivní činnosti periferie „světového zákulisí“ v zemi, v r.1917 proběhla revoluce nazvaná Velká říjnová socialistická revoluce. Avšak Rusko se od rozvinutých kapitalistických zemí té doby odlišovalo přítomností bolševismu v ní, ve smyslu slova uvedeném v kapitole 6.1.

Bolševismus je společenský mravně-psychologický jev, sahající svými kořeny do dávné minulosti ruské regionální civilizace. Takzvané „Hadí valy“ – fortifikační systém, táhnoucí se jižně od Kyjeva stovky kilometrů skrz ukrajinské stepy, datovaný prvním tisíciletím př.n.l. – jsou svědkem konkrétní předhistorické epochy bolševismu: za prvé, jejich stavba by byla nemožná v podmínkách kmenové rozdrobenosti a panování psychologie individualismu a klanovosti; za druhé, skutečná historie jejich vytvoření byla zapomenuta, a v bylinách se uchovala pohádková verze¹¹⁸.

Duch bolševismu, dokonce neuvědomovaný jednotlivci, podporujících ho svými silami a skutky, je nejmocnější síla v historii současné globální civilizace, ačkoliv zdaleka ne všichni vidí bezprostředně jeho projevy a skutky. Díky jemu se církev v Rusku odlišovala jak od katolicismu, tak od později vzniklého protestantismu všech druhů, a také od všech dalších autokefálních místních církví, nazývajících se také „pravoslavnými“. Ačkoliv během pokřesťanstění Ruska síly bolševismu při tehdejší úrovni rozvoje kultury nestačily na

118 Byliny vysvětlují jejich původ následovně. Ruský bohatýr a Had se po bitvě, kterou nikdo z nich nemohl vyhrát, dohodli že si v míru rozdělí zemi. Za tím účelem bohatýr vyrobil pluh, do kterého had vlezl a bohatýr ryl brázdu. Během tohoto „orání“ bohatýr nasměroval hada v Černé moře a utopil ho. Had přestal ruským lidem škodit, a brázda zůstala a nazývá se od té doby „Hadí valy“.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

to, aby nedopustily vtržení biblického projektu na Rus ve formě křesťanství, síly živelného bolševismu stačily na to, aby zde biblický projekt beznadějně uvázl, aby začalo jeho přehodnocení a vypracování globálně-alternativního Ruského projektu.

V 19. století bolševismus opustil církev, vyčerpал možnosti svého rozvoje na základě věrouky a organizovaných struktur. A používá marxismus jako svůj slovní obal, bolševismus pronikl do marxismu přesně stejně, jako o 900 let dříve pronikl do nepravé byzantské biblické církve, která přišla na Rus. A podobně jako tehdy církev na Rusi získala svébytnost, odlišnou od prvozdorů a zahraničních obdob, na hranici 19-20. století získal marxismus v Rusku vnitřní, skrytou svébytnost bolševiky chápaného smyslu života, odlišující ho od kánonické verze, schválené „světovým zákulisím“. Tato okolnost odsuzovala internacistický marxistický projekt nazvaný „světová socialistická revoluce“ na krach.

Krach proběhl prakticky ihned po vzniku Sovětské moci v Rusku, ačkoliv zpočátku vypadal jen jako nepříjemnost, která bude vyřešena změnou scénářů dalších kroků. Projekt „světová socialistická revoluce“ utrpěl krach v důsledku toho, že V.I.Lenin trval na tom, aby byl uzavřen *nechutný (Leninovo hodnocení)* mír s Německem a jeho spojenci.

Skutečný marxista-internacista L.D.Bronštejn-Trocký se tomu od začátku bránil v otevřené vnitrostranické polemice, a potom, jsa hlavou sovětské delegace na mírových jednáních s Německem v Brest-Litevsku (nyní Brest v Bělorusku u hranic s Polskem), pokusil se sabotovat rozhodnutí přijaté v Moskvě navzdory přímým instrukcím V.Lenina tím, že ohlásil skutečně marxistickou revoluční pozici „ani mír, ani válka“. Ta ve své podstatě vyzývala Německo a jeho spojence k pokračování války, a revolucí dezorganizované Rusko odsuzovala na nucenou obranu. Avšak navzdory skutkům trockistů byl mír uzavřen. Pokus obnovit válku o něco později vraždou v Moskvě rukama levých eserů německého velvyslance, hraběte Mirbacha 6.7.1918, k obnovení válečných akcí nevedl.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“: socialismus v jedné zemi

Při hodnocení pouze v rámci Ruska se kroky L.D.Bronštejna a politicky krátkozrakých levých eserů takového druhu jeví na první pohled hysterickými a nesmyslnými. Ale pokud se podíváme na situaci v globálním měřítku, pak to zdaleka tak není. Brestský mír zabrzdil eskalaci revoluční situace v Německu a Rakousku-uhersku. V důsledku jeho vlivu na běh událostí¹¹⁹, revoluce v těch zemích pod slogany socialismu sice začaly, ale utrpěly jako marxistické internacistické revoluce krach a vytvořily ze dvou středoevropských monarchií množství buržoazních republik a jugoslávskou monarchii.

V Rusku k jaru 1918 začalo odmítání nové vlády a sabotáž jejích kroků částí obyvatel (především představiteli bývalých vládnoucích tříd a „střední třídy“) přerůst do občanské války. To postavilo „světové zákulisí“ před otázku, koho podporovat v občanské válce: marxisticko-sovětskou vládu vzniklou během revoluce, byť nakaženou bolševismem, nebo kontrarevoluci?

Vítězství kontrarevoluce by vedlo nevyhnutelně k tomu, že by se v Rusku upevnil nacistický fašistický režim, což později potvrdila historie Německa. Ačkoliv v Německu „světové zákulisí“ uspělo instalovat na pozici vůdce svou loutku, léčba Německa od nacismu znamenala časovou ztrátu v globálním projektu záměny kapitalismu jiným společenským uspořádáním, s nižší úrovní vnitrosociálního napětí a harmoničtějšími vztahy společnosti a biosféry. Ale v podmínkách občanské války je protlačení svého člověka na pozici vůdce velmi obtížné. A varianta rozvoje událostí, kde vítězila kontrarevoluce, by vedla k tomu, že by mnohonárodnostní „elitární“

119 Pokud by nebyl uzavřen, pak by se revoluční situace v Rusku a v Evropě vyostřovala, a internacistická revoluce pod socialistickými slogany marxismu by mohla zvítězit nejen v Rusku, ale i v Evropě.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

imperiální nacismus důkladně vykosil nejen nenáviděné bolševiky, zrádce marxismu, ale i kádry profesionálních revolucionářů-internacistů. To by okamžitě znemožnilo uskutečnění projektu „světová socialistická revoluce“ ve 20. století. Proto se „světové zákulisí“ rozhodlo podporovat v občanské válce vítězství internacistické marxistické moci, byť nakažené mnohonárodnostním bolševismem, a předpokládalo v budoucnu řešit problémy potlačení bolševismu podle okolností.

„Světové zákulisí“ realizuje svou moc způsoby odlišnými od těch, které používají vlády států, a které jsou vnímány obyvatelstvem v roli prostředků realizace moci (řízení) v životě společnosti. Pokud vlády vydávají zákony, týkající se všech občanů/poddaných, a direktivy, adresované hlavám konkrétních státních struktur osobně, pak „světové zákulisí“ se skrze svou periferii ve společnosti účastní na činnosti státního aparátu a společenských institucí, podporujíc jejich **samostatné kroky** nebo je *sabotujíc, a podporujíc zároveň jiné kroky jiných struktur jak v samotné společnosti, tak v jiných zemích.*

Taková moc se uskutečňuje na základě včasného (předbíhajícího události) formování světónázoru těch či oněch sociálních skupin davově-“elitární“ společnosti. Na základě takovým způsobem zformovaného světónázoru celé sociální skupiny, společenské třídy konají jakoby ze své iniciativy, ale způsobem který potřebuje „světové zákulisí“. A to dovoluje omezit se minimálním množstvím z větší části nedokumentovaných direktivních instrukcí (odedávna vládnoucí svého druhu „(před)telefonní právo“), vydávaných v každé zemi velmi úzkému kruhu zasvěcených koordinátorů činnosti periferie „světového zákulisí“.

V souladu s touto praxí obvyklou pro buržoazní režimy Evropy a Ameriky, při spoluúčasti Japonska, „světové zákulisí“ dovolilo začít intervenci do Sovětského Ruska s cílem jeho rozčlenění a kolonizace země při podpoře místní kontrarevoluce.

Ale, jak ukazují výzkumy globální historie občanské války a

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

intervence, kontrarevoluce trpěla vojenské porážky v důsledku toho, že ji „odepisovali“ zahraniční spojenci: pod tlakem svých vnitřních hnutí a pod slogany „Ruce pryč od sovětského Ruska!“ byly kráceny dodávky vojenské techniky na sklonku rozhodujících srážek¹²⁰. A admirála Kolčaka (možného kandidáta na vůdce imperiálního nacizmu v případě vítězství kontrarevoluce) interventi na přímý příkaz vyššího zednářského vedení jednoduše zradili a předali do rukou revoluční moci, která ho bez zbytečných průtahů zlikvidovala.

Posledním frontem občanské války v Rusku byl ve své podstatě krymský front proti baronu P.N.Wrangelovi. Po Wrangelově útěku za hranice krymská skupina, na slovo M.V.Frunzeho, který zaručil bezpečnost tomu, kdo se vzdá, ukončila odpor a organizovaně složila zbraně. Hned poté byl Frunze vyšším velením odvelen na nové místo služby a v jeho nepřítomnosti internacisté (organizátory toho válečného zločinu byly konkrétně internacisté: Skljanskij, Zalkind (Zemljačka), Béla Kun) zavraždili na Krymu kolem 50.000 bílých důstojníků, čímž porušili slib záruky bezpečnosti, připravili bolševiky o národně orientované řídicí kádry¹²¹ a zároveň diskreditovali M.V.Frunzeho osobně a komunistické hnutí celkově.

120 Historicky se stalo to, že vlastní ruská výroba zbraní a hlavní sklady munice byly soustředěny v regionech, kontrolovaných sovětskou vládou. Byly naplněny až po okraj tak, že dokonce na konci 30. let byla jedním z požadavků na nový kanón ZiS-3 možnost střilet municí 76 mm, již byly plné sklady ještě z 1. světové a občanské války.

Příčina přeplněnosti skladů byla v tom, že opozice režimu Mikuláše II., která v Rusku přijala organizační strukturu zednářství, sabotovala vedení války carským režimem, připravovala státní převrat, po kterém mělo následovat vítězné tažení a završení války novým buržoazním republikánským nebo konstitučně-monarchistickým režimem. Ale Kerenský se ukázal agentem „světového zákulisí“ a vedl Prozatímní vládu takovým politickým kurzem, aby odevzdal moc marxistům-internacistům, kvůli čemuž odepsal generála Kornilova a prohlásil ho za zrádce.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

Tento případ nebyl ničím mimořádným. Byl jedním z posledních v řadě událostí občanské války podobného druhu. V jejím průběhu byla masová, a na řadě míst kompletní likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ s rodinami (včetně dětí) obvyklým jevem, nemotivovaná jakoukoli reálnou antisovětskou činností obětí. Přitom v personálním složení velitelů aparátu VČK¹²² v centru a v regionech, zvláště na Ukrajině, bylo židů tolik, že strukturu VČK těch let je

121 Zde je třeba mít na paměti, že pokud v revoluci 1905-1907 všichni obyvatelé Ruské říše měli ve své podstatě svobodnou volbu na kterou stranu se postaví, nebo zda zůstanou politicky neaktivní, pak hned po únorové revoluci, načasované na židovský svátek Purim (svátek židovského internacizmu v čest likvidace vládnoucí „elity“ dávne Persie) byla v Helsingforsu (dnešní Helsinky), tehdejší hlavní základně Baltské flotily, provedena teroristická operace, během níž kombatanți likvidovali plošně bez soudu důstojníky, z nichž mnozí neměli žádné reálné hříchy vůči níže postaveným. Analogické teroristické operace byly prováděny v armádě a jeden z nižších důstojníků, který zavraždil svého nadřízeného podle výnosu Gučkova, byl odměněn Georgijevským křížem. Protože se ty operace dělaly jménem revoluce, pak politicky negramotné důstojnictvo reagovalo na tu podlost živelně-emocionálně, a kontrarevoluční opatření provádělo se spožděním.

To znamená, že mnozí z těch, kdo zemřel na straně bílých v občanské válce, byli přinuceni internacisty-marxisty vystoupit proti revoluci, aby se nestala skutečně socialistickou a tedy antimarxistickou. Také Kronšadtská vzpoura byla organizována za účasti Apfelbauma (Zinovjeva) za účelem potlačení antiinternacistické komponenty revoluce. Sloganem Kronšadtské vzpoury bylo „Za sověty bez komunistů!“ - „marxisté“, aby nešpinili jméno svého guru, dnes i tehdy dávají přednost nazývat se cizími jmény, včetně i „komunisty“. Dav se nezamýšlí nad rozdíly mezi smysly těch slov a společensko-politickými jevy, které za nimi stojí.

Podrobněji o tom, jak byl důstojnický korpus Ruska dotlačen do kontrarevoluční činnosti samými revolucionáři-internacisty, viz práce VP SSSR „Výměna názorů“ z 5.1.2000 (“Обмен мнениями” - ответ на письмо хопёрских казаков)

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

možné hodnotit jako prototyp hitlerovského gestapa, jen v židovském provedení.

Krymská jatka byla organizována tehdy, kdy byla občanská válka už dobojována: z vojenské stránky to bylo zcela nesmyslné. Mnozí bělogvardějci byli demoralizováni porážkou a tím, že je národ nepodpořil. To bylo dobrým psychologickým předpokladem k tomu, aby mnozí z nich přehodnotili svou účast v občanské válce a stali se časem stoupenci nového Ruska, protože ve své většině to byli patrioté. Právě v důsledku krymských událostí přišla Sovětská moc o mnoho specialistů a potenciálně užitečných řídicích kádrů a jednoduše vzdělaných lidí, z nichž mnohé mohlo reálné zvýšení životní úrovně prostých lidí proměnit ve stoupence a obránce sovětské moci.

Cílevědomá likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ a nejvzdělanějších vrstev ruské společnosti pod rouškou „třídních nepřátel“ během revoluce a občanské války revolucionáři-internacisty, vedla po jejím zakončení k převaze židů v orgánech stranického aparátu a státní moci a ve sdělovacích prostředcích. To bylo jak důsledkem kádrové politiky internacismu (likvidovat odpůrce fyzicky a morálně pod libovolnými záminkami a protlačovat své koně na klíčové posty), tak i pro sovětskou moc nuceným důsledkem toho, že v Ruské říši na konci 19. století byli právě židé nejvzdělanější částí obyvatel, předháněje všechny ostatní etnické skupiny ve statistických ukazatelích vzdělanosti, a práce ve státních orgánech vyžadovala určitou minimální úroveň vzdělání, kterou ostatní obyvatelstvo, nepatřící ke „třídním nepřátelům“ – třídám, „nepřátelským“ proletariátu a rolníkům, – nedisponovalo.

Ale v prvních letech mírového života se „světové zákulisí“ a jeho periferie v RSFSR–SSSR setkali s tím, že pracující a rolníci ve své většině byli loajální Sovětské moci a mnozí, zvláště mládež, ji aktivně podporovali ze své iniciativy. Avšak vedle toho v širokých vrstvách

122 Všeruská mimořádná komise, ČEKA. „VČK“ je ruská oficiální zkratka;

cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Ceka

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

společnosti začalo růst to, co fašisté-internacisté nazvali „antisemitismem“. Ve vzniklých společenských podmínkách, takové osoby jako L.D.Bronštejn (Trocký), L.B.Rozenfeld (Kameněv), G.J.Apfelbaum (Zinovjev) a další jejich soukmenovci – tehdy kulturní vůdci revoluce a „pracujících národa“, který zvítězil v občanské válce, nemohli být zosobněním státní moci v období tehdy teprve přicházejícího dlouhého období budování nového společenského uspořádání¹²³.

Také je třeba chápat, že pokud se revoluce odehrává během imperialistické války (ze které byli unaveni všichni kromě těch, kdo na ní vydělávali), jako to bylo v Rusku v roce 1917, ve společnosti se formuje jeden vztah k revoluci i vládě, vznikající v jejím důsledku – ať je jakákoliv, přesto je záchranou před chaosem. Ale ke stejné (podle politických cílů) revoluci je ve společnosti zcela jiný vztah, pokud nová vláda vzniká v důsledku vítězství agresora, který začal „revoluční válku za osvobození pracujících v jiné zemi“, zatímco ti pracující sami ještě nedošli k tomu, že nevyhnutelně potřebují revoluci a novou vládu; nebo, pokud nová vláda vzniká ve výsledku organizace státního převratu v zemi, žijící snesitelným mírovým životem. Tyto velmi významné politické¹²⁴ okolnosti psychotrockisté-marxisté v SSSR nevnímali jako politickou realitu.¹²⁵

123 Toto zjevně nechápal Trocký a tlačil se na roli vůdce, aniž by se zbavil přivržení internacizmu. To je příčinou toho, že dostal po hlavě alpským cepínem. Kdyby byl bolševikem, dožil by se do hlubokého stáří jako Kaganovič...

124 Jedna z definic politiky jako jevu společenského života: umění možného.

125 A jak ukázala další historie, trockistická periferie v ozbrojených silách SSSR snila až do procesů s maršály v r.1937 o „revoluční válce“ s cílem zavedení marxistického socialismu na celém světě a produkovala dokonce „vědecké“ práce na to téma.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

Kromě toho, dokud běžela občanská válka v Rusku, revoluční situace v zemích Evropy vyprchala, což dělalo světovou marxistickou revoluci v blízké budoucnosti nemožnou.

Tyto okolnosti vedly k tomu, že „světové zákulisí“ bylo nuceno souhlasit s úhlem pohledu V.I.Lenina, který ho vyjádřil už v roce 1915: nejdříve vybudovat socialismus v jedné zemi, a potom přejít k socialismu ve všech ostatních zemích. Ve vedení VKS(b) se k tomuto pohledu přiklání i J.V.Stalin.

Jak si všímali někteří badatelé životopisu J.V.Stalina, v dorevoluční době a v první porevoluční roky se on jako jeden z posledních přidal k zformované většině a tím začal dělat stranickou kariéru. Jeho práce byly napsány jednoduchým jazykem (viz jeho Spisy), což z jedné strany zajišťovalo snadné chápání ze strany prostého málo gramotného a špatně vzdělaného pracujícího člověka, a z druhé strany, přesvědčovalo inteligenci, vládnoucí ve stranické špičce, o omezenosti J.V.Stalina, který údajně není schopen osvojit si „vysoce vědecký“ žargon, kterým mluvila a psala stranická inteligence, ale který nechápal prostý lid (*immanentní, permanentní, fideismus, gnozeologie* a podobná slova z literatury marxistické inteligence, se kterými se téměř nesetkáváme v pracích Stalina). Proto z úhlu pohledu stranických vůdců, podobných Trockému, Stalin nebyl ani vynikajícím stranickým filosofem, ekonomem, spisovatelem-publicistou¹²⁶, ani vynikajícím řečníkem, schopným mluveným slovem vybudit masy k revolučním činům. Vůdci-inteligenti a jejich stoupenci a pochlebovači ho považovali za špatně vychovaného (bez vybraných způsobů), hrubého, špatně vzdělaného („nedoučený seminarista“¹²⁷), líného (v poslední deportaci nic nenapsal) člověka, a v souladu s tím, neschopného samostatně myslet.

126 Jediným stranickým činitelem, který ocenil význam dorevolučních prací Stalina pro věc bolševismu, byl Lenin, konkrétně ocenil práci „Marxismus a národnostní otázka“. V této práci dává Stalin definici pojmu „národ“, z níž plyne, že židé nejsou národ ale něco jiného, čemuž Stalin definici nedal.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

To vytvářelo iluzi, že Stalin může být řízen ze strany umnějších a vzdělanějších „vůdců“, dokonce pokud se stane nominálně první osobou ve stranické hierarchii. Proto pohyb Stalina k vrcholům vnitrostranické moci nevyvolal námitky ze strany „světového zákulisí“ a jeho periferie. Navíc J.V.Stalin nebyl Rus, stejně jako většina vůdců revoluce, byl národností Gruzín, což představovalo automatickou garanci potlačení růstu nebezpečí velkoruského nacionalismu a nacismu.

To vše přispělo k tomu, že „světové zákulisí“ shledalo přijatelným svěřit J.V.Stalinovi záležitost zosobnění úspěchů socialistického budování v jedné samostatné zemi.

Bolševici se ze své strany, v míře toho, jak se zdraví Lenina zhoršovalo, také zamýšleli nad otázkou, kdo povede jejich dílo v budoucnu.

V tomto kontextu je nutné obrátit se k dokumentu, známému pod názvem „Dopis sjezdu“, který, jak hlásá historická tradice KSSS, byl napsán v několika sezeních různými sekretářkami ze slov V.I.Lenina poté, co utrpěl infarkt, někdy na přelomu let 1922–23. Chruščov ho ve svém vystoupení neuváděl v plném znění, ale uvedl jen několik frází, což mu umožnilo zdeformovat význam tohoto dokumentu jako celku v historii strany a politiky 20. let.

V dopise je řeč o tom, jak se v budoucnu vyhnout dalšímu rozkolu strany a zabezpečit stabilitu ÚV formálními prostředky, **a ne dosažením jednoty názorů na všechny otázky na základě osvojení**

127 To, že díky systematickému vzdělávání v kněžském semináři byl J.V.Stalin jedním z mála stranických činitelů, kteří dokonale chápali biblickou doktrínu zotročení všech, to nedochází mnohým jeho kritikům ani čtitelům i v naší době. Díky tomuto vzdělání byl Stalin asi jediným vůdcem bolševiků, kdo cítil, že na mimojazykové úrovni není mezi marxismem a Biblií žádný rozdíl, jedno i druhé je prostředek zotročení lidstva.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

metodologické kultury poznávání a chápání světa všemi jeho členy¹²⁸.

„Myslím, že v otázce stability jsou z tohoto úhlu pohledu klíčoví takoví členové ÚV jako Stalin a Trocký. Vztahy mezi nimi podle mého tvoří nadpoloviční většinu nebezpečí takového rozkolu, kterému by se dalo vyhnout, čemuž by dle mého mínění sloužilo zvětšení počtu členů ÚV z 50 na 100 lidí.

s. Stalin jako generální tajemník soustředil ve svých rukou ohromnou moc a nejsem přesvědčen, že vždy dokáže nakládat s tou mocí dostatečně ostražitě. Z druhé strany, s. Trocký, jak už ukázal jeho boj proti ÚV ve spojení s otázkou NKPS¹²⁹, vyniká nejen vynikajícími schopnostmi¹³⁰. On osobně je nejspokojnější člověk v nynějším ÚV, ale přemírou samolibý a přemírou zaměřený na čistě administrativní stránku záležitostí.

Tyto dvě kvality dvou vynikajících vůdců současného ÚV jsou schopny vést k rozkolu, a pokud naše strana nepřijme opatření pro to, aby k tomu nedošlo, rozkol může nastoupit nečekaně.

128 Tento úkol se vedením RSDRP – KSSS – KSRF přímo nikdy nestavil a nestaví se. Organizačním principem strany se považují stanovy a stranická disciplína. Právě to odsuzuje KSRF na politický krach.

129 Národní komisariát komunikačních cest.

130 Vystává otázka o nevysloveném: čím ještě, kromě vynikajících schopností, se Trocký odlišuje?

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

Nebudu dále charakterizovat další členy ÚV ohledně jejich osobních kvalit. Připomenu jen, že říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva samozřejmě nebyla náhodná, ale to jim jen málo může být dáváno za osobní vinu, podobně jako nebolševismus Trockému.“ (*V.I.Lenin, Spisy, 5. vydání, sv.45, pokr. zápisu z 24.12.1922, nadiktováno Leninem 25.12.1922*)

Charakteristice Stalina je také zasvěcen dodatek k zápisu z 25. prosince 1922, jak informuje v zápisu ze 4. ledna 1923 **už další sekretářka** Lenina, L.A.Fotijevová (1881–1975)¹³¹:

„Stalin je příliš hrubý, a tento nedostatek, naprosto přípustný v našem prostředí a při diskusi mezi námi, komunisty, se stává nepřípustný ve funkci generálního tajemníka. Proto navrhuji soudruhům promyslet způsob přemístění s.Stalina z této funkce a jmenovat do ní jiného člověka, který by se ve všech ohledech odlišoval od s.Stalina jen jedním – byl by trpělivější, loajálnější, zdvořilejší a vnímavější k soudruhům, méně těkavý atd. Tato okolnost se může zdát maličností, ale myslím, že z úhlu pohledu předcházení rozkolu a z úhlu pohledu napsaného mnou výše o vzájemných vztazích Stalina a Trockého, to není maličkost, nebo je to taková maličkost, která může mít rozhodující vliv.“

Od té doby publicisté-psychičtí trockisté – stoupenci schématu chápání historie, zveřejněného N.S.Chruščovem na 20. sjezdu, mnohokrát komentovali „Dopis sjezdu“ V.I.Lenina, zvláště zdůrazňující dodatek

131 První část „dopisu k sjezdu“ zapsala 23-25.12.1922 sekretářka Lenina M.A.Volodičeva. Pokud je Fotijevové v třetím vydání Velké Sovětské Encyklopedie věnován celý článek, o Volodičevové tam není ani slova. Proč takový rozdílný přístup k dvěma sekretářkám?

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

k dopisu ze 4. ledna 1923: prý už Lenin varoval, ale nevzali si to k srdci... jejich chápání se ale zcela míjí s faktem, před čím ve skutečnosti V.I.Lenin varoval bolševiky, a také s tím, že V.I.Lenin tím dopisem fakticky doporučil straně *bolševiků* J.V.Stalina jako svého nástupce.

Pro pochopení, před čím ve skutečnosti varoval Lenin stranu v „Dopisu sjezdu“ se podívejme klidně a bez emocí na charakteristiky, dané Leninem členům ÚV VKS(b). Všichni uchazeči o pozici vůdce strany, jakkoliv by se nenazývala, kromě J.V.Stalina, byli charakterizováni Leninem přímo jako nebolševici (Trocký) nebo jako subjekty, na které se nelze spolehnout (Kameněv, Zinovjev, Trocký, kterého v jedné ze svých prací Lenin nazval „jidáškem“), jako byrokraty, schopné distancovat se od živých záležitostí, zabývající se administrativním formalismem (Trocký, Bucharin, Pjatakov).

Zůstává jen J.V.Stalin, který už soustředil ve svých rukou ohromnou moc na pozici *generálního tajemníka*¹³², což vypovídá o jeho organizačních schopnostech, o umění podporovat konkrétní odpovídající formy (administrativní stránku) a obsah, a o vůdčích schopnostech; avšak vedle toho bývá hrubý, netrpělivý, těkavý.

Při takových charakteristikách „vůdců“ je dodatek k „Dopisu“ ze 4. ledna 1923 **prázdňá rétorika pro posluchače**: „Bylo by třeba vybrat ne Stalina, ale někoho jiného: někoho přesně jako on, ale který by nebyl hrubý a byl by více trpělivý. Neznáte někoho takového? Já také ne.“

A zároveň je to **signál Stalinovi**: „*Učte se zdrženlivosti, drahý druhu, jinak vám při všech vašich kvalitách srazí hlavu: zopakujete můj osud, odstraní vás dříve, než stihnete dokončit své dílo. Sám vidíte, že bolševických kádří, schopných vůdčích pozic, mezi „vůdci“ strany*

132 Původně to byla důležitá, vyžadující mnoho vědomostí, ale téměř čistě technická pozice. Vkládala se na ní funkce vedení sekretariátu ÚV a osvobození „vůdců“ od rutinní, kancelářské práce: příprava materiálů k zasedání „vůdců“, rozesílání rozhodnutí, vedení korespondence atd.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

není... a věc bolševismu je prodloužit třeba, jinak zednáři a jimi manipulovaní inteligenti-mluvkové zcela osedlají národ.“

Ve spojení s tímto okomentujeme zvlášť slova Lenina o tom, že „říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva samozřejmě nebyla náhodná, ale to jim jen málo může být dáváno osobně za vinu, podobně jako nebolševismus Trockému.“

Tato Leninova charakteristika L.B.Rozenfelda (Kameněva) a G.E.Apfelbauma (Zinovjeva), L.D.Bronštejna (Trockého) zavazuje srovnat ji s právním statusem nevolníků v otrokářské společnosti:

Otrok před společností svobodných lidí za nic neodpovídá. Za veškerou škodu, způsobenou otrokem, nese před společností odpovědnost jeho majitel. A jen majitel má právo potrestat otroka tak, jak uzná za vhodné, v čemž mu nemá právo jakkoli bránit nikdo z řad svobodných lidí¹³³.

V souladu s tím, charakteristika daná Leninem Rozenfeldovi, Bronštejnovi, Apfelbaumovi, je definicí právního statutu otroka v otrokářské společnosti, avšak vyřčená ne přímo, jako v našem textu, ale oklikou. V kontextu toho, co dnes víme o té epoše, včetně tématiky 2. a 4. kongresu Kominterny, Leninem danou charakteristiku té „trojky“ je možné chápat jediným způsobem a to jako poukázání na to, že jím nazvaní „vůdci“ strany jsou ve skutečnosti loutky, nevolníci majitelů zednářstva, výkonná periferie „světového zákulisí“.

Není třeba myslet si, že tento závěr je Leninovi připsán dodatečně, a Lenin měl ve skutečnosti na mysli něco jiného¹³⁴. Lenin byl vzděláním právník, historii práva od dávných dob znal, a vystupující na 4. kongresu Kominterny v prosinci 1922 požadoval, aby členové komunistických stran vystoupili ze zednářských lóží.

133 „Právní status“ otroků a pracovního dobytka byl v otrokářských společnostech reálně totožný.

134 Stalin komentoval „říjnovou epizodu“ Kameněva a Zinovjeva podobně:

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

Pokud se dá Leninův „Dopis sjezdu“ k hodnocení různým lidem, neznajícím zákulisní okolnosti, pak pro jedny je v charakteristikách členů ÚV důležité jedno, a pro druhé něco zcela jiného.

To, že Stalin bývá hrubý, dovoluje si nedržet se „dobrého tónu“, bylo významné (a je i nyní) pro představitele bezstarostné inteligence v řadách strany a pro „vůdce“, kteří také vzešli z řad inteligence nebo se s ní sčuchli během profesionální revoluční činnosti. Pro ně jsou jako vůdci přijatelní inteligenti-mluvkové, stejní jako oni sami.

Ale mezi prostými lidmi, kteří se zabývají reálnými díly, na jejichž úspěchu závisí život (tj. stranické masy), se v té době hrubost nepovažovala za prohřešek, jako tomu bylo v kruzích inteligence. Prostí lidé na hrubost člověka neobraceli a dosud neobrací pozornost, pokud člověk disponuje kvalitami užitečnými pro společnost, nebo pokud se za vnější hrubostí skrývá добрota. Mezi prostými lidmi je obvykle nepřijatelná ne hrubost, ale povyšování se nad druhé, zneužívání sociálního nebo mocenského postavení, což může probíhat i v rafinovaně zdvořilých formách. Pokud by Lenin napsal, že Stalin je posměvačný a povyšuje se nad ostatní, pak by se k takovému varování postavili jinak.

Pro straníky-bolševiky z prostých lidí bylo důležité to, že Stalin soustředil ve svých rukou moc, tj. nebál se vzít na sebe starost o společné dílo, že disponuje vůdcovskými kvalitami a kvalitami organizátora skutečných záležitostí. A nadávky, hrubost zdaleka ne vždy jsou vyjádřením zloby, a dokonce jestli na hrubost dojde, zase

„Opozice se snaží trumfovat „závěti“ Lenina, ale stačí si ji přečíst abychom pochopili, že trumfovat tam není čím. Naopak, „závěť“ Lenina odepisuje současné lidry opozice. Lenin ve skutečnosti obviňuje ve své „závěti“ Trockého z „nebolševismu“ a ohledně chyb Kameněva a Zinovjeva během Října píše, že nebyly náhodné. Co to znamená? Znamená to, že politicky nelze důvěřovat ani Trockému, který trpí „nebolševismem“, ani Kameněvovi a Zinovjevovi, jejichž omyly nejsou „náhodnými“ a mohou a budou se opakovat.“ (noviny „Pravda“, 25.10.1927)

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

rychle odejde... kromě toho, *aby člověk, zabývající se reálnými záležitostmi, sklouzl k hrubosti, je třeba ho k tomu ještě nějak vyprovokovat*, a to už jsou „zásluhy“ jiných¹³⁵.

Nelze zapomínat na to, že pokud o stycích se Stalinem víme jen ze svědectví jeho současníků, z nichž mnozí popisovali jen to, co slyšeli z doslechu a co bylo ještě přefiltrováno budoucími antistalinisty, pak v té době reálnou zkušenost kontaktu se Stalinem měl nejen Lenin, Krupská a další „vůdci“ strany. Proto o Stalinových „způsobech“ mohly panovat i jiné názory, nesouhlasné s míněním vyjádřeným V.I.Leninem v „Dopisu sjezdu“, a které se proto nestaly kultovými v epoše po 20. sjezdu.

Během perestrojky, kdy se znova aktivizoval „boj se stalinismem“, dávali v televizi dokumentární film, natočený v místě poslední deportace Stalina v Turuchanském kraji. Pod betonovou konstrukcí „akvária“, pod níž kdysi stál před počasím chráněný dům-muzeum, bylo prázdné. Na stěnách byly nápisy – jak prokletí na adresu Stalina, tak i prosby o odpuštění za to, že po jeho odchodu na onen svět neuchránili SSSR – první bolševický stát.

Potom ukázali stařenku – obyvatelku vesnice, která pamatovala Stalina za jeho života v deportaci. Byla jí dána otázka: „A co si pamatujete?“ Když otázka zazněla, oči se jí rozzářily a odpověděla: „**Byl to dobrý člověk, bylinami léčil lidi...**“

Takže k různým lidem se J.V.Stalin podle všeho choval různě – v závislosti na tom, jací to byli lidé, co měli v sobě, co dávali společnosti a co v nich viděl sám J.V.Stalin...

135 Ve sborníku „Stalin za života“ (2003) se uvádí zmínka o reakci sálu při čtení „dopisu k sjezdu“:

„Při čtení závěti se najednou v sálu ozvala hlasitá replika:

- nás hrubostí nevystrašíš, celá naše strana je hrubá, proletářská...“

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

Ve výsledku na základě takových charakteristik, daných „vůdcům“ V.I.Leninem, a na základě osobní zkušenosti a práce se všemi vůdci, bolševici ve VKS(b) podpořili právě J.V.Stalina jako vůdce strany.

Tak se i „světové zákulisí“, i bolševici v samotném Rusku shodli na tom, že Stalinovi, Josefu Vissarionoviči Džugašvili, je možné svěřit záležitost vedení budování socialismu v jedné samostatně vzaté zemi, ačkoli pod socialismem „světové zákulisí“ a bolševici chápali zcela jiné, vzájemně se vylučující typy společenského uspořádání a vzájemných lidských vztahů. Ve výsledku vzájemné vloženosti společensko-politických procesů tohoto druhu se tak J.V.Stalin stal zosobněním státnosti bolševismu ve 20. století.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

Rusko nebylo ani v roce 1917, ani po završení občanské války v roce 1922 připraveno pro socialistické uspořádání života společnosti ani v strukturně-ekonomickém, ani v kulturním, ani v mravně-psychologickém směru. To věděli všichni: protivníci¹³⁶ i stoupenci socialismu. Stoupenci socialismu se po vítězství revoluce, během občanské války, názorově odlišovali.

Přiznáváje nepřipravenost Ruska k socialismu, jedni měli za to, že je nutné přejít k buržoazní demokracii parlamentního typu, v jejíž podmínkách by se po dlouhou dobu rozvíjela ekonomika a kultura, a dozrávaly by objektivní i subjektivní předpoklady k přechodu k socialismu.

Druzí – bolševici v čele s I.V.Leninem a trockisté v čele s L.D.Bronštejnem – s nimi souhlasili v otázce toho, že Rusko nedozrálo v kulturním a ekonomickém směru do socialismu, a trvali na tom, že rozvíjet kulturu a ekonomiku, budovat reálný socialismus je nutné pod vedením strany bolševiků na základě vlády sovětů (výborů¹³⁷) dělnických a rolnických zástupců tak, aby se dělnická třída a rolníci neocitli znovu minimálně na deset let v pozici vykořisťovaných ze strany domácího a zahraničního kapitálu v podmínkách občanských svobod buržoazní demokracie, všesobodování soukromého podnikání a formování meziodvětvových proporcí a hrubých kapacit odvětví¹³⁸ zákonem hodnoty během tržní samoregulace. V této souvislosti uvedeme názor V.I.Lenina:

136 To byl jeden z důvodů, proč se perspektiva vítězství revoluce pod slogany socialismu nepřijímala vládnoucími kruhy Ruska jako reálná perspektiva.

137 „Sověť“ v ruštině označuje významy jako rada, porada, zasedání apod.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

„... nekonečně šablonovitý je jejich důvod, který se naučili nazpaměť během rozvoje západoevropské sociální demokracie a který spočívá v tom, že jsme nedorostli do socialismu, že u nás nejsou, jak se vyjadřují různí „učení“ pánové mezi nimi, objektivní ekonomické předpoklady pro socialismus. A nikoho nenapadlo se zeptat: copak nemohl národ, který se setkal s revoluční situací, takovou, která vznikla během první imperialistické války, nemohl se pod vlivem bezvýchodnosti vrhnout do takového boje, který mu dával alespoň nějaké naděje na vydobytí podmínek pro další růst civilizace?

„Rusko nedosáhlo té úrovně rozvoje výrobních sil, při které je možný socialismus.“ S tímto tvrzením chodí všichni hrdinové Internacionály, včetně pochopitelně Suchanova, jako se standartou. Tento nevyvratitelný stav popisují na tisíc způsobů, a zdá se jim, že je rozhodujícím pro hodnocení naší revoluce.

(...)

Pokud je pro vznik socialismu třeba určitá úroveň kultury (ačkoliv nikdo nemůže říct, jaká konkrétně „úroveň kultury“ to je, protože je odlišná v každém ze západoevropských států), pak proč bychom nemohli začít dosažením revoluční cestou předpokladů pro tu konkrétní úroveň, a až potom na základě dělnicko-rolnické vlády a sovětského zřízení, začít dohánět jiné národy.

(...)

138 O těch rozdílech viz učebnice typu „Historie KSSS“ sovětské epochy, práce Lenina a Trockého, týkající se problematiky porevolučního období, počátku občanské války a socialistického budování v SSSR.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

Pro vytvoření socialismu, říkáte, je třeba civilizovanost. Velmi dobře. Proč bychom tedy nemohli napřed vytvořit takové předpoklady civilizovanosti u sebe, jako vyhnání poměščíků a ruských kapitalistů, a teprve potom začít pohyb směrem k socialismu? V jakých knihách jste četli, že podobné změny historického pořádku jsou nedostupné nebo nemožné?

Napoleon psal: „Napřed je třeba pustit se do vážného boje, a pak se uvidí...“ Tak jsme se i my pustili v říjnu 1917 do vážného boje, a pak už spatřili takové detaily rozvoje (z pohledu světové historie to jsou bezesporu detaily) jako Brestský mír, NEP atd. A v současnosti není pochyb, že celkově jsme zvítězili.“ (V.I.Lenin „O naší revoluci (ohledně zápisků Suchanova)“, Spisy, svazek 45, str. 378-382)

Stejné téma z úst Stalina, ale už 35 let po vítězství Velké říjnové socialistické revoluce:

„Odpověď na tuto otázku dal Lenin ve svých dílech o „naturální dani“ a ve svém proslulém »družstevním plánu«.

Leninovu odpověď lze stručně shrnout takto:

a) proletariát nesmí propást příhodné podmínky pro uchopení moci, musí uchopit moc aniž čeká, až se kapitalismu podaří přivést na mizinu mnohamilionové obyvatelstvo, drobné a střední individuální výrobce,

b) vyvlastnit výrobní prostředky v průmyslu a odevzdat je do majetku všeho lidu;

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

c) pokud jde o drobné a střední individuální výrobu, sdružovat je postupně do výrobních družstev, tj. do velkých zemědělských podniků, kolchozů;

d) všestranně rozvíjet průmysl a dát kolchozům moderní technickou základnu velkovýroby, přitom je nevyvlastňovat, nýbrž naopak usilovně zásobovat prvotřídními traktory a jinými stroji;

e) v zájmu ekonomického svazku města a vesnice, průmyslu a zemědělství zachovat na jistou dobu zboží výrobu (směnu koupí a prodejem, pozn. překl.) jako **jedinou** pro rolníky **přijatelnou** formu ekonomických styků s městem, a plně rozvinout sovětský obchod, státní a družstevně kolchozní a vytlačovat přitom z obratu zboží všechny a všeliké kapitalisty.

Dějiny našeho socialistického budování ukazují, že tato cesta vývoje, vytyčená Leninem, se plně osvědčila.“
(„Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, kapitola 2.)

Ve své podstatě byla ta politika od začátku odsouzena stát se svým charakterem dvojakou a vnitřně konfliktní: **za první**, předpokládala státní a stranickou podporu iniciativy těch, kdo uvádí do života, vycházejí ze svého chápání světa, ideály socialismu a doktrínu jeho vybudování v té formě, jak je chápalo o ohlašovalo ve své propagandě vyšší stranické vedení; **za druhé**, předpokládala přinucení k socialistickému způsobu života těch vrstev obyvatel, které je možné charakterizovat jako bez-ideové, v tom smyslu, že v sobě nenesou žádné konkrétní ideály společenského života, a řídí se ve své činnosti individualistickým nutkáním sytosti a pohodlí svého osobního života a života své rodiny, a jsou loajální libovolné moci, která jim zajistí přijatelné podmínky práce a růst spotřebitelského komfortu; **za třetí**,

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky
předpokládala identifikaci a potlačení antisocialistické (v chápání
vyššího stranického-státního vedení) činnosti protivníků socialismu.

Ale to vše v ideálu.

V reálném životě jsou jedněm a téměř lidem – díky osobitostem mravů a typů organizace psychiky, panujících v davově-“elitární“ společnosti – vlastní v různých okolnostech a v různé době činy, patřící ke všem výše uvedeným kategoriím. A to se týká jak různorodých lidí majících moc v procesu realizace deklarací o budování nové společnosti, tak i mas, nad kterými mají moc. V důsledku toho byly osobní chyby a zneužití moci represivního aparátu jeho členy objektivně nevyhnutelné¹³⁹. Kromě toho, v reálném životě je vedení schopné se upřímně mýlit ve svých představách o socialismu a metodách jeho budování, v důsledku čehož byli odsouzeni stát se oběťmi represí ti, kdo se v otázkách budování socialismu mýlili méně, a nebyli schopni přesvědčit o své pravdě stranu a její aparát, a to už je předpoklad toho, aby se osobní subjektivní chyby vyšších vedoucích staly systémovými chybami samořízení společnosti.

Proto není třeba myslet si, že pokud by se po smrti Lenina ve vedení strany ocitl Trocký nebo někdo další ze stoupenců toho či onoho socialismu; nebo by sovětská moc přiznala nepřipravenost Ruska k socialismu a sama by zavedla v zemi pluralismus stran a

139 Socialismus a komunismus se na konci 19. a začátku 20. století propagoval jako ideál ve své podstatě společnosti pravdověrného soužití. Znaje dobovou společnost a projekty socialistické přebudování světa, které byly populární v prostředí levé inteligence té doby, odtržené od reality, historik V.O.Ključevský ještě na konci 19. století charakterizoval perspektivu přechodu Ruska k socialismu na přelomu 19-20. století frází, klíčovou k chápání porevolučních desetiletí reálného a domnělého budování socialismu: „Společnost spravedlivého soužití, složená z lumpů“. Je jasné, že zavádění forem socialistické organizace života v takové společnosti bude tím více katastrofické, čím více budou lumpové otrlí a zarputilí, což potvrdila historie SSSR.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky
názorů¹⁴⁰, v důsledku čehož by se státní aparát ocitl v moci stoupenců
kastového zřízení nebo občanské společnosti kapitalismu na základě
hierarchie peněženek – pak by historie Ruska-SSSR v první polovině
20. století byla méně krvavou. Bůh se nemýlí – vše se odehrálo
nejlepším možným způsobem při těch mravech a etice, které byly
vlastní společnosti¹⁴¹.

Ale tehdy Rusko teprve čekalo překonání konceptuální neurčitosti
ve svém životě a kultuře: buďto pravdivý společný život, jakkoliv
by se nazýval, ve kterém je garantován osobní rozvoj a každý je
chráněn před parazitismem na jeho práci a životě; nebo hierarchie
vzájemného utlačování a ambice na utlačování okolí, ve které je
nevyhnutelný parazitismus jedněch na druhých a všech dohromady na
biosféře. Ve stejné společnosti ty dvě koncepce koexistovat ve
vzájemném ladu nemohou za žádných okolností. Druhá věc je, jakými
prostředky se realizuje jejich boj.

140 Ve výsledku podobných kroků německé sociál-demokracie v roce 1918
přišel v roce 1933 k moci v NSDAP Adolf Hitler (NSDAP – Německá
nacionálně-socialistická dělnická strana).

141 Za účelem zamezení krvavých událostí v historii Ruska v první polovině
20. století bylo nutné ve druhé polovině 19. století jim samým vypracovat
alternativu globálního významu marxistickému scénáři světové
socialistické revoluce. Pro to bylo nutné přehodnotit historii lidstva a
historii mnohonárodnostní Ruské regionální civilizace v ní, a na základě
změny svého postoje k „svatým písmům“ překonat idealistický ateismus
historicky zformovaných religiozních kultů, deformujících představu lidí o
Bohu, o vzájemném vztahu všech a každého s Bohem a Božím Záměrem,
a také překonat materialistický ateismus vědy, odmítající Boží existenci.
Jen v takovém případě by se začala formovat nová kultura na základě víry
(důvěry) Bohu podle svědomí a na základě vědomého vněrituálního
dialogu každého s Ním. Ale ruská inteligence se ukázala neschopnou řešit
tento úkol včas. V důsledku toho zmizela alternativní možnost rozvoje bez
válek, revolucí, občanské války a zneužití moci v porevoluční době.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

Ve vztahu k politice Sovětské moci v období reálného budování socialismu pod vedením Stalina je na místě vzpomenout výrok děkabristy P.I.Pestelja:

„Zkušenosti všech věků i všech států dokázaly, že národy se stávají takovými, jakými je dělají zákony a vláda, pod kterými žijí.“

A ačkoliv P.I.Pestelj hovořil o vládnutí a zákonech, ve své podstatě jde řeč o tvarování společností na základě své libovůle nositeli konceptuální moci, kterým je podřízeno státní řízení, tvorba zákonů (jako komponenty státního řízení) a zčásti praxe aplikace zákonů, vyjadřujících určitou koncepci uspořádání života lidí ve společnosti a vztahu množství lidí k té koncepci a ke konceptuální moci, která ji realizuje. A Pesteljem předpokládané reálné i možné rozdíly vlády a zákonů, pod jejichž mocí žijí různé národy nebo jeden národ v různých dobách, nevyhnutelně předpokládají i rozdíly možných koncepcí, až do vzájemně se vylučující neslučitelnosti koncepcí v jedné společnosti, a v globálním měřítku – v jednom lidstvu.

Nyní je možné přejít k vlastní analýze úspěchů a nedotažených záležitostí bolševismu stalinské epochy.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání moci marxismu

Pokud zkoumáme budování socialismu jako společenského uspořádání (tj. v širším smyslu slova, než definice ekonomické formace), pak v sobě zahrnuje tři vzájemně propojené a navzájem podmíněné procesy:

- osobnostní rozvoj představitelů aktivních dospělých pokolení, v jehož důsledku by oni, přehodnotíce svůj postoj k životu, postupně vrůstali do budovaného socialismu a stávali by se jeho stoupenci a přirozenou součástí socialistické společnosti, a osvobozovali by se od norem davově-“elitární“ společnosti, které získali v dětství a dospívání a které byly charakteristické pro ty či ony sociální vrstvy nesocialistických společensko-ekonomických formací;
- rozvoj kultury společnosti celkově a jejích subkultur jako základu a prostředku formování takové mravnosti, etiky a chápání světa budoucích pokolení, aby se ideály pravdověrného soužití (socialismu a komunismu) staly přirozenými životními ideály, a davo-“elitarizmus“, utlačování člověka člověkem, parazitismus na práci a životě druhých by byl v jejich společnosti nemožný ani ve zjevných, ani ve skrytých formách;
- zavedení (za podpory státních institucí) do hospodářské výrobně-spotřebitelské činnosti technické civilizace principů socialismu (především plánování hospodářství, orientaci na garantované uspokojení demograficky podmíněných potřeb obyvatel v následnosti pokolení).

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Ačkoliv nejviditelnější v životě společnosti je třetí bod, význam uvedených procesů je v pořadí uvedeném výše.

Jinými slovy osobnostní rozvoj je to hlavní v socialistickém budování, a protože socialismus v širokém smyslu slova je způsob života společnosti, pak budování socialismu je tím úspěšnější, čím více lidí je aktivních ve svém osobnostním rozvoji v řečišti Božího Záměru.

Je to tak proto, že rozvoj kultury znamená objevení se v ní něčeho nového, společensky užitečného v tom smyslu, že to nepodporuje degradačně-parazitické procesy a neponouká lidi k jejich podpoře. Přitom rozvoj kultury představuje obecně dostupné vyjádření osobnostního rozvoje a tvorby představitelů aktivních pokolení v řečišti Božího Záměru. A výrobně-spotřební činnost, principy její organizace a prostředky její realizace (včetně výrobně-spotřebních vztahů lidí), to je jedna ze stran rozvoje kultury.

Ve všech mnohonárodnostních i národnostních kulturách, a také v subkulturách těch či oněch společenských skupin je možné vyčlenit tři více či méně rozvinuté směry:

- konzervativní – objektivně orientovaný na to, aby se v životě budoucích pokolení reprodukoval historicky zformovaný způsob života bez jakýchkoliv novinek nebo změn.
- nihilistické – vystupující pod sloganem „Vše je špatně! Takto žít nelze!“ ale nenavrhující žádnou alternativu (nebo prostředky k vypracování alternativy a realizaci jejích ideálů);
- zaměřené na budoucnost – orientované na realizaci v životě v budoucnosti toho či onoho ideálu života lidí a života společnosti v biosféře Země.

Podíl nositelů každého z uvedených směrů ve společnosti a obsah ideí každého z nich určuje perspektivu společnosti.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Tak v historii Ruska 19. století byli představitelé vládnoucích vrstev z větší části samolibými nositeli konzervativního směru, nevnímající problémy epochy a potřebu jejich řešení; představitelé více či méně vzdělané mládeže s nestabilní psychikou a emocionálně vybuzení jedinci byli představiteli nihilismu; *vákuum orientace na realizaci v budoucnosti svěbytného ruského ideálu*¹⁴² bylo zaplněno marxismem, který v míře svého šíření zatahoval do internacistického revolučního hnutí nihilisty, odpovídaje na jejich nespokojenost s realitou Ruska nabídkou ideálu socialismu a omezuje je v jejich moci nad sebou i společenskými procesy osobitostmi marxistické filozofie, koncepce globálního historického procesu¹⁴³ a politické ekonomie.

Vedle uvedených hlavních směrů existují ve společnostech i

142 Toto vákuum orientace na světlou budoucnost bylo v 19. století v ruské kultuře zděděno ze starších epoch. Tak K.Vališevský, analyzuje epochu, která předcházela vládnutí Ivana Hrozného, a samotnou epochu jeho vlády, ve své knize *“Ivan Hrozný (Moskva, «IKPA», 1989, reprint vydání 1912) píše, že ruské kultuře bylo vlastní napodobování všech okolních kultur a akumulace v sobě nejrůznějších prvků zvenčí.*

Výzkumníci (domácí i zahraniční), kteří přicházeli na tento fakt, ho buď nechávali bez komentáře nebo docházeli k závěru o tvůrčí impotenci Ruského ducha, nebo se vyjadřovali v souladu s tímto závěrem, sami ho otevřeně neprohlašujíce.

Ačkoliv jsme se odkázali jen na K.Vališevského, který ohlašuje názory takového druhu o ruské kultuře jen v epoše Ivana Hrozného, názorů podobného druhu je mnoho, včetně těch prohlašujíc to o všech epochách ruské kultury. A na základě závěrů o neplodnosti Ruského ducha a odpovídající faktologie, ilustrující absorbování zvenku, v domácí i zahraniční politologii všech dob panovaly doktríny: zahraniční – na téma, jak dobýt a kolonizovat Rusko; a domácí – na téma, jak výhodněji prodat domovinu cizincům, údajně pokrokovým a civilizovaným ve všech ohledech. Takže v rámci této globální tradice politologické kulturologie, gorbačovovská perestrojka a následující prozápadní proburžoazní reformy nic nového nepředstavují.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu subkultury, které je možné nazvat „reliktními“ směry. Jejich statisticky málo početní nositelé žijí podle hesla „Dříve bylo lépe!“ a politickou aktivitu projevují pod hesly „Vzhůru do minulosti!“ až do bodu, že chtějí budoucnosti vnutit dobu kamennou současné globální civilizace nebo dokonce *pořádky Atlantidy*, vedoucí k jejímu zániku (*na to během celé existence biblické civilizace pracuje židozedenářství*).

Ve své většině byly kdysi v minulosti všechny dnešní „relikty“

Ve skutečnosti během veškeré památné historie Ruské mnohonárodnostní civilizace to, co výzkumníci kultury Ruska nazvali napodobováním a akumulací ve své kultuře různých půjčených prvků při vlastní údajné tvůrčí impotenci, představuje stránku tvůrčího procesu mnohonárodnostního Ruského ducha v otázce budování globální civilizace a její kultury, objímající všechny nacionální kultury. To je minulost ruské globalizace, nikoliv biblické.

Ta okolnost, že v minulosti bylo málo vlastní tvorby, v obecně přijatém chápání, v tom proudu integrace a syntézy úspěchů jiných národních kultur ve své kultuře – to je osobitost historického rozvoje mnohonárodnostní Ruské regionální civilizace pod jhem Bible.

V důsledku toho bylo formálně pravoslavným ruským lidem během celé historie vlastní dvojvěří, které odlišovalo pravoslavné vyznání v Rusku od všech zahraničních křesťanských vyznání: katolictví, protestantizmu ve všech modifikacích a všech ostatních autokefálních pravoslavných církví. Od tohoto dvojvěří byli svobodní možná snad biblí psychologicky rozdrčení členové církevní hierarchie.

V pravoslavném národě dvojvěří panovalo v minulosti a pokračuje v panování i nyní. Projevuje se to v nejrozličnějších životních jevech, počínaje tím, že během celé historie Rusko neznalo vnitřní mezikonfesionální války s religiozní motivací (církevní rozkol na nikoniány a staroobřadníky, to je vnitřní dílo biblického „pravoslaví“), a „pravoslavní“ žili se zástupci ostatních vyznání v míru v těchže oblastech a pracovali bok po boku na společné blaho. A konče tím, že vysvěcuje dům pravoslavného rolníka, pop se nehrnul vysvětit i jeho *baňu (saunu)*, která byla nejen místem fyzické očisty, ale i místem provádění dávných předkřesťanských rituálů i

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu dostatečně rozšířené, ale ztratili své pozice a stali se majetkem menšiny členů společnosti v důsledku dlouhé postupné evoluce kultury celkově nebo v důsledku rychlých změn v životě, probíhajících během revolucí, reforem, dobytí, pomalé integrace do jiných kultur atd. Avšak bylo by nesprávné tvrdit, že relikty jsou plně přežité¹⁴⁴. Existují v důsledku chyb společnosti, dopuštěných v minulosti v rozvoji její kultury, a ukazují všemi nebo jen některými svými aspekty škodlivost (neúplnost) a defektnost kultury společnosti a jejích subkultur, které

různých nepodložených pověr; a pravoslavný člověk sundával před návštěvou *baně* kříž, aby jím nepopudil duchy. A i dnes lze v tvorbě umělců, kteří prohlašují sami sebe za pravoslavné, najít mnoho opěvování a vyjádření Ruského *jazyčnictví* (předkřesťanského světónázoru).

Jak je známo, podle biblických pověr se má historie biblické kultury zakončit problémem globálního měřítka: zemětřeseními, válkami, epidemiemi atd. Podrobnosti o těch perspektivách viz Zjevení Janovo (Apokalypsa), završující kánon „Nového zákona“ a křesťanskou Bibli celkově. Západ, který v sobě zahlušil jazyčnictví jako *kompletně vědomý dialog člověka a Boha jazykem životních okolností* (viz práce „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“), ačkoliv je i plný různých pověr, celkově neobsahuje dvojvěří: ti, kdo nejsou otevření satanistě, okultistě, agnostici nebo ateisté, ti nemají pochyby o skutečné inspirovanosti té či oné verze Bible Bohem, a proto bezmyšlenkovitě v korytě algoritmiky biblické sociologie veškerý Západ pilně pracuje na vytvoření potenciálu světové katastrofy, předepsané Bibli celkově a Zjevením Janovým konkrétně.

V Rusku v důsledku dvojvěří, ačkoliv apokalyptické prognózy vždy byly kultovními, a během celé historie se aktuální problémy interpretovaly skrz prizma a symboliku Apokalypsy, nicméně jazyčnická komponenta Ruského ducha vždy namítala proti bezalternativnímu katastrofickému konci historie nynější globální civilizace.

Ale pro vyjádření té alternativy v řečišti Božího Záměru, bylo nutné přehodnotit Bibli a odmítnout přiznávat jí v její historicky zformované podobě v roli Bohem inspirovaného textu; a přejít (při obejití otevřeného ateismu a satanismu) od „víry v Boha (nebo v Bohy)“ **k osobní vnitřní víře (důvěře) Bohu** v souladu se svědomím, což odkrývá cestu k tvorbě

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu
přišly na záměnu těm, které se staly „reliktními“ kulturami a
subkulturami.

“Relikty” mizí buď v důsledku toho, že kultura a subkultury
panující ve společnosti přejímají z reliktních všeživotaschopné, co dříve
odmítaly; nebo v důsledku toho, že panující subkultury a kultura
celkově v jejich tvůrčím rozvoji lidmi samostatně překonávají

své budoucnosti a osudu celého lidstva v řečišti Božího Záměru.

Veškerá historie Ruska po pokřesťanstění, to je historie směřování Ruského
ducha k této hranici. A dokud není překonána, je nevyhnutelné *vákuum
orientace na realizaci v budoucnosti konkrétního svěbytného ruského
ideálu*, ale protože příroda netrpí prázdnotu, toto vákuum se v každé epoše
zaplňuje nějakou konkrétní importní apokalyptikou. To je charakteristické
pro celou kulturu dorevolučního Ruska, s občasnými výjimkami:
A.S.Puškin, ačkoliv formálně zůstával biblickým „pravoslavným“, přece
jen se symbolikou své tvorby osvobodil z tohoto biblického zajetí.

Reálně je proces překonání tohoto vákua historicky ještě o něco hlubší,
protože samotné objevení se biblické kultury v Rusku bylo možné jen v
důsledku toho, že jazyčnictví se v kultuře Ruska smíchalo s polyteismem a
modlářstvím, a Bible historicky reálně přece jen byla prvním masovým
kultovním textem, upomínajícím o víře(důvěře) Bohu Všedržiteli, ačkoliv
při tom bylo biblické učení překrouceno výmysly „světového zákulisí“,
které usilovalo a usiluje o bezvýhradnou globální vnitrosociální moc
bez Boha, ale v jeho jménu.

143 V marxismu má název „historický materialismus“ a může být krátce
vyjádřena následovně: „původ člověka z opice v důsledku pracovní
činnosti a přirozeného výběru.“; „třídní boj je lokomotiva historie“; „násilí
je porodní bába historie“, ačkoliv násilí v této kvalitě vždy předchází
licoměrnost, kultivující okolo sebe nevědomost; „sociální bytí určuje
sociální vědomí“.

Co je to individuální vědomí, to je většinou pokud ne jasné, tak ohmatatelné
vlastními prožitky. Ale „sociální vědomí“, to je další vymyšlená

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu objektivní problémy (defekty), které jsou jim vlastní na určitých historických etapách¹⁴⁵.

V přechodných obdobích od panování v davově-„elitární“ společnosti jedné kultury k jiné kultuře, předchozí panující kultura ještě nezaujímá postavení „reliktu“, protože jejími nositeli jsou zatím početní představitelé konzervativního směru předchozí panující kultury a mnozí předchozí nihilisté, vystrašení probíhajícími (nebo proběhlými) změnami. Jinými slovy, konzervativní směr kultury epochy, předcházející rychlým změnám v životě davově-„elitární“ společnosti, a zčásti směr nihilistické kultury se s počátkem změn, které probíhají rychle v porovnání s délkou aktivního života, stává

abstrakce marxismu, jejíž jednoznačné chápání je nemožné se všemi z toho pramenícími nepříjemnostmi pro ty, kdo věří v pravost toho tvrzení, a také pro jejich okolí a potomky.

O tom, jak množství jedinců zrozuje kolektivní psychiku a jak individuální psychika navzájem interaguje s kolektivní psychikou, která určuje bytí společnosti a individuální a kolektivní psychiku následujících generací, viz práce VP SSSR „Dostatečně všeobecná teorie řízení“, „Principy kádrové politiky“, „O rasových doktrínách: pravdě-podobné, ale mylné“, „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“, „Smutné dědictví Atlantidy“, „O imitačně-provokační činnosti“.

144 V takovém případě by ve společnosti jednoduše nebyli jejich nositelé a relikty by se staly „vykopávkami“ a mrtvými, nikoliv pokračujícími subkulturami.

145 Dokonce kompletní zmizení národa-nositele kultury není schopno zajistit zmizení životaschopných „reliktů“. Příkladem tomu budiž zájem o rekonstrukci předkolumbovské kultury civilizací Ameriky; a také „hry“ části převážně bílých Američanů na indiány, v důsledku čehož kultura původního obyvatelstva těch zemí stále existuje jako relik, demonstrující Američanům defektnost a škodlivost jejich vlastní kultury v různých aspektech.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu retrográdním¹⁴⁶ směrem kultury. Jeho politická aktivita je podmíněna jak obsahem subkultury, která se stala retrográdní, tak i vlivem nositelů jiných subkultur na její nositele. Po završení přechodného období retrográdní směr kultury buďto zcela mizí, když předá vše životaschopné nové kultuře celkově nebo nějaké její vedoucí části, nebo se stává jedním z „relikvů“.

Ale přechodnému období jsou vlastní i své směry „konzervatismu“ a „nihilizmu“. Konzervatismus přechodného období, to je činnost pod heslem „cíl je nic, cesta je všechno!“, avšak ne vždy prohlášeným veřejně. Tento směr v kultuře přechodného období podporuje část předchozích nihilistů, a také ti, pro koho „epocha nekonečných změn“ vytváří zákonnou možnost plnit si kapsy. Konzervativce přechodného období nezajímá cíl reforem a metody jejich realizace: souhlasí s libovolnými reformami, které neohrožují (podle jejich názoru) jejich osobní prosperitu a bezpečnost a pod rouškou kterých mohou realizovat své kořistné malé a velké aféry. Na rozdíl od nich, nihilisté přechodného období jsou zpravidla upřímní ve svých prohlášeních o přivržení cílům reforem, avšak přitom jsou pro ně vždy nepřijatelné cesty a metody dosažení cílů reforem, osoby autorů a vykonavatelů reforem, nebo jsou nuceni hrát roli principiálních kritiků – bojovníků za pravdu – jednoduše v důsledku toho, že nic sami dobře neumí.

Ve své většině konzervativci přechodného období a nihilisté přechodného období vědomě nebo podvědomě mimikrují pod přivržence směru zaměřeného na budoucnost, kteří se skutečně upřímně snaží uvést do života ideály, které jsou prohlášeny za cíle společenských přeměn.

Vedle uvedených směrů kultury přechodného období vzniká s jeho začátkem v davově-“elitární“ společnosti větší či menší množství dezorientovaných lidí: část z nich umírá z důvodu ztráty smyslu života,

146 Retrográdní = zpátečnický

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu ačkoliv cesty ke smrti u nich můžou být různé; část z nich vytvoří „kádrovou rezervu“ aktivních směrů kultury přechodného období; tito se – po míře překonávání své počáteční dezorientovanosti – přidávají k retrográdům, ke konzervativcům a nihilistům přechodného období, nebo k upřímným stoupencům nových ideálů, zaměřených na budoucnost. Mnozí z dezorientovaných se stávají kočovníky mezi uvedenými směry nebo různými aspekty své činnosti podporují různé směry kultury přechodného období.

Neexistuje žádná národní kultura, ve které by neexistovala umělecká tvorba, umění. Umělecká tvorba a umění jsou v životě každé dostatečně civilizované společnosti těsně spojeny s komplexem věd filosoficko-historického-společenského směru, které také vykazují vliv na uměleckou tvorbu v míře toho, jak si jejich výsledky osvojují činitelé umění v důsledku společného rozvoje kultury společnosti nebo v procesu sebevzdělávání. Ve vzájemné interakci věd a umění je mnoho důležitých okolností.

V davově-“elitární“ společnosti umění ve své drtivé většině předbíhá rozvoj věd filosoficko-společenského směru v otázce odhalení problémů současnosti a perspektiv života společnosti.

Tvorba filosoficko-společenských věd je adresována téměř výhradně k vědomé úrovni psychiky těch, kdo se s nimi střetává; jejich přímý vliv na emocionální komponentu je minimální – emoce vznikají jak druhotná reakce nevědomých úrovní psychiky na uvědomovaný smysl vědecké práce. Osvojení vědeckých prací lidmi vyžaduje ve všech případech dostatečnou úroveň předchozího vzdělání, jak ve smyslu disponování určitými vědomostmi, tak i ve smyslu disponování návyky soustřeďování pozornosti a rozumu na tematiku vědecké práce. V důsledku toho jsou vědecké traktáty nezávisle od jejich zaměření a úrovně náročnosti přístupné zdaleka ne všem.

Produkty umělecké tvorby se obrací přímo jak k úrovni vědomí, tak i k nevědomým úrovním psychiky lidí. Ale v důsledku toho, že umělecká tvorba se obrací bezprostředně k nevědomým úrovním

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu psychiky a vykazuje větší či menší vliv na každého, kdo se s nimi volky nebo nevolky střetává, nevyžaduje nijakou předchozí přípravu¹⁴⁷.

Období od zakončení občanské války ve 20. letech do vraždy J.V.Stalina v roce 1953 patří k epoše přechodného období kultury.

V důsledku toho jsou všechny kulturologické koncepce, nevidící rozdíl mezi uvedenými směry kultury a podstaty každého z nich v dorevoluční době a v době budování socialismu; nevidící charakter přesunu uvedených směrů kultury skrz hranici revoluce a občanské války; nevidící jejich charakter a vzájemnou interakci během doby budování socialismu pod vedením J.V.Stalina v jedné zemi, nacházející se v nepřátelském obklíčení; nevidící rozdíly v charakteru vědeckých prací filosoficko-společenského směru a uměleckých děl a rozdíl jejich vnímání ze strany lidí – neplodné, a neposkytují nic, kromě faktů v nich obsažených, pro chápání té epochy.

Kromě toho, v naší době mnoho analytiků, kteří vyjadřují svoje názory na tu epochu, a také publikum, které důvěřivě akceptuje jejich obviňující názory, z větší části zapomíná na to, že naše pokolení je produktem a výsledkem té epochy. V důsledku toho je pro nás obvyklé a přirozené to, co nebylo vlastní životu společnosti do ní, a co se stalo součástí života společnosti v danou epochu. Z této přivýklosti tomu, co bylo námi zděděno a osvojeno v dětství a dospívání v hotové podobě, pramení i to, že nyní mnozí aktivní politici, činitelé humanitních věd, činitelé umění – bezmyšlenkovitě prodlužují dříve uvedené směry kultury přechodného období. V důsledku jejich bezmyšlenkovitého automatického opakování v nových historicky zformovaných podmínkách původních směrů kultury těch let a dřívějších, společnost

147 Otázka o formování uměleckého vkusu je důležitá, ale ve své podstatě se redukuje na to, jak se vychovává nepřijetí jedněch uměleckých stylů a umělecké tvorby a schopnost získat požitky z druhých, a za druhé, jaké důsledky bude mít pro společnost vychovávání nepřijetí jedněch stylů a tvorby, a propagace jiných stylů a tvorby.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu nebyla schopná během půl století po odstranění J.V.Stalina překonat další hranici přehodnocení minulosti a vypracování cílů do budoucnosti. Jinými slovy, přechodný proces zamrzl, pokud se budeme vyjadřovat slangem programátorů. Proto je nutné srovnat to, co je obvyklé a přirozené pro nás, s tím, co bylo obvyklé a přirozené v epoše, která předcházela přechodnému období.

Pro nás je přirozené umět číst a psát, ačkoliv mnozí kteří se to naučili, se i tak nenaučili cítit Život a samostatně myslet o jeho smyslu. Pro Rusko do roku 1917 bylo přirozené, že 85% obyvatel neumělo číst ani psát, z jakéhož důvodu jim byla nedostupná veškerá písemná kultura. V důsledku toho byli omezeni v možnostech získání nového vědění svými schopnostmi osvojit si vědomosti a návyky na základě ukázek nebo ustních vysvětlení ze strany nositelů těch vědomostí nebo návyků. Za takových okolností byla společnost nezpůsobná ani k mravně-etickému duchovnímu rozvoji, ani k vědeckotechnickému pokroku. Přesněji, rychlost osvojování a přehodnocování společností informací byla tak nízká, že byla odsouzena zaniknout pod břemenem problémů, které vytvářela a zavčas neřešila a neodstraňovala.

V prvním desetiletí po završení občanské války 1918-1922 byla likvidována negramotnost dospělé populace¹⁴⁸. Také byla likvidována bezprizornost dětí, které zůstaly bez rodičů během revoluce a občanské války. Paralelně s tím běžel rozvoj systému lidového vzdělávání, který rok od roku pokrýval stále větší část populace, a postupně pozvedl kvalitu vzdělání na úroveň, dovolující nastupovat do středních škol a univerzit. V této době neměli mnozí studenti možnost získat vzdělání za plné materiální podpory rodiny a byli nuceni začít pracovat ještě během dospívání. Ale mnozí z nich měli sen zabývat se takovým druhem činnosti, který vyžadoval speciální střední nebo vysokoškolské vzdělání. Ve snaze vyjít vstříc těmto snům mládeže, sovětská vláda

148 To je kvalitativní transformace společnosti, ve svém vlivu na život a významu mnohokrát převyšující komputizaci a připojení k internetu, čehož jsme svědky nyní.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu spustila systém „rabfaků“ („rabočij fakultět“ - pracovní fakulta, z nichž mnohé byly otevřeny při univerzitách), kde se mladí dělníci a rolníci mohli připravovat k nástupu na vysokou školu. Na části těchto fakult se vedla výuka bokem výroby, a jejich studenti dostávali státní stipendium. Na části se vedla výuka bez odryvu od výroby, ve volném čase. Také se pro ty, kdo začal pracovat dříve, než mohl získat vzdělání které chtěl, spouštěl systém večerních škol a dálkových fakult vysokých škol.

Díky možnostem získat střední speciální vzdělání a vyšší profesionální vzdělání, zajištěným sovětskou vládou, se do vědy, techniky a odvětví tvůrčí tvorby dostalo mnoho mladých lidí, kteří by do roku 1917 v podmínkách kastové společnosti a panování hierarchie peněz takovou možnost neměli. Na tomto základě v SSSR už ve 20. letech začaly vznikat a rozvíjet se nové vědecké a konstruktorské školy. Právě podpory vědeckých a konstruktorských škol byli zbaveni v dorevoluční době vynikající ruští vědci a vynálezci, protože od poloviny 19. století se věda a projektování stala oblastí kolektivní činnosti, ve kterých génius, zbavený podpory vysoce kvalifikovaných a mnohostraně vzdělaných pomocníků, není schopen nic realizovat.

Ve výsledku takové politiky v oblasti vzdělání byla úroveň vzdělání obyvatel v SSSR (tj. hlavně dělníků a rolníků) už v 50. letech nejvyšší na světě. Také v počtu studentů vysokých škol na 1000 obyvatel SSSR vedl, s velkým náskokem před kapitalistickými zeměmi. Přitom je třeba mít na paměti, že naše střední a vyšší vzdělání odpovídalo počátkem 50. let velmi vysokým standardům ve světovém měřítku vzdělávacích systémů různých zemí.

Díky úspěchům vědeckých a inženýrských škol, rozvíjejících se na základě široké kádrové základny celého národa, získal Sovětský svaz počátkem 50. let vědeckotechnickou a technicko-technologickou nezávislost na zahraniční vědě a technice v tom smyslu, že naše věda a průmysl začaly být schopné rozvíjet se samostatně a produkovat vše, co potřeboval stát, který ve mnohém vyjadřoval zájmy drtivé většiny

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu pracujících. Ačkoliv je třeba přiznat, že podíl pionýrských prací (to, co je uděláno poprvé na světě) byl v té době nízký, protože v 20-40. letech Sovětský svaz z větší části osvojoval cizí výsledky a překonával zaostalost zděděnou z carských dob.

To vše v souhrnu vytvářelo objektivní předpoklady k tomu, aby se i dále SSSR rozvíjel v obecně kulturním a vědeckotechnickém aspektu zrychleným tempem ve vztahu k tempu rozvoje kapitalistických států. Ale systém vzdělávání, vytvořený v té době, měl principiální nedostatek:

Kult marxismu ve společnosti zdeformoval celý komplex filosoficko-společenských věd, psychologii, bránil správnému rozvoji biologie a z ní pramenící medicíny.¹⁴⁹

V důsledku zdeformovanosti komplexu věd o člověku a lidské společnosti v SSSR byl nevyhnutelný nesoulad mezi vědami, především filosoficko-společenského typu a mezi uměleckou tvorbou ve všech oblastech umění. Avšak při kultovní nadvládě marxismu ve vzdělávacím systému byl tento nesoulad blahem pro společnosti a další perspektivy jejího rozvoje z toho důvodu, že v davově-“elitární“ společnosti umění, umělecká tvorba v drtivé většině případů předbíhají vědy filosoficko-společenského typu v identifikaci problémů současnosti a perspektiv života a rozvoje společnosti¹⁵⁰.

To tvrzení pochopitelně neplatí o všech uměleckých dílech a o všech vědeckých pracech. Je spravedlivé ve vztahu k různorodé umělecké tvorbě celkově jako k odvětví činnosti a ve vztahu k vědě jako k odvětví činnosti. Proto bez chápání toho, že nesoulad mezi uměleckou tvorbou a společenskými vědami byl, není možné pochopit ani to, co představoval ten styl umělecké tvorby, který se nyní nazývá

149 Následky tohoto bude Rusko řešit ještě několik desetiletí.

150 Pro potvrzení tohoto viz práce VP SSSR Domek v Kolomně, Ruslan a Ludmila, Mědecný Jezdec – to vám není měděný had a další.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu „socialistický realizmus“; ale také není možné pochopit podstatu a roli tzv. „avantgardizmu-modernizmu“ ve všech jeho projevech, zděděných epochou přechodného období od dorevolučních dob.

Především, se stanovením státnosti Sovětské moci začala revize uměleckého dědictví, zděděného po carské epoše. Díla dorevolučního konzervativního a retrográdního směru se přestala tisknout (literatura, výtvarná umělecká díla) a reprodukovat (hudba, představení), a některá byla vyjmuta z oběhu, částečně zničena a zčásti schována do muzejních skladů, do archivů a knihoven. Díla dorevolučního nihilistického směru jsou v naší době známy jako díla „kritického realismu“¹⁵¹, a také jako díla různorodé „avantgardy“ v literatuře, scénickém umění, malbě a hudbě.

Přitom je třeba mít na paměti, že „avantgarda-modernizmus“ není v každé epoše stejnorodý jev: v tom smyslu, že vedle hledání nových forem a způsobů vyjádření životního smyslu v uměleckých dílech je v něm přítomna defektní mravně-etická komponenta, která představuje buď projev psychicky nemocných lidí, nebo projev démonické chorobné ctižádosti, jejíž nositel nemá co říct a ukázat lidem, ale má nutkavou potřebu proslavit se jako „veliký“ umělec, básník, spisovatel, hudebník. V době kritické pro společnost je „avantgarda“ představena z větší části právě uměleckými díly, vyjadřujícími mravně-etickou defektnost a agresivní usilování o proslavení se, nebo démonickou ctižádost. To se týká i drtivé většiny „veledeř“ „avantgardy“ dorevoluční i porevoluční epochy.

151 Všechna nesou duch bezvýchodnosti a nřešitelnosti sociálních problémů, zkoumaných autory, protože ty problémy samotné jsou vytvářeny protipřirozenou biblickou kulturou, od které se nemohli autoři osvobodit. Právě to je osnovou pro jejich zařazení k nihilistickému směru kultury.

Nejsou v nich „kladní hrdinové“, jejichž napodobováním by současníci mohli vybudovat budoucí štěstí společnosti. Osudy všech od Čackého, Oněgina a Pečorina do Bazarova a hrdinů Dostojevského, jsou varováním: takto ne!, hledej jiné cesty a metody tvorby svého osudu a osudů společnosti.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Historicky se věci vyvinuly tak, že tvůrci děl „kritického realizmu“ stihli zemřít ještě do revoluce, nebo se stihli přidat ke spotřební „elitě“ říše. Nepřijetí nových pořádků ze strany kulturních činitelů tohoto typu, kteří přežili revoluci, bylo spojeno nejen s nepřijetím a strachem z represí, ale z velké části i přáním zachovat si ten těžce získaný „elitárně“-spotřebitelský status, v důsledku čehož se mnozí z nich ocitli v zahraničí (Bunin, Repin, Gorký). Když život v SSSR získal opět stabilní charakter, někteří z nich souhlasili vrátit se do vlasti. Ti co se vrátili pokračovali v práci v té či oné roli (A.N.Tolstoj, A.M.Gorký: A.N.Tolstoj – spisovatelem-soc.realistou, a A.M.Gorký – autoritou údajného zakladatele a zosobnění socrealismu, ačkoliv byl spíše nihilistou, než realistou zaměřeným na budoucnost).

Další zemřeli v zahraničí (Repin, Bunin), nechtěli se vrátit se do vlasti a svou tvorbou nebo autoritou „sloužit režimu“ (jak si mysleli), ve kterém se propletly jim stejně cizí bolševismus a marxistický antinárodní psychický trockismus. Ale ve své podstatě odmítli sloužit ne režimu, ale národu, protože ve skutečnosti odmítli pomáhat svou uměleckou tvorbou odlišení bolševismu od psychotrockizmu ve všech oblastech života a činnosti lidí, a tím odmítli pomáhat osvobození státnosti a národa z moci psychotrockizmu.

Konzervativní směr kultury přechodného období k socialismu, to byli ideologicky permanentní revolucionáři marxisté-psychotrockisté, a umělecky-stylisticky se jednalo o všemožnou avantgardu a abstrakcionismus, jako vyjádření psychotrockizmu. Jinými slovy, v psychotrockizmu nebyl konflikt mezi jeho sociologickou vědou a uměním. Ale byl konflikt mezi psychotrockizmem a životem, v důsledku čehož skuteční hledači nových forem a prostředků vyjádření v umění smyslu Života, orientovaní na budoucnost, v tom prostředí nepřežívali, například Majakovský, který ještě v dorevoluční době

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu získal věhlas jako avantgardista-futurista¹⁵², a také mnozí další, koho zadupali do země agenti RAPS¹⁵³ a podobných struktur r-r-revolučních činitelů umění.

Bolševické vedení v čele se Stalinem se nezmýlilo, když položilo rovnítko mezi opoziční politickou frakci ve VKS(b), vedenou L.D.Bronštejnem (Trockým), a avantgardu v porevolučním umění¹⁵⁴, ačkoliv mnozí kulturní činitelé jak tehdy, tak dnes nechápali a nechápou příčiny nepřijetí avantgardy bolševiky a cíle jeho potlačení.

152 Název pochází od „future“ - budoucnost a ukazuje na to, že Majakovský hledal cesty do světlé budoucnosti a nebyl stoupencem neústupně nihilistické avantgardy jako takové, a proto neplodné pro společnost. Avantgarda je ve většině případů charakterizována vtipem:

- *Umění musí přinášet užitek...*
- *Lidem?*
- *Ne, umělci.*

Majakovský přemýšlel o lidském štěstí a ne o tom, jak se stát úspěšným parazitem, motajícím svým avantgardizmem hlavy buržoazie, která neví za co utrácet, a vyprazdňujícím jejich peněženky na způsob toho, k čemu se jednou přiznal nejznámější avantgardista 20. století Pablo Picasso.

153 Ruská asociace proletářských spisovatelů

154 I po roce 1953 se opozice byrokratickému režimu a ideálům socialismu vyjadřovala v umělecké tvorbě v nihilistické avantgardě, a tzv. „výstava buldozerů“ chruščovské epochy byla přímým stimulováním tohoto směru v umělecké tvorbě.

Ale nihilismus je neplodný, jak ukázala historie rozvoje umění v Rusku po roce 1985. Neplodný v tom smyslu, že v sovětské epoše se každé umělecké dílo ucházelo o to, vyjádřit tu či onu myšlenku. Nihilistická avantgarda je bez-ideová. Přesněji, má jednu ideu – vše je dovoleno v oblasti instinktivních projevů, ale instinkty jsou u všech stejné, a dokonce celé spektrum zvráceností instinktů nepřináší žádný nový smysl: jsou to

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Jde o to, že psychicky nemocní si v drtivé většině případů neuvědomují, že nejsou zdraví. Schizofrenii a šílenství, vyjádřeným pod vlivem omamných látek v umělecké tvorbě, tleskají především také schizofrenici a omámení: u psychicky zdravých lidí vyvolává schizofrenické umění, zvláště vysoce talentované, především soustrast.

Ale kromě reálných psychopatů, s více či méně výrazně projevenými psychickými poruchami, je v davově-„elitární“ společnosti poměrně mnoho lidí, jejichž psychická odolnost a návyky sebeovládání mají mnoho prostoru k zlepšení. A takoví lidé v závislosti na tom, do jakých okolností se dostávají, jaké umění (především hudba, malba, film a dnes i počítačové hry a virtuální světy) je ovlivňuje, se mohou stát buď psychicky nemocnými, nebo se tomuto smutnému osudu vyhnout.

Proto potlačení **nihilistické** avantgardy, které byl lhostejný budoucí osud lidí, je nutné odlišovat od potlačení tvůrčího hledání nových uměleckých forem a prostředků vyjádření smyslu Života v umění. Potlačení **nihilistické** avantgardy je objektivně prostředkem ochrany dospívajících, jejichž psychika se nachází v procesu formování, a také dospělých psychicky nestabilních lidí, od možnosti stát se více či méně zjevně projeveným šílencem pod vlivem avantgardního umění; je to prostředek ochrany mravně-psychického zdraví společnosti¹⁵⁵, ačkoliv to není všespásný prostředek s ohledem na to, že není schopen nahradit všechny ostatní.

V poslední dvě desetiletí existence SSSR se inteligence (z velké

jen instinkty pod různými obálkami a nic více. Téměř všechny „objevy“ ruské avantgardy konce 20. století jsou opakováním zvráceností ruské dekadence předrevolučních let, jen se opírají o technické možnosti současnosti, které byly předtím neznámé nebo nedostupné.

155 Je známo, že pod vlivem rockové hudby se v organizmu, který se poddává jejímu vlivu, vytvářejí určité látky, mající narkotický účinek. Proto je slogan „Rock proti drogám“ nesmyslný, rock sám o sobě je droga.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu většiny nositelé Já-centrického individualistického nebo individualisticko-korporátního typu psychiky) hodně bavila nad „sorealizmem“ (socialistický realismus). Bylo v módě obviňovat ho z tvůrčí impotence, z lokajství a poklonkování vládnoucímu režimu, v důsledku čehož umělci socrealizmu údajně ve všech oblastech umění jen přikrášlovali, „lakovali“ a prezentovali v lepším světle „hnusnou socialistickou realitu“.

Naloženo dostali všichni: Šolochov za „Rozrušenou zemi“ a údajný plagiát „Tichý Don“¹⁵⁶, Gorký za vedení autorského kolektivu, který napsal knihu „Kanál Stalina“¹⁵⁷ o projektování a stavbě Bělomořsko-Baltického kanálu v letech 1929-1932 vězni GULAGu NKVD. Ale nejvíc dostali představitelé filmu, protože v SSSR byl film

Kromě toho, tím že zahlučuje psychiku krátkými takty a trhanými a fázově posunutými rytmy, rocková hudba je schopná potlačit na určitou dobu vnitřní harmonii rytmiky smyslové a intelektuální činnosti, čímž otupuje a ohlupuje masy lidí na ní emocionálně závislých.

Jistě, jednoznačná předurčenost chování na úrovni „umění – činy“ obecně neexistuje, ale statistika odhaluje ve společnosti závislosti podobného druhu, projevující se v chování určité části lidí. Avšak nositelé Já-centrického vidění světa ve své většině odmítají tuto vazbu a statistiku spatřit, a odmítají udělat z ní objekt státní politiky a veřejných organizací, což je společensky nebezpečné.

To je jedna z mnoha okolností, které vedou k otázce:

Je umělec odpovědný za následky své tvorby? Nebo jsou za následky odpovědné oběti jeho umělecké tvorby a jejich oběti?

Proto, když M.M.Žvaněcký charakterizoval pracovníky KGB jako „kunsthistoriky s legitimací“, měl ve své podstatě pravdu: **umělecká kritika, výzkum umění a historie umění jsou jedním z prostředků zajištění státní a společenské politiky bezpečnosti.** Ale to bylo známo i před Žvaněckým.

156 Solženicyn se za tu pomluvu, kterou aktivně šířil, nikdy neomluvil.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu od počátku monopolně v rukou státu a obsluhoval státní politiku. V důsledku monopolního státního charakteru filmového umění v SSSR ho bylo možné považovat za nejvýraznější vyjádření socrealizmu v jeho lepších i horších stránkách.

Proto se obrátíme k filmovému umění. Kolikrát jen samotné „Kubánské kozáky“ demokratizátoři potírali za lživý patos (kolchozní blahobyt na obrazovce versus neúroda roku 1949) a příkrášlování reality. Ale ve své době to byl oblíbený film, i na Kubáni. Tento fakt a popularita dalších filmů a uměleckých děl socrealizmu objasňují demokratizátorsky zaměřeni komentátoři tím, že tak lidé údajně unikali před strašnou sovětskou realitou do jiného světa. Z jejich pohledu takový argument není jak vyvrátit. Ale lidé, kteří takto *smýšlejí*, ve skutečnosti upadají do intelektuálního kómatu, protože takový argument vede k velmi prosté otázce:

S čím se lidé vraceli do světa sovětské skutečnosti z filmového světa a z dalších oblastí umění socialistického realismu?

Nejobecnější odpověď spočívá v tom, že se vraceli ze světa sovětských filmů vůbec ne s tím, s čím se vrací ze světa hollywoodských filmů nynější výrostci; a také ne s tím, s čím se vrací se svého narkotického snění pijaní a narkomané všech epoch, včetně epochy proburžoazních reforem v Rusku.

157 Velmi zajímavá kniha. Bylo by užitečné ji znovu vydat jako pomůcku pro historické, právní a sociologické vysoké školy. Je v ní řečena pravda, i když ne celá pravda, o Bělomořsko-Baltském táboře NKVD. Kniha ukazuje, na jakých principech má v ideálu ve společnosti pracovat systém nápravných zařízení.

Ti, komu se podobný přístup nelíbí, mají za povinnost znát, že pokud společnost potřebuje vězení, pak se musí rozhodnout i ohledně cílů a principů jejich fungování. A v praxi života se musí postarat o to, aby fungování toho systému výkonu trestu a převýchovy odpovídalo těm cílům a principům, které jsou podmíněné nadvládou určité koncepce ve společnosti.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Jistě, socrealismus nebyl ve všech svých projevech stejnorodým jevem. Byla v něm přítomna i úlisnost režimu, která docházela až do kompletního podřízení, ospravedlňujícího i všechna zneužití moci a přešlapy ze strany činitelů, nebo pokoušející se představit je jako neexistující, a obvinění na adresu byrokratů jako pomluvy. Ale existovalo i něco jiného, v důsledku čehož je obsahově plnější odpověď na postavenou otázku o návratu do skutečnosti ze světa umění socrealismu – odpověď na otázku o skutečné podstatě a místě socialistického realismu v historii, která se velmi odlišuje od názorů disidentů a inteligence o něm. Logické důkazy tohoto tvrzení jsou nemožné. Ale umění hovoří samo za sebe, nezávisle na tom, jakým ho představují komentátoři umění a jakými termíny určují jeho styly a žánry. Proto se obrátíme k faktům.

V roce 2000 proběhlo v New Yorku promítání 37 sovětských filmů, počínaje dobou stalinizmu a konče počátkem 60. let. Veškerá tamní filmová kritika, která už neměla důvod bát se vojenskoprůmyslové moci „supervelmoci č.2“ a plnit politickou objednávku, jedním hlasem zvolala ve vytržení: **„To je nějaká jiná civilizace!“**

A to bylo správné hodnocení podstaty skutečného socialistického realismu. Abychom pochopili příčinu takové reakce Američanů, ve filmovém průmyslu protřelých, na staré, technicky nedokonalé a zastaralé filmy sovětské epochy, je třeba si vzpomenout na další událost, s tímto tématicky spojenou.

V polovině 90. let proběhla v Evropě s triumfem výstava sovětského výtvarného umění a sochařství epochy stalinského bolševismu. Byla hostována i v Rusku, kde byla uváděna pod názvem **„Agitace za štěstí“**. Toto – zaměření na světlou budoucnost, šťastnou pro všechny pracující – je podstata skutečného socrealismu epochy stalinského bolševismu, uchovaná lepšími představiteli umění ve všech svazových republikách i v následujících letech.

Když shlédli 37 sovětských filmů, Američané zareagovali ne

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu jednoduše na propagandu neznámo čeho, ale zareagovali právě na agitaci za štěstí všech i každého ve společnosti, v jejíž organizaci života se projeví jiné mravně-etické principy. A pokud je někdy SSSR strašil, pak, při absenci jeho moci, principy, které se projevovaly v chování hrdinů na plátně, je nejen nestrašily, ale byly pro mnohé z nich přitažlivé¹⁵⁸. Odsud pramení nadšená a ve své podstatě správná reakce: „To je nějaká jiná civilizace!“

Ano, to je jiná – nová, přicházející globální civilizace, jejíž mravnost a etiku ukázalo umění socrealismu ve svých lepších dilech v dekoracích technosféry první poloviny 20. století. A ta podstata – agitace za reálné štěstí, které je reálně možné, které je třeba realizovat v životě prací samotných lidí, jejich mravností a etikou, - to je to, co se nevměstává do mravně defektních myslí útočníků na umění socrealismu sovětské epochy celkově a epochy stalinského bolševismu zvláště.

A ta agitace za štěstí je ve své podstatě nepoměrně konstruktivnější a s větším tvůrčím nábojem, než všechna hollywoodská produkce odehrávající se na Zemi i v Kosmu a všechno negativní s ní spojené, kterou denně vypouští na obyvatele Země televizní vysílání na všech kanálech která v davově-“elitární“ společnosti nepředstavuje nic jiného, než *agitaci za katastrofy a trvalé neštěstí*.

O tom, že je to skutečně tak, kriminalisté USA dávno vědí,

158 Kdo nechce žít ve společnosti, kde je možné vyjít v noci na ulici velkého města nebo zajít do parku se svou druhou polovičkou a nebát se napadení? Kdo nechce žít ve společnosti, kde jsou děti v bezpečí na ulici, ve škole (kolik učitelů a školáků bylo zavražděno ve školách SSSR?), ve veřejné dopravě, kde libovolný dospělý pomůže dítěti? Kdo nechce žít ve společnosti, kde schopný lékař přichází na pomoc maximálně rychle a zajímá se o obnovení zdraví pacienta, a ne o koupěschopnost klienta? - otázek podobného druhu ve spojení se srovnáním reality občanské společnosti a světa „snění“ děl socrealismu je možné zadat velmi mnoho. Občanská společnost kapitalismu je v odpovědích na ně neplodná.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu
**protože ve statistice zločinnosti byla identifikována
komponenta vědomého napodobování filmových a televizních
„zlých hochů“, zahnaných do kouta okolnostmi scénářů.**

Ale existuje i složka *nevědomého (individuálního a kolektivního)* opakování lidmi v životě televizního bahna v důsledku programování a vybuzení psychiky jedinců a společností ze strany filmové produkce¹⁵⁹. Teroristické útoky 11. září 2001 jsou kromě všeho dalšího i vrcholem vlivu amerického filmového průmyslu na život americké společnosti. Proto není náhoda, že hned po 11. září Američané požadovali přestat vysílat a promítat mnoho filmů se scénami násilí satanské, kriminální a teroristické tematiky. Ale dlouho jim trpělivost nevydržela: v podmínkách buržoazního „liberalizmu“ jsou zisky soukromého sektoru důležitější, než společenská bezpečnost, v důsledku čehož je vedení umění v řečišti konkrétní politiky státu v USA vně kompetencí vyšších orgánů státní moci a zvláštních služeb¹⁶⁰, na rozdíl od SSSR (tím spíše SSSR epochy stalinského bolševismu).

V epoše stalinského bolševismu se společnost nacházela pod vlivem umění „kritického realizmu“, které především ukazovalo, jak těžce se žije běžnému člověku v podmínkách davo-“elitarizmu“¹⁶¹, a také pod vlivem umění socialistického realizmu, které bylo povoláno ukazovat, jak by se měly budovat vztahy mezi lidmi v běžném životě i v práci (v práci kolektivní proto, že jiná v historicky zformované technosféře není), aby každý člověk pracující s dobrými úmysly žil

159 Může být identifikována jako ústup zločinnosti v reakci na ukončení předvádění násilí na plátně a televizní obrazovce, avšak kurátoři filmového průmyslu v USA na to nepřistoupí: snížil by se jim zisk.

160 V opačném případě nezbyvá než udělat závěr, že v USA je agitace za neštěstí jedním z cílů státní politiky.

161 Kromě toho učilo „dobrým mravům“ - normám slušnosti a kulturního kontaktu lidí mezi sebou, jaký byl praxí ve vládnoucích třídách Ruské říše.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu šťastně.

O tom jsou filmy „[Vstřícný plán](#)“ (o pracovním entuziasmu), „[Kubánští kozáci](#)“, „[Píseň tajgy](#)“, „[Velká rodina](#)“ (podle románu V.A.Kočetova), „[Můj nejdražší](#)“, „[Silné pokolení](#)“, „[Pilot Čkalov](#)“ a další. Byly i filmy o tom, jak by se měla bránit a chránit svoje – lidová – sovětská moc a socialismus, právo na který prostý lid vystrádal a vybojoval velkou krví ve Velké říjnové socialistické revoluci a v občanské válce („Křižník Potěmkin“, „Čapájev“, „Optimistická tragédie“, „Tichý don“, „[Jak se kalila ocel](#)“, „Kortik“) a uchránil ve Velké vlastenecké válce („Pověst o skutečném člověku“, „Mladá garda“, „V okopech Stalingradu“, „Dva kapitáni“)¹⁶².

Existuje ještě jedna otázka spojená s podstatou socrealizmu, otázka o tom, jak se v něm navzdory marxistickým idejím takzvaného „proletářského internacionalismu“ a „světové revoluce“ objevily takové filmy jako „Petr I.“, „Alexandr Něvský“, „Ivan Hrozný“. Jeden názor spočívá v tom, že jakmile šlo do tuhého (byla identifikována hrozba války s hitlerovským Německem), J.V.Stalin okamžitě zapomněl na Marxe, „proletářskou internacionálu“, „světovou revoluci“, „beztrždní společnost“ a další ideologické fasády své osobní diktatury, a rozhodl se obrodit v nových uměleckých formách imperský patriotizmus, nutný jemu osobně pro podporu jeho cynické moci.

Ale jde o to, že J.V.Stalin se neřídil rychle se měnícími okolnostmi, ale dlouhodobou politickou strategií, a jeho moc nebyla

162 Jeden z paradoxů té epochy a umělecké tvorby v řečišti *agitace za štěstí* spočívá v tom, že mnohé z těch děl byly vytvořeny talentovanými bezprincipními prospěcháři, kteří svými mravy a přesvědčením nebyli bolševiky ani komunisty. To ukázaly pozdější publikace jejich deníků a dříve neuváděné detaily jejich životopisů. Mezi takové prospěcháře patří třeba V.Višněvský, autor „Optimistické tragédie“, a A. Rybakov – autor „Kortika“ a „Dětí Arbatu“ - krajně povrchního a proto pomlouvačného díla o epoše stalinského bolševismu.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu
mocí kvůli osobní moci: to nejsou filmy o říšsko-davově-“elitárním“
patriotizmu v duchu „za víru, cara a vlast“ a právu hlavy státu, posedlé
naváděním a lstěním ze strany svého okolí, nemotivovaně trestat a
omilostňovat jak věrné poddané, tak zrádce. Jsou to filmy o
bolševickém všelidovém civilizačním budování v minulých epochách a
o chybách, dopuštěných v tom budování, za které se muselo zaplatit
velkou krví a těžkým životem mnoha pokolení.

Jinými slovy, skutečná podstata umělecké tvorby ve stylu tzv.
socialistického realizmu spočívá v objektivním usilování o
spravedlivou budoucnost. A epocha stalinského bolševizmu je
epochou, v níž ten směr umělecké tvorby poprvé v historii získal
vědomou státní podporu.

Tato státní podpora byla efektivní v míře chápání problémů a
perspektiv společnosti státními úředníky, majícími co do činění s
poskytováním té podpory, z jedné strany. A z druhé strany byla
ospravedlněna mírou toho, nakolik sami tvůrci byli upřímnými
stoupenci ideálu uskutečnění štěstí pro všechny ve společnosti, která
nepřiznává nikomu právo na parazitismus ani na sobě, ani na okolí; a
také tím, nakolik bezprincipní, ale talentovaní prospěcháři byli
vnímaví k tlaku okolností, aby ve svých dílech vyjádřili ten ideál a
jeho uskutečnitelnost tak, aby společnost a především nová pokolení,
na něj zareagovali.

Nezávisle na chybách a defektech toho umělecko-politického
směru ze strany státních činitelů, a prostituování ze strany
uměleckých tvůrců na systému státní podpory jejich tvorby, právě
**umění socialistického realismu během epochy stalinského
bolševismu dalo společnosti** to, co mu nebyly schopny dát vědní
obory filosoficko-společenského zaměření – pocit možnosti štěstí
na Zemi a objektivní pravosti díla bolševismu, jistotu o
budoucnosti.

Díky veledílům umění socrealismu epochy stalinského bolševismu
a následných období dílo bolševismu nezaniklo a nepřetrhlo se smrtí

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu
J.V.Stalina, přežilo chruščovštinu, zahnívání, perestrojku i
proburžoazní reformy 90. let.

Právě v umění socrealismu se ve společnosti překonával nesoulad mezi vědou a uměleckou tvorbou. Poslední a nejvyšším úspěchem socrealismu se stal vědeckofantastický román Ivana Antonoviče Jefremova¹⁶³ „Hodina býka“. V tomto románu ještě nesoulad mezi vědou a uměním nebyl překonán, ale právě v něm se Ivan Antonovič dostal bezprostředně k hranici, po jejímž překonání ten nesoulad zmizí a nemůže existovat.

To se mohlo stát událostí globálního významu: když román spatřil světlo světa a získal dostatečně širokou známost, chtěl ho zfilmovat americký režisér Stanley Kubrick, tvůrce takových dobře známých a světově proslulých filmů jako Spartakus nebo 2001: Vesmírná odyssea. Ale psychotrockistická stranická nomenklatura SSSR se tomu projektu kategoricky bránila a nebyl kvůli tomu realizován.

Umění socrealismu jsme také zavázáni i tím, že SSSR pod vedením J.V.Stalina byl připraven k vítězství ve Velké vlastenecké válce 1941-1945 a zvítězil v ní. A zvláštní roli v tom sehrálo pokolení, které se narodilo mezi lety 1905-1914: jejich dětství se odehrávalo v dorevoluční době, a osobnostní rozvoj v náctiletém věku připadl už na epochu praktického budování socialismu a kultury nové společnosti, ve kterém mnozí z nich přijali bezprostřední účast.

Na rozdíl od starších pokolení oni ve své většině nestihli k začátku revoluce a občanské války zkostrnatět v citech a názorech; a na rozdíl od mladších pokolení měli vlastní paměť o životě v dorevoluční době a ne nějaké představy na základě odfiltrovaných vyprávění starších, seznámení s knihami a dalšími uměleckými díly. Kromě toho, jejich osobnostní rozvoj v dětství probíhal v období, kdy se sovětský stranicko-státní davo-“elitarizmus“ ještě nestihl rozvinout do takového stupně, aby jedny dospívající (menšinu) proměnil v demony - zatvrzelé

163 Skutečné jméno po otci - Antipovič

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu opozičníky jakémukoliv režimu, a druhé (většinu) v zombie, naprogramované marxistickou ideologií, paralyzující jejich vůli, jak se to stalo s představiteli mladších pokolení, s malými výjimkami.

V důsledku toho představitelé pokolení 1905-1914 byli iniciativní v díle budování a ochrany socialismu v SSSR a proto viděli v sovětské moci svou reálnou moc – moc pracujícího lidu, jehož součástí sami byli.

K vytváření sovětského stranicko-státního davo-“elitarizmu“ přiložilo síly to pokolení, jehož dětství (ne dospívání) připadlo na občanskou válku. Právě ono dalo aktivisty byrokraty (kam vítr tam plášt'), pro které se orgány sovětské moci a stranického aparátu staly prostředkem uspokojování jejich osobního a rodinně-klanového kořistnictví, a idejím socialismu a spravedlivosti ve společnosti byli nakloněni jen to té míry, nakolik jim následování těch ideí umožňovalo udržet se u moci. Toto téma lícoměrnosti ve vztahu k ideálům revoluce a komunismu našlo své odrazení i v epochálním díle socialistického realismu – povídce N.A.Ostrovského (1904-1936) „Jak se kalila ocel“.

Právě k pokolení narozených v letech 1905-1914 patří mnozí činitelé kultury, vědy vzdělávacího systému, ozbrojených sil, kteří se však ve své většině nedostali výše než na střední úroveň v důsledku toho, že pokolení mladých aktivistů občanské války bylo v období jejich tvůrčí aktivity ještě relativně mladé a pevně se drželo za mocenské pozice ve vyšších úrovních stranické a státní moci a v profesních korporacích.

Dokud představitelé pokolení bolševiků, narozených v letech 1905-1914, byli dostatečně aktivní a početní, restaurátoři kapitalismu jednoduše neměli v SSSR kádrovou základnu pro uskutečnění svých záměrů. Proto nic podobného otevřenému znovuzavádění kapitalismu, jak se to stalo po roce 1985, v období jejich aktivního života nemohlo proběhnout dokonce při tom, že toto pokolení bolševiků bylo demoralizováno lží 20. a 22. sjezdů KSSS.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Stalo se to možným v důsledku víry v marxismus, vlastní tomu pokolení, který oni znali povrchně, což způsobilo nechápání příčinnodůsledkové podmíněnosti historických procesů. Kromě toho tu povrchní znalost marxismu doprovázela i víra v to, že marxismus je pravda ve všech třech jeho pilířích (v učení o socialismu, filosofii, politické ekonomii), a především ve filosofii a politické ekonomii jako vědeckých osnovách socialismu a komunismu. Pokud tomu věříme, pak L.D.Bronštejn (Trocký) vypadá jako skutečný komunista-idealista, nekompromisní revolucionář-romantik. Ve vztahu s tím pak jeho obvinění i podobná obvinění chruščovské nomenklatury na adresu J.V.Stalina ohledně zrady Sovětské moci, potlačení vnitrostranické demokracie a demokracie ve společnosti, vypadají jako spravedlivá obvinění¹⁶⁴. Lživost toho všeho se obnažuje jen ve výsledku demonstrace neadekvátnosti filosofie a politické ekonomie marxismu, jejichž neoblomným stoupencem byl L.D.Bronštejn do posledních dní svého života.

Ale pokud nevíme o neadekvátnosti marxismu životu, která odsuzuje marxisty na nesoulad mezi jejich *slovy zbavenými života a skutečnými životními skutky*, pak to na papíře vypadá, že Bronštejn má pravdu, on a další marxisté z „leninské gardy“ jsou oběti a J.V.Stalin je tyran, uzurpátor, deformátor vědeckých ideí a praxe budování komunismu.

Bez vnikání do podstaty filosofie a politické ekonomie marxismu, postavit se psychotrockizmu, jeho patetickému hlásání dobra a obviněním z reálných i domnělých nespravedlivostí epochy stalinského bolševismu, je na základě intelektuálního posuzování – *na základě jazykové kultury – nemožné*.

Soudobý marxistický psychotrockizmus a jeho politická organizace

164 To se týká i obvinění na adresu J.Stalina a post-stalinského SSSR ze strany psychotrockisty A.D.Sacharova a jeho následníků – všichni jsou to zvránci, kterým jednoduše psychotrockistická brežněvsko-gorbačovská moc nechtěla a proto nedala patřičný intelektuální odpor.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu
– 4. internacionála – spoléhá na všeobecnou nevědomost o tom, co představuje politická ekonomie a filosofie marxismu v praxi. Pro osvobození z jejich zajetí si musí člověk představit, že on – osobně – řeší problematiku řízení státu na základě marxismu prakticky: pak bude jasno a odevšad začne vylézat, že „hlavní otázka filosofie“ je špatná – z hlediska řízení nesmyslná, že politická ekonomie marxismu je nepropojitelná s účetnictvím, že schéma koloběhu produkce mezi odvětvími národního hospodářství nemůže být vztaženo k marxistickému pohledu na něj.

Ale tím se nikdo z tzv. komunistů nezabývá – všichni mají za dostatečné pro sebe i pro dílo komunismu jen vyjádřit svou podporu vůdcům té či oné strany. A to dává vůdcům možnost pást stádo věřících (v komunismus) na základě marxismu.

Tím se objasňuje i úspěch psychotrockizmu na 20. a 22. sjezdech KSSS, který byl předpokladem k „lásce ke svobodě“ „šedesátníků“, jejichž doménou bylo politikaření, opilecká lyrika a „disidenství“; k zahánění epochy Brežněva; k úspěchu perestrojky v roce 1985 a ke státnímu krachu SSSR v roce 1991.

6.7. Ochrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé světové válce 20. století.

Ke konci 30. let byly úspěchy SSSR v otázce budování nového systému vnitrosociálních vztahů nezpochybnitelné dokonce s ohledem na to, že ekonomická základna nové civilizace se budovala při vynucené technicko-technologické pomoci rozvinutých kapitalistických zemí, což už bylo poznamenáno v předcházejících částech.

Přitom je nutné znovu připomenout, že „světové zákulisí“ předpokládalo rozšířit výdobytky, získané při socialistickém experimentu v SSSR, i do dalších zemí. Proto během celého období socialistického budování mezi první a druhou světovou válkou 20. století přijížděli do SSSR významní představitelé západní inteligence, kteří cestovali po zemi, setkávali se s prostými lidmi během práce i oddychu, i s různou nomenklaturní „elitou“, a dokonce byli přítomni na soudních jednáních ve veřejných procesech nad nepřáteli lidu. A ačkoliv reakce na spatřené byly různé¹⁶⁵, celkově byla nestátní propaganda ze strany představitelů inteligence na Západě spíše prosovětská, než antisovětská, a formovala v zemích buržoazních demokracií pozitivní vztah k socialistickému experimentu v SSSR.

V té době byl západní člověk (zvláště vzdělaný) více vystrašen diktaturou Hitlera, než diktaturou Stalina – tím spíše že v SSSR se „antisemitismus“ hodnotil jako zvlášť nebezpečný zločin, za který mohli „antisemité“ zaplatit životem, protože odpovídající paragrafy trestních zákoníků svazových republik (údajně v závislosti na stupni

165 André Jude dal v „Návratu z SSSR“ negativní hodnocení, a Lion Feuchtwanger v knize „Moskva 1937“ pozitivní. Oba dva názory se komentují v naší práci „O imitačně-provokační činnosti“.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce jeho intenzity) předpokládaly tresty až po trest smrti.

Globální scénář „světového zákulisí“ těch let stejně jako dříve předpokládal uskutečnění světové socialistické revoluce, ale v nových historických podmínkách. Přejít k socialismu se v něm předpokládalo cestou osvobození kontinentální Evropy (v první etapě) od hitlerovského jha během osvoboditelského pochodu Rudé Armády.

Toto přesvědčení ve svých knihách „Ledoborec“, „Den M“ a dalších úporně dokazuje V.B.Rezun (píšící pod pseudonymem Viktor Suvorov), avšak připisuje ten scénář J.V.Stalinovi osobně a ne světovému nadstátnímu „zákulisí“, které nechce vidět ani přímo, ani s pomocí metod analýzy různorodé sociální statistiky, které zná ze své práce v rozvědce. Proto V.Suvorov představuje jako agresora ne „světové zákulisí“, konající prostřednictvím západního židozedenářství, ale SSSR, jemuž zasadil druhý agresor – fašistické Německo – údajně preventivní úder přibližně dva týdny před neuskutečněným sovětským útokem¹⁶⁶.

Ve skutečnosti biblické „světové zákulisí“ existovalo dlouho před příchodem Stalina do vedení SSSR a během vši biblické epochy v historii globální civilizace se zabývalo globální politickou scénaristikou namířenou na uskutečnění doktríny, uvedené námi v Příloze na konci této knihy. V globálním politickém scénáři „světového zákulisí“ v roce 1941 už SSSR nemohl být původcem války ani pod záminkou nutnosti osvobození Evropy od hitlerovského jha.

166 Jediné, za co je možné Rezunovi poděkovat, je to, že byl první, kdo v otevřeném tisku prezentoval tu kolosální mnohostrannou práci, která byla udělána pod vedením J.V.Stalina pro to, aby mohl SSSR zvítězit ve válce, která mu byla vnucena v roce 1941. Ačkoliv uvádí některé nehodnověrné údaje technického a faktologického charakteru.

Ohledně komentáře VP SSSR ke knize V.B.Rezuna „Ledoborec“ a knize I.L.Buniče „Bouře“, viz sborník „Intelektuální pozice“, 1996.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Za prvé, veřejné mínění Evropy a Ameriky ve své většině směřování globální historie nevidělo, a v historii států vidělo jen řetěz nespojených bezcílných náhod. V důsledku toho se krajně negativně postavilo k pokusu o obnovení sovětské moci ve Finsku¹⁶⁷ během zimní války 1939-1940, kdy byl SSSR určen na roli agresora. Také zahrnutí buržoazních demokracií Pobaltí do SSSR na konci srpna 1940 ve výsledku exportu revoluce do nich a prosovětských státních převratů, provedených uvnitř místní periferie Kominterny, bylo vnímáno velmi negativně. A to při tom, že v té době už téměř rok běžela druhá světová válka, a zahrnutí Pobaltí do SSSR ho objektivně chránilo před nebezpečím hitlerovské agrese¹⁶⁸. Ale hlavně – zlepšovalo zeměpisnou konfiguraci frontů budoucí antihitlerovské koalice, jejíž vytvoření v nejbližší době už bylo objektivním

167 Sovětská vláda byla ve Finsku svržena v roce 1918 za vojenské podpory Německa, ačkoliv původně běželo ve Finsku stanovení sovětské moci stejně jako na ostatním území Ruské říše, která nebyla k listopadu 1917 pod německou okupací.

168 Politické scénáře „světového zákulisí“ tehdy byly takové, že v roli samostatných buržoazních demokracií státy Pobaltí existovat nemohly. Otázka byla jen v tom, kdo – Německo nebo SSSR – je vezme pod svou kontrolu.

Pro vedení SSSR dilema nespočívalo v tom, zda Pobaltí okupovat nebo nechat tamní buržoazní demokracie rozvíjet se svou cestou. Dilema spočívalo v tom, zda dovolit Hitlerovi okupovat Pobaltí za podpory místních nacistů, nebo takovou variantu předběhnout vlastní okupací.

To, že proněmecké a prokapitalistické prvky v těch zemích byly v důsledku zahrnutí do SSSR cílem represí, a že se při tom děly přehmaty a zločiny, to bylo nevyhnutelné pro danou epochu.

Kdyby se Stalin zřekl exportu internacionál-socialistické revoluce pod prapory marxismu do nich, Hitler by v nich provedl export nacionálně-socialistické revoluce. Znova by byly represe, ale ve vztahu k jiným osobám a také by se děly přehmaty a zločiny.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce požadavkem doby.

Za druhé, v samotných buržoazně-demokratických státech Západu opozice zformovanému společensko-ekonomickému uspořádání, ve kterém panovalo židovské klanové nadstátní bankovní lichvářství, byla nejen promarxistická internacionálně-socialistická. V každé ze zemí buržoazní demokracie byla i dostatečně mocná nacionalistická opozice, která představovala reálně prohitlerovskou „pátou kolonu“, která sehrála svoji roli v okupaci všech zemí Evropy hitlerovci; a která byla připravena zradit historicky zformované režimy ve všech zemích, do kterých Hitler z nějakých příčin byl schopen vtrhnout.

Právě k nacionalistické opozici apeloval R. Hess, který odletěl do Velké Británie v květnu 1941 s nějakými návrhy o uspořádání světa, *kteře nebyly odtajněny dodnes*. Silná nacionálně-socialistická a celkově proněmecká opozice byla i v USA, o čemž už šla řeč v předchozí části, a Argentina v předválečné době byla téměř jihoamerickou pobočkou hitlerovské třetí říše.

„Světové zákulisí“ potřebovalo pro to, aby neutralizovalo vnitřní nacionalistickou opozici v zemích buržoazní demokracie Západu a zbavilo jejich aktivisty podpory politicky interního obyvatelstva – poškodit ideje národního uvědomění. Za tím účelem bylo třeba, ať Hitler dovede Německo k nacizmu a obětuje ho na oltář světové socialistické revoluce napadením na SSSR. Přitom válka ze strany Německa se musela stát zvěřsky nelidskou operací čistky území od původního obyvatelstva, a ne umírněnou policejní okupací, jakou byly

Buržoazní demokracie v těch zemích byly tehdy nezpůsobitelné nedopustit vznik obou nesmiřitelných s nimi i mezi sebou opozic a disponovaly sklony ke kapitulaci před nacizmem. I v naší době představují buržoazní demokracie těch zemí bezperspektivní samolibost jejich „elity“. Je třeba být chytřejší... A oni si stěžují na J.V.Stalina a litují, že se neuskutečnila hitlerovská okupace, místo toho aby přemýšleli o tom, co bylo špatně v samotných společnostech buržoazních demokracií Pobaltí, a v důsledku čehož se staly „trávou na poli boje“ a obětmi Božího dopuštění.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
operace v Evropě do r. 1941. Taková válka proti SSSR se měla završit
porážkou Německa, tím spíše při podpoře SSSR Západem.

Kromě toho, jak už se uvádělo dříve, aby bylo možné přenést zkušenosti a výdobytky socialistického experimentu v SSSR bez zvláštních problémů do dalších zemí, musel se obraz SSSR stát atraktivním pro jejich obyvatelstvo, a jejich buržoazní režimy, provádějící ve 30. letech politiku podpory a tolerance ve vztahu k hitlerizmu, se musely stát odpuzujícími. Za tím účelem SSSR musel přestat být kultovním abstraktním symbolem světlé budoucnosti, jakým byl v očích inteligence ve 30. letech, a musel se stát poslední nadějí obyvatelstva, vystrašeného zvěřskými zločiny hitlerizmu, na to, že právě SSSR ochrání lidstvo před zotročením německým fašizmem. Pro to se za tím účelem, aby osvoboditelný pochod Rudé armády v Evropě byl morálně-eticky nenapadnutelný v celém světě a žádaný, musel SSSR také stát obětí agrese fašistického Německa.

Projekt „světová socialistická revoluce“ pod prapory marxismu vyžadoval v polovině 20. století, stejně jako na jeho začátku, pro své uskutečnění organizaci světové války.

Marxisté-trockisté v samotném SSSR s jejich politickou scénaristikou do tohoto politického scénáře nijak nezapadali:

- idea začít revoluční válku za osvobození pracujících spolubratří, z jejíhož zajetí se nebyli schopni vymanit, odpuzovala od socialistického uspořádání světa mnoho lidí;
- a scénář svržení bolševika J.V.Stalina, který si ve značné míře podřídil byrokratický aparát strany a státu své vůli, podle šablon japonsko-ruské války a první světové války 20. století (svržení režimu v důsledku vojenské porážky), přímo pracoval proti scénáři globální politiky „světového zákulisí“ a scénáři druhé světové války 20. století. Vypořádání se se Stalinem osobně naplánovalo „světové zákulisí“ na poválečné období.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Proto „světové zákulisí“ nejen nepřekáželo, ale i samo podporovalo likvidaci samotného L.D.Bronštejna a jeho stoupenců v SSSR i Kominterně, kteří nevycítili změnu doby. Ve výsledku při napadení SSSR podpora hitlerovské agrese „pátou kolonou“ v samotném SSSR měla omezený charakter¹⁶⁹.

Německo se ukázalo zataženým do světové války, k vítězství v níž nebylo připraveno, v důsledku napadení Polska 1. září 1939. Poté bylo jedinou možností pro Německo vyhnout se roli oběti v projektu „světová socialistická revoluce“: svatě dodržovat sovětsko-německou dohodu o nenapadení ze srpna 1939 a v létě 1941 uskutečnit operaci

169 Hlavní z nich: nevyplnění generálem Pavlovem direktivy o přivedení vojsk Západního zvláštního okruhu do bojové pohotovosti, což bylo jednou z vážných příčin katastrofy léta 1941. D.G.Pavlov během výsledků přiznal fakt své vlastizrady, ale před soudem svou výpověď o vlastizradě odvolal. V důsledku toho, že ohledně toho bodu se vyšetřovatelé po přiznání Pavlova neobtěžovali získáním důkazní báze, se během soudního procesu podařilo dokázat jen nedbalost při výkonu služebních povinností, za což byl Pavlov odsouzen a popraven. Rehabilitován byl posmrtně neotrockistickým režimem Chruščova jako úlitba mýtu o „neočekávaném napadení“ a osobní vině Stalina za katastrofu roku 1941.

Ve skutečnosti je známým faktem: Námořní válečná flotila SSSR přijala „neočekávané“ napadení v plné bojové pohotovosti, tj. pro ni nebylo neočekávaným. Pokud jeden druh ozbrojených sil vítá „neočekávané“ napadení v plné bojové pohotovosti, a ostatní druhy vojsk se ocitají skutečně pod neočekávaným útokem protivníka, pak tyto druhy vojsk jsou vinny přinejmenším v nedbalosti vyšších velitelů, a jako maximum – v organizované vlastizradě.

Poválečný neotrockistický režim si tento fakt uvědomoval a v poválečné době organizovaně štvál hlavního velitele Námořní flotily admirála N.G.Kuzněcova. A G.K.Žukov, jehož intelekt a vojenská erudice stačily na to, aby udělal výše uvedený závěr, ale který byl osobně odpovědný za část katastrofy r. 1941, se této štvavé kampani osobně účastnil a účastnil se také vytvoření mýtu o „neočekávaném“ napadení SSSR Německem.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce „Mořský lev“. To by umožnilo Německu vyskočit z války navzdory pozici vládnoucí „elity“ Velké Británie¹⁷⁰, která odmítla mír, nabídnutý přes Hesse, a zabývat se reformou své rasistické sociologické doktríny v duchu směřování k mnohonárodnostního bolševismu (hájení zájmů pracující většiny), aby bylo možné sjednocení národů SSSR, Německa a dalších zemí v řečišti koncepce vybudování mnohonárodnostního socialismu, kde by Německo bylo svobodné od nadvlády marxismu, a kde SSSR teprve stál před řešením tohoto problému.

V roce 1941 to bylo jedinou cestou pro Německo vynutit „světové zákulisí“ k přehodnocení globálních politických scénářů, včetně i ve vztahu k němu. J.V.Stalin nechal Německu takovou možnost odkrytou až do 22. 6. 1941¹⁷¹. Avšak Němci se zmýlili v důvěře Hitlerovi osobně, který večer 21.6.1941 sklopil uši a přijal rozhodnutí o napadení SSSR ránem dalšího dne podle plánu „Barbarossa“. A rozpracovávaný paralelně s ním plán napadení Anglie „Mořský lev“ následně získal status *úspěšné strategické dezinformace*¹⁷².

Tak v důsledku toho, že Němci projevili odstrašující politickou krátkozrakost a absenci vůle, a Hitler zůstal věrný „světovému zákulisí“, Německo bylo poraženo a ideje národního uvědomění byly ztotožněny s nacizmem, fašismem a rasismem a pošpiněny v

170 Ve spojení s vyřčenou možností průběhu událostí, která se v realitě neodehrála, není třeba lomit rukama: Británie byla v té době centrem globální koloniální říše, a utlačovala stovky milionů lidí po celém světě; blahobyt jejího obyvatelstva byl v mnohém zajištěn dlouhodobou politikou kolonialismu a otrokářství v řečišti biblické doktríny. To je koktejl z židovského internacizmu a anglosaského nacizmu. Polemizovat, který nacizmus je „lepší“ - německý nebo britský, nehodláme.

171 Jak informují některé publikace, 22.6.1941 se sovětské vedení, už po začátku německého útoku, spojovalo s Berlínem rádiem a navrhovalo zastavit německé vojska, vycházející z předpokladu, že to není napadení Německa na SSSR, ale provokace, mající za cíl vyvolat válku mezi Německem a SSSR mimo dohody jejich vlád.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce kultuře většiny národů Země na dlouhá desetiletí dopředu.

Ve výsledku porážky Německa získal SSSR ve světě kolosální autoritu, která byla neotřesitelná až do tzv. „karibské krize“¹⁷³. Kromě toho, socialistická plánovaná ekonomika SSSR dokázala svou efektivnost jak během období příprav země na válku, tak i během samotné války, a během poválečné obnovy hospodářství jak podle ukazatelů růstu výroby, tak i podle ukazatelů, charakterizující kulturní rozvoj společnosti a společenský pokrok.

Avšak prakticky hned po završení druhé světové války „světové zákulisí“ začalo s podporou antisovětských sil v celé části světa, nepodléhající SSSR. Přitom se kritizovalo nejen státní uspořádání SSSR, ale i samotná idea socialismu jako základ organizace života společnosti byla prohlášena ve státní propagandě buržoazních demokracií za druh totalitní tyranie, potlačující svobodu člověka.

172 Oba dva plány se rozpracovávaly jako plány reálných válečných dějství, předpokládaných k realizaci, a každý z nich vystupoval v roli dezinformujícího manévru ve vztahu k tomu druhému. Při tom každý z nich byl svým způsobem avanturistický, a proto při útěku informací by byl v důsledku své avanturnosti hodnocen mnohými zahraničními vojenskými specialisty jako dezinformace, která nemůže být základem reálného válečného plánu.

173 Světová veřejnost neprominula SSSR umístění raket na Kubě, ačkoliv neprotestovala proti tomu, aby byly okolo hranic SSSR umístěny vojenské základny jeho protivníků, včetně raketových, a letecké základny letectva USA a jejich spojenců v rozličných blocích. To charakterizuje „světovou veřejnost“.

Z druhé strany bylo umístění raket na Kubě politickou provokací, vojenská nutnost to nebyla. Tato okolnost charakterizuje vedení SSSR: politická krátkozrakost, chyba, jako atmosféra, ve které se stal možným loutkový (ve vztahu ke „světovému zákulisí“) charakter chruščovského antinárodního režimu.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Ale ve stejné době se začaly v zemích buržoazní demokracie zavádět mnohé prvky socialistického společensko-ekonomického zřízení, které se úspěšně osvědčily v SSSR a hitlerovském Německu: plánový-regulační vliv státu na úrovni makroekonomiky, rozvoj systému sociálního zabezpečení mládeže a také starších, kdo přišel o zdraví, seniorů atd.¹⁷⁴ A na většině univerzit státnost buržoazních demokracií desítky let ignorovala či trpěla marxistickou propagandu trockistického typu v prostředí studentů.

Vedle toho se kvalitativně změnil charakter ekonomických a kulturních vztahů SSSR a Západu, jak ve srovnání s dobou spolupráce „spojených národů“ v boji proti hitlerizmu během 2. světové války 20. století, tak i ve srovnání s předválečnou dobou, kdy se víceméně legálně realizoval přítok vědecko-technologického know-how z Evropy a USA do SSSR (i když tato stránka historie se v učebnicích dějepisu a publikacích masové spotřeby opomíjela). Po druhé světové válce vznikla „železná opona“, která ve své podstatě neexistovala dokonce ani po revoluci 1917 během občanské války a diplomatické izolace SSSR ze strany kapitalistických států.

Tyto okolnosti přivádí k myšlence, že v samotném SSSR proběhlo něco, co bylo vnímáno „světovým zákulisím“ jako nebezpečí pro jejich globální moc.

Z našeho pohledu, ještě v předválečné době mělo „světové zákulisí“ důvody bát se, aby v SSSR neunikl z pod jeho kontroly bolševismus, který v první polovině 20. století fungoval v ideologické obálce do Ruska implantovaného marxismu, a v organizačních formách marxistické strany. V důsledku toho, že ty obavy nebyly bezdůvodné, bylo po završení 2. světové války hlavním problémem „světového zákulisí“ osedlání, potlačení a vykořenění bolševismu v

¹⁷⁴ USA zašly ve svém socialistickém rozvoji tak daleko, že náš bývalý krajan Viktor Friedman, který utekl před sovětským socialismem do USA, objevil pro něj nepřijatelný socialismus v zemi svých snů, načež napsal knihu „Socialistické státy Ameriky“.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
SSSR, a nikoliv rozšíření jeho socialistické kultury celkově do jiných
zemí, ve kterých se omezili na určitými opatřeními ohledně zavedení
prvků socialismu do ekonomiky a propagandou marxismu
trockistického typu ve studentském prostředí.

Vyargumentování tvrzení o úniku SSSR v epoše stalinského
bolševismu z pod kontroly „světového zákulisí“ začneme z toho, že:

Pro realizaci scénáře „světové socialistické revoluce“ v té politické
situaci, jaká se složila k létu 1939, byla *sovětsko-německá dohoda
o nenapadení* nejen nepotřebná, ale i potenciálně škodlivá.

Jde o to, že v obou státech byly aktivní pokolení, které viděly
realitu a důsledky minulé války v Rusku i Německu, a proto byly
upřímnými stoupenci dobrých vztahů a kulturního sblížení národů
obou zemí. Veškerá historie ukazovala, že nejlepší časy života v obou
zemích vznikaly tehdy, když mezi nimi panovaly vzájemně výhodné
obchodní vztahy a kulturní výměna. Tento tvůrčí potenciál lidí,
přejících si vyhnout se novému válečnému střetnutí, byl realitou na
obou stranách, a zbývalo ho jen využít a podpořit ve státní politice.

Proto pro „světové zákulisí“, opírající se především na sílu USA,
odkrývala sovětsko-německá dohoda o nenapadení možnost k pro něj
nepříjemné změně globálního rozdělení ekonomicko-vojenské moci
podle bloků států-spojenců, narušující přitom hlavní princip v jeho
globálním řízení: „rozděl a panuj“.

**Do uzavření sovětsko-německé dohody o nenapadení v r. 1939
byla situace následující:**

„USA a Velká Británie“ jako síla, určující vítězství jedné ze stran v
konfliktní dvojici: „Německo a jeho spojenci“ na jedné straně
frontu, a SSSR prakticky bez spojenců na druhé straně.

**V důsledku uzavření sovětsko-německé dohody o nenapadení
se situace změnila na:**

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Otevřela se perspektiva duální situace – USA proti jedinému Eurasijskému bloku při vůdcovství v něm *bolševických (podle charakteru socialismu v něm)* SSSR a Německa (které se možná spojí do jednoho státu). Kdo z předchozích politických činitelů a vůdců obou států by v důsledku uskutečnění podobného scénáře zůstal a kdo by zmizel je jiná otázka.

Respektování dohody politického vedení obou států odkrývalo cestu právě k tomuto¹⁷⁵. Globální situace v případě rozvoje Německa a SSSR v tomto směru se dostávala z pod kontroly „světového zákulisí“. Proto *psaním na téma, jak Stalin potřeboval dohodu a nenapadení proto, aby sám zaútočil na Německo, V.B.Rezun odvádí pozornost od „světového zákulisí“ jako organizátora první i druhé světové války 20. století.*

Ačkoliv se tento scénář-maximum ve 20. století nerealizoval, sovětsko-německá dohoda o nenapadení přesto zbavila „světové zákulisí“ svobody politického manévru a proto se stala vítězstvím bolševismu v globální politice.

Bez té dohody by už v té době nazrálé napadení Německa na Polsko¹⁷⁶ automaticky mohlo přerůst do vojenské srážky SSSR a Německa v případě pokusu SSSR vzít pod svou ochranu etnicky nepolské obyvatelstvo západních oblastí Běloruska a Ukrajiny,

175 Stížnosti abstraktních humanistů na nemravnost spolupráce s fašistickým režimem v Německu jsou buď prázdná slova, vyjadřující nechápání globálního historického procesu, nebo licoměrnost při vědomém nebo nevědomém souhlasu s životem pod mocí doktríny, uvedené v Příloze na konci této práce.

Z úhlu pohledu bolševismu musí být i nacizmus, i internacizmus přežity, a za tímto účelem je třeba být s jedním i druhým v kontaktu – přijatelném pro bolševismus.

Nechť abstraktní humanisté odpoví na otázku, proč jim nevádí život globální civilizace pod mocí doktríny, umístěné v Příloze na konci?

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
obsazených Polskem při rozpadu Ruské říše, nebo v případě pokusu
části polských vojsk nechat se internovat přechodem sovětské hranice.

Tento scénář vojenské konfrontace SSSR a Německa by se realizoval garantovaně automaticky, pokud by srpnu 1939 místo sovětsko-německé dohody o nenapadení byla uzavřena ze strany SSSR spojenecká dohoda, která mu byla předložena ze strany Británie a Francie. Británií a Francií předložený projekt spojenecké dohody nezavazoval ty země k vedení vojenských akcí souhlasovaných se SSSR v určitém časovém termínu po vstupu SSSR do války v případě napadení Německa na jednu z nich nebo na Polsko. Přitom Polsko navíc v případě napadení ze strany Německa odmítalo propustit vojska SSSR skrz svoje území pro jejich vstup do bojové konfrontace s vojsky Německa.

Taková politika byla idiotizmem ze strany vládnoucích buržoazních režimů Británie a Francie: jejich vlády pěstovaly naději na zachování historicky zformovaného kapitalismu a systému globálního kolonialismu, a vycházejí z toho cíleně pracovaly na to, aby se německým nacionál-socialismem zaštitily před marxismem a bolševismem SSSR, a bolševismem a marxismem SSSR se zaštitili před německým nacionál-socialismem. Polsko v r. 1939 obětovaly těm nadějím stejně, jako byly o rok dříve obětovány Rakousko a Československo, jejichž osud stejně ničemu nenaučil „mudrce“ ve

176 Motivace války proti Polsku německou stranou: polská vláda překážela pozemnímu spojení skrz své území mezi Východním Pruskem (nyní Kaliningradská oblast RF) a zbytkem Německa. Vzájemné dohody na to téma se obě strany podle všeho vyhýbaly pod tlakem „světového zákulisí“.

Během celé doby mezi první a druhou světovou válkou Německo nejednou nabízelo Polsku domluvit se na režimu exteritoriálního tranzitu skrz jeho území (tj. bez vízové a celní kontroly polskou stranou), ale Polsko kategoricky podobný tranzit odmítalo. Po jednom z dalších odmítnutí řešit problém Polskou stranou se Hitler rozhodl zbavit se problému silovou cestou.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce Varšavě.

Tak se buržoazní demokracie Západu vepsaly do scénáře „světového zákulisí“ ohledně automatického začátku války Německa proti SSSR už v roce 1939 (nebo nejpозději 1940).

Jak ukázal další rozvoj situace, J.V.Stalin v roce 1939 správně zavrhl Francouzsko-Anglické návrhy spojenecké dohody: po napadení Německa na Polsko projevíly Francie i Anglie věrolomnost ve vztahu k němu. Polsko padlo pod úder wehrmachtu proto, že Francie i Anglie porušily svoji dohodu s ním a nepodnikly vojenské kroky proti Německu. Takové chování spojenců Polska umožnilo wehrmachtu rozdrtit protivníky Německa po jednom: nejdřív soustředili své síly proti Polsku, pak proti Francii a proti expedičním silám Británie na Evropském kontinentu, což přivedlo k okupaci hitlerovci části Francie a vytvořilo v ní loutkový prohitlerovský režim, a Británii v roce 1940 postavilo na kraj vojenské a ekonomické katastrofy.

Není důvod předpokládat, že **buržoazní** vlády Francie a Británie by splnily své spojenecké závazky ve vztahu ke *Svazu sovětských socialistických republik* svědomitěji, než je „vyplnily“ ve vztahu k **buržoaznímu** Polsku.

Dohoda o nenapadení SSSR a Německa, ve kterém nazrál útok na Polsko, vyloučila možnost automatického zavlčení SSSR do války s Německem a jeho spojenci při zádumčivé pozici Francie a Británie a skutečně odsunula válku s Německem téměř o dva roky, čímž poskytla možnost přezbrojení a reorganizace ozbrojených sil SSSR. Sovětsko-německá dohoda z r. 1939 je ostudou SSSR jen pokud budeme předstírat, že „světové zákulisí“ neexistuje. Pokud se na věc díváme s vědomím globální nadstátní politické scénaristiky biblického „světového zákulisí“, pak je ospravedlněna a je krokem k osvobození všeho lidstva od tyranie biblického „světového zákulisí“.

To hlavní pro SSSR spočívalo v tom, že právě v důsledku uzavření sovětsko-německé dohody o nenapadení se buržoazní demokracie Západu ocitly ve válečném stavu s Německem dříve, než začala válka

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce mezi SSSR a Německem. Proto při začátku války mezi SSSR a Německem se SSSR automaticky stával spojencem defakto všech států, které vedly bojové akce proti Německu a jeho spojencům, nezávisle na právní formalizaci spojeneckých vztahů SSSR s každým z nich.

Kdyby světová válka začala jako válka mezi SSSR a Německem, opakoval by se scénář první světové války 20. století a „světové zákulisí“ by mělo možnost, vycházející z loajálnosti každé z bojujících stran a ze svých hodnocení perspektiv, vybrat čas a stranu pro vstoupení do války buržoazních demokracií Západu, aby vykázaly svůj rozhodující vliv na výsledek války a poválečné uspořádání systému mezinárodních vztahů.

Druhý signál – také špatný z pohledu „světového zákulisí“ – připadá na období bezprostředně po kapitulaci Německa. Je to vítězná přehlídka v Moskvě na Rudém náměstí 24. 6. 1945.

Z úhlu pohledu běžného sovětského člověka, který nezná zednářskou symboliku, rituály a legendy, by bylo logické, že když napadení Německa proběhlo 22. června, pak i Přehlídka vítězství by měla být 22. června. Symbolicky: chtěli jste 22. června? - Dostanete naši Přehlídku vítězství 22. června.

Avšak přehlídka vítězství se odehrála, údajně neznámo z jakých důvodů, ne 22., ale 24. června. Ale pokud si vzpomeneme na zednářskou symboliku a rituály, pak 24. červen je den Jana Křtitele, jehož jménem se nazývá jeden směr v židozednářství. V Janově zednářství je každoroční 24. červen dnem svátku řádu. V souladu s tím, určení data 24. června na přehlídku je znakem, ukazujícím na ty, kdo skutečně tu válku začal, aby s její pomocí dosáhl svých cílů.

Otázka, odkud pocházela iniciativa určení data vítězné předlídky, zda od představitelů „světového zákulisí“ nebo od J.V.Stalina, je otázka dodnes otevřená, nesetkali jsme se ani s publikacemi na to téma. V každém případě je významné, že J.V.Stalin se ze své iniciativy

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
zřekl toho, aby přijímal vítěznou přehlídku v den svátku zednářství.
Příčiny jeho zřeknutí bývají nazývány dvě:

První: J.V.Stalin prý ze začátku chtěl přijímat přehlídku sám. Ale když se k tomu připravoval, údajně na nácviku v manéži s koňmi spadl, a nepovedlo se najít mu klidného koně. Pod tlakem takového druhu nepředvídatelných okolností se J.V.Stalin údajně rozhodl, skřípaje zuby, přenechat čest přijímat přehlídku Maršálovi SSSR G.K.Žukovovi, který byl původem od kavalerie a tedy dobrý jezdec¹⁷⁷.

177 Tato verze se velmi líbí představitelům antistalinské inteligence. Z nenávisti ke Stalinovi a z pokusu vysvětlit masám příčiny vítězství ve Velké vlastenecké válce pramení také pokusy vytvořit posmrtný kult Maršála Sovětského svazu G.K.Žukova, aby s ním bylo možné zastínit pravdu o J.V.Stalinovi a o té epoše: Žukov je údajně hlavní a téměř jediný architekt vítězství, nespravedlivě utlačovaný Stalinem v poválečné době.

Ti, kdo věří téhle nesmyslné verzi, zapomínají na to, že Žukov byl jen profesionální voják, ale vítězství ve Velké vlastenecké válce vyžadovalo předválečnou přípravu jak v globální politice, tak i ve vnitřní politice, přípravu národního hospodářství; a během samotné války – koordinaci činnosti fronty a týlu. To vše od konce 20. let, během války a do konce svých dní řídil J.V.Stalin. J.V.Stalin řídil i činnost Žukova, ačkoliv v poválečné době „odhalení kultu osobnosti Stalina“ to vše obrostlo legendami a historicky nevěrohodnými výmysly, ne bez účasti samotného Žukova.

Sám Žukov neměl za cíl stát se po vítězství ve válce legitimním nástupcem J.V.Stalina nebo uzurpátorem – sovětským Bonapartem. Ale politikaření a ve své podstatě antibolševické trendy mezi poválečnou generalitou byly, a Žukov, s jeho ctižádostí, představoval vhodnou figuru pro to, aby v případě úspěchu antistalinského vojenského spiknutí byl jmenován hlavou státu minimálně na dobu stanovení nového režimu. Tím že Stalin odstranil Žukova z Moskvy ho fakticky zachránil a zároveň vystrašil generalitu represemi ve vztahu k některým vysoce postaveným vojákům za zneužití postavení a narušení bolševické etiky, která se projevila v „lásce k trofejím“.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Druhou verzi v jedné z besed na rádiu Svoboda v roce 2002 vyslovil V.B.Rezun („Viktor Suvorov“). Její podstata spočívá v následujícím:

SSSR se nepodařilo okupovat celou Evropu, což zhatilo perspektivy světové socialistické revoluce a tím, podle mínění Rezuna, odsoudilo SSSR na zahnívání a zánik¹⁷⁸. J.V.Stalin se údajně držel podobného úhlu pohledu, a proto měl za to, že SSSR tu válku prohrál, a tu válku Stalin údajně zorganizoval pro to, aby mohl zahrnout celou Evropu do SSSR, ale v realizaci tohoto plánu mu údajně zabránili nejprve Hitler „preventivním“ útokem na SSSR, a poté spojenci, jejichž vojenská přítomnost v Evropě po roce 1945 vynutila J.V.Stalina zřeknout se zahrnutí států, osvobozených od hitlerizmu, do SSSR.

J.V.Stalin údajně nechtěl veřejně přiznávat fakt porážky takového druhu, defakto osobní, a odmítl přijímat vítěznou přehlídku a přenechal tu možnost ctižádostivému Žukovovi, který v globální politice a ve „světovém zákulisí“ nic nechápal, stejně jako většina obyvatel a úzkých specialistů té doby i dneška.

Co se týká činnosti Žukova v poválečné době, pak, jak ukázal život, svými kvalitami neodpovídal hodnotám nad velitele vojenského okruhu nebo maximum hlavního velitele pozemních sil, protože ani před válkou ani po válce si nenašel čas, aby vnikl do podstaty záležitostí letectva a námořnictva, takže by je nemohl kvalifikovaně vést a rozvíjet.

Žukov byl takový jaký byl: patří mu díky za to dobré, co udělal, ale je nepřípustné vytvářet o něm mýty, dělat z něho kultovní – ve své podstatě karikaturní – historickou figuru.

178 Jak je možné pochopit V.B.Rezuna, SSSR představoval parazitický sociální systém, neschopný rozvoje na základě vnitřních zdrojů, v důsledku čehož byl odsouzen ke krachu v případě nemožnosti expanze. Podle mínění Rezuna, „bandita“ Stalin si chtěl uchovat svou diktátorskou moc do konce dní a právě proto usiloval o ozbrojenou expanzi pod krytím sloganů a idejí světové socialistické revoluce.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Ale pokud by J.V.Stalin měl pocit osobního vítězství, tak by údajně přijímal přehlídku sám. A dokonce jestli by mu nenašli klidného koně, pak by přijímal přehlídku klidně z džípu nebo z tanku, nebo třeba z limuzíny (což se stalo normou v pozdější době, kdy se vojáci schopní jezdit na koni stali raritou).

Zároveň V.B.Rezun uvádí ještě jedno znamení, potvrzující z jeho pohledu krach idejí zavedení Sovětské moci a socialismu v globálním měřítku v důsledku 2. světové války. Do roku 1941 se na místě zničeného (v roce 1935) Chrámu Krista Spasitele stavěl Palác Sovětů – mrakodrap, který měla zastřešovat gigantická socha V.I.Lenina výškou několika desítek metrů.

V tom Paláci se údajně plánovalo uskutečnit přijímání do SSSR poslední socialistické republiky, což mělo zakončit světovou socialistickou revoluci a dát SSSR status celosvětové státnosti.

Stavba byla se začátkem Velké vlastenecké války (2. světové války) zakonzervována, a nedlouho před vítězstvím nad Německem bylo přijato rozhodnutí o jejím ukončení. V poválečné době byl na místě Chrámu Krista Spasitele a nedokončeného Paláce Sovětů vybudován plavecký bazén „Moskva“. Bazén „Moskva“ byl pro změnu zlikvidován během reformy 90. let a na jeho místě byl v roce 2001 postaven chrám-maketa bývalého Chrámu Krista Spasitele.

Ale existuje i **třetí** verze.

Spočívá v tom, že pokud 24. června v den Janova zednářství se J.V.Stalin – hlava státu a jeho nejvyšší vojenský velitel – dívá na přehlídku ze strany, pak to objektivně jako minimum znamená demonstraci jeho neloajálnosti biblickému „světovému zákulisí“. A jako maximum je to signál, že sám J.V.Stalin, stojící na čele bolševického vedení SSSR, se nachází na téže, pokud ne vyšší vnitrospolečenské pozici, jako i činitelé „světového zákulisí“, ale nachází se k nim v opozici, na což ukazuje charakter jeho veškeré poválečné činnosti.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Ve prospěch právě této verze hovoří i to, že Den Vítězství se stal státním svátkem teprve v roce 1965, když v čele strany a státu stáli trockisté – imitátoři bolševismu. Pro samotné bolševiky vítězství v koalici s loutkami „světového zákulisí“ nad loutkovým uměle vytvořeným hitlerovským nacizmem bylo jen vítězstvím v jedné srážce, nikoliv rozhodující bitvou v boji za osvobození globální civilizace od tyranie „světového zákulisí“, odkrývající možnost ustanovení globální civilizace lidskosti. Proto:

Ještě nás čeká udělat mnoho pro to, aby se svátek 9. května stal skutečně Dnem Vítězství národů SSSR v nám vnucené válce let 1941–1945, která se stala Velkou Vlasteneckou. Jestliže jsme v ní zvítězili *na úrovni šesté priority zobecněných prostředků řízení*, pak na vyšších prioritách Velká vlastenecká válka za osvobození všeho lidstva od tyranie „světového zákulisí“ stále pokračuje.

* * *

Vysvětlení k poslednímu odstavci

Při pohledu z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení na život společností v historicky delších časových intervalech (stovky a více let), jsou prostředky vlivu na společnost, jejichž promyšlené využití umožňuje řídit život i smrt společnosti, následující:

1. Informace *světónázorového* charakteru, metodologie, při jejímž osvojování si lidé budují – individuálně i kolektivně – své „standardní automatismy“ rozpoznávání dílčích procesů v plnosti a celostnosti Života a budují si *ve svém vědomí* jejich hierarchickou uspořádanost v jejich vzájemné vloženosti. Ta je základem *kultury myšlení*, konceptuální samostatnosti a plnoty řídící činnosti, včetně *svrchovanosti vnitrosociální moci* jak v hranicích regionu, tak i v globálních měřítkách.
2. Informace letopisného, *chronologického* charakteru všech odvětví Kultury a všech odvětví Poznání, které umožňují rozpoznávat směřování průběhu dílčích procesů a dávat mezi

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
sebou do vztahů dílčí odvětví *Kultury celkově* i odvětví
Poznání. Má-li člověk na základě svého *smyslu pro míru*
přiměřené *vnímání světa*, adekvátní *Životu*, dokáže
prostřednictvím „*síta*“ *svého vnímání a chápání světa* –
subjektivní lidské míry rozpoznávání – vyčlenit z vnímaného
„chaotického“ toku faktů a jevů dílčí procesy a jejich vztahy.

3. Informace faktologicko-popisného charakteru: popis dílčích
procesů a jejich vzájemných vazeb je podstatou informací třetí
priority, kam spadají věrouky náboženských kultů, ideologie
obecně, technologie a faktologie všech vědeckých odvětví.
4. Ekonomické procesy jako vlivový prostředek podřízený čistě
informačním vlivovým prostředkům prvních tří priorit
prostřednictvím financí (peněz), které jsou maximálně
zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.
5. Prostředky ovlivňující lidskou genetiku. Historicky reálně jde
o prostředky genocidy, které zasahují nejen žijící lidi, ale i
jejich následná pokolení a ničí jejich geneticky podmíněný
potenciál osvojení si a rozvíjení kulturního dědictví předků:
jaderné vydírání – hrozba jeho použití; alkoholická, tabáková a
jiná narkotická genocida, potravinové doplňky, všechny
ekologii znečišťující látky, některé léky, velkoměsta typu
„kamenných džunglí“ – reálné použití; „genové inženýrství“ a
„biotechnologie“ – potenciální nebezpečí.
6. Ostatní vlivové prostředky, především silové – zbraně
v tradičním chápání toho slova, které zabíjejí a mrzačí lidi, ničí
a likvidují materiálně-technické objekty civilizace, hmotné
kulturní památky a nositele jejich ducha.

Přesto jednoznačné rozdělení výše uvedených vlivových prostředků
neexistuje, neboť mnohé z nich mají kvality, díky kterým mohou být
přiřazeny k různým prioritám. Uvedená hierarchická uspořádanost
jejich klasifikace však umožňuje vyčlenit dominantní vlivové faktory,

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce
které mohou být použity jako prostředky řízení a konkrétně jako
prostředky potlačení a likvidace jevů v životě společnosti, které jsou
z hlediska řízení podle dané koncepce nepřijatelné.

Při použití tohoto souboru uvnitř jednoho sociálního systému se jedná
o jeho zobecněné prostředky řízení. Při použití těchto prostředků
jedním sociálním systémem (sociální skupinou) ve vztahu k jinému se
v případě neslučitelnosti jejich koncepcí řízení jedná o zobecněné
zbraňové prostředky, tj. prostředky vedení války v tom nejobecnějším
smyslu slova; nebo také o prostředky podpory samořízení v jiném
sociálním systému, není-li řízení v obou systémech konceptuálně
neslučitelné.

Prioritám zobecněných prostředků vlivu / řízení / agrese je možné dát
krátké názvy:

1. Metodologická (rozumí se tím metodologie poznání a
tvořivosti).
2. Historicko-algoritmická.
3. Faktologická.
4. Ekonomická.
5. Genetická.
6. Silová.

Uvedené pořadí určuje prioritizaci uvedených tříd prostředků vlivu na
společnost, protože změna stavu společnosti pod vlivem prostředků
vyšších priorit má větší dopady, než pod vlivem nižších, i když probíhá
pomaleji a bez „hlasitých efektů“. To znamená, že na historicky
dlouhých časových intervalech roste rychlost od první směrem k šesté
prioritě, a nevratnost výsledků jejich použití, v mnohém určující
efektivitu řešení problémů v životě společnosti ve smyslu “jednou
provždy”, od první k šesté prioritě klesá.

6.7 Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Život J.V.Stalina hovoří o tom, že nepatřil mezi člověkopodobné jedince, žijící podle principu „po nás potopa“. Ti kdo žijí podle toho principu, interpretující skrz fakty historie každý svoje *osobní „po nás potopa“*, zvrátili chápání života. To se týká jak domácí historie, včetně historie epochy a činnosti J.V.Stalina, tak i globální historie. Proto pro pochopení epochy stalinského bolševismu je nutné přemýšlet a aktivně se starat o to, aby po nás byl život objektivně pravdověrnější (lepší), než do nás a při nás. Pokud si toto vnitřně vyřešíme a tím se osvobodíme od *abstraktního humanismu, obráceného jakoby ke všem, ale reálně na nikoho*, pak i události epochy stalinského bolševismu získají jiný význam, velmi odlišný od toho, jaký jim přiřazují *abstraktní humanisté – psychotrockisté buržoazně-demokratického nebo internacionálně-socialistického ražení*.

* * *

Mnoho současníků J.V.Stalina uvádí, že on sám se ke kultu své osobnosti, panujícímu ve společnosti, stavěl velmi ironicky. V osobních besedách (a ty všechny byly besedami vedoucími o tom či onom díle, důležitého pro zemi) pobízel lidi k tomu, aby brali iniciativu a odpovědnost za výsledky své činnosti na sebe, a podporoval projevy iniciativní odpovědnosti¹⁷⁹ takového druhu. V jeho písemném odkazu – v publikacích v tisku a textech vystoupení před různými publiky v různých letech – jak je to uchováno v jeho Spisech, je mnohokrát řeč o tom, aby lidé sami projevovali iniciativu a přijímali na sebe starost a odpovědnost v Životě, společném pro všechny; a také je mnohokrát řeč o tom, že uvážení ze strany prostých lidí vůči lídrům strany a státu, to je jedna věc, a klanění se jim, to je druhá věc, která

179 Viz např. vzpomínky konstruktorů A.S.Jakovleva, V.G.Grabina a dalších.

6.8. Odkaz J.V.Stalina budoucím pokolením bolševiků

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ má být v socialistické společnosti překonána.

I v tom, co říkal lidem ústně, i v tom, co psal, není nic, co by i jen částečně odpovídalo myšlenkám Hitlera o vzájemném vztahu vůdce a davu (viz např. jen Mein kampf) nebo s myšlenkami L.N.Gumiljova o vzájemných vztazích passionárních vůdců a ostatních členů společnosti¹⁸⁰.

Ale pro antistalinisty je to jen ukazatelem toho, že J.V.Stalin byl jakoby mnohem chytrější a mazanější, zákeřnější a licoměrnější než A. Hitler (a také L.N.Gumiljov a další sociologové, kteří propagují různé vůdcovské doktríny ve vztahu k nemyslicímu davu). Psychotrockisty takového druhu nemůže nic přesvědčit o tom, že se J.V.Stalin negativně stavěl ke kultu vůdců, včetně i kultu jeho vlastní osobnosti, a o tom, že je stoupencem života společnosti na základě panování v něm jiné mravnosti a jí vyjadřující kolegiální etiky, vylučující davo-“elitarismus“.

180 Rozdíl mezi vůdcovskými představami Hitlera a „teorií“ „pasionárnosti“ (vášnivosti) L.N.Gumiljova je jen v tom, že Hitler usiloval o roli vůdce sám, zatímco Gumiljov nikoliv, jen otevíral možnost uchazečům o vůdcovství „vědecky“ podložit svoje ambice odkazy na „teorii“ „pasionárnosti“.

To vede k otázkám:

- Je odpovědná jako člověk a jako matka vynikající básnířka „stříbrného věku“ A.A.Achmatova za to, že vychovala syna, jehož tvorba dovoluje „vědecky“ podložit nutnost vůdcovské modifikace fašismu?
- Ocítl se Gumiljov v GULAGu neopodstatněně, ačkoliv jeho uvěznění časově předběhlo vytvoření „teorie“ „pasionárnosti“? Možná zamezilo něčemu ještě nebezpečnějšímu?

O neadekvátnosti samotné „teorie“ Gumiljova viz poslední kapitola prvního svazku práce VP SSSR „Mrtvá voda“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Přesto nezávisle na vztahu ke kultu osobnosti subjektu, který se v davově-“elitární“ společnosti stal objektem kultu, davově-“elitární“ společnost sama žízni po kultech, hledá si „božstva“, vytváří je, když se rozčaruje v předchozích, občas přechází ke kultu jejich hanění, a neustále žízni po nových idolech.

Aby ve společnosti nebyl kult té či oné osobnosti, je nutné, aby v ní nebyl základ pro jeho vytvoření zevnitř nebo zavedení zvenku.

Pro to musí davově-“elitární“ společnost přestat být davově-“elitární“, tj. musí v ní převládnout kolegiální mravnost a etika (etika přátelské spolupráce). Přejít od panování *v ní mravnosti a etiky, tvořící kultu neodpovědnosti a parazitického příživnictví*, k mravnosti a etice iniciativní kolegiální starosti a odpovědnosti lidí za osud všech a každého – to je objektivním požadavkem doby. Může se to uskutečnit jen v praktických životních situacích ohledně řešení různorodých problémů života té společnosti v řečišti vyřešení problémů globálního významu. Takový přechod se nemůže uskutečnit při absenci skutků, v nerozhodném hloubání a v prázdném mravokárství a tlachání v církvích, na veřejných setkáních, včetně stranických a odborových, na mítinzích a slavnostních hostinách.

V souladu s takovým chápáním ta okolnost, že po 18. sjezdu VKS(b)¹⁸¹, který se odehrál v polovině března 1939, byl další 19. sjezd svolán až v roce 1952, není vůbec ilustrací nebo důkazem toho, že Stalin potlačil demokracii ve straně a ve společnosti celkově. Ačkoliv při V.I.Leninovi a L.D.Bronštejnovi-Trockém se sjezdy strany svolávaly každoročně dokonce během občanské války, a zdálo by se že vnitrostranická demokracie byla formálně ctěna, ale ve skutečnosti vnitrostranická demokracie tehdy nebyla.

Za prvé, strana se od začátku vytvářela jako nástroj uskutečnění politické vůle úzkého kruhu jejích vůdců nebo jednoho vůdce, s čímž

181 Všesvazová komunistická strana (bolševiků)

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

cílem s v jejích stanovách vždy vyslovoval princip takzvaného „demokratického centralizmu“, v němž je to hlavní podřízení menšiny většině a bezpodmínečné plnění rozhodnutí výše stojících stranických orgánů ze strany níže stojících orgánů a členů strany. Přitom projekty i samotná rozhodnutí v míře toho, jak se stále více a více záležitostí ocitalo v oblasti vnímání strany, se stále více a více stávaly výsledkem aparátní práce pod bezprostředním vedením úzkého kruhu vůdců. Pokud i J.V.Stalin zlikvidoval tzv. vnitrostranickou demokracii, pak jen v tom smyslu, že zlikvidoval od začátku zákulisní (ve vztahu k ÚV a ke zbytku strany) *mafiozní „demokracii“* v tom úzkém kruhu vůdců, a potom i *samotné „vůdce“, tvořící ten úzký kruh, navíc už neslučitelné (díky jejich přesvědčení a absenci sebedisciplíny) s bolševismem a tím ani se sebou navzájem*¹⁸².

Za druhé, strana k roku 1917 byla stranou vůdců a stranické masy následující za vůdci, v důsledku čehož všechny dorevoluční sjezdy nesly z větší části davově-“elitární“ charakter – tj. nedemokratický ze své podstaty, z důvodů okolností nepodléhajících J.V.Stalinovi ani nikomu jinému osobně.

Za třetí, v míře toho, jak se strana stávala orgánem řízení života společnosti a ještě ve větší míře se stávala orgánem řízení státu a státu podřízené hospodářské činnosti, – tím více bylo vyžadováno profesionalizmu a různorodých vědomostí pro to, aby na sjezdu strany delegát mohl podloženě předložit nějaké nové návrhy, a stejně tak podvrhnout vyargumentované kritice projekty, připravené pro sjezd aparátem ÚV, pracujícím na profesionálním základě a *při nutnosti využívajícím možnosti konzultací s vedoucími specialisty odvětví a techniky*; a už tím spíše je nemožné v režimu individuální nebo

182 Veškerá historie strany do jejího podřízení se J.V.Stalinovi na konci 20.

let byla historií boje osobních ambicí v úzkém kruhu vůdců, ucházejících se o právo na ten správný výklad textů Marxe a Engelse a další rozvoj jejich myšlenek v podmínkách Ruska, v důsledku čehož ten boj vůdců o vůdcovství měl málo co společného s obětavou prací pro uskutečnění ideálů komunismu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

kolektivní samostatné činnosti ve volném čase vypracovat projekt typu pětiletého plánu sociálně-ekonomického rozvoje státu¹⁸³.

V takových podmínkách sjezd ztrácel charakter *kolektivní společenské tvorby*, což je podstatou lidovlády nezávisle na její *procedurální formalizaci*. V důsledku toho mohly při zachování davově-“elitárního“ charakteru strany a společnosti celkově pravidelně konané sjezdy plnit jen dvě funkce:

- podpora kultu vůdců strany v samotné straně a ve společnosti;
- seznámení vůdců a pracovníků aparátu ÚV s názory členů strany a bezpartijní veřejnosti v regionech.

Pokud první funkce sjezdů byla jednoduše škodlivá kvůli své antidemokratičnosti jak ve vztahu ke straně, tak i ve vztahu ke společnosti jako celku, pak druhá funkce sjezdů se stala z hlediska řízení volitelnou po překonání negramotnosti a ustanovení stabilních struktur státního řízení, protože ti, kdo důvěřoval sovětské státnosti, sami psali na ÚV, do orgánů sovětské moci, těm či oněm vůdcům strany i státu osobně o tom, co považovali za životně důležité; a názory těch, kdo nedůvěřoval režimu nebo byl jeho protivníkem, se stávaly známými vedení strany a státu jak z dopisů občanů, důvěřujícím státnosti SSSR, tak i ze zpráv zvláštních služeb a dalších orgánů státní a stranické moci.

Jinými slovy to znamená že, protože sjezdy přestaly být zdrojem informací z míst a nemohly být nástrojem kolektivní společenské tvorby, pak v jejich svolávání nebyla – pro dílo skutečného budování socialismu a komunizmu – nutnost z hlediska řízení. Ale tuto okolnost

183 V podobné situaci jsou dnes poslanci libovolné parlamentní demokracie – i kdyby měli ty nejlepší pohnutky, není v jejich silách vnikat do podstaty často mnohasetstránkových projektů a zákonů, o kterých mají rozhodovat, a musí se spoléhat na doporučení jim dávaná. - pozn. překl.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

doprovázelo to, že emocionálně vybičovaná atmosféra stranických sjezdů stále podporovala tvorbu idolů, a jako důsledek, podporovala davo-“elitarismus“ na základě nechápání dění a perspektiv jak delegáty sjezdů, tak i dalšími členy strany, pobízela jejich beziniciativnost, bezstarostnost a nezodpovědnost. Taková strana nemůže mít vedoucí úlohu v díle budování společnosti spravedlivého soužití právě proto, že ona sama ve své činnosti podměňuje podstatu lidovlády formálními demokratickými procedurami, ve skutečnosti antidemokratickými.

To hlavní zde spočívá v tom, že patos L.D.Bronštejna (Trockého) a dalších – kteří vyhlášovali o své podpoře ideálům socialismu a komunizmu, a obviňovali J.V.Stalina z likvidace vnitrostranické demokracie a lidovlády sovětské moci, a jejich záměny mocí byrokratického aparátu, což údajně nedovolilo realizovat ideály socialismu – může být přesvědčivý jen pro ty, kdo nezná marxismus; pro ty, kdo dokonce i když ho znají, nevidí neadekvátnost jeho pojmových kategorií ve vztahu k reálnému životu; kdo nechápe, že z důvodu té neadekvátnosti je na základě marxistické filosofie nemožné objevení a vyřešení problémů života společnosti, včetně i v důsledku zavedení v ní špatné „základní otázky filosofie“ a defektních formulací zákonů dialektiky¹⁸⁴; že reálné účetnictví nemůže být propojeno s politickou ekonomikou marxismu, v důsledku čehož je nemožné řízení hospodářství na jejím základě¹⁸⁵; že díky tomu mohou marxistická filosofie a politická ekonomie být jen krytím pro mafiózní tyranii, která je schopná nabízet se společnosti jako idol dodržování formální demokracie, ale nemůže být vědecko-teoretickou osnovou pro skutečnou lidovládu, budování socialismu a komunizmu jako společnosti spravedlivého soužití svobodných lidí. A už naprosto mimo mísu jsou obvinění J.V.Stalina ze „zvrácení“ marxismu, protože marxismus sám je výtvar zvrácené mravnosti, intelektu a psychiky

184 O tom viz práce VP SSSR „Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“.

185 O tom viz práce VP SSSR „Krátký kurs“, „Mrtvá voda“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ celkově.

V souladu s těmito vlastnostmi marxismu a s vlastnostmi psychiky samotného Trockého a jeho následovníků, J.V.Stalin reálně zlikvidoval ne demokracii, do které společnost a strana nedozrála, a ne semínka lidovlády. On rozdrtil pokus zavést pod krytím pravdě-podobné lži marxismu *mafiozní debilizační tyranii* při možném, ale vůbec ne závazném dodržování (ze strany pohlavářů marxistů-trockistů) formálních procedur demokracie ve straně a společnosti, kdyby byli schopní zachovat moc svých trockistů v SSSR.

Proto objektivně SSSR v epochu stalinského bolševismu nepotřeboval pravidelně konané sjezdy VKS(b) a stále vnitrostraničné diskuse, které emocionálně vybuzovaly stranu a bezpartijní veřejnost, ale potřeboval politiku překonání stádních psychologických efektů podobného druhu, vlastních davo-“elitarizmu“ a reprodukujících se z pokolení na pokolení¹⁸⁶.

186 V řečišti stejné politiky překonání kultu vůdce ve společnosti leží i zrušení výstavby Paláce sovětů.

Palác sovětů byl nutný pro kurátory psychotrockizmu jako nástroj sociální magie, za prvé, jako jeden z prostředků podpory kultu osobnosti vládnoucího vůdce a jeho nejbližších stoupenců, a za druhé, pro řízení společnosti na základně stádních jevů: čím více delegátů může být přítomno v sále, tím větší je emociální vybuzení očekávání spoluúčasti v takovém davu, a tím větší je potlačení osobnosti stádními efekty.

S desktruktivními projevy psychologie davu je dobře známa policie, která má co do činění s tlupy fotbalových „fanoušků“ ve všech zemích.

Ale tyto psychologické efekty mohou být „tvořivými“ v řečišti určité politiky při určitém výběru účastníků takových masových akcí a určité ideologické průpravě. Tehdy mohou být využity pro řízení života davově-“elitární“ společnosti. Na to cílili psychotrockisté od Kominterny, když začínali projekt Paláce sovětů. Analogický komplex pro ovládání mas pod rouškou sjezdů NSDAP byl postaven v hitlerovském Německu v Norimberku.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Třináctiletá pauza ve svolávání sjezdů, na kterou připadla Velká vlastenecká válka a období poválečné obnovy hospodářství a mírového života, byla objektivně užitečná pro to, aby pokud ne celá společnost, pak alespoň členové vládnoucí komunistické strany bolševiků uspěli přehodnotit a překonat tu mravnost a etiku, které panovaly desítky let v sovětské společnosti i po Říjnové revoluci, a přišli by na další sjezd s jiným vztahem k životu země i světa, s jiným vztahem k vůdcům strany a státu, ke kolegům ve straně a bezpartijním občanům.

Kromě toho, každá lidovláda je vyjádření svobody ducha lidí, tvořících společnost, vyjádření svobody jejich citů a uvědomělého vztahu k životu. Tyto kvality se získávají každou osobností jak v důsledku vzdělání, počínaje batolecím věkem, tak i v důsledku samostatného osobnostního rozvoje během celého života. Proto svobodu a lidovládu je nemožné zavést zákonem nebo výnosem a nasadit opatřeními státního přinucení ke svobodě a lidovládě: svoboda a lidovláda musí vyžrát v samotné společnosti a projevit se v politice státu.

Avšak státními opatřeními je možné odstranit tlak mnoha faktorů, které deformují a potlačují proces osvobození ducha lidí, a tím i národního ducha každého národa. A tato okolnost je velmi důležitá pro chápání historie SSSR a perspektiv národů Ruska a ostatních států, vzniklých na území SSSR.

Internacistický charakter revolucí let 1905-1907 a 1917 nebyl pro J.V.Stalina tajemstvím: znal mnoho faktů z dorevoluční historie RSDRP (ruské sociálně-demokratické dělnické strany) a dalších revolučních stran a z porevoluční historie SSSR, faktů z historie dalších států, o kterých neinformovaly ani noviny, ani učebnice historie, ale které svědčily o tom, že věc se má právě tak¹⁸⁷. Kromě toho, každodenní a všudypřítomný **utlačující vliv biblického**

Ale bolševici neměli potřebu v komplexu, určenému pro realizaci sociální magie podobného druhu, a proto projekt Paláce sovětů zastavili, jakmile se pro to zformovaly okolnosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

internacizmu na život obyvatel SSSR byl vnímán ze strany prostých lidí během celé historie existence SSSR, a také **pokračuje být pocíťován i po jeho státním krachu během proburžoazních reforem následující doby.**

Proto veškerou historii dorevolučního Ruska, historii SSSR a současného Ruska doprovází jev, který posledních 200 let v závislosti na jeho vnímání subjektem nazývají buď „antisemitizmus“, a vysvětlují jeho přítomnost ve společnosti výlučně zkažeností samotných „antisemitů“: nevědomostí, neschopností myslet, závisť ztroskotanců a opilců vůči židům, údajně ve své většině – génium, talentům a jednoduše pracantům s vysokým profesionalismem, lidem družným, podporujících se navzájem atd. Avšak ve skutečnosti prázdným znakovým slovem „antisemitizmus“, necharakterizujícím nikoho z lidí osobně, ani společnost celkově, začali ve společnosti označovat reakci člověka na doktrínu Deuteronomium-Izajáš, uvedenou námi v Příloze na konci knihy, avšak obcházíje mlčením samotnou tuto doktrínu a nevyžaduje vypracování vztahu k ní ani od židů, ani od nežidů.

Ta reakce člověka a společnosti na zotročení při zavádění biblické doktríny do života může ležet ve velmi širokém spektru:

- může být čistě emocionálním nepříjetím, které není

187 Anekdota, vyřčená z neopatrnosti židovským studentem na konci 70. let:

Volodarský a Sverdlov jsou po chodbě, a najednou Volodarský vrazí do člověka s bradkou. Ten se záhadně usměje a jde dále...

Sverdlov: „Co děláš?! To je Lenin!“

Volodarský: „Právě jsem přijel ze Států, kdo je to Lenin?“

Sverdlov: „Pšššt! Na něho je zapsaný celý kšeft...“

Stalin jako současník událostí o tom věděl podstatně více, než sovětský židovský student 70. let 20. století.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vyjádřeno v žádných sociologických doktrínách a teoriích, samotných židů, z nichž každý osobně je „vinen“¹⁸⁸ především tím, že podle principů vystavení biblické doktríny je předurčen být nástrojem její realizace a prostředkem pronikání do kultur nežidovských národnostních společností;

- a může být i konceptuálně zdatnou, objemnější-alternativní ve vztahu k biblické doktríně.

Právě v důsledku širší spektra reakcí na biblickou doktrínu zotročení všech se slovo „antisemitizmus“ jeví být výlučně znakovým¹⁸⁹ a prázdným samo o sobě, což dovoluje se s jeho pomocí bránit internacizmu, kultivující ve společnosti absolutně negativní emocionální zabarvení jeho vnímání a přidává mu smyslový význam vnímaný lidmi v závislosti na okolnostech.

V souvislosti s uvedeným vyjasněním role slova „antisemitizmus“ a podstaty jím označovaného spektra jevů v životě společnosti, J.V.Stalin nebyl „antisemitou“. Ale byl jedním z těch lidí, kdo nejen znal mnoho faktů z dorevoluční historie RSDRP a dalších revolučních stran a z porevoluční historie SSSR, faktů z historie zahraničních států, které charakterizovaly projevy biblického internacizmu, ale byl i majitelem systému chápání světa dostatečně adekvátního životu, který obsahoval svébytné chápání internacizmu z jeho strany. Jeho reakce na

188 Ale poté, co je konkrétní žid informován o skutkové podstatě této viny, je opodstatněné uvozovky odstranit, protože od tohoto okamžiku se může svobodně rozhodnout, zda bude tuto podlost dále podporovat a pomáhat realizovat, nebo zda se vzepře. Právě v této volbě leží klíč k řešení problému „antisemitizmu“, především ze strany samotných židů.

189 Nakolik je to slovo nemístné ukazuje následující: Arabové jsou Semité, na rozdíl od mnohých židů, jejichž předkové – turkické národy, chazaři a další nesemitská etnika – kdysi přijali judaizmus jako své vyznání. Ve světle tohoto faktu se Izrael dopouští antisemitizmu, když brání vzniku arabského státu v Palestině.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

internacismus byla konceptuálně zdatnou (mocnou) a alternativní ve vztahu k biblické doktríně.

Avšak nebyla alternativně-objemnější (hierarchicky nadřazenou), protože slovně byla vyjadřována v terminologickém aparátu historicky zformované biblické kultury Ruské říše a v terminologickém aparátu otevřeně internacistického marxismu¹⁹⁰.

A v nich internacismus nemá své *unikátní* pojmenování a s pojmenováním spojené charakteristiky jeho projevů v životě. Proto, pronikaje do jiných společenských jevů, mající své více či méně zavedené pojmenování, ke kterým se ve společnosti zformoval nebo cíleně vypěstoval kladný nebo záporný emocionální vztah, internacismus se lehce bránil a bránil dodnes, přijímaje na sebe jejich jména.

S ohledem na tento princip je internacismus v historii: i křesťanství; i komunismus; i lidskoprávní „svoboda a práva člověka

190 Aby alternativa byla objímající (hierarchicky nadřazená), je třeba, aby disponovala širším množstvím termínů a tomu odpovídajících pojmů než protější verze.

Pokud zůstáváme v hranicích historicky zformované terminologie k tomu okamžiku, pak všechny činy J.V.Stalina, které nekomentoval on sám, mohly a mohou být vyloženy různými lidmi vzájemně se vylučujícím způsobem, v závislosti na (ne)chápání globálního historického procesu. Právě v důsledku tohoto je pro jedny J.V.Stalin „loutka židozедnářů“, pro druhé - „antisemita“ nebezpečnější než Hitler; a z pohledu třetích – mazaný a protřelý maniák toužící po moci, kterému se podařilo využívat pro své cíle skoro všechny (kromě Hitlera, který ho oklamal v roce 1941), včetně židozедnářů a „antisemitů“, v důsledku čehož se navzdory své podlé podstatě ocitl na vrcholu mocenské pyramidy; jedni v něm vidí satanistu, druzí zbloudilou ovci pravoslavné církve, která celý život hledala cesty návratu do jejího lůna, atp. Ale všichni vykladači jeho činů jsou ve své většině líní číst práce samého J.V.Stalina a porovnávat jejich obsah s historií, která je pro nás všechny společná.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nezávisle na jeho rasovém a třídním původu“; i globalizace jako vybudování kultury, mírově sjednocující všechny národy a kultury lidstva v ladu mezi sebou i objektivní realitou; i sionismus jako usilování části židů ohradit se v Palestině a žít tam normálním státním životem, jako žijí všechny národy, a přestat být mezinárodní mafii¹⁹¹; i emancipace židů jako usilování druhé části židů přestat být mezinárodní mafii a přiblížit se k těm národům, mezi kterými žijí, a oddat službě své Vlasti – její, zpravidla mnohonárodnostní společnosti – svůj osobnostní tvůrčí potenciál člověka; i „internacionalismus“ v marxismu, ve kterém se předkládá ve smyslu souhlasu a ladu všech lidí nezávisle na jejich rasovém nebo třídním původu; i kosmopolitizmus jako každým normálním člověkem uvědomovaná starost o gradující osud všeho lidstva a planety Země...

Obecně je těžké nazvat cokoli v historii nynější globální civilizace, co by nezdeformoval a nepoškodil biblický internacizmus tím, že do toho pronikl. Jediné, co prokazatelně nebyl schopen poškodit, to je ideál života lidstva v Království Božím na Zemi, ačkoliv internacizmus přece jen zvládl na historicky významnou dobu (podle našich měřítek) vytěsnit z života společností a politiky států praktické uskutečnění ideálu Království Božího na Zemi.

Výše řečené představuje minimum politologických znalostí, které je nutné znát a chápat, protože bez toho poválečné období stalinského SSSR vyvstane buďto jako nevyzpytatelný nesmysl, nebo jako historie politiky, vyjadřující nemocnou vůli psychopata, který si o sobě usmyslel, že je všemocným nesmrtelným pozemským bohem. Ale J.V.Stalin nebyl ani hlupák, který bezcílně „řídí“ stát neznámo kam, ani psychopatem, který si usmyslel že je nesmrtelný všemocný pozemský bůh.

Ale i ve společnosti té doby zdaleka ne všichni byli bezprincipní

191 To je jedna z příčin, proč J.V.Stalin podporoval vznik státu Izrael, který se měl výhledově stát opěrným bodem mnohonárodnostního bolševického socialismu na Blízkém Východě.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

prospěcháři, aby podporovali každou politiku „vrchů“, vycházejí ze strachu o sebe nebo z kariéristických ambicí: podporovali ji proto, že cítili její smysluplnost ve vztahu k těm cílům, které měli za vlastní¹⁹².

* *

*

J.V.Stalin bezpochyby věděl, že vítězství ve Velké vlastenecké válce oddal mnoho sil a zdraví. Věděl, že první infarkty překonal „za běhu“, prakticky nepřerušuje vedení státních a stranických záležitostí. Bezpodmínečně věděl, že do jeho okolí vnitroaparátní mafie už desítky let jednoduše nepouští mladé lidi, skutečné bolševiky, z nichž by někdo časem mohl vejít v kurz celostranických a celostátních záležitostí a převzít na sebe vyšší stranickou a státní moc, čímž by umožnil samotnému J.V.Stalinovi odejít na odpočinek, jako všichni ostatní občané SSSR. Proto se uchyloval k určitému maskování svých skutečných cílů před nejbližším okolím, kterému měl důvod nedůvěřovat, spravedlivě v nich vnímaje buďto vykonavatele vůdcovy vůle, nebo bezpáteří prospěcháře, ale nijak ne iniciativní, tvůrčí způsobem myslící bolševiky, své spolubojovníky, kteří slouží ideálům komunizmu.

A bylo by podlou pomluvou nebo hloupostí tvrdit, že J.V.Stalin neudělal nic pro to, aby po jeho odchodu na onen svět pokračovala a sílila bolševická věc přechodu ke skutečnému komunizmu – ke společnosti spravedlivého soužití svobodných lidí v globálním měřítku. Ale to, co pro to udělal, nepasuje do příživnických představ prokomunistického davu o tom, co a jak by měl skutečný vůdce komunistů udělat před svým odchodem na onen svět.

Dav, ve vztahu ke svému vůdci naladěný spotřebitelsky a beziniciativně, si představuje předání moci následníkovi ve své podstatě v rámci historicky zavedených monarchistických tradic:

192 Na toto téma viz také analýza [„O sakrálnosti moci“](#).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

- v jedné variantě by měl vůdce ještě za života vybrat nástupce, učit a vychovávat ho, zasvěcovat do různých tajemství, a potom mu předat své pravomoce, - tak se realizuje kontinuita moci ve vládnoucích dynastiích, jen s tím rozdílem, že obvykle ke kralování připravují z děství jen jednoho staršího syna vůdce, a ne někoho „zvenku“;
- v druhé variantě po smrti vůdce nebo po jeho odstranění od záležitostí, „konkláve“ nejbližších vybírá následujícího vůdce – tak kardinálové vybírají římského papeže.

Ale zde je nutné zvlášť zdůraznit, že v obou variantách uskutečnění kontinuity řízení se předává ne samotná moc sama o sobě ve své plnosti, ale předávají se jen pravomoce, zpravidla přiznávané zbytkem společnosti nebo její dostatečně velkou částí na základě psaných zákonů a nepsaných tradic. Ale starost a odpovědnost o dílo na sebe každý nástupce vkládá sám, když přejímá pravomoce – v míře svého mravně podmíněného chápání a samodisciplíny.

Pokud necháme mimo zorné pole konkrétní historické okolnosti, pak všechny zaniklé monarchie (jak dědičné tak i nedědičné diktatury) padly z jedné jediné příčiny: nástupce vůdce při převzetí pravomocí nebyl schopný sám na sebe vložit celý potřebný okruh starostí a odpovědnosti, odpovídající celé šíři vnitrosociální moci, za dílo, které vedl na základě osobních pravomocí. V důsledku toho se chyba řízení kumulovala při konání vůdců, přicházejících si na směnu, a přicházel krach systému.

Principiální rozdíl mezi davo-“elitarizmem“ a bolševismem je v tom, že v davo-“elitarizmu“ jsou pro realizaci díla důležité – a proto primární – pravomoce, přiznávané více či méně širokým kruhem osob na základě tradice a zákona. V bolševismu je důležité a proto prvotní: přijmout na sebe ze své iniciativy starost a odpovědnost za dílo, a pravomoce jsou druhotné ve vztahu k té dobrovolně zvolené samovládě ve společném díle; formují se a přiznávají ostatními bolševiky v závislosti na tom, nakolik uchazeč

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ o vedení odpovídá tomu dílu bolševismu.

V důsledku toho by se v bolševismu člověk neměl vždy přizpůsobovat zformované struktuře osobnostních pravomocí a algoritmice jejich fungování, ale struktury osobnostních pravomocí se, pokud ne plně, pak v mnohém budují v souladu s osobnostním rozdělením starosti a odpovědnosti za společné dílo mezi jeho účastníky. Proto architektura struktur osobních pravomocí musí být dostatečně pružná a měla by se cíleně upravovat jejími účastníky pro možnosti konkrétních lidí, aby odpovídala jejich osobnímu rozvoji a změnám v personální obsazení, které způsobují změnu charakteru rozdělení starosti a odpovědnosti za společné dílo mezi lidmi.

Jinými slovy to znamená, že J.V.Stalin mohl předat své pravomoce tomu, koho on sám vybere jako nástupce – pokračovatele díla; nebo pravomoce mohli vyrvat z jeho rukou „spolubojovníci“ – uchazeči o moc – jak se to stalo ve skutečnosti.

Ale přijmout starost a odpovědnost za dílo, kterému sloužil J.V.Stalin, mohl v každém případě jen někdo osobně ze své iniciativy nezávisle na proceduře předání pravomocí J.V.Stalina někomu jinému. Svými skutky mohl J.V.Stalin jen vytvářet podmínky k tomu, aby pokračovatelé na sebe vkládali odpovědnost a starost ne v menší míře, než to dělal sám J.V.Stalin.

Vše řečené o pokračování moci jako starosti a odpovědnosti za dílo a o předání funkčních pravomocí a o rozdílech mezi reálnou mocí a funkčními pravomocemi, J.V.Stalin cítil bezprostředně, částečně znal z historie a nějak to chápal v jeho vlastním systému pojmů, protože v letech 1945 – 1952 skutečně vytvořil podmínky, ve kterých by mohli následníci-pokračovatelé na sebe sami vzít starost a odpovědnost za dílo bolševismu, ne menší, než nesl on, a v souladu s tím by mohli změnit architekturu struktur funkčních pravomocí a algoritmiku jejich fungování. A na onen svět odešel teprve poté, co pro to vytvořil nutné

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ podmínky¹⁹³.

Začněme od toho, že celé poválečné období historie stalinského bolševismu se komentárory-židy i komentátory-nežidy (kteří ale ztratili pocit sounáležitosti s osudem prostých lidí) charakterizuje jako období „státního antisemitismu“. Na to období připadá likvidace mnoha židovských veřejných organizací¹⁹⁴; boj s kosmopolitismem a poklonkováním před Západem, se sionizmem, což se dotklo osobně mnoha židů i nežidů; odhalení pseudonymů mnoha kulturních činitelů a zveřejnění jejich skutečných jmen, které ve své většině byly židovskými; „kauza lékařů“, bezprostředně předcházející odstranění J.V.Stalina vylekanými „spolubojovníky“; a kolující drby o vymyšleném, ale kvůli smrti J.V.Stalina nerealizovaném nuceném přesídlení židů do Židovské autonomní oblasti Birobidžan na Dálném východě.

Avšak ve své podstatě to byla ne politika „státního antisemitismu“, realizovaná jako výlučně potlačení práv a svobod lidí podle příznaku původu. Byl to první (po vítězství internacistů ve státním převratu r.1917) veřejný¹⁹⁵ pokus státního potlačení aktivit vědomě cíleného i

193 Ale ukázalo se, že ve straně a ve společnosti stále panovala mravnost a jí vyjadřující etika, neustále obnovující davo-“elitarizmus“, a proto během „palácového převratu“ v únoru 1953 zachvátili moc stoupenci funkčních pravomocí; lehkovážní a neodpovědní kariéristé-“elitáři“, kteří překroutili dílo budování společnosti, ve které by byl člověk, pracující v dobré vůli, osvobozen od jakéhokoliv parazitismu na jeho práci a životě.

194 Které ve své většině však fungovaly na státním financování, stejně jako prakticky všechny organizace v SSSR.

195 První pokus potlačení internacizmu proběhl od poloviny 20. let do počátku druhé světové války pod rouškou „boje s trockizmem“ a proto ve své podstatě probíhal mlčky. Potlačoval aktivitu strukturně mafiozně organizovaného internacizmu skutečných marxistů ve straně i státu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ živelného nevědomého internacizmu v sovětské společnosti.

Byl efektivní natolik, nakolik bylo možné v termínech k tomu okamžiku historicky zformované kultury a sociologie marxismu vyčlenit internacizmus z celkového proudu jevů minulé a aktuální historie lidstva celkově a Ruska konkrétně; natolik efektivní, nakolik společnost mohla pochopit takový výklad marxistické a obecně kulturologické terminologie; natolik efektivní, nakolik lidé, tvořící společnost, a především funkcionáři orgánů státní moci, měli samodisciplínu nezneužívat svého postavení a zdržet se od účasti ve stádních efektech politické aktivity *davu*, *žijícího podle tradic a soudícího podle autorit*¹⁹⁶; natolik efektivní, nakolik samotní židé byli schopni objevit každý v sobě a v druhých internacizmus, vlastní jejich kultuře a vlastní v té či oné míře každému z nich v důsledku vlivu kultury, protože bez vyčlenění podstaty internacizmu v kultuře a v lidech se není možné s ním rozloučit a osvobodit se z jeho moci.

To nebyla politika „státního antisemitizmu“, realizovaná výlučně jako politika potlačení práv a svobod jedněch občanů podle jejich etnického původu.

To bylo odstranění tlaku internacizmu státními opatřeními, který během několika desetiletí po r. 1917 potlačoval ducha lidí vši moci jemu podřízené marxistické ideologie a státu, zneužívaje při tom moci represivních orgánů zvláštních služeb. Tento internacizmus potlačoval jak národní duch všech národů SSSR, tak i samotné židovské diaspory, bránil duchovnímu osvobození společnosti a ustanovení v ní neformálních svobody a lidovlády, vlastních Lidskosti.

A ačkoliv slovo „internacizmus“ tehdy nebylo součástí slovníků ani kultury společnosti, slova „sionismus“, „kosmopolitizmus“, „poklonkování před Západem“ se v oficiální stalinské propagandě vykládala právě podle charakteristických příznaků projevů toho globálního historického jevu, který se v terminologii KSB nazývá

196 Definice sociologického termínu „dav“ podle V.G.Belinského.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ **internacismus.**

Tak se pod termínem „sionismus“ chápalo ne usilování židů usídlit se v Palestině a vytvořit svůj stát, ale vykořisťovatelská ideologie židovské mezinárodní buržoazie, podle svého charakteru zotročitelná ve vztahu ke všem, včetně samotných židů; pod termínem „kosmopolitismus“ se chápala ne starost člověka o osudy celého lidstva a planety Země, ale odmítnutí starosti a odpovědnosti za osudy národů své Vlasti a dalších států, což ve své podstatě řadilo „kosmopolity“ takového druhu k místní antinárodní „elitární“ periferii „světového zákulisí“; to se týká i „poklonkování před Západem“¹⁹⁷.

Avšak i tyto zvláštnosti výkladu smyslu uvedených slov ve stalinské propagandě hodnotí antistalinisté, internacisté a otroci internacizmu jako další projev licoměrnosti J.V.Stalina a ideologické krytí protizidovského rasizmu stalinského režimu. Ale bylo by čestné, a proto lepší, aby své výhrady adresovali ne J.V.Stalinovi, ale už upomínanému v jedné poznámce v části 6.3 autorovi knihy „Židé a antisemitizmus v SSSR“ J.Larinovi (vlastním jménem M.A.Lurje) a jemu podobným „výzkumníkům“ a „šifitелům osvěty“. On a jemu podobní představují internacizmus skrz jevy, do kterých byl schopen proniknout a kterými se začal maskovat, a obcházejí a obcházel stranou skutečné příčiny a algoritmiku takzvaného „antisemitizmu“, což podporovalo a podporuje zachování *protizidovského rasizmu* ve

197 Boj s „poklonkováním Západu“ byl ve své podstatě namířen přímo proti biblické doktríně. V takzvaném „poklonkování Západu“ se reálně projevovala závist ruských nositelů nevolnické psychiky k lépe materiálně zajištěným nevolníkům biblické internacistické doktríny skoupení světa na základě židovského nadnárodního monopolu na lichvu, a psychologická připravenost zradit věc budování nové globální civilizace lidskosti kvůli iluzi možnosti lehce si nacpat žaludek a získat rozkoš.

„Poklonkování Západu“ vzniklo během vítězného pochodu Rudé armády do Evropy, během kterého mnoho důstojníků přišlo do styku s vysokým spotřebitelským standardem části obyvatel států Západu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ společnosti – *nepříznivého vztahu k druhým lidem, pramenícího ze skutečného nebo falešného předpokladu o jejich příslušnosti k židovstvu nebo paktování s ním*. Antižidovský rasizmus podobného druhu také získal křídla ve výsledku realizace státních opatření potlačení internacizmu v epoše J.V.Stalina, a maskoval se pod ně.

Všichni kdo se bojí tzv. „antisemitizmu“ ve všech jeho projevech, by si měli do budoucna zapamatovat a uvědomit:

Takzvaný „antisemitizmus“ nevyhnutelně vzniká ne tam, kde jsou židé, ale tam, kde se biblická doktrína zotročení všech uskutečňuje pod krytím tradice nepřipustnosti diskuse o podstatě „židovské otázky“, nebo tam, kde se biblickou doktrínu pokoušejí prezentovat jako Boží záměr a výlučné dobro.

To, co nazýváte „antisemitizmus“, má ve svém základě pravdivěné nepřijetí biblického internacizmu lidmi, a jen pod tlakem internacizmu, který nesete vy, nebo pod tlakem nacizmu, vytvářeného nacionálními „elitami“, se to usilování o svobodu a lidskost převrací a vynoří se jako prožidovský rasizmus, impotentní¹⁹⁸ a nemilosrdně protilidský¹⁹⁹, jako i každý jiný rasizmus, včetně vašeho rasizmu – internacistického.

Politika státního potlačení internacizmu v poválečném období historie stalinského bolševismu byla pozadím, na kterém probíhal veškerý společensko-politický život země. A jedním z důležitých jevů společensko-politického života sovětské společnosti, o kterém dnes už pozapomněli i mnozí současníci událostí, byly diskuse o různých problémech života sovětské společnosti a rozvoje jeho kultury, které probíhaly v tisku. Tyto diskuse antistalinisté také řadí k projevům zákeřnosti Stalina, provokující iluzi svobody slova a mysli opozici

198 Neschopný tvořivosti.

199 O tom viz práce VP SSSR „O rasových doktrínách“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

režimu na otevřené vystoupení za účelem jejího nekompromisního potlačení.

Přitom kritici poválečné politiky stalinského bolševismu dávají přednost tomu, nepouštět se do analýz podstaty názorů, zveřejněných během těchto veřejných diskusí, ačkoliv právě ony jsou tím hlavním v těchto diskusích, protože názory nejrozumnějších lidí byly ukazatelem, charakterizujícím rozvoj kultury chápání světa v sovětské společnosti; a kultura chápání světa ve vší plnosti jejích subkultur představuje to, co v mnohém určuje další osud společnosti. Proto antistalinisté, kteří nevnikají do podstaty názorů vyřčených v těch diskusích, jsou sami pokrytci nebo svědčí o své hlouposti, což je ve své podstatě jedno a totéž.

Tyto diskuse byly jedním z projevů tvrdého boje bolševismu a místní „elitární“ mafiózní periferie „světového zákulisí“ o státní moc v mnohonárodnostní Ruské regionální civilizaci.

Jedna z diskusí těch let byla posvěcena posouzení problémů sociologie celkově, které se však posuzovaly přes problematiku rozvoje ekonomické vědy jako teoretické základny řízení rozvoje národního hospodářství sovětské společnosti. Protože všichni chtějí jíst, útulně žít, aby děti byly zdravé, získaly vzdělání, a staří aby nebylo v chudobě atd., a to se zajišťuje bezprostředně ekonomickou základnou společnosti, pak ekonomická problematika je schopná k sobě vyvolat ve společnosti větší zájem, než čistě filosofická, kterou mnozí považují za abstrakci, odtrženou od reálných životních problémů²⁰⁰.

S ohledem na toto ve společnosti panující (také pod tlakem historického materialismu a kultu marxismu) chápání prvenství ekonomické podmíněnosti života společnosti, J.V.Stalin sám osobně publikoval závěry právě z diskuse o ekonomických otázkách.

200 Odůvodněně – viz práce VP SSSR “Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Vše, co považoval za nutné a co mohl říct v tom shrnutí závěrů a v analýze možností dalšího rozvoje socialismu v SSSR a ve světě, bylo vydáno v roce 1952 ve sborníku dopisů a odpovědí pod názvem „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, který jsme často citovali v předchozích částech a k jehož analýze se ještě vrátíme. Poslední dopis, zahrnutý do tohoto sborníku, je datován 28.9.1952. O týden později začal pracovat 19. sjezd VKS(b), na kterém byla strana přejmenována na KSSS. Tato zkratka je dvousmyslná. Historie potvrdila správnost následujícího významu:

Kapitulantská strana samolikvidace socialismu.

19. sjezd probíhal v Moskvě od 5. do 14. 10. 1952. Vybral nový Ústřední výbor strany. Pro pochopení, proč se v historii potvrdila právě uvedená verze významu zkratky KSSS, je třeba se obrátit k jedné málo známé epizodě z činnosti ÚV, zvoleného 19. sjezdem.

Po sjezdu, 16.10., se odehrálo plénium ÚV. Na něm vystoupil J.V.Stalin. Jeho vystoupení bylo pro účastníky pléna neočekávané: ne v tom smyslu, že by nikdo neočekával vystoupení lídra strany na plénu, ale svým obsahem. To vystoupení J.V.Stalina uvrhlo plénium do zcepenění. Příčiny byly dvě:

- za prvé, J.V.Stalin přímo varoval členy ÚV ohledně jejich připravenosti zradit dílo spravedlivosti, o buržoazním přerodu a vstupu do spiknutí s imperialismem těch, koho dav považoval za jeho nejbližší věrné stoupence, a pokud bude třeba i nástupce. Tak J.V.Stalin přímo vyjádřil svou nedůvěru V.M.Molotovovi a A.I.Mikojanovi.
- Za druhé, J.V.Stalin informoval členy ÚV o tom, o čem se měli dovědět i sami: že už zestárl a unavil se, proto brzy přijde doba, kdy nebude moct vést stranu a stát, v důsledku čehož je nutné postarat se, aby byl na post Generálního tajemníka Ústředního výboru vládnoucí strany vybrán jiný člověk.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Bylo by možné se omezit na tento pohled na obsah vystoupení J.V.Stalina a přejít k další problematice, ale lépe bude se obrátit na svědectví přímého účastníka toho pléna, protože v opačném případě mohou být naše závěry o této epizodě některými lidmi vnímány jako pomluvy.

Kandidátem na člena ÚV KSSS, zvoleným 19. sjezdem, se stal známý a v sovětské společnosti vážený spisovatel a básník K.M.Simonov. V jeho vzpomínkách, nahranych krátce před jeho smrtí na audiopásky a publikovaných pod názvem „Očima člověka svého pokolení“ už po jeho odchodu na onen svět, se informuje o plénu 16. října 1952 následující:

«Nejprve uvedu tehdejší krátký zápis, takový jaký je, a potom z paměti obnovím některé aspekty, které nyní, o 27 let později, bude menším hříchem odhalit, než předat zapomnění²⁰¹.

Ten zápis v originální podobě:

“Přirozeně nemám právo zapsat všechno, co probíhalo na plénu ÚV, ale přesto chci zapsat něco, co se netýká otázek které tam stály.

*Když přesně v určenou minutu začalo plénum, všichni seděli na svých místech a Stalin spolu s ostatními členy politbyra vyšel ze zadních dveří a šel ke stolu prezidia. Přítomní mu zatleskali. Stalin vešel s velmi soustředěným, pracovním výrazem, rychle přelétl pohledem sál a udělal krátké gesto naším směrem. **V tom gestu bylo vyjádřeno to, že chápe naše city k sobě, i to, že bychom měli***

201 Ačkoliv hříchem bylo mlčet o tom předchozích 20 let.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

pochopit, že jsme na plénu, kde je třeba věnovat se práci.

Jeden z členů ÚV při vystoupení na tribuně řekl na závěr své řeči, že je oddaný učedník soudruha Stalina. Stalin, pozorně poslouchaje celou řeč, sedě za řečníky v prezídiu, odpověděl krátkou replikou: „Všichni jsme učedníky Lenina“²⁰².

Ve svém vystoupení Stalin, hovoře o nutnosti tvrdosti a neohroženosti, mluvil o Leninovi, o tom, jakou neohroženost projevil Lenin v roce 1918, jak těžká tehdy byla situace a jak silní byli nepřátelé.

— A co Lenin? - zeptal se Stalin. - A Lenin – přečtete si, co tehdy psal, co říkal. Hřměl tehdy v té neuvěřitelně těžké situaci, hřměl a nikoho se nebál. Hřměl.

Stalin dvakrát nebo třikrát opakoval to slovo: „Hřměl!“²⁰³

Potom ve spojení s jednou otázkou na plénu²⁰⁴, hovoře o svých povinnostech, Stalin řekl:

202 To se týká otázky o tom, jak se během desetiletí tvořil kult osobnosti J.V.Stalina.

203 Stalin upomíná dobu, kdy byl konflikt „*bolševismus a socialismus v jedné zemi - versus - „světové zákulisí“ a světová revoluce“*“ nejostřejší. Situace v roce 1918 byla kvalitativně v mnohém podobná té v roce 1952.

204 Otázka o sejmutí částí povinností a pravomocí z J.V.Stalina.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

— Bylo mi to svěřeno, tak to i dělám. Ale ne tak, aby to bylo připsáno mě. Nejsem tak vychován, - to poslední řekl velmi důrazně. (zdůraznění kurzívou je naše, pro oddělení zápisu v denníku Simonova v roce 1953, od textu vzpomínek v roce 1979).

Co probíhalo a co stálo za tím krátkým zápisem, který jsem udělal v roce 53? Pokusím se vzpomenout si a objasnit to v míře svého chápání.

(...)

Nechci si brát na duši hřích a pokoušet se obnovit ty podrobnosti toho co se dělo na plénu, které jsem si zapamatoval, ale tehdy nezapsal. Napíšu jen o tom, co se mi skutečně vrylo do paměti a zůstalo v ní jako těžká až tragická vzpomínka²⁰⁵.

Celé plénium trvalo, jak se mi zdálo, dvě nebo dvě a půl hodiny, ze kterých asi hodinu a půl zabrala řeč Stalina a řeči Molotova a Mikojana, plénium končilo volbou výkonných orgánů ÚV. Jak si pamatuju, dokud hovořil Stalin, plénium vedl Malenkov, a zbytek času sám Stalin. Téměř hned na začátku dal Malenkov slovo Stalinovi, který mluvil od začátku do konce surově bez humoru; neležely před ním žádné papíry²⁰⁶, a během své řeči se vnímavě, pronikavě a tak nějak těžce díval do sálu, tak,

205 Je těžké umírat psychickým trockistou a nesplnit svou povinnost před budoucností.

206 To znamená že i Stalin chápal, že s připraveným textem podobného obsahu by se nemusel dožít vystoupení.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

jakoby se doslova pokoušel proniknout do toho, co si myslí lidé, sedící před ním a vzadu. I tón jeho řeči, i to, jak mluvil, přivedlo všechny přítomné k nějakému zcepenění, část toho zcepenění jsem cítil i na sobě. Hlavní v jeho řeči se týkalo toho, že je starý, blíží se doba, kdy budou muset dělat druzí to, co nyní dělá on, že situace ve světě je těžká a boj s kapitalistickým táborem bude těžký; že nejnebezpečnější v tom boji je zaváhat, vylekat se, ustoupit, kapitulovat. To bylo to hlavní co chtěl ne jednoduše říct, ale vložit do přítomných²⁰⁷, což bylo pro změnu spojeno s tématem jeho možného odchodu na onen svět.

Hovořil to vše tvrdě, místy více než tvrdě, téměř sverpě. Možná že v nějakých místech jeho řeči byly prvky hry a kalkulu, ale za tím vším byla cítit skutečná obava²⁰⁸, nezbavená tragického podtextu. Právě ve spojení s nebezpečím ústupků a kapitaluce Stalin apeloval k Leninovi v těch frázích, co jsem už uvedl v zápisu z r.1953. Nyní šla ve své podstatě řeč o něm samém, o Stalinovi, který může odejít, a o těch, kdo může přijít po něm. Ale o sobě nehovořil, místo toho hovořil o Leninovi, o jeho neohroženosti před tváří libovolných okolností.

Hlavním rysem řeči Stalina bylo to, že nepovažoval za nutné hovořit o odvaze nebo strachu, rozhodnosti nebo kapitulanství. Všechno co o tom říkal spojil konkrétně se

207 To je přiznání toho že chápali, že Stalin není mocichtivý a leží mu na srdci kontinuita díla bolševismu.

208 To je další důkaz toho, že Stalin byl upřímný ve své starosti o budoucnost a nebyl mocichtivý.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

dvěma členy Politbyra, sedících tam, v tom sálu za jeho zády, dva metry za ním, s lidmi, o kterých jsem například já naprosto nečekal uslyšet to, co o nich Stalin řekl.

Nejdřív se s tím valem obvinění a podezření, obvinění v slabosti, podezření v slabošství a kapitulanství, vrhl na Molotova. Bylo to tak nečekané, že jsem nejprve nevěřil vlastním uším, myslel jsem si, že jsem se přeslechl. Z řeči Stalina plynulo, že člověkem, kterého Stalin nejvíc podezíral z připravenosti kapitulovat, a který tím pádem byl nejnebezpečnější, nebyl nikdo jiný než Molotov. Hovořil o Molotovovi dlouho a nemilosrdně, uváděl některé příklady nesprávných kroků Molotova, spojených hlavně s těmi epizodami, kdy byl Stalin na dovolené a Molotov za něho zaskakoval a nesprávně řešil nějaké otázky, které bylo třeba řešit jinak. Co to bylo konkrétně si nepamatuju, protože Stalin mluvil k publiku více informovanému v politických záležitostech, a ne vždy jsem chápal, o čem je řeč. A za druhé, nejspíš proto, že jeho obvinění byly nějaké nejasné, zahalené mlhou, neurčité, každopádně mě se to tak zdálo.

Do konce jsem nepochopil, čím byl vinen Molotov, pochopil jsem jen že ho Stalin obviňuje z řady rozhodnutí v poválečné době, obviňuje ho s takovým hněvem, který zdálo by se byl spojen s nebezpečím pro Molotova, s přímou výhružkou udělat ty finální závěry, které bylo v podobných případech možné od Stalina očekávat. Ve své podstatě, hlavní obsah své řeči, obvinění ze zbabělosti a kapitulanství, a výzvy k leninské odvaze a neohroženosti Stalin konkrétně spojil s figurou Molotova: obviňoval ho

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
ze všech hříchů, které neměly být přítomny ve straně,
jestliže Stalin odejde²⁰⁹.

Při všem hněvu Stalina byla v tom co říkal přítomná pro něj charakteristická železná konstrukce. Taková konstrukce byla i u následující části jeho řeči, zasvěcené Mikojanovi, kratší, ale v určitých aspektech ještě tvrdší a více znevažující²¹⁰.

V sálu bylo strašné ticho. Na sousedy jsem se nedíval. Ale čtyři členy Politbyra, kteří seděli za tribunou se Stalinem,

209 Pokud by se Stalin spletl ve své charakteristice Molotova, ten by se o několik let později neocítl v „antistranické skupině“ v sestavě „Molotov, Malenkov, Kaganovič a přimknuvší k nim Šepilov“, která se údajně bránila chruščovskému kurzu na obnovení „leninských norem stranického života“ a chtěla obnovit ve straně pořádky, které byly za Stalina. *O tom ale Simonov nevzpomíná.*

Pokud by se Stalin spletl ve své charakteristice Molotova, pak by se v sestavě neotrockistické antinárodní skupiny ocítl Chruščov, Malenkov a přidavší se k nim maršál SSSR Žukov, a v SSSR by po likvidaci trockistické skupiny nebylo „zahnívání“, ale skutečný socialismus převyšující ve všech formálních i neformálních ukazatelích kvality života reálný kapitalismus jak rozvinutých zemí Evropy a Ameriky, tak i neokoloniálních zemí.

210 V roce 1962 vypukly v Novočerkassku lidové nepokoje, vyvolané zvýšením cen potravin, konkrétně masa, které následovalo bezprostředně po zvýšení pracovních norem na tamním závodě lokomotiv. Mítungující na náměstí požadovali setkání s Mikojanem. Mikojan se v té době tajně nacházel ve městě, ale před lid nevyšel. O tom Simonov také nevzpomíná (ačkoliv o tom, kde Mikojan tehdy byl, nemohl nevědět).

Vše skončilo použitím vojsk proti lidem a střelbou z kulometů: byly oběti, po rozeznání mítingu byly jeho předáci zatčeni a popraveni.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

jsem viděl: u všech byly zkamenělé, napjaté a strnulé výrazy. Nevěděli, stejně jako my, kde a na kom se Stalin zastaví, zda udeří po těch dvou ještě na někoho dalšího. Neznali, co je ještě čeká uslyšet o druhých nebo o sobě. Tváře Molotova a Mikojana byly bledé a mrtvé. Takovými ty tváře zůstávaly i poté, co Stalin skončil, vrátil se a sedl si za stůl, a oni – nejprve Molotov, potom Mikojan – sešli jeden za druhým na tribunu, kde mluvil Stalin, a tam – Molotov déle, Mikojan kratší dobu – se pokoušeli objasnit Stalinovi svoje kroky, ospravedlnit se, říct mu, že nikdy nebyli zbabělci, ani kapitulanty a nebojí se jakýchkoliv srážek s kapitalistickým táborem a nekapituluji před ním²¹¹.

Po té tvrdosti, se kterou o nich mluvil Stalin, po té rozhodnosti, která zněla z jeho slov, vypadali oba vystupující jako odsouzenci pronášející poslední řeč a

A. Lebed', který v té době byl teenagerem, to vše viděl, seděl na stromě. Když se ozvaly první dávky, stejné děti jako on, co seděly o větev níže a výše, spadly mrtvé na zem. A. Lebed' si to pamatoval celý život, pamatoval si na to i v srpnu 1991, za což by mu měli být Moskvané vděční (nenařídil použití armády proti davu, pozn. překl.).

Co se týká zvýšení cen v post-stalinské době, pak ve všelidovém hospodářství ceny klesají po míře růstu produktivity a uspokojování potřeb, jak se to dělalo za J.V.Stalina.

V antinárodním hospodářství ceny rostou nezávisle na růstu produktivity a dynamice spektra produkce, protože růst cen znehodnocuje mzdu, penze, spoření a tím staví každého, kdo žije ze své práce, do závislosti na systému.

211 Tyto pokusy Molotova a Mikojana ospravedlnit se jsou obyčejné nevolnictví.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

odmítající vinu, když je jejich osud už rozhodnut. Měl jsem tehdy zvláštní pocit: vystupovali a mě se zdálo, že to nejsou lidé které jsem dobře znal, ale bílé masky, natažené na ty tváře a zároveň nějaké nepodobné, už neživé²¹².

Nevím, proč Stalin vybral v poslední své řeči na plénu ÚV jako dva hlavní objekty nedůvěry právě Molotova a Mikojana. To, že zjevně chtěl oba dva zkompromitovat, ponížit, zbavit aureoly jeho nástupců a hlavních historických figur po něm, bylo zjevné. Chtěl je ponížit, zvláště Molotova, vynulovat tu aureolu, kterou měl²¹³, nehledě na to, že ve své podstatě byl v posledních letech odstraněn ve značné míře od záležitostí, nehledě na to, že ministerstvo zahraničí už vedl Vyšinský, nehledě na to, že jeho žena byla ve vězení²¹⁴, — nehledě na to vše, mnoho a mnoho lidí nazývalo Molotova Stalinovým nástupcem. To si Stalin zjevně nepřál. To chtěl aby

212 To je popis biorobota, zombie, což podle všeho odpovídalo typu psychiky jich obou. Za svůj typ psychiky odpovídá každý sám: pokud jsou oba dva zombie, pak jsou vinni oni sami, ne J.V.Stalin.

213 Pokud J.V.Stalin neměl zájem na svém kultu osobnosti, proč by měl být zainteresován na „kultiku“ osobnosti Molotova?

214 Jméno ženy Molotova – Perl, což v překladu do ruštiny znamená Perla, což se stalo jejím stranickým pseudonymem, který se proměnil v jméno; původem židovka. Pokud byl Molotov navíc podpantoflák, pak seděla za antibolševický internacistický vliv, který měla na muže – člena politbyra ÚV VKS(b) a ministra zahraničí SSSR.

O postelových ovládacích schématech a sex-bombách jako zbraních hromadného ničení viz práce VP SSSR „Od antropoidnosti k lidskosti“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

pochopti všichni, kdo byl na plénu, všichni staří i mladí členové a kandidáti ÚV, všichni staří a noví členové výkonných orgánů ÚV. Z nějakého důvodu si nepřál, aby se po jeho odchodu stal Molotov figurou číslo jedna ve státě a straně. Jeho řeč takovou možnost vylučovala.

(...)

A ještě něco. Stalin stojí na tribuně a hledě do sálu, promluvil o svém stáří a o tom, že není schopen plnit všechny závazky a povinnosti, které mu byly svěřeny. Může pokračovat ve funkci předsedy Rady ministrů, může vykonávat své povinnosti a vést zasedání Politbyra, ale už dále není schopen v roli Generálního tajemníka vést ještě i zasedání ÚV. Proto prosí ho od poslední funkce osvobodit, zvážit jeho prosbu. Přibližně nebo téměř těmito slovy to bylo řečeno. Ale nejde o samotná slova. Stalin promlouvaje ta slova hleděl do sálu, a vzadu za ním seděl za stolem Malenkov, který, když Stalin mluvil, vedl zasedání. A na tváři Malenkova jsem uviděl strašný výraz – ne strach, ale výraz, který je na tváři člověka, který si lépe než všichni ostatní uvědomuje to smrtelné nebezpečí, která visí nad jejich hlavami a které si ještě neuvědomili ostatní: nelze souhlasit s tou prosbou Stalina, nelze souhlasit, aby složil svou třetí funkci, generálního tajemníka, NELZE. Výraz Malenkova, jeho gesta, jeho výmluvné pozvednutí rukou byly přímou

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
motlitbou ke všem přítomným, aby důrazně odmítli
Stalinovu žádost²¹⁵.

A tehdy zahučelo ze sálu, přehlušujíc Stalinova slova: „Ne! Ne! Prosíme užstat! Vezměte svou prosbu zpět!“ Nebudu uvádět všechny výkřiky, které zazněly, ale celkově, sál něco pochopil a možná celkově pochopil dříve, než já. Mě se v první vteřině²¹⁶ zdálo, že je to vše přirozené: Stalin bude předsedat v Politbyro, bude předsedou Rady ministrů, a generálním tajemníkem ÚV bude někdo jiný, jako za Lenina²¹⁷. Ale to, co jsem hned nepochopil, ale většina to pochopila, a Malenkov, na kterém jako na vedoucím ležela v ten okamžik největší odpovědnost, a i vina, pochopil okamžitě, že se vůbec nechystal zříkat se funkce generálního tajemníka, že je to test, testování vztahu k postavené otázce – jak jsou připraveni ti, sedící za ním v prezídiu i před ním v sále, pustit ho z postu Generálního tajemníka, protože je starý, unavený a nemůže nést ještě tu svou třetí funkci.

215 Malenkov to dále nějak neuhlídal, něco nevycítil a ocitl se v „antistranické skupině“ spolu s Molotovem. Ale možná, že chruščovští neotrockisté ho dobře znali a dali přednost tomu se ho zbavit tím, že ho přiřadili k „antistranické skupině Molotova, Kaganoviče a přímknuvšího k nim Šepilova“.

216 První dojem, vycházející z hlubin psychiky, je jak ukazuje statistika ve většině případů nejbliže k objektivní pravdě. Všechno další je v tomto případě pokus se ospravedlnit, pokus ospravedlnit následující chruščovštinu a brežněvštinu.

217 To znamená že básník-lyrik K.M.Simonov byl v hloubi duše stoupencem monarchistické varianty zajištění kontinuity moci: vůdce vychovává za svého života nového vůdce.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Když sál zahučel a zakřičel, že Stalin by měl zůstat na postu generálního tajemníka i vést sekretariát ÚV, tvář Malenkova, to si dobře vzpomínám, byla tvář člověka, kterého právě minulo smrtelné nebezpečí, protože právě on by byl přirozenou kandidaturou²¹⁸ č.1 na třetí funkci soudruha Stalina.» (K.M.Simonov, “Očima člověka svého pokolení. Myšlenky o J.V.Stalinovi“, Moskva, vydavatelství Agentury tisku Novosti, 1988, str. 239-246, s výňatky)

Ve své podstatě ta epizoda ukazuje, že iniciativa J.V.Stalina ohledně předání svých funkčních pravomocí Generálního tajemníka ÚV nějakému nástupci na základě veřejného vyzdvihování kandidatur, jejich posouzení na plénu a zvolení nového Generálního tajemníka demokratickou cestou, byla lehkomyšlně a nezodpovědně zavrhnuta samými členy ÚV, vybranými 19. sjezdem, kteří šli na ruku jednomu z lídrů aparátčků, Malenkovovi, který vedl plénum. To je nevyvratitelný ukazatel toho, že po uběhnutí 13 let po davově-“elitárním“ 18. sjezdu, se davově-“elitární“ charakter strany a členů ÚV stále zachovával²¹⁹,

218 Na rozdíl od Simonova Malenkov chápal, že to vůbec není závazné. A na rozdíl od dobromyslného Simonova, vnitrostranická mafie už tehdy stála za monarchistickou variantou: „konkláve“ „bližních“ samo vybere nového vůdce, vycházejí ze svých zájmů; při tom možná i bude řešit otázku, kdy se zbavit předchozího vůdce. To se projevilo v reakci Malenkova na návrh Stalina, který by, kdyby na plénu byli bolševici a ne psychičtí nevolníci, udělal vnitroaparátní mafiózní scénář nerealizovatelným.

219 Tj. Stalin se setkal se stejným problémem jako Ford, ale na rozdíl od Forda na celostátní úrovni:

„Drtivá většina lidí si přeje být tam, kde jsou; přejou si být vedeni, přejou si, aby ve všech případech rozhodovali jiní a sňali z nich odpovědnost a starosti. Proto hlavní problém není v tom najít lidi kteří by si zasloužili povýšení, ale v tom, najít ty kteří ho chtějí.“

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ačkoliv jak ještě v roce 1953 zapsal sám Simonov, chápal, že sjezd a plénium jsou svolány pro to, aby se zabývali prací, a ne vyjádřováním sympatií svých členů J.V.Stalinovi.

Antistalinisté, jejichž „prozíravost“ a „intelektuální moc“ nezná hranic nemravné kluzkosti a ohebnosti, ve svých komentářích této epizody, jako i sám Simonov, tvrdí, že členové politbyra, sedící za zády Stalina za tribunou, a členové ÚV, sedící před ním, se ihned dovtípili, že zákeřný Stalin hledá dalšího „oblíbence strany“, který by ho časem mohl nahradit – jeho, „boha na zemi“ – na postu lídra strany a hlavy státu, aby začal novou vlnu „neopodstatněných“ represí.

Z našeho pohledu je vše jednodušší: z bolševiků byl v sálu jediný J.V.Stalin; všichni ostatní byli zbabělí, kořistní a proto i nezodpovědně lehkomyslní přizpůsobenci a korytáři, psychologičtí nevolníci, kteří díky VŘSR získali svoje panské postavení a usmysleli si, že jsou „elitou“ sovětské společnosti.

Tento nevolnický-nezodpovědný, ale s ambicemi na elitářství, vztah k osudům Vlasti je nejen ukázán Simonovem v jeho popisu průběhu pléna, ale výrazně se projevil i v jeho vztahu k životu v post-stalinské epoše. Právě proto, aby naše tvrzení nebylo přijímáno jako pomluvy, jsme uvedli tak obšírný citát, aby čtenáři této práce mohli procítit Simonovem předaný duch vylekané stranické nomenklatury a duševního nevolnictví, které se otevřeně projeвило na tomto plénu.

Jak se postavil k výsledkům pléna J.V.Stalin, zná jen on a Bůh. Členové vnitroaparát ní mafie, kteří se vylekali během prvního pokusu o nelegitimní, z jejich pohledu, předání J.V.Stalinem svých funkčních pravomocí Generálního tajemníka ÚV, se rozhodli nečekat na druhý pokus a odstranili J.V.Stalina za několik měsíců „palácovým převratem“.

Ale ve výsledku takového chování pléna, každého z jeho účastníků, tak jako dříve bolševismus opustil struktury Ruské „pravoslavné“ biblické církve, tak během následujícího desetiletí

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ bolševismus opustil i organizační struktury KSSS.

Bolševismus skutečně opustil organizační struktury KSSS, ale nezmizel ze společnosti. A nevejde do organizačních struktur jakékoliv strany, jejíž organizační principy budou bránit osobnostnímu rozvoji člověka.

Stenogram vystoupení J.V.Stalina na říjnovém plénu 1952 nebyl publikován ani za jeho života, ani po jeho smrti. V mnohém díky tomu bylo možné udržet ve společnosti mýtus o diktátorské všemocnosti J.V.Stalina a o jeho touze po moci kvůli moci. Někdo může mít za to, že J.V.Stalin sám nechtěl publikovat svou řeč na plénu. Ale takový předpoklad znamená, že J.V.Stalin sám byl kapitulantem, zbabělcem, což je neslučitelné se svědectvím Simonova o průběhu pléna.

Mnozí svědčí o tom, že J.V.Stalin byl během své činnosti na postu lídra strany i hlavy státu těsně obklíčen aparátní mafií, která se kryla ve své kořistné činnosti jeho jménem a slogany socialismu a komunismu²²⁰. Tato situace pokračovala i v roce 1952, a proto neočekávaně pro aparát a „patrony“ v něm přebývajících bylo vystoupení J.V.Stalina bez připraveného textu skoro jedinou možností pro něj, jak prolomit informační blokádu a donést – ke zbytku společnosti²²¹ — skrz členy a kandidáty na členy ÚV svůj skutečný

220 Na to téma viz kniha J.Muchina „Vražda Stalina a Berija“, Moskva, 2002

221 Avšak z několika desítek účastníků říjnového pléna ÚV roku 1952 to – a až po 27 letech – udělal jediný K.M.Simonov, a to na smrtelné posteli, když nechtěl odcházet z tohoto světa z hříchem na duši: s hříchem skrytí pravdy, kterou znal, před ostatními, kteří ji neznali.

Kromě toho je třeba mít na paměti, že J.V.Stalin se na plénu r. 1952 skutečně pokoušel opřít o vnitrostranickou demokracii, k jejíž realizaci se účastníci pléna ukázali nepřipravení. Chtěl dosáhnout nezvratného výsledku v životě samotné strany, a nejen toho, aby jeho slova byla rozšířena do všech konců země delegáty, kde nebudou mít žádné účinky a budou zapomenuta po krátké době.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ názor, vyřčený přímo, a ne náznaky v podtextu nějakého jiného textu.

Co se týká možnosti jeho vystoupení v tisku, existoval mnohoúrovňový systém samocenzury davově-„elitární“ společnosti: od přímých administrativních zákazů a přímé mafiózní dohody periferie „světového zákulisí“, do tlaku stádních efektů na psychiku jedince, které se vytvářely ve společnosti kultem marxismu a kultem osobnosti samotného J.V.Stalina, ve kterém se formovaly lživé představy i o něm samotném. Nad tím mnohoúrovňovým systémem cenzury neměl J.V.Stalin žádnou moc, a proto byl nucen se přizpůsobovat a obcházet ho podle možností, jako i všichni ostatní ve své publikační činnosti.

Rozdíl v tom přizpůsobování mezi J.V.Stalinem a většinou jiných přizpůsobenců k systému byl v tom, že J.V.Stalin se k němu přizpůsoboval, orientující se na strategii proměny života globální civilizace na základě ideálů pravdivého soužití svobodných lidí – komunismu, a většina přizpůsobenců řešila svoje kořistné cíle dnešního dne a nejbližší perspektivy: jako minimum vlastního přežití v systému, a jako maximum – přiblížení se k „elitě“ na základě potlačení života ostatních²²².

Nesvobodu J.V.Stalina v možnostech vystupování v tisku

Proto by se analogické vystoupení na jednom ze zasedání 19. sjezdu hodilo málo: potlačení osobnosti psychologickými efekty stádnosti je ve větším publiku vždy silnější. Relativně malé publikum pléna se hodilo více pro dosažení toho, aby se probudila politická vůle lidí, a ve straně by nakonec vznikla neformální – z národa vycházející – demokratická moc prostých lidí nad aparátem. To se bohužel nestalo.

222 „Společnost spravedlivého soužití, sestavená z lumpů“ - charakteristika V.O Ključevského, popisující pokusy zahrnat jedince s davově-„elitární“ organizací psychiky do organizačních forem socialismu. Je užitečné si na ní vzpomenout vždy, když je řeč o všelijakých zneužitích moci v období stalinského bolševismu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

potvrzuje i historie zastavení vydávání jeho Spisů. Od roku 1945 do roku 1951 vyšlo prvních 13 svazků, které obsahovaly jím napsané knihy, statě i texty ústních vystoupení do r. 1934 včetně. Ale příprava vydání 13-16. svazku šla tak pomalu, že je možné mít za to, že fakticky bylo vydávání spisů J.V.Stalina zastaveno v roce 1951, ještě za života údajně „všemocného diktátora“. Žádné veřejné prohlášení o zastavení práce nad vydáním prací vůdce sovětského lidu za jeho života uděláno nebylo, jednoduše vzniklo neobjasnitelné velké zdržení vydání dalších svazků. Jediné vysvětlení toho zdržení spočívá v tom, že práce nad vydáním byla zastavena metodou neustálého přepracovávání a údajného vylepšování v zájmu díla²²³.

„Světovému zákulisí“ J.V.Stalin překážel jako skutečný konceptuálně mocný politik-bolševik, počínaje už z předválečných let²²⁴. Poté, co po završení Velké vlastenecké války získal politický život pevný směr na nevratné osvobození od moci internacizmu „světového zákulisí“, „světové zákulisí“ bylo vynuceno zabývat se zkrocením SSSR a řešením problému minimalizace škod, zasazených jí činností J.V.Stalina, trvající několik desetiletí. **Další překážkou uskutečnění politických scénářů „světového zákulisí“ by byla i další publikace jeho prací, které se měly stát součástí 14-16. svazku jeho Spisů a které by donesly v koncentrované podobě²²⁵ do současníků a potomků stalinské vidění průběhu událostí 1934 – 1952.** Publikace textů vystoupení J.V.Stalina, jeho statí a dopisů,

223 „Všemocný diktátor“ údajně nechápal, co se děje? Nebo se chystal žít věčně a proto odkládal vydání finální verze svých Spisů na chronologicky neurčité „potom“?

224 „Za posledních 15 let jsme si nadmíru vytrpěli“ - tak charakterizuje Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 z 18.08.1948 období od roku 1933, kdy byla bezvýhradná moc trockistů-internacistů v SSSR ukončena stalinským bolševismem. Obšírné části této direktivy s názvem „Naše cíle ve vztahu k Rusku“ byly publikovány v knize architekta perestrojky N.N.Jakovleva „CIA proti SSSR“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vztahujícím se k té době, *kdyby byla uskutečněna v letech 1951-1953 v podobě 14-16. svazku Spisů*, by mohla podstatně zesložitit a v něčem i znemožnit neotrockistickou politiku režimu N.S.Chruščova.

V souladu s tím, když se „světové zákulisí“ rozhodlo odstranit Stalina²²⁶, dalo závčas i pokyn k zabrždění vydávání jeho prací, předpokládaje, že nový ovladatelný režim v SSSR si nedovolí požadovat pokračování vydávání; a jako konceptuálně bezmocný nebude schopen zajistit pokračování stalinského politického kurzu. Tak se to i stalo: materiály pro 14-16. svazek a zkušební výtisky byly zničeny s příchodem ke státní moci v SSSR nového psychotrockistického antinárodního režimu N.S.Chruščova, a otázka pokračování vydávání Spisů J.V.Stalina, nakolik je známo, se na plénech a sjezdech *kapitulantské strany samolikvidace socialismu* nestavěla, a širokou „veřejností“ se nenastolovala²²⁷: v SSSR byli aktivní jen „disidenti“ proburžoazně-individualistického ražení z řad

225 I když větší část z těch textů byla publikována v průběhu let v novinách a časopisech, historická zkušenosti ukazují, že knižní vydání je efektivnějším prostředkem předávání informací potomkům než rozrůzněná novinová vydání, díky dvěma okolnostem: za prvé, knihy se statisticky lépe uchovávají na poličkách knihoven než noviny a časopisy, a v knihách, zvláště ve Spisech, je koncentrace tématicky významné informace podstatně vyšší, než v mnohaletých archivech periodik.

226 „Petrohradské vědomosti“ z 10.03.1992 v článku „CIA plánovala zavraždit Otce národů“ informovaly (s odkazem na knihu „Staří přátelé: americká elita a kořeny CIA“), že plán zavraždění Stalina byl schválen ředitelem CIA Allenem Dullem v roce 1952. Z toho je možné pochopit, že vliv Stalina na globální politiku byl značnou překážkou, jestli se plánovala operace podobného druhu ve vztahu k 74-letému člověku, kterému zbývalo s ohledem na jeho zdraví několik let života.

227 Svazky 14, 15 a 16 Spisů J.V.Stalina byly vydány v roce 1997 v Moskvě vydavatelstvím „Spisovatel“ .

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ poklonkářů před Západem.

Proto reálně nic nehovoří o tom, že J.V.Stalin v roce 1952 mohl obejít jemu nepodřízenou mnohoúrovňovou samocenzuru davo-“elitarizmu“, a přímo říct společnosti skrz sdělovací prostředky SSSR to, co si myslí, a dát pokyn publikovat v novinách své vystoupení na plénu r. 1952 nebo nějaké jiné vystoupení, vycházející za rámce schopností společnosti pochopit jeho smysl²²⁸. Diskuse, které se vedly v tisku ohledně různých otázek v poválečné době, dopisy adresované na ÚV a Vládu a osobně na jméno J.V.Stalina, dávaly dobrou představu o úrovni vidění a chápání světa společnosti, o tom, co může společnost přijmout a pochopit, a co odmítne bez hlubšího přemýšlení. To dobře ukazuje text „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“.

Soudě podle rekonstrukce algoritmiky kolektivní psychiky sovětské společnosti té epochy, komplexní cenzuru v tisku a jiných médiích, která nebyla pod kontrolou J.V.Stalina, mohly minout jen

Tyto svazky připravil k vydání R.Kosolapov – během gorbačovské perestrojky určitou dobu zaujímal post hlavního redaktora teoretického orgánu ÚV KSSS – časopisu „Kommunist“. Obsah svazků 14-16 obsahoval určité dodatky vůči vydání v USA pro účely tamních „sovětologů“. Zahrnoval svazky 14-16, vydané na základě testovacích výtisků, které se ocitly v USA, z vydání, které se nerealizovalo v SSSR ve stalinské epoše.

228 K.M.Simonov byl jedním z nejerudovanějších činitelů kultury SSSR; v mnoha případech samostatně a nešablonově uvažující. Avšak při všech těchto svých kvalitách se ukázal psychologicky nepřipravený k tomu, aby uvážlivě přijal i tu malou část společenskovední pravdy, kterou vyjádřil J.V.Stalin ve svém vystoupení na plénu ÚV. Jeho příklad je ilustrací toho, že existují statisticky objektivní meze akustického vnímání informace jakýmkoliv publikem, za něž jakýkoliv vystupující nemá možnost se dostat, bez toho, aby v publiku nedošlo k psychologickému zkratu toho či onoho druhu: deprese, šok, hysterické reakce a podobně.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

jednotlivé jeho písemné práce a ústní vystoupení, vyjádřené v takovém jazykovém stylu, že *formálně odpovídaly v SSSR panující jazykové kultuře marxismu* a nebyly vnímány samotnou aparátní mafií jako nebezpečí, a „světové zákulisí“, dokonce jestli i bylo schopné pochopit nebezpečí zveřejněného pro jeho politiku, nestíhalo reagovat skrz svou periferii na jednotlivé „úniky“ konceptuálně cizí informace do společnosti.

V takových podmínkách byla kontinuita konceptuální moci bolševismu zajištěna: „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, to je i výkaz J.V.Stalina o úspěších v době, kdy vedl stranu a stát, i výkaz o nevyřešených problémech, i odkaz bolševikům budoucích generací. Tento sborník prací vyšel zvláštním nákladem v roce 1952.

Ačkoliv po smrti J.V.Stalina byly jeho práce odebrány z fondu obecné dostupnosti v knihovnách, přestaly se studovat ve školních kursech a kursech vysokých škol filosoficko-společenského zaměření, exempláře útlé brožurky na poličkách rodinných knihoven přežily chruščovštinu a brežněvské zahnívání a byly využity nástupci-pokračovateli, patřícími už k nové generaci bolševiků.

„Stalin neodešel do minulosti, ale rozpustil se v naší budoucnosti“²²⁹, — i když to zarmoutí mnohé, kdo jsou v duši nevolníky, dokonce i když mají ambice na panský status.

229 Epigraf Pierra Courtada ke knize Edgara Morena „O podstatě SSSR. Totalitární komplex a nová říše“ (Moskva 1995, fr. originál 1983)

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

6.8. Odkaz J.V.Stalina budoucím generacím bolševiků

6.8.1. Zřeknout se marxismu

Obsah „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ hovoří o tom, že ta práce J.V.Stalina se stala majetkem lidí, obešla různorodou cenzuru a samocenzuru davově-„elitární“ společnosti právě takovou cestou: nemyslíci aparátčící-vykonavatelé cízí vůle nepochopili o co jde a pustili to do tisku, a více hlubokomyslné „světové zákulisí“, konající přes svou periferii, nestihlo zabránit publikaci a rozšíření té práce ve společnosti.

Ta práce je charakteristická tím, že její jednoznačné chápání – *nezávislé na chápání obecného průběhu globální historie* – je nemožné. Jinými slovy, jaké je chápání průběhu globálního historického procesu, takový je i smysl, který si čtenář odnese z „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“²³⁰.

Existuje mnoho lidí, neplodně snících o komunismu, kteří se neosvobodili od moci marxismu nad jejich viděním světa, kteří se pokouší prezentovat „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ právě jako ukázkou **rozvoje marxistické teorie J.V.Stalinem, orientovaného na vybudování komunismu**. Neuvědomují si, že ta práce je smrtelný rozsudek marxismu, *avšak vyjádřený v jazykových formách samotného marxismu*. Neuvědomují si ten fakt přesně stejně, jako si ho neuvědomovali v roce 1952 „kurátoři“ J.V.Stalina od aparátní mafie a od „světového zákulisí“, když dopustili publikaci toho sborníku statí a

230 Pokud chybí chápání obecného chodu historie, pak je uvedená práce J.V. Stalina sbírkou banalit a nesmyslných marxistických blábolů, jak se o ní emocionálně vyjádřil ve fragmentu svého článku B.Chazanov.

Abychom mohli ukázat adekvátnost našeho chápání „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ životu a nesmyslnost rozšířených mínění o intelektuální primitivnosti J.V.Stalina, byli jsme nuceni před tuto část knihy zařadit kapitoly 6.1 – 6.7, zasvěcené historii SSSR a historii globální politiky ve 20. století.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ odpovědi na dopisy účastníků veřejné ekonomické diskuse.

Takový mylný názor plyne ze dvou okolností: první – nepřání a neschopnost lidí samostatně přemýšlet nad tokem událostí života; druhá – v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ je mnoho frází, vytvářejících dojem, že J.V.Stalin je věrný zvěstovatel kultu marxismu. Jedna z nejvýraznějších frází podobného druhu zní takto:

«Chceme-li stručně charakterizovat stanovisko soudruha Jarošenka, pak je na místě říci, že je nemarxistické, a tudíž hluboce chybné.»

Jinými slovy, jen přistupování ke vznikajícím problémům z pozic marxismu dává klíč k jejich řešení a tím dále obohacuje marxistickou vědu:

«Marxismus chápe zákony vědy - ať už jde o zákony přírodních věd nebo o zákony politické ekonomie - jako odraz objektivních procesů, probíhajících nezávisle na vůli lidí. Lidé mohou objevit tyto zákony, poznat je, prostudovat je, přihlížet k nim při svém jednání, využívat jich v zájmu společnosti, nemohou je však změnit nebo zrušit. Tím spíše nemohou formovat nebo vytvářet nové zákony vědy.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 1.)

V souladu s tím, pro úspěch v díle budování komunismu je nutné vychovávat nová pokolení v duchu marxismu-leninismu:|

«Zákony politické ekonomie za socialismu jsou tedy zákony objektivními, odrážejícími zákonitost procesů ekonomického života, jež probíhají nezávisle na naší vůli. Lidé, kteří popírají tuto poučku, popírají vlastně vědu, a popírajíce vědu, popírají tím i možnost jakéhokoli

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ předvídání - popírají tudíž možnost řídit hospodářský život.

Někdo může říci, že vše, co zde bylo řečeno, je správné a obecně známé, že v tom však není nic nového a že tedy nestojí za to ztrácet čas opakováním obecně známých pravd. Ovšem, není tu opravdu nic nového, bylo by však nesprávné se domnívat, že nestojí za to ztrácet čas opakováním některých pravd, jež jsou nám známy. Jde o to, a že k nám, jako k vedoucímu jádru přicházejí každý rok tisíce nových mladých kádřů, planou touhou pomoci nám, planou touhou projevit své schopnosti, nemají však dostatečné marxistické vzdělání, neznají mnohé pravdy, které jsou nám dobře známy, a proto jsou nuceny tápat v temnotě. Jsou ohromeny kolosálními úspěchy sovětské moci, točí se jim hlava z neobyčejných úspěchů sovětského zřízení²³¹ a začínají si představovat, že sovětská moc „všecko může“, že pro ni je „vše hračkou“, že může zrušit zákony vědy a zformovat nové zákony. Co máme dělat s těmito soudruhy? Jak je vychovat v duchu marxismu- leninismu? Myslím, že soustavné opakování tak zvaných „obecně známých“ pravd, jejich trpělivé vysvětlování, je jedním z nejlepších prostředků marxistické výchovy těchto soudruhů.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 1.)

231 Během délky života jedné generace národ prošel cestu od téměř kompletní negramotnosti, od pluhu a srpu, k nejvyšší úrovni vzdělání na světě, k průmyslu na základě pokročilých technologií a připravoval se k prvním letům do kosmu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Při přečtení uvedených fragmentů z „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ – pokud nevníkáme do smyslu některých detailů – vzniká dojem, že je to typický příklad agitace za studování marxismu a propaganda marxismu jako teoretické základny budování komunismu.

Ale to, co jsme ukázali v uvedeném výběru úryvků, je šablona vnímání, podsunutá těm, kdo věří v *marxismus bez jeho znalosti a bez chápání Života*, která jim dovoluje spokojeně zařadit J.V.Stalina k marxistům a proto nebránit šíření té práce ve společnosti, v jejíž kultuře panuje kult marxismu. A podobných šablon vnímání, jednoznačně navádějících na názor, že „to je marxismus“, je v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ více. Proto všichni, kdo tomu chtějí věřit a nepřejí si přemýšlet a brát na sebe odpovědnost, věří, že J.V.Stalin byl „skutečný marxista, který tvůrčím způsobem rozvinul marxistický odkaz k použití v nových podmínkách“; nebo „byl tupcem, podobně jako všichni marxisti, a proto se pokoušel řešit vznikající problémy na základě marxismu, nevycházeje za jeho hranice“.

Pokud se ale zamyslíme nad smyslem právě „detailů“, rozmístěných po celém textu, a známe alespoň základní postuláty marxismu, pak je ta práce svým obsahem nemilosrdný antimarxismus, který potichu pronikl do autoritativní klasiky marxistické literatury těch let a který hovoří na jazyce v ní zavedeném.

Její antimarxistická podstata je jednou z příčin, v jejímž důsledku na ní nevzpomínají ani v dobrém ani ve zlém marxisté pozdějších dob. I pokud ji nechápou, pak cítí: **její posuzování ve společnosti je veřejný smrtelný ortel marxismu.**

Skutečně, jak učí marxismus, hlavní otázkou jakékoliv filosofie je „otázka o vztahu vědomí k bytí, myšlení ke hmotě, přírodě, posuzovaných ze dvou stran: za první, co je prvotní – duch nebo

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

příroda²³², hmota nebo vědomí – a za druhé, jak se vztahuje vědění o světě k samotného světa, nebo jinak, odpovídá-li vědomí bytí, je-li schopno věrně odrážet svět.“

Tato problematika může být pozvednuta do statusu „základní otázky“ jen objednateli filosofie, určené pro to, aby oděrala člověka od života a udělala ho závislým na vykladačích událostí Života, kteří se opírají o nějakou jinou filosofii, *tajnou od zbytku společnosti*.

Je to právě takto, protože i bez jakýchkoliv intelektuálních konstrukcí a logických důkazů a historicko-filosofické erudice je většině lidí, kteří jsou tak či onak nuceni denně řešit velké i malé otázky a problémy ve svém životě, intuitivně jasné následující:

- nezávisle na odpovědi na první část otázky: „prvotní je duch (tj. Bůh), příroda je výtvar ducha a je druhotná“; nebo „prvotní je příroda a lidské vědomí je druhotné“ - změnit objektivní danost není v lidských možnostech. A odpověď na otázku, která ze dvou variant odpovídá objektivní pravdě? - leží vně oblasti důkazů prostředky jakékoliv logiky, čemuž je důkazem tisíciletý spor logických a citátně-dogmatických filosofických škol „vědeckého“ materializmu a okultizmu - „vědeckého“ idealizmu.
- Ohledně druhé části „základní otázky“ marxisticko-leninské filosofie je také bez jakýchkoliv logických udělatek většině lidí intuitivně jasné, že vědění o Světe může jak odpovídat samotnému Světu, tak i neodpovídat. V těch případech, kdy lidé konají na základě vědění, odpovídajícího Světu, je jejich činnost úspěšná; pokud konají na základě vědění nebo iluzorních představ, neodpovídajících životním okolnostem, pak jejich činnost dosahuje výsledků, horších než před jejím

232 Jinak řečeno, existuje Bůh, Tvůrce Přírody, Světa? Nebo není, a existují jen výmysly o Něm?

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

začátkem, až do toho, že trpí kompletní krach který může způsobit velké lidské oběti a přírodní kataklyzma.

A proto jen filosofie, schopná dávat odpovědi na otázky reálného života: budou výsledky činnosti horší, než chceme před jejím začátkem? Nebo nebudou horší? (tj. budou takové jako předpokládáme, nebo lepší) – jen taková filosofie disponuje skutečně praktickým významem v každodenním životě lidstva.

Jinými slovy, základní otázka prakticky užitečné moudrosti, to je otázka o předvídatelnosti důsledků s detailností, dostatečnou pro vedení činnosti lidmi (včetně i řízení okolnostmi) jak samostatně, tak i kolektivně v reálných životních situacích.

V souladu s touto prakticky užitečnou životní moudrostí, nemající nic společného s vymyšlenými a schizofrenickými konstrukcemi marxismu, ve kterém se problematika řízení nezkoumá, J.V.Stalin, podříváje panování marxismu a „základní otázky“ jeho filosofie nad vědomím lidí ve společnosti, ve druhém námi uvedeném fragmentu píše:

«... Zákony politické ekonomie za socialismu jsou tedy zákony objektivními, odrážejícími zákonitost procesů ekonomického života, jež probíhají nezávisle na naší vůli. Lidé, kteří popírají tuto poučku, popírají vlastně vědu, a popírajíce vědu, popírají tím i možnost jakéhokoli předvídání - popírají tudíž možnost řídit hospodářský život.»

Právě proto, že v marxismu se problematika předvídání a řízení různých procesů a organizace samořízení nezkoumá, a filosofie a politická ekonomie marxismu jsou vybudovány tak, aby bránily chápání procesů řízení na základě předvídání obecně a v ekonomice konkrétně – to, co J.V.Stalin řekl v tom fragmentu, nemá žádný vztah ani k marxismu, ani k jeho tzv. „tvůrčímu rozvoji pro aplikaci v nových historických podmínkách“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Avšak je známo, že z dostatečně velkého textu, který pokrývá široké spektrum různorodých problémů, je možné vytrhat citáty a uspořádat a okomentovat je tak, že budou potvrzovat prakticky libovolný dopředu vybraný závěr. Přesto námi ukázaný nemarxistický přístup J.V.Stalina k problému vedení ekonomického života společnosti není výsledkem takového druhu zneužití výběru faktů a logiky jejich výkladu.

V souladu s námi postavenou otázkou o organizaci řízení ekonomického života společnosti, J.V.Stalin vyjadřuje svou nepřízeň marxistické politické ekonomii, na jejímž základě je organizace řízení hospodářkou činností společnosti nemožná²³³ ani prakticky, ani teoreticky:

«... Proto nemají naprosto pravdu ti soudruzi, kteří prohlašují, že když socialistická společnost nelikviduje formy zbožní výroby, musí prý být u nás obnoveny všechny ekonomické kategorie vlastní kapitalismu: pracovní síla jako zboží, nadhodnota, kapitál, zisk z kapitálu, průměrná míra zisku atd. Tito soudruzi směřují zbožní výrobu s kapitalistickou výrobou a domnívají se, že existuje-li zbožní výroba, pak musí existovat i kapitalistická výroba. **Nechápou, že naše zbožní výroba**

233 Když byl J.V.Stalin hlavou státu, vůdcem vládnoucí strany a osobně během čtvrtstoletí vnikal do podstaty každého projektu pětiletých a ročních plánů rozvoje SSSR, který mu byl předložen na hodnocení, a stavěl úkoly před autory těch plánů a projektů, nemohl si nevšimnout a nepochopit, že marxistická politická ekonomie existuje sama o sobě a není nijak spojena ani s procesem vypracovávání plánů, ani s procesem kontroly jejich plnění.

Pokud naopak člověk jen staví úkoly „obecně“ před podřízené a podepisuje listiny tam, kde mu úředníci ukáží, pak to není možné pochopit ani za desetiletí „praxe“, jak to neznali a nechápali vůdci post-stalinského SSSR.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
se zásadně liší od zboží výroby za kapitalismu.
(zvýraznění naše²³⁴).

Nejen to, myslím, že je třeba zavrhnout i některé jiné pojmy převzaté z Marxova »Kapitálu«, v němž se Marx zabýval analýsou kapitalismu, které jsou **uměle přilepovány na naše socialistické vztahy. Mám na mysli mimo jiné takové pojmy, jako »nutná práce« a »nadpráce«, »nutný« výrobek a »nadvýrobek«, »nutná a »nadbytečná« doba.** Marx analyzoval kapitalismus proto, aby objasnil zdroj vykořisťování dělnické třídy, nadhodnotu, aby dal dělnické třídě, která neměla výrobních prostředků, duchovní zbraň ke svržení kapitalismu. Je pochopitelné, že při tom Marx používá pojmů (kategorií) plně odpovídajících kapitalistickým vztahům²³⁵. Je však více než podivné používat těchto

234 Obracíme pozornost čtenáře na to, že z pohledu J.V.Stalina je zboží výroba, a tím i trh v nějaké formě, potřebná i pro plánovanou socialistickou ekonomiku.

235 Tato fráze, ve které se explicitně nepopírá adekvátnost marxistické politické ekonomie ve vztahu ke kapitalismu, se nachází v širším kontextu který odmítá marxismus jako vědu:

„V ekonomickém vzdělání ... existuje fundamentální odlišnost „ekonomiky pro úředníky“ od „ekonomiky pro pány“. Takové části té poslední zmíněné, jako nepřímé řízení na úrovni pravidel, struktura peněžního oběhu, nepřímá stimulace, makrořízení atd. zůstávají v principu za hranicemi báze ekonomického vzdělání. Příčina je prostá – funkce „ekonomiky pro úředníky“ spočívá v implantaci určitých stereotypů (často na hranici mytologie), které ve svém součtu programují předvídatelnost chování ekonomických subjektů. Analogická je funkce veřejné ekonomické vědy. Existence předvídatelného chování těch lidí zabezpečuje podmínky pro hru v systému těm, kdo disponuje znalostmi z oblasti vyšší ekonomiky.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

pojmu dnes, kdy dělnická třída nejen není zbavena moci a výrobních prostředků, nýbrž naopak má ve svých rukou moc a patří jí výrobní prostředky. Dost absurdně zní dnes, za našeho zřízení, slova o pracovní síle jako zboží, o »najímání« dělníků: jako by dělnická třída, které patří výrobní prostředky, sama sebe najímala a sama sobě prodávala svou pracovní sílu. Právě tak podivné je dnes mluvit o »nutné« práci a „nadpráci“, jako by za našich podmínek nebyla práce dělníků, poskytovaná společnosti k rozšiřování výroby, na rozvoj vzdělání, zdravotnictví, k organizování obrany atd., právě tak nutná pro dělnickou třídu, která je nyní u moci, jako práce, vynakládaná na krytí osobních potřeb dělníka a jeho rodiny.

Je třeba poznamenat, že Marx ve svém díle »Kritika gothajského programu«, kde už nezkoumá kapitalismus, nýbrž mimo jiné první fázi komunistické společnosti, uznává práci poskytovanou společností k rozšiřování výroby, na vzdělání, zdravotnictví, na správné výlohy, na vytváření rezerv atd., za stejně nutnou jako práci, vynakládanou na krytí potřeb dělnické třídy.»
("EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR",
"Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s

Analogická situace je v mnohých oblastech vědění (...) tento systém výchovy plebsu nedává žádný přístup k tomu vědění, na jehož základě skuteční majitelé západního světa zajišťují efektivní řízení ekonomiky a stabilní prosperitu svých zemí.“ (MOST, č.25/1999, „Technokracie musí vyzdvihnout kompetentní nacionální kádry“). Autor článku – J.Gilbo – je ředitelem Centra komplexních ekonomických programů „Modernizace“.

V souladu s takovým pohledem v systému kapitalistických vztahů, marxismus je „ekonomika pro plebs a úředníky“, jejíž úloha je zajistit předvídatelnost chování davu, na základě čehož by ji „páni“ mohli lehce řídit.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
listopadovou diskusí v roce 1951“, “2. OTÁZKA ZBOŽNÍ
VÝROBY ZA SOCIALISMU”).

Otázku o zboží výrobě a trhu v plánované ekonomice socialistického státu zatím necháme stranou a obrátíme se k poznání smyslu ostatního textu a podtextu v uvedeném fragmentu. Pokud z politické ekonomie marxismu odstraníme takové pojmy jako "nutná práce" a "nadpráce", "nutný" výrobek a "nadvýrobek", "nutná" a "nadbytečná" doba, jak to předkládá J.V.Stalin, pak se politická ekonomie marxismu rozsype. A spolu s ní se rozsype i celý marxismus, protože jeho politická ekonomie je produktem jeho filosofie, v důsledku čehož krach politické ekonomie nevyhnutelně vyvolá i revizi filosofie a jako důsledek, revizi sociologie celkově a systému představ o historii globální civilizace a jejích perspektiv.

Ale ekonomická teorie a sociologie celkově je socialistickému státu potřebná. J.V.Stalin po přeložení návrhu, smrtelného pro marxismus, završuje uvedený fragment přímou výzvou vědcům – vypracovat kvalitativně novou ekonomickou teorii, odpovídající životu a společenským potřebám vedení ekonomiky:

«Myslím, že naši ekonomové musí skoncovat s tímto nesouladem mezi starými pojmy a novým stavem věcí v naší socialistické zemi a nahradit staré pojmy novými, odpovídajícími nové situaci.

Mohli jsme trpět tento nesoulad do jisté doby, nyní však nastala doba, kdy konečně musíme tento nesoulad odstranit (zvýraznění naše)» (“EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR”, “Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951”, “2. OTÁZKA ZBOŽNÍ VÝROBY ZA SOCIALISMU”).

Ale může vyvstat otázka, jak chápat přímé odkazy J.V.Stalina na

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

K.Marxe, stojící v textu mezi návrhem zbavit se pojmových kategorií politické ekonomie marxismu a návrhem vypracovat novou ekonomickou teorii, odpovídající životu.

V té souvislosti je užitečné si vzpomenout, že J.V.Stalin byl kdysi seminaristou a v semináři prošel dobrou školu citátně-dogmatické filosofie, pracující podle principu „objevila se otázka – hledej odpovídající citát v autoritativních zdrojích“²³⁶. Aby člověk byl dobrý dogmatik-citátník, je nutné dobře znát a pamatovat si texty prací zakladatelů filosofických škol a jejich učedníků – komentátorů a pokračovatelů, kteří jsou přiznáváni jako legitimní autority.

Pokud se klasici, pozvednutí do role neomylných autorit, v něčem spletli nebo nezkoumali nějakou otázku, pak se citátně-dogmatická filosofie ukazuje nepoužitelnou pro řešení životních otázek. Ale ohraničenost citátně-dogmatické filosofické kultury J.V.Stalin překonal ještě v mládí. To se projevuje v jeho pracích v tom, že byl schopný svou myšlenku svobodně vyjádřit ve formě posloupnosti citátů z přiznaných autoritativních textů, kdy spojil jednotlivé citáty svými vlastními slovy a vložil na svá slova misi řízení smyslu celkového textu, obsahujícího citáty.

Uvedený fragment stalinského textu s odkazy na K.Marxe, na jeho práce, kde K.Marx něco posuzoval a přišel k nějakým závěrům, neztratí svůj smysl, pokud z něj odkazy na K.Marxe odstraníme a necháme jen text J.V.Stalina. Jinými slovy, je v něm důležitý smysl řečeného, a ne to, jestli přišel K.Marx nebo někdo jiný k nějakým závěrům na konkrétní otázky nebo ne. To se týká i prvního citovaného fragmentu, ve kterém jde řeč o objektivnosti zákonů vědy a subjektivismu jejich použití, včetně použití k vedení ekonomického života společnosti. Ale přítomnost v textu odkazů na K.Marxe při posuzování tématiky, zvolené J.V.Stalinem, vytváří dojem, že „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ patří k marxistické

236 Tj. autoritami mohou být nejen lidé, ale i autoritativní zdroje, včetně těch kde není znám autor („svaté písmo“, například Bible).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ literatury.

Ale celkově jde o antimarxistické dílo. Jde o to, že přečtení textů takového druhu závisí na čtenáři: ti, kdo si čtou a pamatují jen slova bez představování si vazeb slov s realitou – takovým je jedno, o čem jsou slova. Ale ti, kdo si přejí pochopit samotný život, v podmínkách panování kultu marxismu ve společnosti, se nevyhnutelně setkávají s vnucováním marxistických šablon vidění světa, a statisticky předurčeně přijdou k otázce: „**Proč se najednou kategorie (pojmy) politické ekonomie, uvedené J.V.Stalinem, staly nepoužitelnými?**“²³⁷ A pokud ti, kdo si tuto otázku položili, budou pevní ve svém úmyslu najít odpověď, ti se marxisty nestanou, ale stanou se vysvoboditeli společnosti z moci marxismu a jeho zákulisních pohlavárů.

Odpověď na uvedenou otázku je prostá a pramení z (do dětské upřímnosti) praktické otázky, kterou si nevyhnutelně někdy sám sobě nebo učiteli marxistické politické ekonomie zadá přemýšlivý student přírodovědeckého nebo technického zaměření: „Jak v reálné výrobní praxi změřit nutnou pracovní dobu a dobu nadpráce, jak na skladu hotové produkce odlišit nutný výrobek od nadvýrobku?“ - odpovědi na podobné otázky nejsou ani v marxismu, ani mimo něj.

Absence odpovědi na tyto otázky znamená metrologickou neprůkaznost marxistické politické ekonomie: v jejím základu nejsou objektivní jevy²³⁸, nebo parametry vybrané pro popis objektivní jevů

237 Z druhé strany byla tato otázka, na níž v marxismu neexistuje odpověď, byla nepříjemná i učitelům marxismu, kteří se, neznaje odpověď na ni, automaticky ocitali v opozici stalinské verzi výkladu života s pomocí marxismu.

238 „Přenos hodnoty z výrobních prostředků na produkci“ - pojem marxistické politické ekonomie. V realitě takový objektivní jev neexistuje, ale existuje účetní procedura amortizace (odepisování hodnoty výrobních prostředků).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nejdou v životě identifikovatelné a měřitelné. Skutečná věda je vždy metrologicky průkazná: jevy, kterými se zabývá, reálně existují, a parametry objektivních jevů, vztažené k jejímu pojmovému aparátu, jsou objektivně identifikovatelné a měřitelné. Metrologicky neprůkazné jsou jen pseudovědy, včetně marxismu.

Pokud by J.V.Stalin řekl přímo, že marxismus je pavěda, pak společnost, omámená kultem marxismu by s ním jen těžko souhlasila²³⁹; většina jedinců tvořících společnost na sebe nechce brát odpovědnost, nechce samostatně přemýšlet, a spíše by souhlasila s věrnými marxisty-psychotrockisty, kteří by jim podsunuli vysvětlení, které by je nezavazovalo k přehodnocení života. Například, něco na způsob: *„kvůli těžké práci se soudruh Stalin unavil, měl nervový kolaps, v jehož důsledku jsou jeho závěry neadekvátní, a proto je ho nutné osvobodit od práce a poskynout mu zasloužený odpočinek na komfortní dače pod dohledem lékařů...“* Ale J.V.Stalin řekl, že marxismus je pavěda „mezi řádky“: v proudu obrazných představ, doprovázejících text. Pro někoho to proběhlo nepovšimnuto, a někdo to nezačal vysvětlovat okolí. To ukazuje na to, že:

„Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, to je text, který může být pochopen jen těmi, kdo je vnímavý k životu a u koho funguje normálně pravá hemisféra mozku (která odpovídá za obrazné představy, realizuje funkci myšlení v obrazech), přičemž ne sama o sobě, ale v harmonii s levou (která odpovídá za jazykové formy a logiku přechodů).

Tak jednou větou o pojmových kategoriích politické ekonomie marxismu J.V.Stalin eggregoriálně naprogramoval krach marxismu; a protože „svaté místo nezůstává prázdné“, - pak naprogramoval i vypracování v Rusku svébytného chápání

239 Dokonce dnes, 11 let po státním krachu SSSR, kdy marxismus přestal být vládnoucí ideologií a kultovní věroukou, i dnes mnozí lidé povstávají na obranu jeho politické ekonomie: jaktože neexistuje „nutný“ pracovní čas? Jaktože neexistuje „nadvýrobek“?

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

světa, odpovídajícího potřebám nové etapy globálního civilizačního budování.

J.V.Stalin fakticky odepsal marxismus jako systém chápání světa. A není třeba si myslet, že J.V.Stalin odepsal marxismus údajně mimoděk, ze své nevědomosti a intelektuální primitivnosti, nechápaje smysl svých vlastních slov a nepředvídaje následky publikace té práce přesně stejně, jako nechápou smysl jeho slov mnozí stalinisté i antistalinisté minulosti i současnosti. J.V.Stalin zasadil úder do nejzranitelnějšího²⁴⁰ místa marxismu, zasadil ho přesně, skrytě od protivníka a nemilosrdně. Od té doby marxismus existuje v režimu mrtvol-y-zombie: veřejní marxisté to stále nepochopili, a marxisté-“esoterici“, kteří se od začátku opírali o jiné vnímání a chápání světa, a kteří se jen ve svých krocích kryjí marxismem, nespěchají dělit se se „stádem“ o tu pro ně neradostnou zprávu.

V „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ je následující a velmi významný text:

«8. Otázka zvláštní kapitoly v učebnici o Leninovi a Stalinovi jakožto tvůrcích politické ekonomie socialismu.

Myslím, že kapitolu „Marxistické učení o socialismu. V. I. Lenin a J. V. Stalin, tvůrci politické ekonomie socialismu“, je třeba z učebnice vyřadit. Tato kapitola je v učebnici naprosto zbytečná, protože nepřináší nic nového a jen bezbarvě opakuje to, co bylo řečeno podrobněji v předcházejících kapitolách učebnice.» (“EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR”, “Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951”, část 8. “Jiné otázky”).

²⁴⁰ Nejzranitelnější – díky tomu, že otázka o uvedených pojmových kategoriích je lehce přístupná chápání širokých vrstev obyvatel bez nějakého zvláštního vzdělání.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Z našeho pohledu, jeho současníci – duševní nevolníci jednoduše dovedli J.V.Stalina do stavu, kdy nemůže bez sarkazmu psát o „marxistickém učení o socialismu“ a „politické ekonomii socialismu“ jako o vědě, ani o roli V.I.Lenina a své vlastní ve vytvoření té omamné upovídánosti, jejímuž šíření ve společnosti však on sám nemůže otevřeně bránit. Uvedený text je výsměch nad těmi, kdo se zabývají budováním kultu J.V.Stalina. A máme za to že ti, kdo mají smysl pro humor a jsou vnímaví k životu, s naším hodnocením budou souhlasit.

Zachovala se i přímá svědectví znepokojení J.V.Stalina nad neexistencí sociologické teorie v SSSR, která by odpovídala potřebám socialistického a komunistického budování. Jako potvrzení uvedeme úryvek z interview R.Kosolapova, publikovaného v novinách *Zavtra* č.50/1997:

„Od konce 50. do začátku 70. let jsem úzce spolupracoval s Dmitrijem Ivanovičem Česnokovem – bývalým členem Prezídia ÚV, který byl „deportován“ v roce 1953 do Gorkého. Přičemž žádnou zjevnou příčinu mu Chruščov nesdělil: půjdeš a basta. Právě Česnokovovi J.V.Stalin den před svou smrtí řekl po telefonu:

„Musíte se v nejbližší době začít zabývat otázkami dalšího rozvoje teorie. Můžeme něco splést v hospodářství, a nějak to spravíme. Ale pokud něco spleteme v teorii, pak naši věc zahubíme.“

Pokud by J.V.Stalin přiznával marxismus jako teorii budování socialismu a komunismu, pak by neměl důvod přesvědčovat D.I.Česnokova o tom, že bez teorie je konec – „učení Marxe je všemocné, protože je pravdivé“ – jak říkal V.I.Lenin. Pokud J.V.Stalin konkrétně ví, že marxismus je nečisté dílo, pak jeho apel k Česnokovovi je přímým pokynem vypracovat marxismu alternativní sociologickou teorii, pokud si vzpomeneme na to, co bylo napsáno v

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Ekonomických problémech socialismu v SSSR: **«Mohli jsme ten nesoulad <mezi pojmovým aparátem marxismu a realitou> trpět do určité doby, ale teď přišel čas, kdy nakonec musíme ten nesoulad zlikvidovat.»** Přičemž je třeba chápat, že pokud je „učení Marxe všemocné“²⁴¹, pak slova „zahubíme naši věc“ v podmínkách kultu marxismu, týkajícího se celé společnosti, nejsou na místě. Ale naopak, jestli je učení Marxe blud, kterým pletou lidem hlavy, pak bez dalšího rozvoje teorie a osvobození na jejím základě hlav milionů lidí od moci marxismu nad nimi – bude *naše věc* přechodu ke společnosti pravdověrného soužití skutečně zahubena, a bude třeba ji začínat znovu pod tvrdým tlakem objektivních okolností, ale už v jiné historické době²⁴².

Kromě „Poznámek o ekonomických otázkách, spojených s listopadovou diskusí roku 1951“ je v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ zařazena ještě „ODPOVĚĎ S. ALEXANDRU ILJIČI NOTKINOVÍ“, „O CHYBÁCH SOUDRUHA L. D. JAROŠENKA“ a „ODPOVĚĎ SOUDRUHŮM A. V. SANINOVÉ A V. G. VENŽEROVI“²⁴³ Všechny jsou ve svém podtextu podřízeny hlavnímu cíli publikace: bolševismus potřebuje sociologickou teorii, schopnou osvobodit společnost, lidstvo celkově z moci marxismu a mafie jeho pohlavářů. Protože jsou to tematikou a významem různé segmenty, podíváme se na ně v pořadí hierarchie významu otázek,

241 Výrok V.I.Lenina.

242 Toto reálně probíhá v Rusku dnes (1991 - současnost, pozn. překl.).

243 Ti kdo si myslí, že v epoše Stalina byla tvrdá tyranie, musí chtě-nechtě přiznat, že výše uvedení soudruzi ze své iniciativy publikovali své názory beze strachu, že budou odsouzeni podle paragrafu 58 za kontrarevoluční činnost, pokud „tyran“ nebude souhlasit s jejich názory. Nikdo z nich neskončil v GULAGu a L.D.Jarošenko se dožil perestrojky a dokonce poskytl interview o tom, jak J.V.Stalin nechápal problémy národního hospodářství a ekonomické vědy.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
kterých se J.V.Stalin dotkl.

6.8.2. Překonat ateismus

Proto budeme v analýze „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ pokračovat názorem J.V.Stalina na chyby L.D.Jarošenka:

«Soudruh Jarošenko zaslal nedávno členům politbyra Ústředního výboru VKS(b) dopis, datovaný 20. března letošního roku, o řadě ekonomických otázek, které byly projednávány na známé listopadové diskusi. Dopis obsahuje stížnost, že v hlavních dokumentech zobecňujících diskusi právě tak jako v »Poznámkách« soudruha Stalina „nedošlo žádné odezvy stanovisko“ soudruha Jarošenka. Dopis obsahuje mimo to návrh soudruha Jarošenka, aby mu bylo povoleno vypracovat »Politickou ekonomii socialismu« během jednoho nebo půl druhého roku a aby mu k tomu byli dáni dva pomocníci.»

Jak se uvádělo dříve, „Chceme-li stručně charakterizovat stanovisko soudruha Jarošenka, pak je na místě říci, že je nemarxistické a tudíž hluboce chybné“. Ale pokud J.V.Stalin skutečně chtěl, aby byla v SSSR vypracována nemarxistická sociologická teorie, zahrnující i politickou ekonomii, pak vyvstává otázka:

Proč v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ veřejně vystoupil proti návrhu L.D.Jarošenka „povolit mu sestavit „Politickou ekonomii socialismu“ během jednoho roku nebo roku a půl, a dát mu na to dva pomocníky“?

Tento fakt a celkově svědectví těch, kdo skutečně pracovali s J.V.Stalinem a řešili různorodé otázky života země, ukazují, že chruščovovské tvrzení o tom, že „Stalin nutil lidem své názory a vyžadoval naprosté podřízení se jeho názoru...“ (z „tajného“ vystoupení Chruščova na 20. sjezdu 1956) je lživé.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Nebo stejná otázka v jiné formulaci:

V čem spočívaly chyby s. Jarošenka, nemající k otázce jeho věrnosti marxismu žádný vztah?

Obrátíme se k textu J.V.Stalina:

«Za socialismu, říká soudruh Jarošenko, „vstupují výrobní vztahy lidí do organizace výrobních sil jako prostředek, jako moment této organizace“.²⁴⁴ (viz dopis soudruha Jarošenka politbyru Ústředního výboru).

Jaký je tedy v tomto případě hlavní úkol politické ekonomie socialismu? Soudruh Jarošenko odpovídá: »Hlavní problém politické ekonomie socialismu spočívá tedy **nikoli v tom**, aby byly zkoumány výrobní vztahy lidí socialistické společnosti, **nýbrž v tom**, aby byla rozpracovávána a rozvíjena vědecká teorie organizace výrobních ve společenské výrobě, teorie plánování rozvoje národního hospodářství« (viz projev soudruha Jarošenka v plénu diskuse).

Tím se vlastně vysvětluje, že soudruh Jarošenko se nezajímá o takové ekonomické otázky socialistického zřízení, jako je existence různých forem vlastnictví v naší ekonomice, oběh zboží, zákon hodnoty a jiné, neboť je považuje za druhořadé otázky, vyvolávající pouze scholastické disputace. Prohlašuje přímo, že v jeho Politické ekonomii socialismu „disputace o úloze té či oné kategorie politické ekonomie socialismu - hodnoty, zboží, peněz, úvěru a jiných - které u nás často nabývají

244 Ale pokud si vzpomene co psal o organizaci Ford Motors Henry Ford, v jeho podniku to bylo stejné.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

scholastického rázu, jsou nahrazeny zdravými úvahami o racionální organizaci výrobních sil ve společenské výrobě a vědeckým zdůvodněním této organizace²⁴⁵ (viz, projev soudruha Jarošenka v sekci plenární diskuse).

Tedy politická ekonomie bez ekonomických problémů. Soudruh Jarošenko se domnívá, že stačí uspořádat »racionální organizaci výrobních sil«, aby přechod od socialismu ke komunismu proběhl bez zvláštních obtíží. Má za to, že to úplně stačí k přechodu ke komunismu. Přímo prohlašuje, že »za socialismu se hlavní boj za vybudování komunistické společnosti redukuje na boj za správnou organizaci výrobních sil a jejich racionální využití ve společenské výrobě« (viz projev v plénu diskuse). Soudruh Jarošenko slavnostně prohlašuje, že »komunismus - toť nejvyšší vědecká organizace výrobních sil ve společenské výrobě«. Z toho tedy vyplývá, že podstata komunistického zřízení se vyčerpává »racionální organizací výrobních sil.« (”EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR”, ”O CHYBÁCH SOUDRUHA L. D. JAROŠENKA”, ”I.Hlavní chyba s. Jarošenka”)

Z dvou posledních odstavců musí být jasné:

- že se podlou pomluvou na bolševismus jeví tvrzení, že „komunismus, to je vzít jedněm a rozdělit druhým“, které je systematicky propagováno masmédií Ruska i veřejnými politiky, počínaje rokem 1985 a tím více po roce 1991.
- že J.V.Stalin vůbec neměl za to, že dosažení nějaké

²⁴⁵ Úvahy nemohou být zdravé, pokud není přítomno jednoznačné chápání pojmů a jejich vazeb s životem a mezi sebou, na jejichž základě se vedou úvahy. A definovat pojmy to je to, čemu se L.D.Jarošenko brání.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

dostatečně vysoké hodnoty spotřeby produkce na jednotku obyvatel, automaticky povede k všeobecnému štěstí v komunismu (poznámka pro ty, kdo vidí v komunismu a bolševismu přízemní usilování mít plné břicho a „kvalitní hadry“).

O něco dále v textu J.V.Stalin vyjadřuje svou myšlenku vhodným citátem z Marxe:

Marx říká:

„Ve výrobě působí lidé nejen na přírodu, nýbrž také na sebe navzájem. Vyrábějí jen tak, že určitým způsobem působí společně a své činnosti si navzájem vyměňují. Aby vyráběli, vstupují do určitých vzájemných vztahů a poměrů a jen v rámci těchto společenských vztahů a poměrů se uskutečňuje jejich působení na přírodu, uskutečňuje se výroba" (Viz K. Marx a B. Engels, díl V., str. 429).

Když se J.V.Stalin s pomocí toho citátu představil (pro všechny, kteří si přejí ho tak vidět) jako „pravý marxista“, pokračuje svou myšlenku a znova se vrací k pohledům L. Jarošenka:

«Společenská výroba se skládá tudíž ze dvou stránek, které přes to, že jsou nerozlučně vzájemně spjaty, přece odrážejí dvě řady rozličných vztahů: vztahů lidí k přírodě (výrobní síly) a vztahů lidí navzájem v procesu výroby (výrobní vztahy). Jedině existence obou stránek výroby nám dává společenskou výrobu, ať už jde o socialistické zřízení, nebo o jiné společenské formace.

Soudruh Jarošenko s Marxem zřejmě plně nesouhlasí. Má za to, že tuto Marxovu poučku nelze aplikovat na

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

socialistické zřízení. Právě proto redukuje problém politické ekonomie, socialismu na úkol racionální organizace výrobních sil, odvrhuje výrobní, ekonomické vztahy a odtrhuje od nich výrobní síly. Místo marxistické politické ekonomie vzniká tudíž u soudruha Jarošenka cosi na způsob Bogdanovovy »Všeobecné organizační vědy«.

Tak soudruh Jarošenko, který vyšel ze správné myšlenky, že výrobní síly jsou nejpohyblivějšími a nejrevolučnějšími silami ve výrobě, dovádí tuto myšlenku ad absurdum, až do popírání úlohy výrobních, ekonomických vztahů za socialismu, při čemž místo plnokrevné společenské výroby vzniká u něho jednostranná a nedokrevná technologie výroby - cosi na způsob bucharinské „společensko-organizační techniky“.» (“EKONOMICKÉ PROBLÉMY SOCIALISMU V SSSR”, “O CHYBÁCH SOUDRUHA L. D. JAROŠENKA”, “I.Hlavní chyba s. Jarošenka”)

Vzniká dojem, že apely na nemarxistické názory s. Jarošenka jsou v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ pro J.V.Stalina jen pohodlnou záminkou pro varování před prázdným tlacháním jak na téma možnosti záměny *pojmově konkrétní teorie* nějakým „zdravým úsudkem o racionální organizaci výrobních sil ve společenské výrobě“, tak i před pokusy opřít se v rozvoji teorie na něco kvalitativně podobného „Všeobecné organizační vědě“ A.A.Bogdanova.

Co se týká prvního, takzvaného „zdravého úsudku“ na téma organizace procesů řízení a samořízení ve společnosti v tempu vzniku problémů – pak J.V.Stalin se za desetiletí své stranicko-státní práce (zvláště po roce 1923, v míře toho jak se v jeho rukou soustřeďovala státně-stranická moc) stal odborníkem na zdravé a chybné úsudky podobného druhu, vyjádřené v lexikálních formách marxismu a

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ekonomické vědy, jejichž pojmový aparát vyjadřoval Já-centrické myšlení „elity“ dosocialistických formací. A když ty úvahy byly zdravé, což se projevovalo v úspěších ekonomiky SSSR, pak skrývali od postranních osob fakticky naprostou prakticko-teoretickou nepoužitelnost marxismu, což J.V.Stalina zjevně neuspokojovalo. A to, že v aspiraci na „zdravé úvahy“ osvobozené od „scholastických sporů“ L.D.Jarošenko zdravě uvažovat schopen nebyl – to J.V.Stalin ve své odpovědi přesvědčivě ukázal, pokud ne samotnému L.D.Jarošenkovi, tak mnohým z ostatních.

Je to jasné, pokud chápeme, že J.V.Stalin marxistou nebyl, a L.D.Jarošenko, nechápaje tento fakt ani marxismus jako takový, aspiroval na tvůrčí rozvoj marxistické teorie k aplikaci v nových historických podmínkách. Na příkladu L.D.Jarošenka, ve formě kritiky jeho nemarxistických pohledů, J.V.Stalin ukázal i neplodnost pokusů „tvůrčího rozvoje marxismu“, i zesměšnil sklon k „zdravým úvahám“, aspirujícím na to zaměnit sebou pojmově konkrétní, životu adekvátní teorii.

Obecně, jak ukazuje historická praxe, takzvané „zdravé úvahy“:

- se buď transformují ve vytváření *životu adekvátních* vědeckých teorií, které nejenže nejsou v rozporu se zdravým úsudkem, ale stávají se jejich kostrou při řešení problémů stojících před společností, a odkrývají lidem možnosti k chápání jak samotných problémů a příčin jejich vzniku, tak i cest a metod jejich řešení;
- nebo zůstanou Já-centrickým bludem, kterým žijí často dostatečně široké společenské vrstvy, ale který není použitelný pro tvoření a proto může při pokusu opřít se o něj v praktické politice společnosti a státu nadělat mnoho

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ problému²⁴⁶.

Jedním z posledních příkladů „zdravých úvah“ podobného druhu jsou úvahy akademika A.D.Sacharova (pod psychologickým diktátem E.Bonner) a celého disidentského hnutí posledních desetiletí existence SSSR²⁴⁷: pokud předpokládáme, že cílem jejich činnosti bylo zrušení SSSR za účelem uvrhnutí do chudoby milionů lidí a panování nad nimi, parazitující na jejich práci a životě, pak A.D.Sacharov a jeho stoupenci jsou jednoduše darebáci; ale pokud spoléhali na to, že po krachu byrokratického režimu ve státních formách Sovětské moci se vše ve společenském životě vyřeší „samo sebou“ k všeobecné spokojenosti (tj. nebudou bezdomovci, chudí, občanské války a sociální pohromy, které nebyly v SSSR, minimálně v mírových obdobích jeho existence) – pak jsou hlupáci, které navedli a zneužili darebáci, kteří zůstali za kulisami dalších událostí.

Přesto, v základě takového druhu hlouposti leží defektní mravnost. Jinými slovy, pokud je akademik Sacharov něčí „svědomí“, pak je to

246 Ale existuje i třetí možnost: jsou řečníci „zdravých“ úvah, jejichž řeči mají za cíl zavádět ostatní do bludu tím, že u nich vytváří lživé představy o jevech Života, v důsledku čehož se lidé ocitají v závislosti na autorech „zdravých“ úvah, jejichž obrazné představy o životě jsou navzdory jejich slovům odpovídající objektivním jevům Života.

247 V té době bylo možné být v SSSR nespokojen s jednou ze dvou věcí:

- buď tím, že se buduje socialismus;
- nebo tím, že budování socialismu je ze strany občanů i úředníků doprovázeno nevědomostí a zneužitím moci, což deformuje myšlenky socialismu.

Disidenti prvního druhu přivedli SSSR ke krachu a začali proburžoazní reformy. „Disidenti“ druhého druhu převezmou řízení, provedou revizi a vysloví závěry.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

velmi nemocné a zvrácené svědomí. O něco dřívější, ale písemně zachycený příklad „zdravých úvah“ podobného druhu na téma historie a sociologie, to je „Mein Kampf“ Adolfa Hitlera. A soudě podle všeho, J.V.Stalin si skutečně aktivně přál, aby se národy SSSR osvobodily od moci „zdravých“ úvah podobného druhu nad nimi a jejich osudy.

V souladu s tím, otázka nastolená J.V.Stalinem, o „Všeobecné organizační vědě“ A.A.Bogdanova je poněkud významnější, než *nemarxistické pohledy samotného Jarošenko a jeho sklonnost ke „zdravým“ úvahám, aspirujícím podměnit sebou životu adekvátní teorii*, které se staly záminkou k upomenutí problematiky všeobecné organizační vědy jako takové. A to je také „konspirologická“²⁴⁸ otázka v celkovém kontextu „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“.

A.A.Bogdanov, vlastním jménem Alexandr Alexandrovič Malinovský (1873-1928) byl ekonom, filosof, výzkumník, politický činitel a spisovatel. Člen sociálně-demokratické strany od roku 1896, v roce 1903 přimkl k bolševikům. Jeho názory byly ve mnohém nemarxistické. V roce 1909 byl vyloučen ze strany. Následně přimyká k různým stranickým frakcím. Po VŘSR postupně odešel od politické činnosti k vědecké činnosti v oboru (byl lékař). Byl organizátor a ředitel prvního Institutu transfúze krve na světě, který byl později nazván jeho jménem. Zemřel 7.4.1928 v důsledu experimentu výměny krve, který prováděl sám nad sebou. Údaje jsou vzaty z Velké sovětské encyklopedie, 3. vydání, sv. 3, str. 442.

Z vědeckého odkazu A.A.Bogdanova celou dobu vyvolává největší zájem jeho „Všeobecná organizační věda“, jiným názvem „Tektologie“. Jak informuje upomenutý článek ze Sovětské encyklopedie, v „Tektologii“ Bogdanov vystoupil jedním z „pionýrů systémového přístupu v současné vědě“. V řadu novějších výzkumů sovětských i zahraničních autorů se podotýká, že některé pozice tektologie předběhly myšlenky kybernetiky (princip zpětné vazby, idea

248 Avšak současní milovníci „konspirologie“ ji pečlivě obchází.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ modelování a další).

„Všeobecná organizační věda“ je objemově rozsáhlý světonázorový traktát, o kterém hodně vzdělaných lidí slyšelo, ale málokdo ho četl, i proto, že v sovětské době byl hodnocen jako „nemarxistický“ a bylo ho možné najít jen ve speciálních archivech hlavních knihoven nebo v rodinných knihovnách. Představuje pokus vyrvat se z panování marxismu nad světonázorem lidí na základě (ve své podstatě) dostatečně všeobecné teorie řízení, ve formách jejího výkladu A.A.Bogdanovem.

Ale J.V.Stalin neshledal ten pokus úspěšným a měl v tom pravdu²⁴⁹. Ti, kdo nesouhlasí v této otázce s J.V.Stalinem, si mohou obstarat všechny tři svazky dané práce a přistoupit k jejímu studiu a osvojení. Nebudou prvními: po krachu kultu marxismu v SSSR jdou touto cestou mnozí, kdo chápou, že věda o řízení je klíč ke všemu. Ale než se někdo vydá touto cestou, je lépe se podívat, co zdůrazňují ze studia „Tektologie“ ti, kdo už z ní něco nastudoval.

Na internetu je k nalezení referát pod názvem „48 tezí Tektologie A.A.Bogdanova“²⁵⁰, obrátíme se k němu:

«1. „Jakákoliv lidská činnost je objektivně organizující nebo dezorganizující“ (str. 19)²⁵¹ a může se zkoumat jako materiál organizační zkušenosti. Organizační činnost člověka je namířena na přetvoření okolního světa v

249 Pokud by byl ten pokus úspěšný, proběhla by po publikaci práce A.A.Bogdanova transformace algoritmiky noosféry Země, problém překonání marxismu by byl **nějak** vyřešený ještě v první polovině 20. století a historie 20. století by byla jiná.

250 zdroj <http://1.cellimm.bio.msu.ru/people/cetum/bogdanov.html>

251 Autor referátu dává odkazy na stránky publikace „Tektologie“ roku 1922.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

souladu s potřebami samotného člověka. Lidstvo však není jednotné ve své organizující činnosti, což vytváří dezorganizační činnosti jako výsledek setkání různých organizačních procesů.

Takový je organizační pohled na svět.

2. „Příroda = první velký organizátor.“ (str. 22). Poslední odhalení přírodních věd podporují pohled na všechny jevy přírody, živé i neživé, jako na organizační, odkud se pojem organizující zkušenosti rozšiřuje na celosvětový souhrn organizujících a dezorganizujících procesů.

3. Shoda organizačního uspořádání, vlastní různým přírodním systémům a možnost využití člověkem těchto principů ve své činnosti přivádí na myšlenku o jednotě organizačních metod, vlastních světu ve všech jeho projevech, o monizmu stavby světa.

4. Jednota organizačních metod přivádí k nutnosti vytvoření nové vědy pro jejich zobecnění. Organizační zkušenost musí být prostudována a využita lidstvem.»

Ačkoliv neznáme žádné komentáře J.V.Stalina k „Všeobecné organizační vědě“ A.A.Bogdanova, jak nám ukazují čtyři teze výše, vybrané autorem referátu, J.V.Stalin měl objektivně pravdu ve svém odmítání mravně vykotlané „vědecko-teoretické“ osnovy podobného druhu pro účely vypracování společensky nutné sociologické teorie, včetně její ekonomické komponenty.

Ty teze, které vybral z „Tektologie“ autor referátu, vyjadřují Já-

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

centrický (antropocentrický²⁵²) ateizmus materialistického typu. A to je kompletně dostačující důvod pro nepřijetí „Tektologie“ A.A.Bogdanova v roli životů adekvátního standardu vidění světa, kterého by měli dosahovat ve svém vývoji všichni normální lidé k okamžiku začátku jejich dospívání.

Pokud soudíme podle toho, co je známo o životě samotného A.A.Bogdanova, byl upřímným člověkem, který odmítal jakékoliv utlačování ve vztahu k lidské osobě, který byl připraven obětovat svůj život kvůli ostatním (což dokázal svou smrtí během lékařského experimentu). Ale i když spravedlivě odmítl kultovní formy idealistického ateizmu, které panovaly v carském Rusku, A.A.Bogdanov nicméně nebyl schopen identifikovat v Životě a uvědomit si projevy Boží všedržitelnosti, a proto nebyl schopen překonat v sobě ateizmus jako takový, který přejal z kultury. V důsledku této okolnosti jsou obvinění na jeho adresu z mechanističnosti – ve své podstatě z mravní vykotlanosti (bezmravnosti: mechanismy mravnosti nedisponují, ačkoliv se v nich projevuje mravnost jejich tvůrců), která byla vyslovována mnohými v té či oné podobě na adresu jeho verze všeobecné organizační vědy jako takové – také spravedlivá.

Člověk – i jako osoba i jako lidstvo celkově – je nositelem té či oné, ale zcela určité jemu objektivně vlastní mravnosti; ale je také schopen přehodnotit svou současnost mravnost a na základě toho stvořit svou budoucí mravnost. To se týká jako osobní, tak i celospolečenské mravnosti, kterou zachycuje noosféra jako **aktuální závěr života lidstva, do kterého každý člověk vnáší svůj vědomě nasměrovaný nebo nevědomý vklad.**

Z důvodu toho, že „Všeobecná organizační věda“ A.A.Bogdanova je mravně vykotlaná, v důsledku čehož dovoluje prezentovat amorálnost nebo bezmravnost subjektu a společnosti jako objektivní

252 tj. takový, kde se Já-centrizmus uchází o vyjádření světonázorových pozic a zájmů všeho lidstva.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

fakt, který na nich nezávisí, je tak atraktivní pro Já-centrické vidění světa, které je vlastní mnoha činitelům současné vědy: *z jejich pohledu je důležitý vědecký výsledek, uznaný ve „vědeckých kruzích“, který je údajně jedinou charakteristikou lidské důstojnosti výzkumníka, a jeho další osobní kvality, jeho mravnost se nikoho netýkají a k vědě – jako k procesu poznání a řízení okolnostmi života - nemají už vůbec žádný vztah*²⁵³. To, že vědecký výsledek a možná praxe jeho použití jsou podmíněny mravností výzkumníka především (což se týká i všech ostatních záležitostí člověka i kolektivů), to je fakt, který nejhůře ze všech chápou právě činitelé vědy (i dalších oblastí), nositelé Já-

253 *«Není nutno například omezovat cíle a předmět vědeckých výzkumů etickými požadavky. Etika akumuluje zkušenost předchozího života, včetně zkušenosti předchozích nezdarů. A věda, to je vždy hledání nových možností rozvoje společnosti a jeho adaptace k okolním podmínkám. V hledání (ne v použití!) nesmí existovat žádná omezující pravidla!»* (z článku akademika N.N.Mojsejeva a doktora fyzikálně-matematických věd I.G.Pospelova „Směr evoluce a rozum“, časopis Příroda č.6, 1990)

Ačkoliv autoři píší, že „nejdůležitější vlastností evolučního procesu je jeho nepředvídatelný charakter“, na základě historické zkušenosti davo-“elitarizmu“ je možné garantovat samolikvidaci lidstva, pokud se bude davo-“elitarismus“ stejně jako dříve kombinovat s absencí etických zákazů na cíle a předmět výzkumu.

Protože je nemožné omezit osvojení a používání znalostí ve společnosti, a defektní mravnost společnosti obrátí ve zlo libovolné vědění, pak jediná obrana před tím samozničením jsou etické, ve své podstatě mravně podmíněné, zákazy na cíle a předměty výzkumu, které stavějí samotní výzkumníci: vědecké znalosti nemohou být zneužity ke zlu, pokud nejsou objeveny; proto nevědomost společnosti, která se odklání od mravně-etického pokroku, je blahem pro jí samotnou i pro její okolí.

Budeme pokračovat ve zkoumání otázky vztahu mravnosti a „tektologie“ a obrátíme se k publikaci „Gorbačov-fondu“ „Perestrojka. Deset let poté“ (Moskva, „Aprel-85“, 1995 r., vydání 2000 výtisků, tj. nepsané určení „jen pro elitu“). Strana 159, historička umění I.A.Andrejeva říká následující:

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
centrizmu, kteří jsou úspěšní v současných historicky zformovaných
podmínkách.

V důsledku mravní vykotlanosti není „všeobecná“ organizační
věda ve verzi A.A.Bogdanova reálně všeobecnou a proto není schopná
řešit úlohu překonání propasti tříštění a specializace vědy, což je
charakteristické pro panující kulturu, ačkoliv tuto úlohu

«*Mravní osnovy, to je vysoké a složité. Ale prvky etiky jsou nám plně
dostupné.*» To je řečeno poté, co mimo uší kunsthistoričky prošla slova
matematika a údajného ekologa, akademika N.N.Moisejeva:

«*Nahoře (podle kontextu jde o hierarchii moci) může sedět lump, může sedět
kariérista, ale jestli je schopný, už je mu mnoho odpuštěno, proto, že bude
chápat, že to co dělá, země potřebuje.*» (str. 148).

— Nikdo nic nenamítl, ačkoliv akademik mlčky ztotožil mravně podmíněné
zájmy schopného lumpa se zájmy celé země. Ale to nestraší ani
akademika, ani jeho posluchače, protože oni jsou stejně amorální jako ten
lump, kterého hypoteticky zkoumají. A co je straší? O tom akademik
hovoří sám:

«*Čeho jsme se báli? Báli jsme se toho, o čem psal Bogdanov ve své
„tektologii“: když **vznikne** nějaký systém (organizace), on vytvoří, ať chce
nebo ne, vlastní zájmy. Tak se to stalo s naším systémem. **Vznikla** určitá
elitární skupina, která prakticky uzurpovala majetek obrovské země.*».

— Akademik lže, protože „*určitá elitární skupina*“ nevznikla z ničeho; jí
vytvořil princip zformovaný výše akademikem: Schopní lumpové se
skutečně „samoorganizovali“ na základě Já-centrické démonické ateistické
mravnosti a vyjádřili svoje nemravné zájmy v biblické doktríně zotročení
všech, a vědecké výzkumy, nevidící Vyšší mravnost, projevenou v životě
Vesmíru, je kryjí analogicky tomu, jak to udělal N.N.Moisejev, když se
odkázal na „tektologii“.

Tak N.N.Mojsejev svými výroky potvrdil pravost J.V.Stalina v jeho odmítnutí
„tektologie“ a kvalitativně příbuzných mravně vykotlaných ateistických
organizačně-řídících teorií, k nimž patří i „kybernetika“.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

A.A.Bogdanov ve své době postavil, a autor referátu o ní mluví:

«5. různým formám společenského vědomí je v té či oné míře vlastní organizační pohled na svět. Ve velké míře se to týká filosofie, která si nicméně „neuvědomuje svou závislosti na životní praxi“ (str. 64). Překážkou ve skutečném ovládnutí organizační zkušenosti je specializace věd, překážející „integrální formulaci otázky“ (str. 65). Přišla doba překonat tuto překážku. „Novou, všeobecnou organizační vědu budeme nazývat „tektologií“, což v překladu z řečtiny znamená „učení o budování“...“ (str. 66)» (“48 tezí „Tektologie“ A.A.Bogdanova“)

Jde o to, že v mravně vykotlané „všeobecné“ organizační vědě nemá místo psychologie, která má co do činění přímo nebo nepřímo s mravností lidí a kolektivů a změnami mravnosti jak pod vlivem okolností, tak i pod vlivem vůle samotných lidí v důsledku toho že přehodnocují měřítko; a ve svých praktických aplikacích – s nalaďením a rozladěním (poruchami) algoritmiky psychiky osob, kolektivů, společností a globální civilizace celkově. Doprovodnou okolností je, že v „Tektologii“ není místo ani pro historii, protože historická věda, která nevnímá mravně-psychologické aspekty historických osob a společností a směřování jejich mravně-etických změn, se proměňuje ve své podstatě v nesmyslné „účetnictví“ archeologických památek, textů a faktů, uzavřené v sobě. V důsledku těchto okolností:

Všeobecnou organizační vědou může být jen *dostatečně správně mravně podmíněná teorie řízení*, ze které existují propojení i do psychologie v jednotě psychologické teorie a praxe, odpovídající životu, i do historie, a tím – a to je hlavní – i do politické scénaristiky budoucnosti.

Jen v tom případě se znalosti a návyky, tvořící podstatu jednotlivých věd a řemesel, stávají doplňkem ke všem společné *lidské*

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

podstatě každého jednotlivce, a nezaměňují sebou podstatu osobnosti, čímž rozdělují společnost, vědu, řemesla a všechny druhy činnosti lidí ve společenském životě, včetně rodinného života. Ale právě k překonání této rozdělenosti není „tektologie“ způsobilá, v důsledku své mravní vyprázdněnosti, jinak by se na ní neodkazovali mravně vykotlaní činitelé vědy podobně, jako to dělal zesnulý akademik Mojsejev.

J.V.Stalin řadil názory L.D.Jarošenka k druhům „tektologie“ a kritizoval ho ve své podstatě za totéž – za ignorování role výrobních, ekonomických vztahů lidí: na to, že v teoriích politické ekonomie je vždy řeč o vzájemných vztazích lidí, s jejich mravností a etikou, „intelektuálové“ nemyslíci pravou hemisférou vždy zapomínají; právě v důsledku takového druhu zjevného nebo nezjevného odsunutí reálné mravnosti lidí a pravdivosti Boha za rámec posuzování, vzniká místo *politické ekonomie a sociologie celkově, mravně podmíněných*, jednostranná technologie a mechanická organizace výroby a spotřeby, která se dá v hrubé formě charakterizovat následovně:

Kolik je toho dobytka třeba a kolik je tomu dobytku třeba, aby byli všichni spokojení a byl všeho dostatek?

Ale tato protilidská podstata mravů a etiky sociologů, ekonomů, veřejných a zákulisních politiků se může skrývat v důsledku zjevné hlouposti nebo licoměrného cynizmu za kompletně blahorodné úvahy typu o „právech člověka“, „sociálně orientované tržní ekonomice“, „občanské společnosti“ a podobně.

Někdo si může stále myslet, že díky své intelektuální primitivnosti a nevědomosti J.V.Stalin jednoduše nebyl schopný pochopit „vrcholy tektologické mysli“, vyjadřované v takovémto stylu:

«17. Dezintegrace představuje opak ingrese. V Ingresi se aktivity, dříve nespojené, spojují, obrazují „svazek“ konjugujících komplexů; v dezintegraci se vzájemně paralyzují, což vede k obrazování „hranice“, to znamená

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ samostatnosti“ (str. 121, poznámka). Při plné neutralizaci aktivit se děje plná dezintegrace, doprovázená obrazováním tektologické hranice a rozdělením komplexů. Podél linií cyklických odporů mezi komplexy se zavádějí prvky prostředí.»²⁵⁴ („48 tezí „Tektologie“ A.A.Bogdanova“)

Ale hodnocení J.V.Stalina na adresu různého druhu mravně vykotlaných „tektologických“ přístupů k ekonomickému životu společnosti, to je právě ten případ, kdy je důležitý mravně podmíněný ve své podstatě správný **výsledek** nezávisle na tom, zda je získán jako výsledek důkladného studia faktů, vypracování a osvojení terminologického aparátu a úvah na jejich základě v řečišti nějaké kultury intelektuální činnosti; nebo je získán ihned ve formě ozáření

254 Spoléháme na to, že svobodomilní „inteligenti“ (pokud někdo z nich čte tento text) hned pochopili, co je myšleno tím textem, aniž by četli samotnou „tektologii“.

Ale z našeho pohledu, ten terminologický aparát, jehož smysl slov chápal asi jen samotný autor „tektologie“ A.A.Bogdanov, představuje projev toho, že všeobecnou organizaci Života jako takovou chápal neurčitě, fragmentárně, kaleidoskopicky. Právě v důsledku toho matného chápání zákonitostí, vlastních jím zkoumanému „objektu=subjektu“ - Životu jako takovému – tvoří „tektologie“ tři svazky, a její terminologický aparát je velmi exotický i pro vzdělanou část společnosti. Proto „tektologie“ A.A.Bogdanova představuje maximálně objekt historického a lingvistického zájmu, protože je jednodušší a efektivnější vše vysvětlit znovu, než opravovat v ní jednotlivé chyby a doplňovat chybějící části.

Naše praxe ukazuje, že dostatečně všeobecná teorie řízení může být prezentována na 10 stranách knižního textu na základě obecně zavedené terminologie matematicko-inženýrského charakteru s určitým rozšířením smyslu některých termínů a zahrnuje všeho všudy 9 pojmů vzájemně propojených mezi sebou, které mohou být vždy propojeny s průběhem událostí v Životě.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ (intuice).

Jako u každého člověka, i u J.V.Stalina byla hranice, rozdělující to, co chápal zcela konkrétně, a to, co vycházelo za rámce jeho chápání a bylo podmíněno interakcí nevědomých úrovní jeho psychiky s egregory, s psychikou jiných subjektů, s vedením Shora²⁵⁵. To se týká jak završených událostí (včetně hodnocení „tektologie“) a aktuálních děl, tak i předvídání.

Ale nezávisle na tom, kde probíhala ta hranice v činnosti J.V.Stalina, v tom, že několika frázemi v pseudomarxistickém textu egregoriálně naprogramoval smrt marxismu a matričně vyloučil možnost využití bolševiky v budoucnu nějaké mravně vykotlané ateistické „všeobecné“ organizační vědy – v tom se projevila Prozřetelnost, podporující bolševiky²⁵⁶.

6.8.3. Vyřešit problémy

Když jsme se zorientovali v těchto principiálních světonázorových otázkách, vrátíme se k podstatě zkoumané práce J.V.Stalina. J.V.Stalin je ve volbě názvu přesný: „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, a ne něco jako: „Rukověť ohledně řízení socialistické ekonomiky na cestě ke komunismu“. Právě tato tematika neřešených problémů, překážejících dalšímu budování socialismu a komunismu (včetně nefunkčnosti marxismu a „tektologie“) – to je to hlavní v „Poznámkách k ekonomickým otázkám, souvisejících s listopadovou diskusí v roce 1951“.

255 V této práci se nebudeme zabývat zkoumáním otázky o skryté religiozitě samotného J.V.Stalina jako o systému jeho osobních vztahů s Bohem vně jakýchkoliv dogmat a rituálů. Toto téma je pokryto v pracích VP SSSR „Ohlédni se ve svém hněvu...“, „Krátký kurs...“ a „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“.

256 Ve spojení s tímto by se mohli antistalinisté a další protivníci bolševismu zamyslet nad podstatou Božího Záměru, o místě své činnosti v Záměru a o svých vztazích s Bohem.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Zdalo by se že to, co řekl J.V.Stalin v „Poznámkách...“ je zcela dostatečné, pokud se v chápání světa opíráme na marxismus. Avšak, poté co už jedenkrát vyložil své vidění té problematiky a chápání její podstaty v „Poznámkách...“, J.V.Stalin dvakrát opakuje ve svých odpovědích na dopisy A.I.Notkina a A.V.Saninové plus V.G.Venžera mnoho z toho, co už bylo řečeno v „Poznámkách...“. Proto při čtení „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“, orientovaném na vypracování chápání průběhu ekonomických procesů a jejich řízení, nevyhnutelně vyvstane otázka:

*Proč – za **jakým účelem** – J.V.Stalin zahrnul do toho sborníku své odpovědi na ty dva dopisy, ačkoliv v těch odpovědích celkově jen opakuje, často citujíc samého sebe, to, co už jím bylo řečeno zdálo se dostatečně jasně v „Poznámkách k ekonomickým otázkám...“*

Ale odpověď na tuto otázku – otázku mimořádně vysokého významu i v naší době – nemůže být získána ani na základě marxismu s jeho omezeními, ani na základě Já-centrického privátně-kapitalistického vnímání, a už tím spíše během zkoumání textu „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ mimo historický kontext, ve kterém vznikl.

Pro odpověď na ni je nutné pozvednout své chápání světa nad omezení marxismu, protože na základě „elitárně“-marxistického „esoterického“ chápání světa se problémy, o kterých píše J.V.Stalin, stávají odtrženými od reálného ekonomického života a významnými jen pro systém propagandy, jako systém potlačení psychiky a politické vůle členů společnosti těmi či oněmi názory, což se jeví základem moci vládnoucí oligarchie v jakémkoliv davo-“elitarizmu“. Na základě chápání světa davu, upřímně věřícího v marxismus, se tytéž problémy zdají už vyřešené velkým a moudrým vůdcem a učitelem sovětského lidu – J.V.Stalinem. Z pozic Já-centrického světónázoru soukromě-kapitalistického podnikání to, o čem píše J.V.Stalin jako o problémech, může být vnímáno právě jako projev kapitulantství a nemožnosti uskutečnění ideálů socialismu, a v budoucnosti ideálů komunismu v

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

životě. Této možnosti mravně-etické nepřipravenosti řešit tyto problémy se týkalo i stalinské varování o nebezpečí kapitulanství na říjnovém plénu 1952. Ale:

Bez rozvoje vidění a chápání světa nemohou být ekonomické problémy socialismu – problémy organizace řízení a samořízení národního hospodářství – vyřešeny. To i potvrdila další historie SSSR a postsovětských států na jeho území, včetně Ruska.

Dokázali jsme, že „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ v sobě obsahují „navigační ukazatele“, které dovolují pozornému čtenáři udělat si jasno ve směru rozvoje svého vidění a chápání světa, a srovnat ho s viděním a chápáním světa panujícím ve společnosti, „automaticky“ reprodukováným při směně pokolení kulturou a noosférou eggregoriálně.

Kromě toho, pro získání odpovědi na postavenou otázku je nutné se vrátit k historické realitě období 30-50. let 20. století.

Začněme z toho, že J.V.Stalin konkrétně a dobře věděl, že kapitalismus v USA, to už není ten **volnotržní kapitalismus živelně soukromého podnikání v oblasti výroby a obchodu**, který popsal Marx v „Kapitálu“ a Engels v „Anti-Dühringovi“, nicméně při obcházení tématu role bankovnictví, úroku a burz; a nikoli ten státně-monopolistický kapitalismus, který se pokoušel popsat Lenin ve své práci „Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu“.

Konkrétně, USA se dostávaly z „velké hospodářské krize“ nikoliv s pomocí soukromého podnikání a účinku mechanismů tržní samoregulace, ale na základě ohraničení volnosti tržní samoregulace v procesu organizace státní regulace jejich komplexního výrobně-spotřebního systému pod vedením prezidenta Roosevelta. Na tomto státně-plánovém základě během let druhé světové války výrobní systém USA zabezpečoval nejen potřeby svých obyvatel (a příliš nesnižoval jejich standard života), ale i potřeby svých ozbrojených sil,

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vedoucích tvrdou a investičně nákladnou²⁵⁷ válku proti Japonsku o Tichý oceán, ale vedle toho také zajišťoval dodávky vojenské techniky, průmyslového vybavení, potravin, transportních prostředků spojenců antihitlerovské koalice²⁵⁸. Kromě toho, během války USA realizovaly direktivně-adresně řízený projekt vytvoření jaderných zbraní, ve kterém (aniž o tom často samy věděly) se účastnily soukromé a státní podniky prakticky všech odvětví ekonomiky.

To se týká i Německa, přičemž v ještě výraznější podobě. Princip plánování v celostátním měřítku byl jedním faktorů, s jehož pomocí

257 Pro USA skutečně nebyla válka tak krvavá a drahá ve smyslu způsobené škody, jako spíše investičně objemná: během celé války ztratily USA kolem půl milionu lidí, území USA nebylo zasaženo válkou.

Jedním z ukazatelů investiční náročnosti války je flotila USA k okamžiku ukončení války. Tehdy se stala nejsilnější na světě a prakticky celá byla postavena během války v rozmezí 3,5 roku. Takové programy stavby lodí, včetně rozšiřování kapacit v nutných odvětvích, obvykle v mírové době trvají desítky let.

V důsledku zeměpisného postavení USA a charakteru jejich účasti ve válce, jejich výrobní kapacity hospodářství během války podstatně vzrostly, což je odlišuje od dalších bojujících stran. Jinými slovy, investice do války se jim vrátily při relativně malých nevratných ztrátách ve vztahu k počtu obyvatel (500 tis. při 150 milionech, zatímco v Bělorusku byly ztráty 2 miliony při 8 milionech obyvatel).

258 Náklady USA na program Lend-Lease dělaly od roku 1941 do roku 1945 46 miliard dolarů (13% válečných výdajů během války a více než 50% exportu), z nich na podíl SSSR připadlo 9800 milionů dolarů (Velká sovětská encyklopedie, 3. vydání, sv. 14., str. 292). A cokoliv by tvrdila propaganda ohledně objemu dodávek vojenské techniky ve vztahu k objemu vlastní výroby SSSR a o kvalitě amerických tanků a letadel, není třeba zapomínat na nákladní auta Studebaker a na některé další segmenty, kde dodávky z USA, pokud neměly přímo rozhodující charakter, tak měly dostatečnou váhu, aby snížily válečnou zátěž ekonomiky SSSR.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

hitlerovský režim vyvedl zemi z ekonomické krize, která začala v roce 1929, ve které se ocitla díky „liberalizmu“ (včetně v oblasti ekonomiky) režimu „Výmarské republiky“. Bez plánového principu celostátního měřítka, zavedeného hitlerovským režimem, by byla nemožná příprava Německa k válce s dosaženými ukazateli vojensko-ekonomické moci, ani její odpor spojencům antihitlerovské koalice (především SSSR) ve světové válce v průběhu 4 let, počínaje 22. červnem 1941 (dění před tímto datem je možné považovat za období vtahování Německa do války a předávání zdrojů Evropy pod jeho kontrolu).

Přitom během samotné války, na rozdíl od SSSR, Německo – v podmínkách surovinového hladu a téměř kompletní obchodní blokády (pokud nepočítáme okradení dobyté Evropy) – bylo nuceno rozpracovat, rozvinout výrobu a přijmout do výzbroje nová pokolení letecké a tankové techniky a téměř uspělo dokončit program přezbrojení na proudovou leteckou techniku; rozpracovalo a zavedlo raketové zbraně operativně taktického dosahu (rakety V1 a V2); pracovalo nad vytvořením mezikontinentálních balistických raket a zabezpečením startu raket z ponorek; vedlo vlastní program vytvoření jaderných zbraní, který mohl být úspěšně završen, nebýt určitých okolností (to je na samostatné téma).

Tato a další obecně známá²⁵⁹ fakta mluví o tom, že plánový princip v celostátním měřítu nějakým způsobem nachází své místo v tržní regulaci kapitalistických států, minimálně co se týká nejrozvinutějších z nich, avšak nenarušuje při tom principy davově-“elitární“ organizace kapitalizmu²⁶⁰.

Jak je známo, bezprostředně v poválečných letech si SSSR osvojoval vědecké úspěchy třetí říše a USA: zkopíroval americký

259 Dokonce z dobových novin je možné se dozvědět, že po skončení války začal v kapitalistických zemích prudký rozvoj státního sektoru ekonomiky, což nevyhnutelně vedlo k vytvoření státního systému jeho řízení.

Konkrétně, po skončení války Británie znárodnila řadu odvětví.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

bombardér B-29 – nosič jaderných zbraní; studoval a osvojoval si jejich součástky elektroniky různého určení; sovětský jaderný projekt existoval zčásti díky studiu amerických řešení, které byly dostupné díky činnosti rozvědky a L.P.Beriji osobně; první sovětské poválečné proudové motory byly kopie a modifikace trofejních německých modelů; ačkoliv tvůrce německých raket „V2“ Werner Von Braun se po válce přesunul do USA a pokračoval v práci tam, něco z jeho dědictví se dostalo i do SSSR a studovalo se při tvorbě sovětských raket; kopírovala se a osvojovala průmyslová produkce mírového a spotřebního charakteru.

Přičemž mnohým bylo jasné, že objevení se toho a spousty dalších věcí v Německu během války, v podmínkách zastavení výměny vědeckých poznatků s dalšími státy, v podmínkách surovinového hladu a téměř kompletní obchodní blokády, při „odlivu mozků“, a také při sabotážích v Německu i podřízené Evropě – to není jen výsledek toho, že se nacistický režim opíral o tradiční německou kulturu, staletou tradici důrazu na vzdělání a zvyšování kvalifikace, na vynalézání a svědomitou práci, ale i výsledek toho, že **systém státního řízení třetí říše zabezpečoval velmi vysokou kvalitu řízení různých zdrojů, včetně identifikace a využití tvůrčího potenciálu vlastních obyvatel.**

A ačkoliv ten systém řízení ekonomiky a její samoregulace, vytvořený nacistickým režimem, byl jím samým obrácen ve zlo – byl to velmi efektivní výrobně-distribuční systém, který by při jiném politickém vedení neméně efektivně pracoval na realizaci jiných cílů. Jeho efektivita byla zajištěna součtem státního plánového principu v určení spektra výroby a rozdělení zdrojů mezi projekty (v první řadě) a odvětvími (v druhé řadě) s činností tržního mechanismu, který podporoval maximální stupeň rentability podniků díky snižování

260 Pokus odstranit z hospodářské činnosti společnosti státní plánový princip, podniknutý lumpy a hlupáky, se stal ukázkovým příkladem toho, že vysokotechnologická odvětví (letectví, kosmos, základní výzkum atd.) jsou bez státního plánování neživotaschopná, tím spíše v podmínkách dušení bankovním lichvářstvím.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ výrobních nákladů.

Uvedli jsme hodnocení kvality řízení makroekonomických systémů rozvinutých kapitalistických států v letech 1930–1940 podle obecně známých faktů, charakterizujících je celkově. Ale je třeba mít na paměti, že detailní analýzou globálních politických a ekonomických procesů a situace v zahraničí se zabývalo i několik sovětských výzvědných struktur. Analytici všech služeb podobného druhu jsou na vyšší úrovni vždy svobodni od panujících ideologií nebo „veřejného mínění“, které v řadě případů oni sami spoluformují. Proto ve „vnitřní kuchyni“ zvláštních služeb se vždy probírají témata, která v daných společnostech není dovoleno beztestně posuzovat, a při tom se věci nazývají svými jmény natolik, nakolik to dovoluje společností a zvláštními službami osvojený terminologický aparát a „samocenzura“ davo-“elitarizmu“. Jiná věc je, budou-li jejich názory vyjádřeny ve veřejné politice a jak budou vyjádřeny.

Mezi službami, které fungovaly v SSSR, byly zvláštní služby i jejich větve, pracující osobně pro J.V.Stalina. Proto J.V.Stalin znal fakta, četl analytické obzory, ze kterých jednoznačně plynulo, že státní plánový princip proniká do řízení ekonomik rozvinutých kapitalistických států, při zachování v nich tržních mechanismů samoregulace ekonomiky, což zvyšuje produktivitu společenské práce v nich a stabilitu kapitalistického systému celkově, a nezatěžuje výrobní systém a systém rozdělování produkce nadměrným růstem byrokratické kasty.

Nepokoušíme se zpětně představit J.V.Stalina jako chytřejšího a moudřejšího, než ve skutečnosti byl. O otázce zavedení plánového principu celostátního měřítka do ekonomiky kapitalizmu J.V.Stalin skutečně psal. V „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ je následující:

«4. Otázka, srůstání monopolů se státním aparátem.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Výraz »srůstání« je nevhodný. Tento výraz zaznamenává sbližování monopolů a státu **povrchně a popisně** (zdůrazněno námi při citování); avšak neodhaluje ekonomický smysl tohoto sbližování. Jde o to, že v procesu tohoto sbližování dochází **ne prostě k srůstání, nýbrž k podřizování státního aparátu monopolům** (zdůrazněno námi při citování). Proto by bylo třeba zahrnout slovo »srůstání« a nahradit je slovy „podřizování státního aparátu monopolům“.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 8 - „další otázky“)

Zdálo by se J.V.Stalin v uvedeném fragmentu nic nepíše o plánování celostátního měřítka v podmínkách kapitalizmu, nicméně vyvstává otázka:

Co probíhá během takzvaného „srůstání monopolů se státním aparátem“, přesněji – v procesu „podřizení státního aparátu monopolům“?

Pokud si představíme podstatu činnosti ředitelství monopolistických celků a státního aparátu, pak je odpověď prostá:

Plánový princip, to je kultura plánování rozvoje a organizace výroby, plánování a organizace vývoje nových produktů, která se zformovala v mezích odvětvových monopolů a mnohaodvětvových koncernů²⁶¹ kapitalistické společnosti, když ta vyčerpala své možnosti růstu zisku kapitalistů a začíná si osvojovat novou oblast činnosti – plánování a organizaci výroby ve státních a nadstátních měřítkách, v důsledku čehož jsou ředitelství monopolů nuceny podřídit si státní aparát všemi dostupnými prostředky, který pro změnu je nucen pod tlakem koncernů organizovat ekonomické

261 Právě o ní psal H.Ford, což jsme ukázali v předchozích kapitolách.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

plánování celostátního měřítka v zájmech monopolů, a přesněji – v zájmech kapitalistů, majitelů těch monopolů²⁶².

A nyní ten proces zašel tak daleko, že státy pod tlakem nadnárodních monopolů vytvářejí orgány nadstátního řízení (MMF, Světová banka atp.), stále více a více se vzdávají své suverenity v oblasti národohospodářské politiky a financí, avšak přitom se vyhýbají samotnému termínu „plánování“, aby nestavily soukromé podnikatele a obyvatelstvo před otázku o tom, jak se realizuje přinucení k plnění plánů a kontrola jejich plnění v globálním měřítku a kvůli jakým cílům se to objektivně dělá²⁶³.

A s těmito vněkekonickými okolnostmi, které se projevíly v rozvinutých kapitalistických zemích, J.V.Stalin porovnával sovětskou společensko-ekonomickou realitu a přemýšlel o perspektivách.

262 Avšak při tom se výroba provádí stejně jako dříve pro zisk. Spektrum výroby díky vědeckotechnickému a organizačnímu pokroku roste a nakonec – v rozvinutých zemích – dosahuje úrovně demograficky podmíněného dostatku. Avšak, není to doprovázeno strukturální transformací národního hospodářství, zkrácením pracovní doby, aktivizací tvůrčí aktivity obyvatel vně oblasti placené účasti na společenském sjednocení práce.

Místo posuzování cest řešení těchto problémů západní ekonomičtí analytici posuzují problematiku umělé podpory zaměstnanosti obyvatel při existující strukturální organizaci výrobně-spotřebního systému a ospravedlňují umělé zkracování životnosti výrobků a kult módy. Při tom sami přiznávají, že je možné navrhnout a vyrobit ledničky a pračky, ergonomicky optimální a s životností 20-30 let a více, a za pět let plně uspokojit poptávku po nich. Ale pak by se ekonomika kapitalizmu zastavila, vzrostla by nezaměstnanost, kriminalita atd. A to nelze dopustit.

V souladu s tím je tedy třeba na podporu existujícího systému společenských vztahů – tj. davo-“elitarizmu“ - rozvinout průmysl zábavy (zbavit času ty, kdo nemají kde pracovat), a podřít poptávku pravidelně se měnícímu kultu módy a snižovat životnost výrobků, aby bylo možné podporovat zaměstnanost a udržovat systém při životě.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

K počátku 50. let se mnohaodvětvový výrobně-spotřební systém SSSR *celkově úspěšně rozvíjel*²⁶⁴ už zhruba čtvrt století, a jeho řízení bylo dostatečně efektivní na to, aby:

- připravil SSSR k válce;
- připravil SSSR k vítězství ve válce;

Jak vidíme, tato strategie řízení ekonomiky není v souladu s tou, vyjádřenou J.V.Stalinem v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“. Která z těch strategií je lepší? Přirozeně že Stalinská, protože je v konečném důsledku schopná dostat společnost do souladu s biosférou Země a Vesmíru, vytvořit při tom normální podmínky života, práce, oddechu a uspokojit potřeby osobního rozvoje, a na Západě kultivovaná strategie spotřebovává stále více a více zdrojů přírody a společnosti v závodu nesmyslné spotřeby kvůli podpoře davo-“elitarizmu“, ve kterém je většina lidí přidavkem ke svému pracovnímu místu nebo „odpadem společnosti“, a menšina jsou parazité.

263 Takže otázka o chápání smyslu slov „podřízení státního aparátu monopolům“ je otázkou terminologie a detailnosti zkoumání těch procesů, které probíhají v monopolech a státním aparátu v procesu jeho podřizování monopolům.

Pokud by se záležitost omezila na „srůstání“, pak by se to ve státním aparátu projevilo jen jako uzákonění úplatků a korupce státních úředníků, čemuž by byla zajištěna přijatelná forma, jak to navrhovali určití „demokratizátoři“ v Rusku (G.H.Popov například). Ale podřizování státního aparátu ředitelstvím monopolů je širší, než jen uzákoněné úplatky a korupce v jiné formě v rámci „zákonů o lobbování“ nebo nějak jinak.

Pokud budeme zůstat jen u povrchního vnímání slov, pak skutečně může vzniknout dojem, že J.V.Stalin o pronikání plánovitého principu do makroekonomik kapitalizmu nic nevěděl a nepsal; že píše o jednom, a my mu přisuzujeme druhé. Kdo si to myslí, nech detailně vysvětlí, v čem konkrétně se projevuje „podřizování státního aparátu monopolům“, a proč proč při tom plánovitý princip neproniká z činnosti ředitelství monopolů

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

- SSSR vyšel vítězně ze Velké vlastenecké války, která probíhala podle jednoho z nejtěžších scénářů z možných;
- během první poválečné pětiletky bylo obnoveno hospodářství a SSSR se stal jadernou velmocí;
- SSSR se stal zemí s nejvzdělanějším obyvatelstvem na světě.

Bylo to možné proto, že tempo růstu společensko-ekonomického rozvoje SSSR v letech stalinského bolševismu, *dokonce při sabotáži a záškodnictví protivníků budování socialismu, které byly realitou celé epochy*, bylo nejvyšší na světě.

V důsledku toho byl v SSSR po válce dříve než v ostatních zemích zrušen přidělový systém; SSSR dříve obnovil to, co bylo zničeno válkou, navzdory tomu, že hitlerovci a potom i naši bývalí spojenci spoléhali na to, že obnova zničeného SSSR si vyžádá 20 let; navzdory tomu, že evropským státům pomáhaly v obnově USA na základě „marshallova plánu“, kdežto SSSR dělal obnovu sám, a kromě toho vykazoval nemalou pomoc dalším státům, které si zvolily

do státního aparátu?

Nebo se to podřizování J.V.Stalinovi zdálo? Ale pokud se mu to zdálo, pak se mnohem detailněji zdálo i laureátu Nobelovy ceny J. Stiglitzovi (viz Příloha 2)

Otázka o podřízení státu monopolům je jedním z těch příkladů které ukazují, že čist J.V.Stalina s vypnutou pravou mozkovou hemisférou a neporovnatelné to s reálnými historickými okolnostmi dané epochy znamená jen ztrácet čas; a komentovat to na základě takového „pročtení“ znamená dělat ze sebe hlupáka nebo lumpa v očích každého myslícího člověka.

264 Bylo by hloupé odmítat chyby a zneužití moci, ale ty měly omezený charakter, v důsledku čehož poprvé v historii současné globální civilizace bolševický stát nezkrachoval.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

socialistickou cestu rozvoje (například pomoc Číně v její industrializaci).

Přitom na počátku 50. let dosáhlo zajištění demograficky podmíněného spektra potřeb úrovně *minimální dostatečnosti*: vzdělání bylo dostupné všem, včetně vyššího; byla dostupná lékařská pomoc vysoké úrovně (na tehdejší světové poměry); všichni byli najezení, oblečení, nebyli bezdomovci a nezaměstnaní, neexistovala třída lidí „žijících z odpadků“; existoval volný čas pro odpočinek a osobní rozvoj; spektrum nabídky a kvalita masově vyráběné produkce, ačkoliv neodpovídala „elitárním“ spotřebním standardům²⁶⁵ rozvinutých kapitalistických zemí, byla celkově výše než standardy spotřeby prostých lidí v nich, a výše než standardy spotřeby Ruské říše r. 1913, které si ještě mnoho lidí pamatovalo, a nějaké zvláštní nářky u obyvatel nevyvolávalo; úroveň sociální zajištěnosti jedince byla kvalitativně úplně jinde, než v libovolné kapitalistické zemi²⁶⁶.

Avšak další růst spektra výroby a spotřeby v kvalitativní a kvantitativní rovině byl ve mnohém problematický, v důsledku toho, že národní hospodářství země bylo řízeno výlučně na základě personálně-adresného (strukturního) šíření jak direktivní, tak i zpětné (kontrolní) informace.

Přitom v důsledku „elitarizace“ manažerů-profesionálů, podmíněné

265 Když je řeč o srovnání kvality produkce, pak je přece jen vždy řeč o srovnání se spotřebními standardy konkrétní sociální vrstvy ve společnosti.

266 Je to tak, pokud to srovnáváme se skutečností té doby, s životem pracujících většiny, a ne s pomlouvačnými mýty o ní psychotrockistických politiků (chruščovců a „demokratizátorů“) a představitelů inteligence, jak se dnes říká, vytvářející „duchovní hodnoty“ a aspirující na nadstandární spotřebu hodnot materiálních, avšak převážně vytvářených jinými lidmi bez jakékoliv účasti v tom procesu inteligentů-abstrakcionistů od vědy a umění.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

z velké části noosférou a kulturou (ale nebylo by správné to připsat jen „automatickému vlivu“ noosféry a kultury), zděděných po minulosti, cíle zajištění osobní a rodinné prosperity vytěšňovali v jejich chování cíle, odpovídající celospolečenským zájmům při vykonávání jejich služebních povinností. Jako důsledek orientace na uspokojování kořistných pomíjivých zájmů se korpus řídicích kádrů „elitarizoval“ a postupně ztrácel chápání podstaty těch záležitostí (které se mu stávaly cizími) – technologických, organizačních a obecně procesů společenského života – které se nacházely pod jeho řízením.

V důsledku pádu kvalifikace řídicích kádrů a nutnosti zajišťovat řízení, řídicí korpus rostl rychleji než rostla výroba a postupně se měnil v mafiózní kastu tupých byrokratů, parazitujících na procesech řízení a životě společnosti. To stejně charakterizuje jak byrokracii stranického aparátu, jako i byrokracii všech dalších odvětví života společnosti: státní, hospodářskou, sféry vzdělání a vědy atd.

Věda – fundamenální i aplikovaná – se v SSSR také stala sférou klanově-mafiózní byrokratické činnosti, a to také výhledově nevěštilo nic dobrého. Na nebezpečí transformace vědy na klanově-mafiózní byrokratický systém Stalin také poukázal přímo:

«Otázka. Postupovala „Pravda“²⁶⁷ správně, když otevřela svobodnou diskusi ohledně otázek jazykovědy?

Odpověď. Postupovala správně.

V jakém směru budou řešeny otázky jazykovědy, to se stane jasným na konci diskuse. Ale už nyní je možné říct, že diskuse přinesla velký užitek.

267 Denní celosvazové noviny, de facto tiskový orgán ÚV VKS(b), později ÚV KSSS.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Diskuse především vyjasnila, že v orgánech jazykovědy jak v centru, tak i v republikách panoval režim, nevlastní vědě a lidem vědy. Ze strany vedoucích kruhů jazykovědy se likvidoval jakýkoliv náznak kritiky takzvaného „nového učení“. Za kritický postoj k práci N.J.Marra, za absenci podpory učení N.J.Marra se odstraňovali z pozic nebo ponižovali cenní pracovníci a výzkumníci v oblasti jazykovědy. Činitelé jazykovědy byli nominováni na odpovědné posty ne podle schopností, ale podle příznaku bezvýhradné podpory učení N.J.Marra.

Je obecně přiznáno, že žádná věda se nemůže rozvíjet a prosperovat bez boje názorů, bez svobody kritiky. Ale toto obecně přijaté pravidlo se ignorovalo a popíralo hrubým způsobem. Vytvářela se uzavřená skupina neomylných vedoucích, která, když se zajistila proti jakékoliv možnosti kritiky, začala svévolničit a zneužívat své pozice.» - to je vzato z posledních stran práce J.V.Stalina „Marxismus a otázky jazykovědy“²⁶⁸, ve které shrnul další diskusi na společensko-politické téma.

To znamená že by bylo nesprávné tvrdit, že J.V.Stalin přebýval ve stavu opojení ohledně své pozice a toho čeho dosáhl, a neviděl problémy neadekvátnosti v otázkách řízení stranické a další byrokracie, která se měnila v buržoazní vrstvu, a nehledal prostředky překonání tohoto problému.

Také námi citované vyprávění K.M.Simonova o vystoupení J.V.Stalina na říjnovém plénu ÚV (zpožděné, a navíc s pomlouvačným hodnocením J.V.Stalina v duchu chruščovštiny, vnucující všem idiotské „chápání“ historie) – je jedním z ukazatelů toho, že J.V.Stalin

268 Ta práce není o lingvistice, jak si většina myslí, ale o problémových tendencích ve vědě SSSR, ukázaných J.V.Stalinem na příkladu lingvistiky.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nebyl spokojen ani s antikomunistickými tendencemi, nabírajícími sílu v zemi, ani se svou osobní situací, ani se „stoupenci“ patřícími k byrokracii, transformované na parazity neadekvátní v otázkách řízení²⁶⁹. Kromě toho mu na byrokratizaci společnosti neustále veřejně poukazoval Trocký²⁷⁰. A jakkoliv negativně by se Stalin nestavěl k marxismu celkově, jsa vzdělaným v marxistické literatuře věděl, že ve své definici byrokracie jako jevu v davově-„elitární“ společnosti měl Marx pravdu (ale s výjimkou poslední věty definice toho termínu Karlem Marxem):

“Byrokracie je kruh, z něhož nikdo nemůže vyskočit. Její hierarchie je hierarchie vědomostí. Vrchy se spoléhají na nižší kruhy ve všem, co se týká znalosti detailů; nižší kruhy důvěřují vrchům ve všem, co se týká chápání

269 Tehdy to nazývali „buržoazní přerod“.

270 Není třeba se obelhávat: pokud by v boji o moc ve straně a státu zvítězilo trockistické křídlo RSDRP, pak by u moci byla byrokracie vedená Trockým: leninské obvinění v „Dopisu sjezdu“ z „nadměrného důrazu na čistě administrativní stránku věci“, to je obvinění Trockého právě z „elitárního“ byrokratizmu – představitelé vyšších vrstev byrokracie si uzurpují právo vyjadřovat ctihodné záměry a veškerou práci na jejich realizaci přesouvají na podřízené „specialisty“, kteří mají být nositeli znalostí a návyků, kterých se byrokracii nedostává (ačkoliv při byrokratickém stylu vládnutí zdaleka vždy neplatí, že to tak je), a upírají jim právo účastnit se rovnoprávně na činnosti vyšších úrovní hierarchie řízení, stejně jako právo kritizovat vyšší byrokraty jak osobně, tak dělat nějaké závěry do budoucna.

Podobně nároky mnoha novinářů a médií celkově na svoje výlučné právo vyjadřovat více či méně blahé myšlenky a volat k odpovědnosti (metodou veřejného udávání a útočení) za reálné nebo domnělé zneužití pravomoci, se v důsledku neodbornosti novinářů v těch oblastech, ke kterým se vyjadřují, mění na jeden z nejnebezpečnějších druhů byrokratizmu: díky tomu, že se jedná o byrokratizmus neformální.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

všeobecného, a takovým způsobem se navzájem uvádí v omyl. (...) Všeobecný duch byrokracie je tajemství. Zachovávání toho tajemství se zabezpečuje v jejím vlastním prostředí její hierarchickou organizací, a ve vztahu k vnějšímu světu (společnosti) – jejím uzavřeným korporativním charakterem. Odkrytý duch státu, a také státnické myšlení proto byrokracii připadá jako zrada ve vztahu k jejímu tajemství. Autorita je proto princip jejího vědění, a zbožštění autority její způsob myšlení (...) **Co se týká individuálního byrokrata, státní cíl se mění v jeho osobní cíl, v hon na pozice, kariéru.**“ (K.Marx „O kritice hegelovské filosofie práva“. Sebrané spisy Marxe a Engelse, druhé vydání, sv.1, str.271–272)

Co se týká jednoho konkrétního byrokrata, názor Marxe je lživý. Ve skutečnosti je to přesně naopak: nikoliv „**státní cíl se mění v jeho osobní cíl**“ (o tom může každá státnost jen snít), ale svůj klanově-korporativní nebo rodinný cíl byrokrat pozvedává do statusu celostátního zájmu, a pokud se mu to nepodaří, pak škodí tajně a neveřejně. Na základě usilování o toto se právě formuje byrokracie jako **mafiózní korporace**²⁷¹ — **«kruh, z něhož nikdo nemůže vyskočit...»**, a dále podle textu Marxe, kromě poslední věty, která deformuje představy o podstatě jevu byrokracie v životě davově-“elitární“ společnosti.²⁷²

271 Protože v reálném životě davo-“elitarismu“ se mafie organizují do hierarchie, pak při panování biblické doktríny nad společností byrokracie nevyhnutelně vpadá do nadšení ze židů, čímž slouží v konečném důsledku „světovému zákulisí“ ke škodě vlastního národa, ke škodě jeho potenciálu rozvoje.

272 A pokud to srovnáme s leninskou definicí společenské třídy, pak už tehdy bylo jasné, že byrokracie v SSSR se stává třídou – třídou vykořisťovatelů: parazitickou, antikomunistickou a antisociální.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Také díky tomuto varování J.V.Stalin věděl, že byrokracie není schopná zajistit řízení výrobou a rozdělením produkce ve společnosti v souladu s potřebami budování socialismu a komunismu²⁷³. Díky tomu v ní viděl celkově, a také v každém byrokratovi zvlášť, nepřítele idejí i díla, kterým upřímně sloužil.

Správnost toho varování se projevila už během Velké vlastenecké války, ale „koně se za jízdy nepřepřahají“ (snad kromě kritických

Kromě toho, že Lenin zformuloval životu adekvátní definici společenské třídy, také přímo psal o tom, že byrokracie je nepřítelem Sovětské moci, ještě před VŘSR v knize „Stát a revoluce“ natolik přesvědčivě a spravedlivě, že odpovídající fragmenty se v post-stalinské epoše nikdy nedostávaly do systému stranické výuky a škol a univerzit. Pokud se k nim někdo obrátil z vlastní iniciativy na semináři, pak se vedoucí dostával pod tlak a snažil se rychle odejít od tématu nebo vyhlásit přestávku.

*«... na příkladu Komuny (pařížské, 1871) Marx ukázal, že při socialismu přestávají být úředníci a funkcionáři „byrokraty“, v míře toho, jak se zavádí určování jejich platu podle průměrného platu pracujících (...)
Marx uviděl v praktických opatřeních Komuny ten přelom, kterého se bojí a nechceji to přiznat oportunisté ze zbabělosti, z absence vůle se nenávratně odvrátit od byrokracie...“*

Obrátíme pozornost na to, že praktické opatření Komuny byly prvotní ve vztahu k jejich popisu ze strany klasiků marxismu, tj. vycházely ze života, ne z marxismu. Z úhlu pohledu teorie řízení se přivázáním platu řídicích pracovníků k průměru v daných odvětvích pokoušeli přeorientovat zpětně vazby společenského řízení na pracující většinu, namísto jejich orientace na zájmy „elity“. Komuna zkrachovala protože ti, kdo byl ochotný plnit řídicí funkce, na to neměl dostatek schopností, a ti, kdo na to schopnosti měli, byli přeplněni elitárními ambicemi a pracující většinu považovali za dobytek, který je třeba co nejrychleji zahnat zpět do ohrad; tj. byli mravně nepřipraveni k tomu, aby řídili společnost a při tom se měli materiálně stejně, jako průměrná rodina.

Ale byrokracie v Rusku je společenská třída i dnes – třída parazitická, nepřátelská společnosti i tím i sobě. V budoucnosti pro ni místo není,

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
situací). Takto se ocitly před soudem ihned po válce vyšší šarže
vzdušných sil a leteckého průmyslu, za zneužívání pravomoci a
zločiny spojené se služebními povinnostmi: na základě vzájemné
dohody vysokých úředníků obou ministerstev přijímaly vzdušné síly
od leteckého průmyslu vědomě defektní leteckou techniku²⁷⁴, v
důsledku čehož se stalo mnoho neštěstí a zemřelo mnoho lidí mimo
bojové operace.

Ačkoliv toto poválečné období se dnes prezentuje v hlavním
proudu jako příklad „neopodstatněných represí“, není to jediný případ,
kdy byrokracie projevila svou protilidskou povahu. Byl jednoduše jen
jeden z nejznámějších takových případů sovětské epochy,
doprovázejících byrokratický styl řízení vývoje a výroby během celého
období existence Ruska od Petra I. po současnost²⁷⁵.

necht' si to uvědomí a pamatuje na to...

„Boj s byrokracií“, to jsou vždy buď klamné manévry a vnitřní boje samotné
byrokracie, nebo třídní boj pracujících za ustanovení civilizace lidskosti,
čemuž brání jedna z parazitických tříd davově-“elitární“ společnosti.

273 Ale sovětské byrokracii 20-30. let je za co poděkovat: toto nemyslíci
monstrum, které byl schopen J.V.Stalin ovládat, bylo zcela způsobilé a
vhodné pro ukončení otevřené pseudodemokratické mafiozní nadvlády
marxistického psychotrockizmu. Ale ke konci 40. let se stalo samo
překážkou dalšímu vývoji SSSR.

274 Řeč není o přijetí do výzbroje špatně vyprojektované techniky, ale o
dodávkách sériové produkce, neodpovídající standardům a objednaným
technickým požadavkům.

275 Byrokratický styl řízení „životního cyklu“ produkce různého určení je
jedna ze skrytých, nepřímých příčin prakticky všech známých
technogenních velkých i malých katastrof: od samovznícení televizorů do
katastrofy Černobylu a ponorky Kursk.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

„Přešlapy“, vykonané sovětskými byrokraty v oblasti řízení národního hospodářství, se upomínají i v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“, o tom bude řeč níže.

Tedy, aby se znova neocitly pod jhem globální biblické nebo jakékoliv jiné oligarchie znacharů, národy SSSR skutečně potřebovaly už tehdy začít řešit problémy nedobudovaného socialismu. A v životě existuje určitý soulad (vztah) v systému „cíle – problémy, které je třeba řešit na cestě realizace cílů“. Jinými slovy, jedny cíle znamenají jedny problémy, a jiné cíle – jiné problémy. Cíle další etapy společenského rozvoje SSSR ukázal J.V.Stalín v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ poměrně přesně:

«Je nutno, za třetí, dosáhnout takového kulturního vzestupu společnosti, který by zajistil všem členům společnosti všestranný rozvoj jejich fyzických i duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost nabýt vzdělání, dostačujícího k tomu, aby se stali aktivními činiteli společenského rozvoje²⁷⁶, aby měli možnost svobodně si volit povolání a nebyli po celý život připoutáni existující dělbou práce k jednomu povolání.

Čeho je k tomu třeba?

Bylo by nesprávné domnívat se, že je možno dosáhnout tak významného kulturního růstu členů společnosti bez významných změn v nynějším postavení práce. K tomu je především třeba zkrátit pracovní dobu nejméně na 6 hodin a později i na 5 hodin. Je to nutné k tomu, aby

276 „Stát se aktivním činitelem společenského rozvoje“, to předpokládá konceptuální moc (zdatnost) obyčejných lidí a kompletní podřízení se státnosti této konceptuální moci. Despoti a tyrani po něčem takovém nevolají.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

členové společnosti získali dostatek volného času, nezbytného k nabytí všestranného vzdělání. K tomu je nutno zavést všeobecně povinnou polytechnickou výchovu, nezbytnou k tomu, aby členové společnosti měli možnost svobodně si volit povolání a aby nebyli připoutáni po celý život k jednomu povolání. K tomu je dále nutno od základů zlepšit bytové podmínky a zvýšit reálnou mzdu dělníků a zaměstnanců nejméně dvojnásobně, ne-li více, jak přímým zvyšováním mzdy v penězích, tak i **zejména dalším soustavným snižováním cen zboží masové spotřeby** (zvýrazněno námi)²⁷⁷.

Takové jsou hlavní podmínky přípravy přechodu ke komunismu» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Hlavní chyba s. Jarošenka“).

Z toho je možné pochopit, že národní hospodářství SSSR by mělo pracovat ne na to, naplnit obyvatelům břicha, zalít je pivem, vodkou a zavalit hadrama a díky zkrácení pracovního dne nabídnout čas pro

277 J.V.Stalin prakticky dokázal, že makroekonomika státu může udržitelně pracovat v režimu systematického pravidelného snižování cen: po zrušení přídělového systému v roce 1947 se každoročně snižovaly ceny, v čemž se projevoval růst produktivity práce společnosti. Ale na rozdíl od H.Forda, který prováděl politiku pravidelného snižování cen na mikroúrovni ekonomiky v rámci koncernu Ford Motors, v SSSR se politika snižování cen realizovala v hranicích státu-superkoncernu. V důsledku té politiky rostl blahobyt všech, nejen těch, kdo umí „dělat peníze“ mimo samotný pracovní proces.

To Stalinovi „světové zákulisí“ a jejich poskoci – finanční a burzovní magnáti a jimi krmená společenská „věda“ - také nemohou prominout. Z druhé strany, současná ruská „opozice“ je buď hloupá nebo nemá odvahu postavit před režim požadavek „Ať žije politika pravidelného snižování cen!“

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

neméně ohlupující pohlavní prostopášnost a deviace, podporovat rozkvět pornoprůmyslu, herního a šou-byznysu; ne na to, aby vznikla nová panská „elita“ „vysoce kulturních“ „salónních“ parazitů-budížkníčemů, na kterou by dřeli všichni ostatní.

Popsané je alternativou tomu sebevražednému *způsobu přežívání* (a ne života) civilizace, kterou realizovaly rozvinuté kapitalistické země při vysávání všech ostatních zemí, o čemž byla řeč v sekci 6.8.3.

Národní hospodářství musí pracovat na to, aby měli všichni lidé dostatek volného času, který potřebují pro to, aby procítili, uvědomili si sami sebe; pro osvojení potenciálu svého osobního rozvoje; pro to, aby pomohli dětem a vnukům v osvojení jejich potenciálu rozvoje; aby se lidé stali aktivními hybateli společenského rozvoje.

Jinými slovy, v případě dosažení této – vyznačené ještě J.V.Stalinem v polovině 20. století – hranice společensko-ekonomického rozvoje, by se během života 2-3 generací (cca 70 let) mohlo odehrát zrození nového Člověka a jeho civilizace, ve srovnání s níž by všechny nynější regionální civilizace a globální civilizace byly vidět v jejich skutečné podstatě – jako nelidská divokost a protilidský démonismus, nerozvinutost a zvrácenost mravů i podstaty člověka.

Kdyby se tato změna odehrála, vyloučila by samotnou možnost jakékoliv tyranie ve vztahu té společnosti vůči komukoliv z jejich členů.

V důsledku toho „světové zákulisí“ podniklo všechno možné pro to, aby ta hranice nejen překročena nebyla, ale aby na ní zapomněli nejlépe skoro všichni, a stejně jako dříve davově-“elitární“ společnost SSSR by sklouzнула zpět z těch výšek, do kterých došla pod vedením J.V.Stalina.

Pokud by J.V.Stalin nenapsal „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, ve kterých odepsal marxismus a ukázal životu adekvátní

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

perspektivu rozvoje a nevystoupil by na říjnovém plénu ÚV roku 1952 proti „elitarizaci“ aparátu, pak by „světové zákulisí“ zapsalo jeho jméno do historie jako vynikajícího marxistu-komunistu a začalo by šíření pozitivních zkušeností SSSR v oblasti omezení závodů ve spotřebě na rozvinuté kapitalistické země. Ale protože téměř všechny zkušenosti byly spojeny s jménem a politickou vůlí J.V.Stalina, pak bylo nuceno se nějaký čas zabývat vykořeňováním ducha stalinského bolševismu ze společnosti. Za tím účelem periferie potlačovala a deformovala procesy, které byly spuštěny během epochy stalinského bolševismu.

Ačkoliv J.V.Stalin označil výše citované fragmenty slovy „za třetí“, v důsledku toho, že žil ve společnosti, ve které panoval materialistický světonázor, a z hlediska většiny bylo důležité něco jiného, a ne kulturní růst a osobní rozvoj lidí, proto tomu „za třetí“ předcházejí ještě dvě podmínky, které v podmínkách panování materialistického vidění světa představují předpoklad pro uskutečnění toho „za třetí“:

«1. Je nutno, za prvé, trvale zajistit nikoli mythickou »racionální organizaci« výrobních sil, nýbrž nepřetržitý růst veškeré společenské výroby s přednostním růstem výroby výrobních prostředků. Přednostní růst výroby výrobních prostředků je nezbytný nejen proto, že tato výroba musí vybavovat zařízení jak své vlastní podniky, tak i podniky všech ostatních odvětví národního hospodářství, nýbrž i proto, že bez něho je naprosto nemožné uskutečnit rozšířenou reprodukci.

2. Je nutno, za druhé, postupnými přechody, prováděnými tak, aby přinášely prospěch kolchozům a tudíž celé společnosti, pozvednout kolchozní vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového, a rovněž postupnými přechody nahradit oběh zboží systémem výměny

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

výrobků, aby centrální moc nebo jakékoli jiné společensko-ekonomické centrum mohlo obsáhnout v zájmu společnosti veškerou produkci společenské výroby.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Hlavní chyba s. Jarošenka“)

To první ve své podstatě znamená: je nutné v historicky krátké době vytvořit výrobní technicko-technologickou základnu, která při délce pracovního dne max. 5 hodin umožní garantovaně uspokojit všechny demograficky podmíněné potřeby společnosti, což zahrnuje i růst kulturně podmíněných požadavků lidí, jak to předpokládá základní ekonomický zákon socialismu v jeho formulaci J.V.Stalinem, který jsme uvedli v sekci 4.4.

Vytvoření této výrobní základny vyžaduje vývoj a zdokonalování výrobních prostředků nových pokolení, jejichž produkce *pro účely záměny zastaralých výrobních prostředků* musí být na dostatečně vysoké úrovni, aby ve výrobě ve všech odvětvích hospodářství převažovalo: nové efektivní vybavení, organizace práce i technologií. V souladu s tím, produkce novějších efektivnějších výrobních prostředků musí převažovat nad produkcí spotřebního zboží²⁷⁸.

To druhé ve své podstatě znamená: tento proces musí být doprovázen a zajišťován vytvořením celonárodního systému řízení vývoje, výroby a rozdělování produkce, protože bez takového systému řízení je J.V.Stalinem popsáný přechod k nové hranici společenského rozvoje neuskutečnitelný.

Nepřátele národa, využívající kariéristy a užitečné idioty,

278 Chruščovovsko-brežněvská politika „výrobní prostředky místo produkce spotřebního zboží“, při morálně zastaralých a nedokonalých výrobních prostředcích díky byrokratizaci vědy a projektování a činnosti Gosplánu SSSR a svazových republik, to už je překroucení stalinského principu metodou přeregulování každé dobré myšlenky do absurdna.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ slaboduché ve vztahu k pozicím, které obsazovali:

- pod rouškou boje s „kultem osobnosti Stalina“, který oni sami dříve vytvářeli a podporovali, začali boj s vlivem idejí stalinského bolševismu na vědomí lidí; za tím účelem odstranili z knihoven a ze systému politického vzdělávání všechny texty J.V.Stalina, včetně „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“, a rozjeli pomlouvačnou kampaň ve vztahu jak k J.V.Stalinovi osobně, tak i k celé epoše stalinského bolševismu;
- podporovali byrokratickou mafii ve vědě a v projektové a konstruktérské činnosti a pobízeli ji k deptání a rozvratu kreativně obdařených lidí, k potlačení průkopnických projektů, k odmítnutí jejich zavádění do praxe, k utrácení zdrojů a intelektuálního potenciálu na slepé uličky (právě proto SSSR disponoval k začátku 80. let jednou z nejzaostalejších výrobních základen, i když byl majitelem mnoha vynálezů a objevů uznaných ve světě, a využívaných mimo SSSR, které ale odmítla jeho vlastní patentová služba);
- bránili organizaci efektivních systémů společenského řízení ve všech oblastech činnosti. Za tímto účelem byly vyjmuty ze školních osnov předměty (dynamické programování, lineární a nelineární programování, teorie automatického řízení – tyto předměty jsou většině absolventů vysokých škol SSSR neznámé), na jejichž základě by se mohly v procesu výuky zformovat představy o reálných procesech řízení v Životě, dovolující řešit konkrétní praktické úkoly v oblasti techniky, zemědělství, vědy a politiky jako úkoly řízení;
- pokračovali v tlaku na psychiku obyvatel a především nových generací kultem marxismu, čímž deformovali světónázor lidí a představy o Životě, které ve společnosti panovaly.

Ani davově-“elitární“ strana, ani davově-“elitární“ společnost SSSR celkově se nezmohla na patřičný odpor vůči té změně kurzu

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

(fakticky sabotáží) budování socialismu, v důsledku čehož ekonomické a s nimi spojené problémy socialismu v SSSR byly nejen nevyřešeny, ale přidaly se k nim i nové problémy a „oživlé“ mrtvolky dříve vyřešených problémů. Ale společenská potřeba jejich vyřešení nikam nezmizela, protože civilizace hovořících člověkupodobných rozumných opic a jejich démonických pánů a kurátorů nemá v předurčení Shora místo. Proto se vrátíme k tomu, v čem J.V.Stalin viděl nevyvratitelné úspěchy socialismu a jak chápal problémy, které je třeba vyřešit.

J.V.Stalin vnímal hospodářství SSSR jako systémovou celostnost²⁷⁹, tj. jako objekt řízení, tvořený množstvím funkčně odlišných prvků, které na sebe navzájem působí. Rozvoj toho mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému viděl jako rozvoj a obnovu jeho prvkové základny, a také jako rozvoj a obnovu systému vzájemných vazeb mezi jeho prvky. O tom, že je to právě takto, se může každý přesvědčit tím, že vnikne do podstaty textu „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“. Přitom fungování té systémové celostnosti má být stabilně podřízeno určitým zákonům, tvořícím hierarchii.

Prvním v ní má být základní ekonomický zákon socialismu: *„zabezpečení maximálního uspokojování neustále rostoucích hmotných a kulturních potřeb celé společnosti nepřetržitým růstem a zdokonalováním socialistické výroby na základě nejvyšší techniky.“*, — v jeho formulaci J.V.Stalinem.

Jemu má být pro změnu podřízen zákon plánovitého (proporcionálního) rozvoje národního hospodářství. O chápání smyslu slov „plánovitého“ a „proporcionálního“ jsme hovořili v „Odbočení od tématu 6“.

J.V.Stalin obracel pozornost na to, že na rozdíl od činnosti zákona hodnoty při tržním kapitalismu, ekonomické zákony socialismu

279 Jediný vzájemně provázaný superkoncern, pozn. překl.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

takovým automatizmem činnosti nedisponují a vyžadují své poznání, a teprve na tomto základě je možné efektivní plánování a vedení hospodářství v souladu s nimi a se společenskými potřebami jako takovými. Konkrétně:

«...To znamená, že zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství dává našim plánovacím orgánům **možnost** správně plánovat společenskou výrobu. Avšak **možnost** nelze směšovat se **skutečností**. To jsou dvě rozdílné věci. Aby se tato možnost stala skutečností, je třeba prostudovat tento ekonomický zákon, je třeba jej ovládnout, je třeba naučit se jej používat s plnou znalostí věci; je třeba sestavovat takové plány, které plně odrážejí požadavky tohoto zákona. Nelze říci, že naše roční a pětileté plány plně odrážejí požadavky tohoto ekonomického zákona.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, „Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu“)

Navzdory tomu že mnozí si myslí, že „zákonu hodnoty“ jako souhrnu objektivních ukazatelů efektivnosti hospodaření (výrobních nákladů, cen na trhu a rentability) J.V.Stalin nepřikládal význam, v důsledku čehož bylo hospodářství SSSR velmi neefektivní, je to zcela mylný závěr.

J.V.Stalin dával „zákonu hodnoty“ zvláštní význam, nedosažitelný podle něj v podmínkách kapitalistické ekonomiky, ale vědci-ekonomové a především titulovaní hlupáci z ekonomických oddělení Akademie věd SSSR a svazových republik a současné Ruské akademie věd během celé doby od publikace „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ buďto nemohli nebo nechtěli chápat ani to, co napsal J.V.Stalin, ani to, co stojí v reálném životě za účetními operacemi v procesu hospodářské činnosti. O „zákonu hodnoty“ psal

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

J.V.Stalin následující:

«... sféra působnosti zákona hodnoty je u nás omezena existencí společenského vlastnictví výrobních prostředků, působením zákona plánovitého rozvoje národního hospodářství -, že je tudíž omezena i našimi ročními a pětiletými plány, které jsou **přibližným odrazem požadavků tohoto zákona**. (zdůrazněno námi: zde je důležité to, že J.V.Stalin mluvil právě o *přibližném* odrazení objektivního zákona, to znamená že přiznával nevyhnutelnost chyb, podmíněných různými příčinami, které jsou vlastní každému plánu, v důsledku čehož není přesné splnění plánu nejlepší variantou z množiny možných variant využití kapacit národního hospodářství).

Někteří soudruzi z toho vyvozují, že zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství a plánování národního hospodářství ruší zásadu rentability výroby. To je naprosto nesprávné. Je tomu právě naopak. Jestliže posuzujeme **rentabilitu** ne s hlediska jednotlivých podniků nebo výrobních odvětví a nikoli za dobu jednoho roku, nýbrž s hlediska **celého národního hospodářství a řekneme za 10 - 15 let, což by bylo jedině správným pojetím otázky** (zdůrazněno námi), tu dočasná a nepevná rentabilita jednotlivých podniků nebo výrobních odvětví vůbec nesnese srovnávání s onou vyšší formou pevné a stálé rentability, kterou nám poskytuje působení zákona plánovitého rozvoje národního hospodářství a plánování národního hospodářství, jež nás zbavuje periodických hospodářských krizí, ničících národního hospodářství a přinášejících společnosti obrovskou hmotnou škodu, a jež nám zajišťuje neustálý růst národního hospodářství a rychlé tempo tohoto růstu. („Ekonomické problémy

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 3. „Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu“)

«Když jsem mluvil o rentabilitě socialistického národního hospodářství, odporoval jsem ve svých »Poznámkách« některým soudruhům, kteří tvrdí, že jelikož naše plánované národní hospodářství nedává velkou přednost rentabilním podnikům a připouští vedle těchto podniků i existenci nerentabilních podniků - ubíjí prý tím samu zásadu rentability v hospodářství. V »Poznámkách« bylo řečeno, že **rentabilita z hlediska jednotlivých podniků a výrobních odvětví se vůbec nedá srovnávat s vyšší rentabilitou, kterou nám poskytuje socialistická výroba, jež nás zbavuje krizí z nadvýroby a zajišťuje nám neustálý růst výroby.** (zdůrazněno námi)

Bylo by však nesprávné vyvozovat z toho, že rentabilita jednotlivých podniků a výrobních odvětví není nijak zvlášť důležitá a že není třeba věnovat jí vážnou pozornost. To je ovšem nesprávné. Rentabilita jednotlivých podniků a výrobních odvětví má nesmírný význam z hlediska rozvoje naší výroby. Musí se k ní přihlížet jak při plánování výstavby, tak i při plánování výroby. To je abeceda naší hospodářské činnosti v nynější etapě vývoje.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Odpověď s. Alexandru Iljiči Notkinovi“, „K bodu pátému“)

Přitom J.V.Stalin přímo upozorňoval:

«...nemůže být pochyb o tom, že za našich nynějších socialistických výrobních podmínek nemůže být zákon

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

hodnoty „regulátorem proporcí“ při rozdělování práce mezi různá výrobní odvětví.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 3. „Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu“)

Tuto funkci – regulování proporcí mezi odvětvími – má nést *základní ekonomický zákon socialismu*, ze kterého plyne stanovování cílů pro systém výroby, a zákon plánovitého (proporcionálního) rozvoje národního hospodářství, otevírající možnost k zajištění nejlepšího souladu výrobních možností potřebám společnosti.

Ale přitom vyvstává otázka o tom, jaký má vztah vyšší rentabilita hospodářství celkově s rentabilitou každého z odvětví, s rentabilitou množství podniků v těch odvětvích, navíc se nacházejících v různých formách vlastnictví (státní, družstevně-kolchozní, soukromé).

Pokud je s rentabilitou libovolného konkrétního podniku vše jasné – příjmy z produkce musí být vyšší než výdaje na výrobu té produkce – pak co je to *rentabilita národního hospodářství jako celostního systému v časovém intervalu 10-15 let*? To je mnohým nejasné.

Nejasné je to především proto, že socialistický stát není jedním z mnoha uživatelů finančního systému, ale jeho vlastník; kromě toho, stát jako vlastník finančního systému a množství podniků nezískává finanční zisk ani netrpí ztráty, pokud se hodnoty přemisťují z rozvahy jednoho podniku do rozvahy jiného podniku, což je doprovázeno odpovídajícími převody sum peněz z účtu druhého podniku na účet prvního.

Ve skutečnosti vše není tak složité, jak se může zdát na první pohled. Spektrum produkce může být na každém určeném časovém intervalu jednoznačně oceněno jak podle nákladů na výrobu, tak podle nominálních cen. Může být tedy oceněna i cena nových výrobních prostředků, zaváděných do výroby (včetně i výbavy systému rozdělení

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

produkce, zajišťujícího skladování a odbyt produkce spotřebitelům). Za nějakou dobu ty nové výrobní prostředky vyprodukují zboží, které získá spotřebitel. To, jak za ně spotřebitel zaplatí a jaké budou ceny, při zkoumání otázky rentability hospodářství nehraje roli. Důležité je něco jiného:

Pokud národní hospodářství celkově je v nějakém časovém úseku rentabilní, pak cena spektra produkce, získané v důsledku využití nových výrobních prostředků ve všech odvětvích, musí být v neměnných cenách ze začátku zkoumaného období vyšší, než cena těch nových výrobních prostředků.

Je přirozené, že čím kratší je doba, během které se musí nově zaváděné výrobní prostředky zaplatit vyprodukovanou produkcí, tím jsou efektivnější a tím vyšší je rentabilita národního hospodářství jako celostního systému. Přitom produkce výrobních prostředků, překonávajících efektivitou dřívější výrobní prostředky, musí mít převažující charakter ve vztahu k produkci spotřebního zboží. V tom je podstata stability popsaného režimu fungování národního hospodářství v posloupnosti zkoumaných plánových výrobních cyklů – intervalů kontroly celosystémové rentability.

Rentabilita národního hospodářství se při takovém přístupu hodnotí výlučně podle činnosti výrobního sektoru (včetně systému rozdělení a distribuce produkce). Z hodnocení rentability národního hospodářství jako celostního systému je vyloučeno vše, co nemá bezprostřední vztah k výrobě a rozdělení produkce, protože samotná možnost činnosti ostatních sektorů ekonomiky je podmíněna schopností výrobně-spotřebního sektoru nakrmit a obsloužit demograficky podmíněné potřeby těch, kdo se nachází v ostatních sektorech. Vědeckotechnický a organizační pokrok směřuje při takovém přístupu do rezervy stability rentability hospodářství; spekulativní sektor ekonomiky, který se zabývá extrakcí zisku z „cenných“ papírů a přeprořádání produkce, kterou vyrobil někdo jiný, se kompletně

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ vylučuje jako parazitický²⁸⁰.

To je obecný princip. V praxi se musí realizovat na základě konkrétní klasifikované nomenklatury produkce²⁸¹ (včetně služeb), ležící v základu plánování, evidence výroby a rozdělení produkce a její reálné spotřeby, což by mělo zajistit srovnatelnost ukazatelů na začátku a konci sledovaného období. V opačném případě, při neurčené nomenklatuře produkce, její podstatné změny během zkoumaného období vylučují srovnatelnost ukazatelů. Rozbíjení národního hospodářství na odvětví a klasifikace odvětví má druhotný charakter ve vztahu ke klasifikované nomenklatuře produkce, v důsledku toho, že množina odvětví a charakter jejich vzájemných vztahů se na dlouhých časových úsecích nevyhnutelně mění pod vlivem vědeckotechnického pokroku. Jinými slovy, systém dlouhodobého strategického plánování výroby, rozdělení, spotřeby a likvidace produkce může a měl by být odvozený ze stabilní nomenklatury demograficky podmíněných potřeb, nikoliv z nestabilní nomenklatury odvětví.

Délku období hodnocení rentability národního hospodářství celkově J.V.Stalina určil na 10 – 15 let. To znamená, že v průběhu 10 – 15 let se mají prakticky všechny investice zaplatit ve smyslu výše uvedeného kritéria vyšší rentability, čímž zabezpečují *rentabilitu národního hospodářství celkově, počítanou v neměněných cenách počátku období*.

Kromě toho J.V.Stalin svou formulací principu vyšší rentability hospodářství zahrnul do požadavků plánování nutnost zajištění jednou za 10 – 15 let kvalitativní obnovu veškeré vědeckotechnické a

280 To se týká jak kapitalistické, tak i socialistické ekonomiky, jen s tím rozdílem, že v kapitalistické ekonomice je spekulativní sektor přítomen na základě zákonů, kdežto v socialistické se má na základě zákonů potlačovat.

281 Seznam druhů zboží a služeb.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

organizační základny hospodářství jako jediného výrobně-spotřebního systému. To neznamená, že v hospodářství nemůže být déle žijící vybavení a infrastrukturní projekty s delšími obdobími zaplacení se, nebo společensky prospěšné projekty, které budou vědomě úbytkové; to znamená, že technologie a vybavení, které budou efektivnější než stávající, se mají masově zavádět do všech odvětví, což má být standardem plánovacích výrobních cyklů v jejich návaznosti.

Výše řečené ukazuje, že žádné megalomanské dlouhé projekty²⁸², během jejichž výstavby projekt stihne zastarat a ztratit smysl své existence, J.V.Stalin nepředpokládal. Vše J.V.Stalinem řečené o pořadí podřízenosti „zákonu hodnoty“ principu „vyšší rentability národního hospodářství“ na časových intervalech 10 – 15 let, při podřízenosti mnohaodvětvového výrobně-spotřebního systému „základnímu ekonomickému zákonu socialismu“ a „zákonu plánovitého (proporcionálního) rozvoje“, ukazuje, že se jedná o řešení dvou vzájemně vložených úkolů:

- podpory daňově-dotační rovnováhy v hospodářství, tj. zajištění finanční udržitelnosti plánově (vědomě) ztrátových a málo rentabilních podniků díky přerozdělení zisků z vysoce ziskových podniků a odvětví;
- využívání nadplánových výrobních kapacit,
 - **za první**, nevyhnutelně přítomných v systému v důsledku chyb evidence a nutnosti zajistit rezervu stability plánu ohledně surovin pro výrobu a výrobních kapacit a,
 - **za druhé**, nově vznikajících v důsledku vědeckotechnického a organizačně-technologického pokroku během procesu plnění státních plánových ukazatelů,

— tak aby produkce, kterou je na nich možné vyprodukovat,

282 „dolgostroj“ - nešvar sovětské ekonomiky, pozn. překl.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ nacházela spotřebitele a byla užitečná pro společnost.

Ale obě tato zadání jsou neřešitelná v **podmínkách diktatury byrokracie**. To je jedna z příčin, proč J.V.Stalin naprosto správně psal: *„při našich současných socialistických podmínkách výroby nemůže být zákon hodnoty „regulátorem proporcí“ v otázce rozdělení práce mezi různá odvětví výroby“*.

Jde o to, že byrokrat, mezi jehož povinnosti patří řídit daňově-dotační mechanismus a udržovat ho v rovnováze, není schopen odlišit ztrátovost nebo nízkou rentabilitu podniku, která vznikla v důsledku špatného byrokratického řízení a rozkrádání, od ztrátovosti nebo nízké rentability, která je důsledkem státní politiky tvorby cen, která sleduje ve své podstatě vněekonomické cíle, opíraje se v jejich dosažení na J.V.Stalinem vyřčený princip vyšší udržitelné rentability národního hospodářství jako celku.

V důsledku toho nemůže byrokrat v principu podporovat daňově-dotační rovnováhu, bude rozdělovat dotace ve prospěch hlupáků a zlodějů na úkor pracovníků, a bude tak konat „s nejlepšími úmysly“ v rozporu s principem vyšší rentability: - aby se „nespletl“ („pro jistotu“) a svou chybou nenarušil státní politiku tvorby cen, která sleduje jemu skutečně neznámé a nepochopitelné vněekonomické cíle. Podporovat daňově-dotační režim neobecně, ale v řečišti principu vyšší rentability hospodářství, to je nad možnosti byrokrata ve vyšší funkci.

Ani níže postavený byrokrat na tom není lépe, který má za úkol řízení konkrétního podniku. On nejenže nechápe princip vyšší rentability hospodářství, ale samotný tento princip je mu protivný do morku kostí a do hlubin jeho duše, protože jeho osobní a klanové zájmy mají v jeho chování přednost nad společenskými zájmy, pro něž pracuje princip vyšší rentability. A ačkoliv tento princip by mu v budoucnu zajistil růst prosperity stejně jako všem ostatním, jemu podřízený podnik mu díky zneužívání jeho postavení a díky korupci umožňuje obohacovat se na úkor ostatních už teď.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Byrokratickým vládnutím je neřešitelný i úkol využívání nadplánových kapacit. Využívání nadplánových kapacit ve své podstatě vyžaduje rozšíření oblasti činnosti zboží-peněžní výměny a zahrnutí do té oblasti podniků státního sektoru hospodářství. To by umožnilo organizovat samoregulaci využívání nadplánových výrobních kapacit v národním hospodářství podle tempa jejich vzniku nebo podle tempa osvobození zdrojů z plánových prací z iniciativy těch, kdo je bezprostředně řídí, čímž by se vyloučily časové ztráty na proceduru nastolení plánových návrhů ze strany podniků „nahoru“, souhlasování doplňkových plánových zadání, zanášení změn v už schválený plán, nebo by to umožnilo vyloučit prostoje kapacit během čekání na vytížení v dalším plánovém období.

Ale byrokratické řízení takovou možnost vylučovalo, protože legalizace mechanismu tržní samoregulace ve využívání nadplánových kapacit, které se nacházaly prakticky ve výhradní moci byrokratů – ředitelů podniků, by automaticky vedla k sabotáži plánových zadání z jejich strany (především málo rentabilních a ztrátových); k sabotáži jak cílené, zaměřené na diskreditaci socialismu a obnovu kapitalismu, tak i k sabotáži z nevědomosti, kvůli honu za ziskem, pro zlepšení blahobytu vlastního kolektivu (jugoslávský model socialismu) na úkor plnění výrobních úkolů celospolečenského významu.

Panování politické ekonomie marxismu vylučovalo možnost potírat záměrnou sabotáž a vyloučit sabotáž z nevědomosti. Toto je třeba hlouběji vysvětlit.

H.Ford byl *de iure* soukromým vlastníkem, ale *de facto* vnímal svoje podniky jako majetek společnosti. Proto když uzavíral kupní/prodejní smlouvy a plánovitě snižoval ceny na produkci, vycházejí z cíle služby společnosti, objektivně pracoval v rámci principu vyšší rentability národního hospodářství USA. Nebylo mu nic do toho, jak se jím přiznávaný status vlastnictví vztahuje s koupí/prodejem na základě práva soukromého vlastnictví u podniků, které vedl. K politické ekonomii jako prostředku organizace vědomé

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

společenské činnosti na základě jediného způsobu chápání světa se stavěl lhostejně, protože neviděl a neuvědomoval si takovou její roli a tehdejší politické ekonomy považoval za darmojedy a parazity, ve své podstatě oprávněně.

V SSSR byla jiná situace. Podniky de iure ve společenském vlastnictví byrokraté vnímali jako svoje soukromé vlastnictví v mezích, kam dosahovaly jejich služební pravomoce. A politická ekonomie marxismu nedávala smysluplnou odpověď na otázku:

Co probíhá, když jeden podnik, patřící Sovětskému státu, převede ze svého účtu na účet druhého podniku, patřícího také Sovětskému státu, nějakou peněžní sumu jako úhradu dodávek z druhého podniku?

Na rozdíl od H.Forda, J.V.Stalin, jsa vůdcem vládnoucí strany a hlavou státu, se o té problematice a jejích důsledcích zamýšlel, protože chápal roli sociologických a konkrétně politicko-ekonomických teorií v roli prostředku organizace vědomé činnosti množství lidí na základě jediného chápání světa. O problematice nejasnosti politické ekonomie marxismu v chápání otázek podobného druhu píše J.V.Stalin následující:

«Z toho tedy vyplývá, že v oblasti oběhu zahraničního obchodu výrobní prostředky, vyráběné našimi podniky, podržují vlastnosti zboží jak co do podstaty, tak i formálně, kdežto v oblasti ekonomického oběhu uvnitř země ztrácejí výrobní prostředky vlastnosti zboží, přestávají být zbožím, dostávají se mimo rámec sféry působnosti zákona hodnoty a podržují pouze vnější slupku zboží (kalkulace a j.).

Jak vysvětlit tuto zvláštnost?

(...)

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Přístupujeme-li k věci z hlediska formálního, z hlediska procesů, jež se odehrávají na povrchu jevů, mohli bychom dojít k nesprávnému závěru, jako by si kategorie kapitalismu podržovaly v naší ekonomice platnost.

Přístupujeme-li však k věci s marxistickým rozbořem, který přísně rozlišuje mezi obsahem ekonomického procesu a jeho formou, mezi vnitřními procesy vývoje a povrchními jevy, pak můžeme dojít k jedině správnému závěru, že ze starých kategorií kapitalismu se u nás zachovala hlavně forma, vnější tvářnost, že se však v podstatě tyto kategorie u nás zásadně změnily podle potřeb rozvoje socialistického národního hospodářství. (zvýrazněno námi)» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Odpověď s. Alexandru Iljiči Notkinovi“, „K bodu třetímu“)

Pokud člověk není v zajetí kultu marxismu, pak může udělat jediný správný závěr a to ten, že:

Politická ekonomie marxismu nazývá mnoho věcí a jevů jmény, které jim neodpovídají, v důsledku čehož vzniká v marxistickém popisu nesoulad mezi formou a obsahem.

Dosažení souladu formy a obsahu je v situacích podobného druhu subjektivní záležitostí:

- u H.Forda a J.V.Stalina: ve prospěch společenského vlastnictví de facto, plánového principu ve státním měřítku, principu vyšší rentability hospodářství celkově na základě efektivního řízení podniků a cen v souladu s reálnými současnými i perspektivními potřebami pracujících lidí;
- u sovětského byrokrata, marxisty: ve svůj prospěch ke škodě společnosti, ke škodě ideálům a dílu komunizmu, a přitom z hlediska marxismu nelze nic vytknout: vše je ospravedlněno

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

cílem komunismu, vyjádřeným v marxistických formách, a právo na ten či onen výklad se určuje postavením v hierarchii byrokratů.

Pro zavedení jednoty formy a obsahu²⁸³ při jejich nesouhlasu podobného druhu (pramenícího hlavně z Já-centrického vnímání světa) byla třeba alternativně-objemnější sociologická teorie, ve které by se věci a jevy nazývaly pravými jmény, čímž by byla zajištěna jednoznačnost jejich chápání (a tím i chápání života) různými lidmi.

Kdyby byla rozvinuta teorie, disponující takovými kvalitami, pak

283 Pokud je majitelem finančního systému stát, pak je skrz něj majitelem všeho, co je účetně evidováno na jeho území ve všech formách vlastnictví.

V důsledku toho z úhlu pohledu Gosplánu (státní plánovací úřad) daného státu se koloběh zboží v celostnosti jeho výrobně-spotřebního systému při doprovázení peněžním oběhem opírá o hierarchii vnitřních výrobních nákladů systému – funkčně podmíněných výdajů, odpovídajících v něm řízení a evidenci na různých úrovních: dílenské náklady; výrobní náklady podniku = dílenské náklady + další výdaje; odvětvové nebo regionální výrobní náklady, do kterých se zahrnuje komponenta daňově-dotačního charakteru; celohospodářské náklady = cena produkce na vnitřním trhu; cena produkce při dodávkách na vnější trh, jako jedna z charakteristik ekonomického potenciálu státu-superkoncernu.

Při takovém přístupu v popisu ekonomických procesů se zajišťuje jednota formy a obsahu na všech úrovních: od producenta-individualisty do států-superkoncernů a globálního hospodářství celého lidstva. Pokud tento způsob chápání ekonomických procesů, *odpovídající axiomatice ekonomické vědy (viz Odbočka od tématu 2) a základním principům politické ekonomie industriální civilizace (Odbočka od tématu 6), vycházející z principu celostnosti výrobně-spotřebního systému*, panuje ve společnosti, pak řízení na mikroúrovni hospodářství a řízení na makroúrovni mohou být postaveny do vzájemného konfliktu jen v důsledku zlého úmyslu a při nečinnosti celé společnosti. Právě to chybělo v epoše stalinského bolševismu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

by si ji nevědomí byrokraté osvojovali a tím by měnili organizaci své psychiky (typ psychiky) a získávali by soulad mezi svými představami o reálném životě a reálným životem, v důsledku čehož by přestali být byrokraty a stali by se lidmi gramotnými v otázkách řízení, bolševiky-podnikateli; a drtivě většině lidí by taková teorie umožnila usvědčit jedince se zlými úmysly, kteří sledují své kořistné cíle nebo cíl likvidace výdobytků socialistického budování a obnovení davo-“elitarismu“ v jakékoli podobě. V důsledku souhrnu těchto i dalších neřešených problémů měl v daných podmínkách J.V.Stalin pravdu, když omezil sféru zbožně-peněžní výměny (obchodu ve sféře výroby) vzájemnými vztahy státního sektoru ekonomiky a družstevního/kolchozního sektoru na základě cen stanovovaných státem.

Ale i v těchto podmínkách nic kromě byrokratizace řízení nepřekáželo tomu, zvyšovat rentabilitu družstevních a kolchozních podniků ve vztahu k úrovni, dosažitelné na základě plánovaných cen za výkup zboží státem. To se týká i zvýšení rentability podniků státního sektoru ve vztahu k úrovni, určené v plánech.

S tím je spojena i otázka, proč J.V.Stalin píše, že růst prosperity národa se musí zajišťovat dvěma cestami:

- jak cestou zvyšování mzdy,
- tak i cestou dalšího systematického snižování cen na zboží masové spotřeby.

Odpověď na tuto otázku vyjadřuje tu okolnost, že v socialistické ekonomice se musí sečítat princip zvyšování rentability hospodářství celkově, který se projevuje v systematickém snižování cen podle míry

Pokud stát není vlastníkem finančního systému (právně se to projevuje tak, že Centrální banka je nezávislá na státu), pak se finanční systém nachází v uzákoněném vlastnictví mezinárodní mafie, která se jeví vlastníkem všeho, co je účetně evidováno na území státu ve všech formách vlastnictví.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

růstu produktivity společenské práce a spektra produkce a uspokojování potřeb lidí různou produkcí (včetně služeb); a princip dosažení nejvyššího stupně rentability podniků, v důsledku čehož se snižování nákladů na výrobu jedné jednotky produkce musí projevovat nejen zvyšováním norem produkce, ale i růstem nominálních peněžních příjmů podniku, což dovoluje zvyšovat mzdové fondy a zavádět prémie pracovníkům pro stimulaci svědomité práce, kromě stimulace ve formě celostátního snižování cen.

To, že v post-stalinské době byla tato strategie zdeformována a překroucena, vůbec nevypovídá o tom, že se J.V.Stalin mýlil ve svých představách o vzájemných vazbách plánového principu celostátního měřítka a principu rentability jak konkrétních podniků, tak i národního hospodářství celkově. Otázku zbožní výroby při socialismu, a také otázku fungování trhu, J.V.Stalin vysvětluje takto:

«Zbožní výrobu nelze považovat za něco, co stojí samo o sobě, co je nezávislé na okolních ekonomických podmínkách; Zbožní výroba je starší než kapitalistická výroba. Existovala za otrokářského řádu a sloužila mu, a nevedla ke kapitalismu. Existovala za feudalismu a sloužila mu, avšak přes to, že připravila některé podmínky pro kapitalistickou výrobu, nevedla ke kapitalismu. Ptáme se, proč by zbožní výroba nemohla po jisté období sloužit rovněž naší socialistické společnosti, aniž by vedla ke kapitalismu, máme-li na zřeteli, že zbožní výroba u nás nemá tak neomezené a všeobšíhlé rozšíření jako za kapitalistických podmínek, že jsou ji u nás dány pevné meze díky takovým rozhodujícím ekonomickým podmínkám, jako je společenské vlastnictví výrobních prostředků, likvidace systému námezdní práce, likvidace systému vykořisťování?

(...)

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Přirozeně, když se místo dvou základních výrobních sektorů, státního a kolchozního, objeví jeden vše zahrnující výrobní sektor s právem disponovat veškerými spotřebními výrobky země, tu oběh zboží se svým »peněžním hospodářstvím« zanikne jako nepotřebný prvek národního hospodářství. Dokud tomu však tak není, dokud zůstávají dva základní výrobní sektory, musí zboží výroba a oběh zboží trvat jako nutný a velmi užitečný prvek v soustavě našeho národního hospodářství. Jak dojde k vytvoření jediného sjednoceného sektoru, zda prostě tak, že státní sektor pohltí sektor kolchozní, což je málo pravděpodobné (neboť by to bylo chápáno jako vyvlastnění kolchozů) nebo organizováním jednotného **všelidového** hospodářského orgánu (se zastoupením státního průmyslu i kolchozů) s právem nejprve vést evidenci veškerých spotřebních výrobků země a s postupem času - rovněž rozdělovat výrobky na podkladě, řekněme, výměny výrobků - to je otázka zvláštní, kterou je třeba zvlášť posoudit.

Naše zboží výroba není tedy obyčejnou zboží výrobou, nýbrž zboží výrobou zvláštního druhu, zboží výrobou bez kapitalistů, která má co činit v podstatě se zbožím sjednocených socialistických výrobců (stát, kolchozy, družstva), jejíž sféra působnosti je omezena na předměty osobní spotřeby; zboží výrobou, jež se zřejmě nikterak nemůže rozvinout v kapitalistickou výrobu a již je souzeno sloužit společně s jejím »peněžním hospodářstvím« rozvoji a upevňování socialistické výroby.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisícím s

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ listopadovou diskusí v roce 1951“, část 2. „Otázka zboží výroby za socialismu“)

«Tam, kde je zboží a zboží výroba, nemůže neexistovat ani zákon hodnoty.

Sféra působnosti zákona hodnoty se u nás vztahuje především na oběh zboží, na směnu zboží koupí a prodejem, zejména na směnu zboží osobní spotřeby. Zde, v této oblasti, podržuje si zákon hodnoty ovšem v jistých mezích úlohu regulátora.

Avšak působení zákona hodnoty, není omezeno na sféru oběhu zboží. Vztahuje se i na výrobu. Pravda, zákon hodnoty nemá regulující význam v naší socialistické výrobě, přesto však působí na výrobu, a k tomu nelze nepřihlížet při řízení výroby. Jde o to, že spotřební výrobky, nutné na krytí vynaložené pracovní síly ve výrobním procesu, se u nás vyrábějí a realizují jako zboží, podléhající působnosti zákona hodnoty. Právě zde se objevuje působení zákona hodnoty na výrobu. V souvislosti s tím mají v našich podnicích aktuální význam takové otázky, jako otázka chozrasčotu a rentability, otázka vlastních nákladů, otázka cen atd. Proto se naše podniky nemohou obejít a nesmějí obejít bez přihlížení k zákonu hodnoty.

Je to dobré? Není to špatné. Za našich nynějších podmínek to skutečně není špatné, neboť tato okolnost vychovává naše hospodářské pracovníky v duchu racionálního vedení výroby a ukázňuje je. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky počítat výrobní veličiny, počítat je přesně a právě tak přesně

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

přihlížet k reálným věcem ve výrobě a nezabývat se tlacháním o »orientačních údajích«, vzatých ze vzduchu. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky hledat, nalézat a využívat skryté rezervy, které jsou utajeny ve výrobě, a ne po nich šlapat. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky soustavně zlepšovat výrobní metody, snižovat vlastní náklady výroby, uplatňovat chozrasčot a dosahovat rentability, podniků. To je dobrá praktická škola, která urychluje růst našich hospodářských kádrů a dělá z nich skutečné vedoucí socialistické výroby v nynější etapě vývoje.

Neštěstí není v tom, že zákon hodnoty u nás působí na výrobu. **Neštěstí je v tom, že naši hospodářští pracovníci a plánovači, až na nemnoho výjimek, špatně znají účinky zákona hodnoty, nestudují je a neumějí s nimi počítat ve svých rozpočtech. Tím se vlastně také vysvětluje onen zmatek, který u nás stále leště panuje v otázce cenové politiky** (zdůrazněno námi: oprávněné hodnocení ekonomické gramotnosti pokolení ředitelů podniků a ekonomů, vzdělaných na politické ekonomii marxismu). Uvedu jeden z četných příkladů. Před jistou dobou bylo rozhodnuto udělat v zájmu bavlňářství pořádek v poměru cen bavlny a obilí, přesněji stanovit ceny obilí, prodávaného pěstitelům-bavlny, a zvýšit ceny bavlny, dodávané státu. V souvislosti s tím předložili naši hospodářští pracovníci a plánovači návrh, který členy Ústředního výboru nemohl neudivit, neboť podle tohoto návrhu byla navržena cena tuny obilí téměř stejná jako cena tuny bavlny, při čemž se cena tuny obilí rovnala ceně tuny chleba. Na připomínky členů Ústředního

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

výboru, že cena tuny chleba musí být vyšší než cena tuny obilí vzhledem k dalším výdajům na mletí a pečení, že bavlna vůbec stojí mnohem více než obilí, o čemž rovněž svědčí světové ceny bavlny a obilí, nemohli autoři návrhu říci nic kloudného. Proto byl Ústřední výbor nucen chopit se věci sám, snížit ceny obilí a zvýšit ceny bavlny. Co by se stalo, kdyby návrh těchto soudruhů nabyl zákonné platnosti? Přivedli bychom pěstitele bavlny na mizinu a zůstali bychom bez bavlny.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 3. „Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu“)

Tyto fragmenty ukazují: J.V.Stalin chápal, že před činností zákona hodnoty se při budování socialismu nedá nikam utéct. Avšak nevědomost řídicích kádrů a ekonomů brání dosažení nejvyšší efektivity plánované socialistické ekonomiky SSSR, včetně zahrnutí mechanismů tržní samoregulace objektivně přítomných nadplánových kapacit. Bez překonání této nevědomosti (což je nemožné při omezeních vyjadřujících Já-centrizmus ekonomických teorií – jak marxistických, tak i kapitalistických) je úkol splynutí společensky užitečného demograficky podmíněného plánu a tržního mechanismu neřešitelný.

Ale to ještě není všechno. Pokud by se podařilo realizovat debyrokratizaci, usvědčit nečestné byrokraty a vzdělat upřímné nevědomé byrokraty, na základě teorie alternativní marxismu, tržní mechanismus by mohl být podřízen prostředky daňově-dotačního mechanismu plánovému principu a základnímu ekonomickému zákonu socialismu, a zahrnut do ekonomiky socialismu. Avšak tržní mechanismus jako regulátor neuspokojoval J.V.Stalina, protože negarantoval převahu v kvalitě řízení ekonomiky nad kapitalismem, který se už pokoušel zavádět do své ekonomiky plánový princip celostátního měřítka v součtu s tržní samoregulací. Proto J.V.Stalin,

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

když vysvětloval otázku o zákonu hodnoty za socialismu, staví ještě jeden úkol – významnější, než spojení plánu a tržního mechanismu samoregulace:

«V druhé fázi komunistické společnosti se bude množství práce vynaložené na výrobu výrobků měřit nikoli oklikou, nikoli prostřednictvím hodnoty a jejich forem, jak tomu je za zbožní výroby, nýbrž přímo a bezprostředně - množstvím času, počtem hodin vynaložených na výrobu výrobků. Pokud jde o rozdělování práce, nebude již rozdělování práce mezi výrobní odvětví regulováno zákonem hodnoty, který v té době přestane působit, nýbrž růstem potřeby výrobků ve společnosti. **Bude to společnost, kde výroba bude regulována potřebami společnosti a evidence potřeb společnosti nabude prvořadého významu pro plánovací orgány** (zdůrazněno námi, vysvětlíme dále).» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951“, část 3. „Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu“)

Pokud se zamyslíme nad podstatou bezprostřední evidence potřeb lidí a orientace výroby bezprostředně na objevené potřeby, pak to předpokládá vytvoření systému výroby a vytvoření systému řízení výroby a rozdělení produkce, které zajišťují výrobu téměř všeho²⁸⁴, pokud ne v tempu zadávání objednávek, pak v tempu, při kterém nebude spotřebitel zažívat nepřijatelné nepohodlí.

Je přirozené, že když J.V.Stalin viděl v takovém systému alternativu trhu, schopnou překonat ho efektivností, nezačal čekat na

284 S výjimkou produkce a služeb každodenní spotřeby, jejichž spektrum se mění pomalu a může být předmětem masové produkce orientované ne na individuální objednávky, ale na zjištěnou statistiku potřeb.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vybudování komunizmu, aby se na podobný systém přešlo, ale založil osnovy jeho fungování:

«Nemáme ještě vyvinutý systém výměny výrobků, ale máme zárodky výměny výrobků v podobě »ztovarování« zemědělských výrobků. Jak známo, produkce bavlnářských, lnářských řepářských a jiných kolchozů se už dávno »ztovaruje«, »ztovaruje« se sice neúplně, částečně, avšak přece jenom se ztovaruje. Mimochodem je třeba připomenout, že slovo „ztovaruje" je nepodařené, že by je bylo třeba nahradit výrazem výměna výrobků. Úkolem je organizovat tyto zárodky výměny výrobků ve všech odvětvích zemědělství a rozvinout je v široký systém výměny výrobků tak, aby kolchozy dostávaly za své výrobky ne pouze peníze, nýbrž hlavně nutné výrobky. Takový systém si vyžádá nesmírné zvýšení výroby, kterou město dodává vesnici, a proto bude muset být zaváděn bez zvláštního spěchu, podle toho, jak se budou hromadit městské výrobky. Je však třeba zavádět jej neochvějně, bez váhání, a krok za krokem omezovat sféru působnosti oběhu zboží a rozšiřovat sféru působnosti výměny výrobků. Takový systém, který omezí sféru působnosti oběhu zboží, usnadní přechod od socialismu ke komunismu. Mimo to umožní zařadit základní vlastnictví kolchozů, produkci kolchozní výroby, do celkového systému všelidového plánování.» („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, „Odpověď soudruhům A.V.Saninové a V.G.Venžerovi“, část 2. „Otázka opatření k pozvednutí kolchozního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového“)

Při rozumném přístupu státu k této aktivitě by v procesu společensko-historického rozvoje vtahovala do toho systému

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

samoregulace výroby a spotřeby na základě virtuálních struktur řízení stále větší a větší množství podniků ze všech sektorů ekonomiky. Ale rozvoj po této cestě byl po vraždě J.V.Stalina přerušen. Reformátoři-ekonomové jak chruščovsko-brežněvské epochy, tak i po krachu SSSR projevíli svoje kapitulanství před kapitalismem nebo mentální zaostalost, když se soustředili na problematiku zavedení tržního mechanismu v Rusku, nejprve jako prostředku pro zlepšování plánového principu, a potom jako jeho alternativy.

Při čtení uvedených fragmentů o záměně zboží výroby (a tedy i obchodu) přímou výměnou produkce není třeba se domnívat, že J.V.Stalin byl idiotem, podobně jako reformátoři 90. let, kteří nebyli schopni ovládnout naladění finančního systému pro doprovod koloběhu zboží a přivedli zemi k výměnnému obchodu – k barteru prvobytně pospolných dob. Ti, kdo chápou to, co řekl J.V.Stalin, v tomto smyslu (barter – výměnný obchod), jsou sami slaboduši a necítí plynutí života. J.V.Stalin měl obrazné představy o tom, jak má fungovat plánovaná ekonomika socialismu v procesu přechodu ke komunismu, ale v kultuře společnosti chyběl pojmový aparát, který by mu dovolil svoje myšlenky jasně vyjádřit. J.V.Stalin tento aparát nevytvořil vlastními silami: realizovat řízení státu a zároveň vytvořit od podlahy filosofii a sociologii, odpovídající ideálům komunizmu a praxi jeho budování, k tomu navíc v atmosféře kultu marxismu (nepřátelskému vůči komunizmu) – to bylo nad jeho síly.

* * *

J.V.Stalin soustředil ve svých rukou nejvyšší veřejnou moc v SSSR jako vůdce strany a státu, a během 30 let celkově úspěšně přivedl společnost k další hranici přehodnocení minulosti a vypracování záměrů do budoucnosti, a s pomocí těch výrazových prostředků, kterými v té době disponovala kultura společnosti, identifikoval a určil tu problematiku, jejíž nevyřešení bránilo dalšímu rozvoji společnosti v SSSR a rozvoji globální civilizace.

Za toto je na místě mu být vděčný, stejně jako za to, že navzdory

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

tendencím, vlastním davo-“elitarismu“, byl schopen organizovat vítězství ve Velké vlastenecké válce. Vjet na cizích zádech do ráje se nepodaří: tyto i další problémy měla řešit věda. Ta okolnost, že tyto problémy nejenže nejsou vědou vyřešeny, především na území SSSR, ale i zapomenuty, je projevem parazitismu, intelektuální a profesionální neadekvátnosti všech držitelů vědeckých titulů od kandidáta věd výše v oblasti filozofie a ekonomiky, a také všech dalších odvětví sociologie. „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, to je závěrečná řeč obvinění proti nim.

* *
*

Vše námi uvedené ukazuje, že v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ se nacházejí odpovědi na otázky, proč selhala ekonomická reforma epochy Chruščova; a proč „kosyginská reforma“ poloviny 60. let vedla špatným směrem a nedala žádné pozitivní výsledky jak pro socialismus a komunismus, tak i pro pokolení proburžoazních disidentů „šedesátníků“, kterým se tehdy nepodařilo „urvat od života vše“ „přímo teď“.

Ale bez řešení problémů, přímo nastolených nebo nepřímo naznačených J.V.Stalinem v dané práci, nemá perspektivu ani naše pokolení ruských reformátorů. Obecná globální krize kapitalismu se bude v důsledku tohoto vyostřovat a získávat nové a nové hrany: ekologie, terorismus, epidemie šílenství atd.

Kromě námi pokrytých témat obsahují „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ i méně důležité (z našeho pohledu) problémy, kterých se nebudeme dotýkat v této práci, protože jejich osvětlení neodpovídá její tématice. Také vedle osvětlení problémů, které je třeba řešit, vyřkl J.V.Stalin i řadu názorů o přípustných a nepřípustných řídicích rozhodnutích při dalším pohybu SSSR ke komunismu. Z větší části jsou tyto názory podmíněny společensko-ekonomickou realitou, zformovanou v SSSR v dané době, a jsou s ní nerozlučně spjaty. V důsledku toho, že chruščovský psychotrockistický režim vedl zemi

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

kurzem samolikvidace výdobytků stalinského bolševismu, ve výsledku čehož vznikly nové společensko-ekonomické problémy a okolnosti, tyto názory Stalina ztratily na aktuálnosti a představují jen historický zájem. Jestliže někoho tyto otázky zajímají, může se obrátit přímo k odkazu J.V.Stalina budoucím generacím.

Ale soudě podle všeho, J.V.Stalin se neomezoval publikací jen „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ – práce, orientované převážně na specifické podmínky samotného SSSR. V roce 1952 byla v Madridu vydavatelstvím NOS vypuštěna kniha „Rudá symfonie“ («Sinfonia en Rojo Mayor») nějakého Josefa Landovského v překladu Mauricia Carlavilly. V předslavu překladatele je řečeno, že rukopis byl nalezen během 2. světové války v chalupě poblíž Leningradu u mrtvol s dokumenty na jméno Josefa Landovského nějakým Španělem, nazvaným A. I. (z „modré divize“ Franca, která bojovala na straně Hitlera na Leningradském frontu), a byl posléze převezen do Španělska.

Kapitola z této knihy pod názvem „Rentgenografie revoluce“ byla publikována v Rusku v časopise „Molodaja gvardija“ č.3-4 1992 s odkazem na 9. španělské vydání, které vyšlo v Barceloně (v prvním madridském vydání se ta kapitola nachází na str. 421-461 z celkového počtu 488 stran). Tato kapitola je o výsledku trockisty Rakovského, údajně provedeném na speciální dače NKVD v roce 1938. Výslech byl organizován ve formě besedy u oběda. Informuje se, že během výsledku se Rakovský nacházel pod vlivem psychotropních látek, které ho zbavily schopnosti zamlčovat a vykrucovat se, v důsledku čehož odpovídal na otázky upřímně, to znamená říkal to, co si ve skutečnosti myslel.

To, co bylo publikováno v „Molodaja gvardija“ vytváří dojem, že pro zavedení určité informace do veřejného oběhu, týkající se marxismu a „světového zákulisí“, provedla zvláštní služba, pracující osobně pro Stalina, operaci publikace románu-mystifikace a vypustila ho do kultury Západu. Přitom vše, co

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

hovoří o marxismu a světové revoluci během výsledku na speciální dače osoba, nazvaná jménem reálného žijícího trockisty, odsouzeného v roce 1938 na 20 let – G.Ch. Rakovského – je pravdivé.

Ale historie o tom, jak lékař Josef Landovský, kterého za vynikající úspěchy v oblasti narkologie a toxikologie NKVD přivleklo ke spolupráci a který byl přítomen u výsledku; jak ťukal dvěma prsty na psacím stroji stenogram výsledku; jak zanechal práce pro NKVD a že NKVD na něj zapomnělo a pustilo ho z očí; že se v důsledku toho ocitl během 2. sv. války na Leningradském frontu spolu s osobním archivem, který tajně vynesl z dači NKVD; a že díky celému tomu řetězu hrubých narušení systému ochrany tajemství, který v té době platil v SSSR, se osobní archiv plný tajemství, ocitl u mrtvolu – to je všechno mystifikace, s cílem nějak objasnit, jak se ta informace, skutečně nepodléhající veřejné diskusi ani v SSSR, ani na Západě, stala majetkem veřejnosti²⁸⁵.

Netrváme na tom, že Josef Džugašvili psal nejen pod pseudonymem J.V.Stalin, ale i nějak vydal ve Španělsku knihu pod pseudonymem Josef Landovský. Ale ta okolnost, že se „Rudá symfonie“ objevila na Západě zároveň s „Ekonomickými problémy socialismu v SSSR“, a že se navzájem tematicky doplňují – to není jen výsledek slepé náhody.

285 Silně to připomíná reálnou událost, kdy během druhé světové války Británie podporovala scénář, aby Hitler dal příkaz připravovat se k odražení vylodění spojenců antihitlerovské koalice v Řecku, zatímco reálně se vedly přípravy k výsadbě v Itálii, což bylo nakonec provedeno.

Hitler se konzultoval s osobním astrologem. Jiný astrolog, který znal osobního astrologa Hitlera díky společné dřívější práci, a který znal jeho systém, určil, že Hitlerovi bude dáno doporučení připravovat se k odražení výsadbě spojenců v Řecku. Když o tom doložili Churchillovi, dal příkaz k přípravě výsadbě v Itálii, ačkoliv reálně se už připravovala operace vylodění v Řecku.

7. Perspektivy bolševismu

Osudy většiny lidí, kteří litují krachu SSSR, je možné charakterizovat slovy H. Forda:

«Vzdalo se daleko více lidí, než bylo poraženo a není tomu tak proto, že by neměli dost znalostí, peněz, umu či jim chybělo přání vyhrát, jednoduše neměli dost rozumu a nebyli dost tvrdí. Obyčejná, brutální, primitivní síla houževnatosti je nekorunovanou královnou světa vůle. Lidé se díky svému špatnému úsudku šeredně mýlí. Vidí úspěchy, kterých dosáhli jiní a myslí si pak, že jsou lehce dosažitelné. To je osudová chyba! Je to naopak. Neúspěchy jsou velice časté a úspěchu se dosahuje velice nelehko. Neúspěch je důsledkem poklidu a bezstarostnosti; za úspěch musíte zaplatit vším, co máte a vším, čím jste.» (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, hl. 15, Nač být dobročinným?)

Slova H. Forda, která jsou pokračováním tohoto textu, jsou určena „demokratizátorům“ a „novým ruským“ *židům*²⁸⁶ *všech národností a*

Poté byla v Atlantickém oceánu vylověna mrtvola v uniformě britského důstojníka se zavazadlem plným tajných dokumentů. Ty potvrzovaly, že spojenci skutečně připravují výsadek v Řecku, a byly předány vedení nacistického Německa. To vše bylo doprovázeno „hledáním“ „tajného kurýra“ - přirozeně „neúspěšným“ - ze strany Angličanů, což německá rozvědka také zaregistrovala. Ve výsledku se vedení Německa přesvědčilo, že je na správné cestě, když se připravuje k odražení výsadku v Řecku, a že je třeba pokračovat v tomto plánu. Ale výsadek spojenců se odehrál v Itálii a osobní astrolog Hitlera zemřel v koncentračním táboře...

Takže, trik s mrtvolou „tajného kurýra“ je klasikou v arzenálu zvláštních služeb.

ras, kteří si myslí, že v Rusku zvítězili nad bolševismem a že ho tak porazili i na celém světě:

«Proto jsou úspěchy tak ubohé a opovrženímhodné, neshodují-li se s obecným prospěchem a pokrokem.»

Na podzim roku 1991 se v Moskvě v Akademii práce a sociálních vztahů konalo sovětsko-americké sympozium, kterého se účastnili i Japonci. Japonský miliardář Hiroshi Teramachi tam v odpověď na neustálé vyzdvihování „japonského zázraku“ sovětskými ekonomy a sociology pronesl následující:

«Vy nemluvíte o tom hlavním, o vaší vedoucí roli ve světě. V roce 1939 jste byli vy, Rusové, ti moudří a my, Japonci, ti hloupí. V roce 1949 jste ještě více zmoudřeli a my byli stále ti hloupí. V roce 1955 jsme my zmoudřeli a vy jste se proměnili v pětileté děti. Celý náš ekonomický systém jsme prakticky úplně okopírovali od toho vašeho <tj. od systému stalinské epochy> pouze s tím rozdílem, že u nás máme kapitalismus a soukromé výrobce a více

286 Těm, které zasvrběly ruce a zachtělo se jim napsat udání, aby nás „pohnali k odpovědnosti“ za „extrémismus“ apod., doporučujeme Slovník živého velkoruského jazyka od V. I. Dála, aby se nakonec přece jen dozvěděli, co to vlastně slovo „ŽID“ znamená. Pravda, dá vám to dost práce, abyste našli plné vydání tohoto slovníku, neboť problém je v tom, že z většiny reedic slovníku V. I. Dála ŽIDÉ vládnoucí v SSSR toto heslo odstranili, aby židé různého národnostního původu i všichni ostatní byli přesvědčeni o tom, že židy jsou všichni Židé (příslušníci semitského národa) a jen oni, a že židé jiného etnického původu vůbec žádnými židy nejsou.

Jinak řečeno, skutečnost, že bylo z reedic Slovníku V. I. Dála odstraněno heslo „ŽID“, je ve vztahu k Židům vyjádřením protizidovského rasizmu; a ve vztahu k Rusům všech národností je to aktem internacistického extrémismu.

než 15% růstu jsme nikdy nedosahovali, kdežto vy jste – při společenském vlastnictví výrobních prostředků – dosahovali 30% růstu a více. Ve všech našich firmách visí vaše hesla ze stalinské epochy.» (A. Šabalov – Jedenáct úderů soudruha Stalina, Rostov na Donu, 1995)

Jestliže japonský miliardář v podstatě vyčítá pomateným ruským sociologům a ekonomům – pseudovědeckým konzultantům vládnoucího režimu – odpadlictví od pokrokového stalinského dědictví, je to ukazatelem toho, že na základě principů bolševismu je možné do spolupráce na budování komunismu zaangažovat všechny myslící lidi ve všech státech světa, nezávisle na jejich třídní příslušnosti.

Jinak řečeno, globalizace na principech stalinského bolševismu již probíhá. A nyní, poté, co v Rusku veřejná iniciativa bolševismu vypracovala sociologickou teorii a získala na jejím základě konceptuální moc, kterou zpřístupnila každému, kdo si ji přeje získat, je globalizace na principech davo-„elitářství“ odsouzena zajít na úbytě.

Naše věc je spravedlivá. Vítězství bude naše, neboť my jsme s Bohem!

3. ledna — 15. července 2002

Upřesnění: 22. března 2003

Přílohy

1. Biblická doktrína zavedení otrokářství v globálním měřítku

«Svému bratru nebudeš půjčovat na úrok, na žádný úrok (v kontextu – soukmenovci-židovi) ani za stříbro, ani za pokrm, ani za cokoli, co se půjčuje na úrok; cizinci (tj. nežidovi) na úrok dávej, aby ti hospodin, bůh tvůj (tj. dábel, proto hospodin s malým h, jestliže se podíváte na podstatu lichvářského parazitismu z hlediska svědomí) požehnal ve všem, k čemu přiložíš ruku svou na zemi, do které jdeš, abys ji ovládl» (to poslední se netýká jen starověku a země zaslíbené starověkým židům Palestiny, neboť to není převzato ze zprávy o dešifrování jediného svitku nalezeného při vykopávkách, ale ze současné, masově vydávané knihy, propagované všemi Církvemi a určitou částí „intelligence“ jako jediná pravda seslaná nám údajně Shora)» - *Deuteronomium*, 23:19, 20. **«a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou»** - *Deuteronomium*, 28:12. **«Potom synové cizinců** (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předci u plemene lichvářů-souvěrců upadli do vědomě nesplacitelných dluhů) **budou stavět hradby tvoje** (jako jsou dnes mnohé rodiny palestinských Arabů závislé na možnosti jezdit za výdělkem do Izraele) **a jejich králové ti budou k službám** (na jeden z nevydařených komplimentů na svou adresu: „Vy jste král židů“, odpověděl jeden z Rothschildů: „Já jsem žid králů“); **neboť ve svém rozlíčení jsem tě bil, ale ve své blahosklonnosti k tobě budu milostivý. Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě přicházely pronárody se svým bohatstvím a přiváděly i své krále. Neboť pronárody a království, jež by ti**

nechtěly sloužit, zhynou, takové pronárody propadnou úplné zkáze.»

- Izajáš, 60:10-12.

Hierarchie všech takzvaných „křesťanských církví“, včetně hierarchie ruského Pravoslaví, trvají na svatosti této ohavnosti a kánon Nového zákona, který prošel cenzurou a byl upravován ještě před Nikajským koncilem (325 našeho letopočtu), ji zvěštuje jménem Krista, bez jakéhokoliv opodstatnění tak činit, až do skonání věků jako dobrodiní přinášející Boží Záměr:

«Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky. Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.» – Matouš 5:17, 18.

Toto je tedy konkrétní smysl Bible, kterým se řídí veškerá biblická civilizace. Všechno ostatní v ní jsou drobnosti a přidružené okolnosti.

* * *

Z uvedeného je vidět, že se to vše pohybovalo v mezích čtvrté priority zobecněných prostředků řízení/zbraní. Ale ve 20. století se pohlaváři biblického projektu, když vyčerpali možnosti prostředků agrese do výše čtvrté priority, rozhodli použít prioritu třetí.

V životě společnosti existují dvě vzájemně se podmiňující otázky, na něž odpovědi buď možnosti osobního, a v důsledku i společenského rozvoje, otevírají nebo uzavírají:

- zajištění přístupu k výtobytkům kultury (produktům umění, vědy, projekčně-konstrukční myslí apod.) všem a každému, což je nezbytné pro osobnostní rozvoj lidí v procesu, při kterém si osvojují výtobytky z kultury minulé i jejího dalšího návazného rozvoje;

- společenské zajištění života těch lidí, kteří své síly věnují uměleckému, vědeckému, technickému a dalším druhům výzkumné a tvůrčí činnosti.

V důsledku toho, že výzkumné a tvůrčí druhy činnosti zdaleka ne vždy mohou být spojeny s výnosnou účastí na společenské dělbě práce, jsou celé dějiny současné globální civilizace plné životopisů těch, které jejich současníci považovali za podivíny a darmojedy, a které, pokud je přímo neuštvali, nechali zemřít v bídě; jejich potomci potom zaslouženě považovali stejné lidi za vynikající tvůrce, kteří na desetiletí a někdy i staletí předstihli ve svém chápání světa tu úroveň, která ve společnosti převládala v době jejich života.

Skutečnost, že společně s tvůrci zneuznanými davo-„elitářskou“ společnostmi, se ve společnosti vždy také vyskytují zaslouženě zavržovaní *grafomani, kteří v podstatě nemají co říci svým současníkům ani potomkům a za skutečné tvůrce se pouze pokoušejí vydávat*, není ospravedlněním pro to, aby se společnost a státní moc svými činy v životě vyhýbaly odpovědi na tyto dvě vzájemně související otázky.

Ještě jednou zdůrazňujeme: jedná se o dvě různé, i když vzájemně související otázky, a je nepřípustné je směšovat, a ještě více je nepřípustné, pod záminkou odpovědi na otázku zajištění života lidí, kteří se zabývají výzkumnou a tvůrčí činností, uzurpovat si a znepřístupňovat ostatním lidem produkty jejich úspěšné práce v oblasti umění, vědy a projekčně-konstrukční činnosti.

Jenže právě k tomuto dochází pod konceptuální nadvládou pohlavárů biblického projektu ve společnosti, kde převládá Já-centrické chápání světa.

Ve světě je vytvářen globální systém řízení přerozdělování informací – tj. ještě jeden systém mafiánské nadvlády nad společností – na základě právní úpravy o „autorských právech a právech s nimi souvisejících“. Monopolně vysoká solventnost jedněch a chudoba

druhých zajišťovaná organizovanou korporativní lichvou a burzovními spekulacemi umožňuje:

- napřed uzákonit institut „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ pod záminkou ochrany zájmů autorů a jejich finančního zajištění z příjmů pramenících z využívání jejich tvorby;
- následně tato právní úprava a praxe jejího uplatňování umožňuje vykupovat autorská práva na umělecká díla, vynálezy, vědecko-technické i jiné informace;
- a ve třetí etapě je vytvářen systém, který umožňuje řídit přístup k takto korporativně-mafiánsky přisvojeným výtvarným kulturám a tím pádem – *řídít směřování rozvoje kultury na základě šíření jedné informací a pronásledování šířitelů jiných informací pod záminkou porušování „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících.*

A to vůbec není náš výmysl. S účinkem tohoto systému se střetnul již H. Ford, když u soudu musel dokazovat své právo vyrábět automobily navzdory patentu vydaného na jméno jakéhosi George Seldena. Henry Ford o tom píše následující:

«Naše cesta byla celkem trnitá. Postup naší práce byl zpomalen grandiózním soudním procesem, který byl zahájen proti naší Společnosti²⁸⁷ s cílem donutit ji připojit se k syndikátu automobilových továrníků, kteří se mylně domnívali, že je automobilový trh omezený, a je proto nutné tuto výrobu monopolizovat. Jednalo se o známý soudní spor ve věci Seldenova patentu. Náklady na soudní výdaje dosahovaly někdy pro nás velmi citelných částek. A sám Selden, který nedávno zemřel, měl s tímto

287 Ford Motors.

soudním sporem málo společného, neboť byl veden trustem, který měl díky tomuto patentu v plánu získat monopol. Podstata té situace byla následující:

Georg Selden si ještě v roce 1879 podal žádost o vydání patentu na vynález charakterizovaný následujícími slovy: „výroba jednoduché, pevné a levné silniční lokomotivy s malou hmotností, lehce řiditelné a dostatečně výkonné, aby dokázala zdolávat střední stoupání“.

Tato žádost byla podle zákona zaregistrována na patentovém úřadě a bylo jí přiděleno vstupní číslo, než byl v roce 1895 na jejím základě vydán patent.

V roce 1879, když byla podávána původní žádost, nikdo ještě neměl představu o automobilu, v okamžiku vydání patentu byly samohybné kočáry již dávno realitou.

Mnozí technici, včetně mě, kteří se po mnoho let zabývali projektováním automobilů, tedy jednoho krásného dne s překvapením zjistili, že konstrukce samohybného kočáru je chráněna patentem již mnoho let, přestože žadatel patentu pouze popsal nápad a neučinil nic ve směru jeho praktické realizace» (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, hl. 3, Přistupujeme k reálné práci).

Henry Ford soudní proces vyhrál, a proto se mohla automobilová firma Ford Motors zapsat do historie. Od těch dob se však „ochrana“ „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ samozřejmě posunula ještě dál. Podíváme se na rozhovor, který poskytnul webu Pravda.ru dne 27.06.2002 obsahový redaktor časopisu Mir Internet a jeden ze zakladatelů veřejné iniciativy iFREE²⁸⁸ Alexandr Sergejev:

288 Zkratka: Information Free – informace, osvobodit.

«**Alexandr Sergejev**: V našem Manifestu iFREE se uvádí: Pod záminkou ochrany autorských práv je šíření informací ve všech podobách uměle omezováno téměř nepřekonatelnými finan

ními nebo právními bariérami. Výsledkem je, že sama tvůrčí činnost je mimo korporativní rámce, které by jí poskytovaly právní a finanční podporu, odsouzena být buď nezákonnou, nebo okrajovou.

(...)

Teď o hrozbě pro kulturu. Autorské právo upevňuje principiální rozdělení všech lidí na autory a spotřebitele kultury. Ale takové rozdělení je v rozporu se současnými tendencemi v rozvoji umění a vědy²⁸⁹. Samozřejmě že tradiční formy čistě autorské tvorby jsou zachovávány, ale na jejich pozadí stále více vzrůstá význam zcela jiné, neautorské kultury. Jedná se o fankluby, happeningy, společné muzicírování, veřejné diskuse, telekonference, síťové projekty s neurčitou a proměnlivou sestavou účastníků²⁹⁰.

Neautorská kultura existovala vždy, například v podobě folklóru. Její hlavní odlišností od autorské kultury je neexistence pevně daného dělení na spotřebitele a

289 Je v rozporu se samotnou lidskou podstatou a proto se jedná o jednu z podob satanismu.

290 Ale síťové projekty na internetu, to je pouze začátek: na základě stejných principů mohou být postaveny vědecké, projekčně-konstrukční, politické a jiné projekty. Odráží se v nich činnost na základě virtuálních struktur, což bylo rozebíráno dříve v hlavním textu této knihy.

auty. Existují v ní spíše účastníci a lídři. Se vznikem knihtisku, zvukového záznamu, rádia a televize byla neautorská kultura odsunuta do pozadí, neboť pouze profesionální autoři a redaktoři mohli řádným způsobem organizovat drahý tiskový prostor a neméně drahý vysílací čas.

Internet odkrývá pro rozvoj neautorské kultury zcela nové možnosti. Ale za více než 500 let, které uplynuly od dob Gutenberg a obzvláště ve 20. století, jsme téměř na její existenci zapomněli. Současná právní úprava v oblasti autorského práva ohromně autorskou kulturu před tou neautorskou upřednostňuje. Jedná se o efektivní metodu přisvojování si kulturních hodnot²⁹¹ a omezování přístupu k nim široké veřejnosti.

Ale budoucnost spočívá právě v neautorské kultuře. A nemyslete si, že neautorská kultura bude zcela určitě nějakým okrajovým jevem. Profesionální autorství vzniklo pouze jako odpověď na činnost knižních vydavatelů. Dominantní forma vzájemné součinnosti s kulturou se mění. Po epoše vysílání se opět navracíme ke vzájemné komunikaci, a to se musí zákonitě projevit i v právních normách upravujících činnost v oblasti kultury a v první řadě v autorském právu – hlavní překážce stojící na cestě neautorské kultury.

Otázka: Na postsovětském prostoru ještě autorské právo nemělo takovou možnost plně se uplatnit. Ale v Rusku to vypadá, že už je to hotová věc, zdá se, že analogem

291 Těmi, kteří jsou sami o sobě z tvůrčího hlediska neplodní a na vytváření žádných produktů z umělecké, vědecké, projekčně-konstrukční ani jiné tvůrčí činnosti se nepodílejí.

Digital Millennium Copyright Act 1998 (DMCA) jsou pozměňovací návrhy k zákonu Ruské federace O autorském právu a právech s ním souvisejících. Návrh zákona o změnách obsahuje i odpovědnost za obcházení technických prostředků ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících a zákaz výroby a šíření zařízení využívaných k obcházení nebo ulehčujících obcházení prostředků ochrany... A ještě mnoho dalšího. A budou-li tyto pozměňovací návrhy přijaty²⁹²?

A Sergejev: Jestliže tyto pozměňovací návrhy budou přijaty, bude naše právní úprava ještě horší než v Americe, která se v oblasti svobody šíření informací již blíží k úrovni charakteristické pro totalitární státy (část citace jsme zvýraznili). Mimochodem v USA je již projednáván další návrh zákona na zákaz výroby a prodeje aparatury a programového vybavení, které nebudou vybaveny zabudovanými prostředky autorskoprávní kontroly informací²⁹³.

Rozmanitost druhů informační činnosti a informačních vztahů je nekonečná. Kterákoliv z těchto činností může být pro někoho nevýhodná, a má-li příslušná lobby dostatek sil, tak tuto činnost zakáže a lobby svobody je často slabší. Svoboda se vytrácí pomalu, v téměř neviditelných dávkách. Každý z takovýchto kroků se sám

292 Činnost Státní dumy RF zaměřená na podřízení Ruska západní koncepci „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících, je ještě jedním protilidovým aktem v její činnosti a vyjádřením amorální myšlenkové prázdnoty jedněch dumských činitelů a idiotismu těch druhých.

293 Je to jen další z kroků v budování systému skupování informací na základě lichvářství a korporativně-mafiánské kontroly jejich šíření.

o sobě nezdá být podstatným, ale vždyť kapka za kapkou i kámen vyhloubí.

Nedávno se objevila zpráva, že některé společnosti se prostřednictvím soudu pokoušejí zakázat rozmísťování odkazů, které nevedou na první strany jejich webů, neboť si tak prý může návštěvník daného zdroje vytvořit jiný dojem, než jaký jeho tvůrce plánoval. Dokonce ani v sovětských dobách²⁹⁴ nikoho ani nenapadlo, aby zakázal odkazovat se na určité stránky knih. Jenže někomu tato praxe najednou prostě nevyhovuje.

V podstatě je to tak, že čím více je zákazů, tím více se z toho dá vytřískat peněz. Schéma je to velice jednoduché a známé ještě z dob inkvizice – zavedeme nový veřejný zákaz – morální, právní, politický – a potom začneme prodávat odpustky...»

A přestože tento problém společnost odhalila, rozebírá A. Sergejev pouze prodej „odpustků“ za účelem bezpracného výdělku. Ale to hlavní zůstalo mimo pozornost a nebylo jasně vyjádřeno, tj. v zájmu pohlavářů biblického projektu ztotočení všech bylo mlčky opominuto:

Formuje se a sílu nabírá jeden z druhů mafiánské nadvlády nad společnostmi, která není uplatňována surovým diktátem ale zprostředkovaně - na základě řízeného šíření informací výhodných pro pohlaváře biblického projektu a pronásledování těch, kteří šíří nepohodlné informace pod záminkou, že porušili autorská práva.

294 Ve skutečnosti byla v sovětských dobách právní úprava z oblasti autorských práv a práv s nimi souvisejících zaměřena na to, aby výtvarníky kultury byly co nejsnadněji přístupné lidem, aby se s nimi mohli seznamovat. Že přitom byrokracie obzvláště v post-stalinských dobách potlačovala tvůrčí činnosti a tvůrce, již nemá vztah k právní úpravě jako takové, ale k praxi jejího uplatňování.

Průběžným výsledkem je pak skutečnost, že pod uzákoněnou nadvládou mezinárodní mafie lichvářů, obchodníků skupujících © copyrighty, se do značné míry ocitá směřování rozvoje kultury jako celku a vědy i techniky jmenovitě.

Zaměřujíc tak otázku dostupnosti všech kulturních výdobytků všem lidem otázkou údajné ochrany zájmů tvůrců nových věcí před parazitismem na jejich tvorbě, se biblické „světové zákulisí“ pokouší realizovat své otrokářské ambice novými prostředky.

Ruské představy o autorských právech naopak spočívají v tom, že **autorské právo je právem člověka, který byl Bohem něčím obdařen, zase na oplátku obdařit ostatní lidi plody své tvorby v rámci toho, jak sám upřímně chápe Boží Záměr.** Tyto představy nejsou slučitelné s ničemností západní koncepce „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících a s právní úpravou, která je jejich odrazem.

Ignorujte právní úpravu o „autorských“ právech a právech s nimi souvisejících kvůli veřejnému blahu a Bůh Vám přitom bude nápomocen.

Ani v té nejhorší noční můře-přeludu by nás snad nemohlo napadnout, že by se Ježíš jako kverulant někde u soudu domáhal svého © copyrightu na Evangelium. Již samotný vznik institutu © copyright na Západě však je vyjádřením skutečnosti, že Západ žije pod nadvládou Nového zákona, mafiánsky zprivatizovaného a překrouceného tak, jako byl předtím mafiánsky zprivatizován a překroucen Starý zákon poslaný nám Shora prostřednictvím Mojžíše.

2. Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem

Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem, bývalým viceprezidentem Světové banky, ekonomickým poradcem prezidenta USA Clintona, laureátem Nobelovy ceny za ekonomii v roce 2001, který nedávno napsal knihu o MMF pod názvem *El malestar en la Globalizaciyn* (Nemoc globalizace – přibližný překlad). Rozhovor byl zveřejněn v nedělní příloze novin El Pais z 23. června 2002. Úryvky z rozhovoru:

— Vy píšete, že když jste pracoval v Clintonově administrativě, tak vás překvapilo, že mnohá řešení byla jak v Bílém domě, tak i v MMF, často přijímána na základě ideologických a politických důvodů, a vůbec nebyla diktována ekonomickou potřebou?

— V určitém smyslu mne to, co se dělo v Bílém domě zase tak moc nepřekvapilo. Co mě zarazilo, byla ta skutečnost, že ideologie a politika hrály tak velice podstatnou roli v mezinárodních ekonomických organizacích, kde měli podle předpokladu udávat hlavní tón odborníci z ekonomické oblasti. Výzkumy například prokázaly, že liberalizace finančních trhů nevedla k ekonomickému růstu, ale k destabilizaci ekonomiky. My jsme to věděli, ekonomická věda radila, aby se v tom nepokračovalo, přesto však MMF i nadále trval právě na takovéto liberalizaci. Jeho motivy přitom byly čistě ideologické a politické...

— Když se čtenář dostává do finále vaší knihy, tak ho může bezděčně napadnout následující otázka: Kdo přijímá ta rozhodnutí ovlivňující světové události, které potom mají dopad na životní úroveň miliónů lidí?

— Podle mých zkušeností z práce v americké vládě a Světové bance neexistuje nějaký jeden člověk, který by podobná rozhodnutí přijímal. Jde o složitý proces, ve kterém je zaangażováno mnoho sil. Dokonce ani prezident USA není schopen mnohé tyto procesy ovlivnit. Nemá k tomu k dispozici ani potřebné informace. Musí přijímat příliš mnoho rozhodnutí a je nutné zohledňovat charakter informací, které se k němu dostanou... Neboť různé skupiny se pokoušejí kontrolovat informace, které se k němu dostávají a informují ho pouze o tom, co je schopné přimět ho k tomu, aby zaujal tu či onu pozici, jakou si přejí. Mnozí nedokážou pochopit, že neexistuje takový člověk, který by celou tu situaci dokázal kontrolovat sám.

— Dobře, tak to není jeden člověk, a není to prezident Spojených států, ale někdo, nějací lidé přece ta rozhodnutí přijímat musí. Kdo to tedy dělá?

— V knize jsem se pokusil vysvětlit tu fundamentální roli, kterou v daném procesu hrají velké finanční zájmy a transnacionální korporace. Ale zároveň bych chtěl zdůraznit, že ve hře tam jsou i úplně jiné síly. Například hnutí Jubileum-2000 sehrálo podstatnou roli ve zmírnění dluhu. MMF vzdoroval, ale občanské hnutí se ukázalo být natolik silným, že v daném případě vyhrálo. A uvnitř samotné Světové banky je mnoho ekonomů, kteří jsou upřímně znepokojeni problémy chudoby a životního prostředí...

— Ve své knize nenecháváte nikoho na pochybách o tom, že reálnou moc má ministerstvo financí USA a MMF. To oni tedy určují politiku?

— Ano, MMF určuje makroekonomickou a finanční politiku. Bohužel k tomu, aby stát získal pomoc Evropské unie nebo Světové banky, je obvykle napřed nutné získat souhlas MMF. V tomto smyslu je moc Fondu nebývale vysoká...

— Ministerstvo financí USA a MMF v mnohých krizových situacích v rozvojových zemích záměrně dávaly doporučení, která vedla jenom ke zhoršení daných problémů, — na tom ve své knize trváte, — která však naopak odpovídala ekonomickým nebo ideologickým zájmům vyspělých států. Co to z morálního hlediska znamená?

— Znamená to, že využívaly krizové situace v těchto státech pro své vlastní zájmy...

— Vy tam dále vyprávíte o tom, jak se vám některé hlavy států smutně přiznávaly, že byly nuceny tancovat, jak MMF pískal, nehledě na to, že jeho doporučení byla zjevně pro jejich vlastní státy špatná; jakoby MMF hrál roli mezinárodního četníka, který je nutil přijímat pro ně destruktivní rozhodnutí.

— Ano, bály se dostat se do černých seznamů MMF. V takovém případě by nedostaly úvěry od Mezinárodního měnového fondu, ani od Světové banky či Evropské unie. A s ohledem na špatná hodnocení od MMF by mohly těžko počítat i se získáváním soukromého kapitálu. Je to ještě horší. Bály se dokonce i jen otevřeně o svých problémech mluvit, neboť se obávaly, že už jenom taková otevřenost sama o sobě bude mít stejné následky; že MMF ji bude považovat za drzost a pokus o konfrontaci,

že je potrestá a pomstí se jim za to. Pokládaly tedy vlastně jakýkoliv otevřený dialog za absolutně nemožný.

— Považujete ze strany MMF za chybu tu okolnost, že nebere do úvahy názory vlád těch států, kde realizuje svou politiku. Je to přesně tak, jak popisujete ve své knize: představitelé Mezinárodního měnového fondu se dostaví na příslušné místo, za tři-čtyři dny navrhnou vedení státu podepsat určité podmínky²⁹⁵, které jsou pro všechny stejné, a potom to samé vedení obviní z korupce?

— Oni mají celou řadu podmínek...

— Nemohl byste nám říci, jak funguje MMF? Jak je určována jeho ekonomická politika?

— V MMF má pouze jeden stát právo veta, a to uplatňuje ministerstvo financí Spojených států.

* *

*

A dále to pokračuje ve stejném smyslu.

18. července 2002

²⁹⁵ V rozhovoru poskytnutém El Pais to není, ale v jiných rozhovorech, které je možné dohledat na internetu Stiglitz tvrdí, že představitelé MMF mají standardní podmínky pro všechny státy, které mají 111 bodů. Stiglitz také tvrdí, že všem nabízejí vysoké úplatky a ti, kteří se bez ohledu na tuto skutečnost odmítnou podepsat, jsou jednoduše likvidováni.